KATHLEEN GLASGOW
LIZ LAWSON

Agathele

YA COLECȚIA YOUNG ADULT

KATHLEEN GLASGOW
LIZ LAWSON

Agathele

STORIA BOOKS

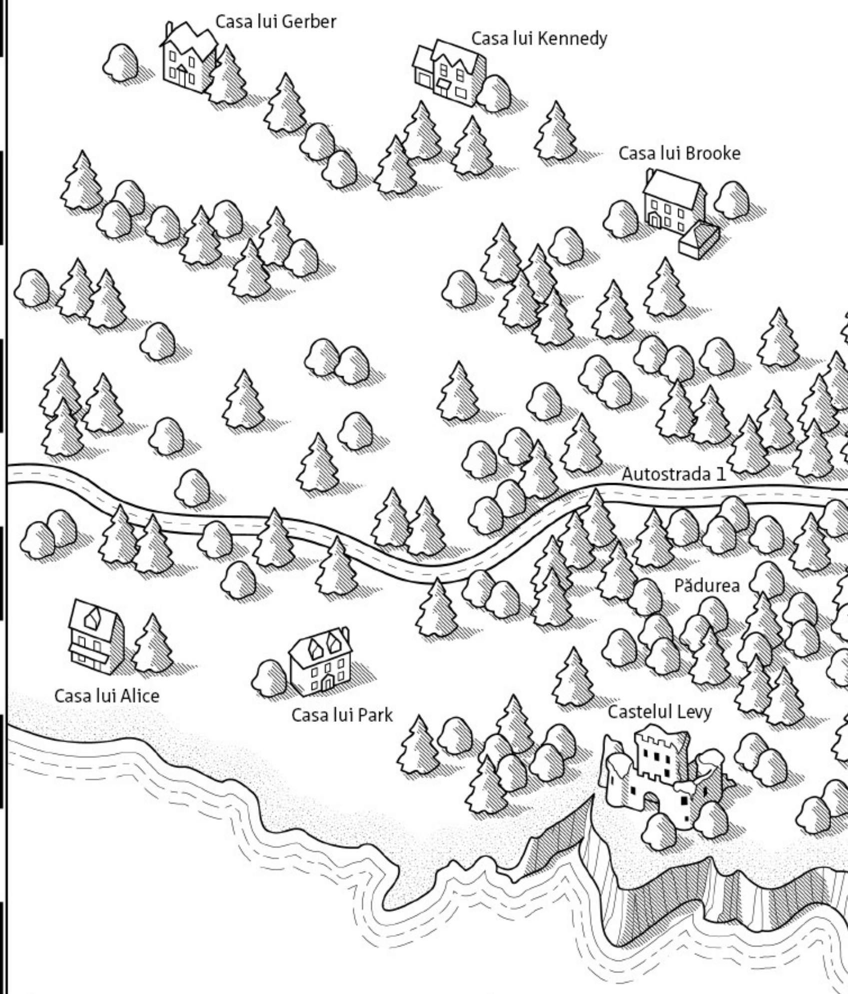
YA COLECȚIA YOUNG ADULT

KATHLEEN GLASGOW
LIZ LAWSON

Agathele

COLECȚIA YA YOUNG ADULT

Casa lui Gerber
Casa lui Kennedy
Casa lui Brooke
Autostrada 1
Pădurea
Casa lui Alice
Casa lui Park
Castelul Levy

Castle Cove

Grajdurile
Frontoanelor Verzi
N
Castle Cove High
Închisoare
Departamentul
de Poliție
Gogoșăria
Dotty's Doughnuts
Barul
Moon Landing
Patinoarul
Seaside Skate
Casa lui Spike
Clubul de Iahting
Punctul de
belvedere
Apartamentul
lui Iris
Locul în care a
fost găsit trupul
lui Brooke
OCEANUL PACIFIC

Despre autoare

Titlul original: The Agathas

Autor: Kathleen Glasgow and Elizabeth Lawson

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

Glasgow, Kathleen, Agathele; traducere din engleză de Iris Manuela Anghel,

Bucureşti, Storia Books, 2023

ISBN 978-630-6525-10-2

eISBN 978-630-6525-15-7

Pentru a fi la current curent cu noutăţile şi ofertele noastre, abonează-te la newsletterul Storia Books (www.storiabooks.ro) şi urmăreşte-ne pe Facebook (@storiabooks) şi pe Instagram (@storia.books).

Pentru cei mai buni prieteni şi detectivilor adolescenţi de pretutindeni!

Agatha Christie

Alias Dame Agatha Mary Clarissa Christie, Lady Mallowan, DBE[1]
(născută Miller; 15 septembrie 1890 - 12 ianuarie 1976)

Scriitoare britanică, renumită pentru 66 de romane poliţiste şi 14 colecţii de nuvele.

Cea mai vândută autoare din toate timpurile.

Şi o scorpie.

1 Dame of the British Empire, ordin cavaleresc în Regatul Unit, tradus aproximativ prin Dame Comandant în Ordinul Imperiului Britanic (n. t.).

Capitolul 1

ALICE OGILVIE

31 OCTOMBRIE 07:50

„Blondele astea, sir, sunt vinovate pentru o mulţime de necazuri.”[2] -

AGATHA CHRISTIE, MUNCILE LUI HERCULE

ALICE OGILVIE E NEBUNĂ.

Cuvintele sunt scrise cu litere mari pe uşa dulapului meu, cu un marker negru şi gros, ca nu cumva să le ratezi. Le văd din capătul holului în timp ce mă apropii, înţepătoare ca un ac înfipt în ochi. Halal întâmpinare în prima mea zi de şcoală după arestul la domiciliu! Dar nu mă miră.

Rebecca Kennedy chicoteşte din capătul opus al holului, de unde mă priveşte împreună cu Helen Park şi Brooke Donovan. Fostele mele prietene. Fostele mele cele mai bune prietene.

Mă întreb dacă nu cumva e opera vreuneia dintre ele. Nu Brooke; n-ar face niciodată aşa ceva, dar pe Kennedy o văd în stare. E exact stilul ei. Simt o strângere de inimă, dar mă întreb în gând: Ce-ar face oare Agatha Christie acum? Le-ar lăsa s-o rănească? Ar da bir cu fugiţii? Asta a făcut când a descoperit că primul ei soţ o înşela? Nici vorbă! A mers mai departe cu fruntea sus şi a devenit o autoare de bestselleruri de talie internaţională.

Mă răsucesc pe călcâie şi mă uit urât la ele. Lui Kennedy îi piere rânjetul de pe buze.

— Pot să vă ajut cu ceva? le întreb, pe un ton cât mai plictisit cu putinţă.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să ştie că-mi pasă.

Aşa cum era de aşteptat, Park se sprijină de dulapuri, prefăcându-se că

nu e implicată, cu chipul ascuns de şuviţele lungi şi strălucitoare ale părului ei negru şi drept. Nu ştie să ţină piept confruntărilor. Kennedy îşi dă ochii peste cap. Iar lui Brooke... ei bine, îi tremură buzele date cu ruj roşu ca şi cum eu sunt cea vinovată.

— Alice, spune Brooke încet, gata parcă să abordeze anumite lucruri pe care - sinceră să fiu - aş prefera să nu le abordeze niciodată.

Mă forţez să-i întâlnesc privirea şi abia atunci observ cu ce e îmbrăcată. Mă uit de jur împrejur, la ceilalţi colegi de pe hol, iar ţinutele lor îmi confirmă că da - toată lumea e costumată. Toată lumea, în afară de mine.

Şi asta pentru că astăzi e Halloween. Grozav! Revenirea mea la viaţa socială de la Castle Cove High e deja un dezastru.

Brooke, Kennedy şi Park poartă costume însângerate de majorete. Ce original! Toate trei sunt îmbrăcate în fuste scurte, plisate, alb-albastre, cu părul perfect coafat şi hainele murdare de sânge, dar nu şi feţele. Doar nu era să-şi strice machiajul ca să fie în ton cu costumele!

Eu, pe de altă parte, arăt complet aiurea. Sunt singura persoană de pe hol - poate din toată şcoala - care nu poartă costum.

Şi, de parcă aş fi avut nevoie să mi se amintească încă o dată că vin de pe altă planetă, universul pare hotărât să facă acest lucru explicit. Îmi pun o mască lipsită de expresie, îmi arunc părul peste umeri şi descui uşa dulapului. Ştiu că toată lumea mă priveşte. Aşteaptă să vadă ce am de gând să fac. Dacă o să reacţionez.

Dar nu o fac.

Şi asta pentru că nu-mi pasă.

Mă lupt să n-adorm la a treia oră, de matematică, în clipa în care uşa clasei se deschide şi un boboc îşi bagă capul înăuntru, înroşindu-se la faţă ca racul când toate privirile se întorc simultan spre el.

—Ăăă, bâiguie el, cu glas frânt. Îmi cer scuze. Am un bilet...

Se îndreaptă în grabă spre domnişoara Hollister şi i-l întinde, dar ea nu reuşeşte să-l apuce, iar biletul scapă printre degetele băiatului şi zboară pe jos. Se face stacojiu la faţă când se aruncă să-l prindă

înainte să aterizeze pe linoleum.

— Îmi cer scuze. Uitaţi-l! murmură el şi îl îndeasă în mâna profesoarei, apoi iese în fugă din clasă.

Ce spectacol! Măcar a pus capăt bâzâitului nesfârşit al domnişoarei Hollister despre calcule algebrice.

Desface biletul şi-l citeşte, apoi îşi aţinteşte ochii asupra mea.

— Alice! mă strigă, cu vocea ei nazală, jucându-se cu degetele pe colierul scump de la gât.

Mă crispez toată. Nici n-au trecut bine trei ore şi am dat deja de dracu'? Dumnezeule mare, dar nici la toaletă n-am apucat să mă duc!

— Trebuie să te prezinţi în biroul domnişoarei Westmacott. Mi se întoarce stomacul pe dos. N-am dat de dracu'. E mult,

mult mai rău de atât.

Trebuie să mă prezint în biroul consilierei şcolare.

Bat uşor la uşă, sperând în zadar ca doamna Westmacott să nu fie acolo. Dar aud aproape imediat un glas plin de entuziasm:

— Da?

N-am avut niciodată „plăcerea" să mă aflu în biroul ei, dar am auzit destule zvonuri. Când deschid uşa, îmi dau seama că toate sunt adevărate. Chiar are numele scris cu litere imense, strălucitoare şi aurii pe peretele din spatele biroului. Chiar există un panou numit Panoul Sentimentelor. Şi colţul despre care vorbeşte toată lumea? Cel cu fotoliile-puf destinate sesiunilor „terapeutice" cu elevii?

Şi ăsta-i o chestie reală.

Nu-i de mirare că Brooke nu şi-a dorit ca tatăl ei să se căsătorească cu cucoana asta.

— Bună! strigă ea. Intră!

Îmi face semn să-i trec pragul, iar eu mă supun, în principal pentru că n-am încotro.

— Ne aşezăm acolo? mă întreabă, arătându-mi fotoliile-puf. O, nu!

— Mă dor... genunchii, mint, căci nici prin cap nu-mi trece să stau într-un fotoliu-puf. Prefer scaunul, adaug şi mă aşez pe el până să apuce să protesteze.

După un scurt moment de şovăială, alunecă cu graţie pe scaunul de la birou, împreunându-şi mâinile şi aplecându-se în faţă.

— Ne bucurăm că te-ai întors, Alice.

Poartă o tunică cu tot felul de modele ciudate, lipite de jur împrejurul gâtului, şi-şi ţine părul castaniu dat pe spate cu o bentiţă. Nu cu una la modă - să ne înţelegem! -, ci cu una din alea groase pe care le-am văzut în fotografii cu oameni din anii 1990.

— Ştim că lucrurile au fost... destul de dificile în ultimele luni, continuă ea, cu o expresie de simpatie pe chip.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos. Ştiu ce urmează.

— Ne-am gândit cu toţii că ar fi bine să stăm puţin de vorbă. Îşi ridică întrebător sprâncenele, dar ştiu prea bine că nu e

o întrebare. Ştiu că n-am de ales.

— Putem doar să stăm la taclale, să discutăm despre cum merg lucrurile. Despre cum mai e pe la şcoală. Chestii de genul ăsta, îmi spune zâmbind.

— Aha, îi răspund, căci numai asta îmi vine în minte. Îmi ignoră lipsa de entuziasm şi continuă:

— Pentru început, hai să vorbim despre Brooke şi Steve! Despre faptul că sunt împreună. Cum faci faţă situaţiei? Nu ţi-a fost uşor, evident...

Iisuse, chiar abordează subiectul ăsta? E prima persoană care i-a menţionat direct pe cei doi de când s-a întâmplat totul. Brooke mi-a fost cea mai bună prietenă încă de la naştere, aşa că am ştiut mereu că nu-i îngerul perfect, cum vrea să pară (două cuvinte: Cole Fielding). Şi apreciam asta; trebuie să condimentezi puţin lucrurile ca să le menţii interesante. Dar nu m-am aşteptat niciodată să-mi sufle iubitul chiar de sub nas.

Am început să mă întâlnesc cu Steve când eram în anul doi de liceu, iar el, cu un an mai mare decât mine, a devenit starul echipei de

baschet a liceului. Până atunci n-a fost prea vizibil, petrecea foarte mult timp la antrenamente, iar mama lui avea două slujbe ca să şi le poată permite, dar până la urmă se pare că a meritat, pentru că într-o zi am auzit nişte fete vorbind despre el la toaletă, despre cât de ciudat era că un băiat despre care nu auzise nimeni până atunci căra toată echipa-n spate, şi am ştiut că trebuie să fie al meu. Am început să ne întâlnim câteva săptămâni mai târziu. I-am oferit popularitate. O viaţă socială. Acces în lumea mea. Şi cum m-a răsplătit? M-a părăsit.

Aşadar, în iunie, după ce mi-a spus că vrea să ne despărţim pentru că sunt prea autoritară (urât din partea lui!), am plecat cu mama în Egipt ca să vizităm platourile unui film la care lucra. Tata era şi el plecat din oraş, cu munca, cum e mai tot timpul, şi, cum primul nepoţel al Brendei se pregătea să vină pe lume, s-a dus la San Diego pentru acest eveniment, aşa că fie mergeam cu mama, fie rămâneam singură acasă. M-am gândit că ar putea fi o distragere binevenită, că poate Steve îmi va duce dorul şi distanţa mă va ajuta să găsesc o cale de împăcare. Pe de altă parte, dacă e să fiu complet sinceră, şi de obicei nu sunt când e vorba de sentimente, am sperat că poate eu şi mama o să ne simţim bine împreună.

Ei bine, spre surpriza nimănui, a fost încă o călătorie din aceea în care mama a muncit 24 de ore pe zi, iar eu am stat singură într-o cameră de hotel. Slavă Domnului pentru roomservice-ul impecabil şi romanele Agathei Christie pe care le-am găsit la recepţie!

Să spunem doar că, dacă eu şi mama nu ne-am consolidat deloc legătura, Brooke şi Steve cu siguranţă asta au făcut.

Mă înfior şi acum când îmi aduc aminte cum Brooke a venit la mine acasă şi mi-a spus printre lacrimi că n-a vrut niciodată să se întâmple asta - n-a vrut niciodată să se îndrăgostească de Steve. În timpul relaţiei noastre, el şi Brooke s-au înţeles mereu foarte bine - lucru pe care, în prostia mea, l-am crezut bun, dar e clar că n-a fost deloc aşa.

— Am putea să nu vorbim despre asta?

Vocea îmi tremură. Strâng tare din buze. Păstrează-ţi cumpătul, Ogilvie!

— Desigur, îmi răspunde Westmacott, cu o privire duioasă. Ce-ar fi să vorbim despre perioada cât ai făcut şcoala acasă? Cum a fost? Ce-ai făcut în aceste câteva luni cât ai fost... ăăă...

—În arest la domiciliu? închei eu în locul ei.

—Da.

—A fost bine, îi răspund, încrucişându-mi braţele pe piept.

—Cred că te-ai simţit puţin cam singură.

—A fost bine, repet.

Dumnezeule, de ce insistă pe subiectul ăsta?

— Părinţii mi-au luat un cal, adaug, fără alt motiv decât s-o reduc câteva clipe la tăcere. De ziua mea, acum câteva luni. Cu puţin înainte...

Las cuvintele suspendate în aer.

— Un cal! Fantastic! exclamă ea şi se luminează toată. Ce rasă?

Nu e deloc fantastic. Dar asta fac părinţii mei - îmi cumpără ceva, ceva ce nu suport, doar pentru că e scump.

—Ăăă... maro? îi răspund, dând din umeri.

—Îl ţii la Grajdurile Frontoanelor Verzi?

Încuviinţez din cap. Un nume de-a dreptul caraghios pentru un loc care adăposteşte fiinţe de-a dreptul monstruoase. Deşi se pare că părinţii mei nu ştiu asta, urăsc caii încă din vacanţa de vară de după clasa a patra, când mama, convinsă că echitaţia se va dovedi benefică pentru imaginea ei, m-a înscris la cursuri de călărie. Am acceptat să le urmez doar pentru că îi aminteau, temporar, de existenţa mea. N-a fost aşa rău... până când a fost...

În ultima zi de echitaţie, făceam o paradă cu caii în momentul în care Marinda Kelly a căzut din şa şi şi-a rupt şoldul şi picioarele. Dacă nici asta nu-i traumă! A venit salvarea. După nebunia aia, am jurat să păstrez mereu o distanţă de cel puţin nouă metri faţă de orice cal. Un jurământ de care părinţii mei în mod clar nu-şi mai aminteau.

— Ador locul ăla! Şi eu îl ţin pe Oliver acolo! exclamă Westmacott, de parcă ne-ar uni vreo dragoste pentru cai.

Fireşte că adoră caii. Fireşte!

— Grozav!

Oliver. Ce nume e ăsta pentru un cal? Dar îmi păstrez gândurile

pentru mine. Numai asta-mi mai lipseşte acum - să fiu suspendată de la şcoală chiar din prima zi în care m-am întors. Afişez un zâmbet.

Turuie despre caii ei preferaţi şi despre programul de echitaţie, dar măcar nu-mi mai pune întrebări personale.

Sună în sfârşit clopoţelul, anunţând sfârşitul orei şi şansa mea de a scăpa. Mă ridic să plec, dar mă opreşte.

— Aşteaptă, aşteaptă! îmi spune, apoi îşi loveşte fruntea cu mâna. Am uitat să-ţi spun unul dintre motivele pentru care te-am chemat aici! Cum ai pierdut primele luni de şcoală, ţi-am stabilit nişte ore de meditaţii. Bine, părinţii tăi au stabilit asta, adaugă, după o scurtă şovăială. Eu sunt doar intermediarul.

Meditaţii?

—Mă descurc, protestez eu. N-am nevoie de...

—Alice! mă întrerupe ea, ridicând o sprânceană pe sub ramele groase ale ochelarilor. Eforturile depuse acasă la învăţătură... să spunem că lasă de dorit. Singura materie la care ai obţinut note bune e franceza. Ia-o nu ca pe o sugestie, ci ca pe o cerinţă.

Zâmbetul îi piere de pe buze şi tonul mult prea jovial devine ceva mai tăios. Simt fiori pe şira spinării.

— Bine?

Clipesc şi dau din cap.

— Minunat!

Pocneşte din palme şi adoptă acelaşi ton strident de vesel, de parcă n-ar fi mârâit la mine ceva mai devreme.

—O să faci meditaţii cu Iris Adams.

—Cu cine?

—Cu Iris Adams. N-o cunoşti?

Dau din umeri. Sunt mulţi elevi la şcoală. De unde să-i cunosc pe toţi?

Westmacott ridică din sprâncene.

— Vă cunoaşteţi de la grădiniţă, îmi spune, de parcă asta mi-ar

împrospăta memoria.

Clatin din cap.

Se uită pe foaia de hârtie din mână.

— Păi, ai aici toate informaţiile. O să treacă astăzi pe la tine după ore. Am stabilit cu toţii aşa pentru că...

— Minunat! o întrerup eu şi îi iau hârtia din mână. Mulţumesc!

Îi zăresc pe chip o umbră de iritare înainte ca zâmbetul să-i reapară pe buze.

—Bine. Perfect. Încă ceva, Alice!

—Da?

—Când viaţa îţi oferă lămâi, poţi face o limonada! O aprob ridicând degetele mari.

Mor de nerăbdare.

2 Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, Bucureşti, 2008 (n. t.).

Capitolul 2

IRIS ADAMS

31 OCTOMBRIE 11:45

AI MULTE DE CÂŞTIGAT dacă eşti invizibil.

Adică nu să devii realmente invizibil, aşa cum dispar personajele în filme. Mă refer la genul de persoană pe care oamenii pur şi simplu nu o văd, pentru că acest gen de persoană (cel pe care ei cred că o întruchipezi) nu-i interesează. Şi, pentru că oamenii nu te văd, eşti liber să le asculţi discuţiile, să le observi comportamentul şi să le înveţi obiceiurile. Toate aceste lucruri sunt esenţiale în lupta pentru supravieţuire, mai ales într-un liceu.

De exemplu, astăzi, la ora de biologie, am reuşit să-i distrag atenţia lui Kennedy - prenume: Rebecca, dar toţi cei din rândul Elitelor de la Castle Cove High se referă unii la alţii pe numele de familie, un obicei ciudat şi detestabil, după părerea mea, care-i face să semene cu nişte agenţi de bursă cu minţile rătăcite de băutură - de la un comportament tipic de fată rea, furnizându-i nişte informaţii adunate în timp ce mă îmbrăcam pentru ora de educaţie fizică.

Lui Kennedy nu-i place deloc că-i partenera mea de laborator, chiar dacă o trag după mine ca să obţină un zece. În fiecare zi de laborator se uită la mine şi oftează, răsucindu-şi gâtul de parcă i-aş fi tăiat carotida, apoi spune: „Iar flanelă?” Dacă aş vrea să aud critici legate de hainele mele, aş sta la prânz cu Scorpiile cu ac. Îşi concep singure ţinutele, lucru admirabil, dar discuţiile cu ele sunt plictisitoare. Şi, dintre toţi oamenii, Kennedy nu e în măsură să-mi critice hainele, cu atât mai puţin astăzi, când e îmbrăcată ca un fel de majoretă moartă. E Halloween, dar nici chiar aşa.

De obicei, toate astea trec pe lângă mine. Reuşesc destul de bine să ignor comentariile celor din jur, dar nu şi astăzi, când m-am confruntat toată ziua cu întoarcerea dureroasă a lui Alice Ogilvie şi cu ce urma să însemne asta pentru mine.

Îmi pare rău, Ogilvie, cum îi spun Elitele.

Kennedy se pregătea să se lege de părul meu când m-am hotărât s-o

întrerup, secţionând abdomenul broaştei de disecat, lucru care a făcut-o să pălească.

—Rebecca, i-am spus, am auzit despre Cole. Îmi pare rău! Trebuie să fi fost o adevărată lovitură pentru tine.

—Spune-mi Kennedy! mi-a răspuns, făcându-şi aer cu mâna. Şi despre ce vorbeşti?

Mi-am luat o expresie de simpatie, cu buzele uşor ţuguiate, bărbia în piept şi capul aplecat într-o parte.

—O, nu, îmi pare atât de rău! Am crezut că ştii.

—Ce naiba! a spus ea. Despre ce naiba vorbeşti, Eileen?

—Iris, i-am reamintit pe un ton ferm.

Desprind cu grijă pielea broaştei ca să-i arăt interiorul spongios şi strălucitor. Interiorul lucrurilor e mult diferit de exterior. Dar majoritatea oamenilor nu-şi bat capul să descopere asta.

— Se duce cu Madison - vreau să spun cu Fletcher - la balul regatelor[3]. N-ar fi trebuit să meargă cu tine?

E ca şi cum ai avea de-a face cu nişte copii mici, pe bune. Trebuie să le distragi atenţia de la un lucru pe care nu vrei să-l facă. Le oferi o ciocolată sau un joc viu colorat pe telefon şi ai evitat criza. Ştiam că informaţia n-o să-i pice bine lui Kennedy; Elitele adoră balul anual al regatelor de la Clubul de Iahting. Au ocazia să-şi cumpere rochii obscen de scumpe şi să o facă pe capetele încoronate în timp ce dau pe gât sticle de băutură care costă atât de mult, încât ar putea plăti taxele de colegiu pe un an întreg.

I-am dat bisturiul lui Kennedy şi m-am rezemat de spătarul scaunului.

M-am bucurat s-o văd pe Kennedy anihilând sărmana broască. Bine că era deja moartă!

La prânz, îmi ocup locul obişnuit din capătul cantinei, alături de Spike şi de restul Excluşilor. Aici ne e locul rezervat. La cantina din Castle Cove High, delimitările sociale sunt foarte stricte. Excluşii stau în spate, la mesele din fund. Punkiştii, în dreapta, lângă uşile de la ieşire, în cazul în care vreunul mai atletic din Elită se hotărăşte să se ia de ei;

au nevoie de o ieşire de urgenţă. În stânga stau Scorpiile cu ac, în ţinute lejere de cânepă, cu cocuri ciufulite, prinse cu agrafe vintage. Partea din faţă le aparţine premianţilor, cu iPad-urile pe masă şi ochelarii plini de pete. Dansatorii stau alături, aproape de centru, strălucitori şi aroganţi. Mesele din stânga sunt ocupate de sportivii din Elite, plini de energie, cu un limbaj colorat şi tricouri cu numele echipelor din care fac parte, având fiecare în faţă câte două tăvi cu mâncare. Iar în centru, chiar în centru, dat fiind că ne învârtim cu toţii în jurul acelor minţi sclipitoare, se află cei mai importanţi membri ai Elitelor. Fastuoşi şi îngâmfaţi, debordând de vitalitate şi de bani, trădează prin toţi porii viaţa uşoară pe care o duc. Centrul e locul ideal pentru ei, căci astfel, indiferent ce fac, sunt înconjuraţi de public, dornic (sau nu) să-i vadă.

Excluşii sunt prietenii mei de la Castle Cove High şi am fost împinşi unii în braţele celorlalţi de când ne ştim, în mare parte de nevoie. Pentru că - şi pregătiţi-vă pentru asta! - suntem săraci.

Mama lucrează într-un bar. Lucrurile ar sta cu totul altfel dacă ar deţine barul - cu atât mai mult dacă ar fi unul drăguţ -, dar nu e aşa. La Moon Landing, ea e cea care serveşte băuturile, îţi şterge lacrimile şi îţi usucă bancnotele umede şi mototolite la ventilator, pentru că avem nevoie de banii ăia. În Castle Cove, eşti fie servit, fie servitorul. Tatăl lui Spike e unul dintre îngrijitorii de la liceu. Vrei ca vila ta de la malul mării să strălucească de curăţenie? Aşa îşi plătesc chiriile cinci dintre părinţii Excluşilor.

Da, unii o duc de azi pe mâine, alţii se descurcă foarte bine, dar, în comparaţie cu toţi ceilalţi din acest oraş plăcut de pe coastă şi din liceu, noi ne aflăm la baza ierarhiei.

Spike şi ceilalţi Excluşi sunt prinşi într-o discuţie legată de cine va fi următorul Dungeon Master[4]. Îmi scot sandviciul. În capătul mesei, Cole Fielding moţăie, cu capul încadrat de păr blond şi răvăşit rezemat pe braţe. Chiar şi când doarme, e îngrozitor de atrăgător.

Zora îmi surprinde privirea şi chicoteşte.

— Îţi plac băieţii îmbrăcaţi în piele, Iris? mă întreabă ea. Cole Fielding nu aparţine niciunui grup. Dacă nu le pui la

socoteală pe unele fete din Elite. Şi-l pasează de la una la alta ca pe o bomboană. E renumit pentru anumite talente speciale.

— Ha! îi răspund. Dar nu, mulţumesc.

Nu că nu m-aş gândi la el. Mai ales când mă duc la Seaside Skate şi îmi dă rolele peste tejghea, spunându-mi: „Bună, Iris” pe un ton tărăgănat şi cu un zâmbet pe buze. De vină e felul în care îmi rosteşte numele - Aaaaiiiii-rissss -, ca şi cum îi place cum sună.

Clatin din cap. Mă ghidez după politica strictă „Vezi-ţi de treaba ta!”, pentru că am învăţat că idilele înseamnă tragedii.

Dar puţină fantezie nu strică nimănui, deşi ar fi mai uşor să-l ignor pe Cole dacă ar fi un ticălos.

Simt un freamăt în aer în clipa în care toate capetele se întorc spre uşa cantinei.

Ştiţi scenele alea din filme când se aşterne brusc o tăcere mormântală?

Asta se întâmplă acum.

Până şi Excluşii îşi ridică privirile.

Şi-a făcut apariţia cea mai renumită reprezentantă a Elitelor.

Alice Ogilvie, însăşi fata dispărută de la Castle Cove.

Sincer acum, înţeleg. Nu poţi... să dispari pur şi simplu. Adică poţi şi se întâmplă de multe ori ca fetele să dispară în circumstanţe întunecate şi cumplite, orchestrate de bărbaţi cu mintea rătăcită.

Dar nu poţi... să te evapori pur şi simplu.

Şi apoi... să te întorci.

Nu cunosc toată povestea, doar frânturi, iar unele cred că au de-a face cu o inimă frântă şi gelozii meschine, dar ştiu că autorităţile din Castle Cove au irosit o mulţime de timp şi bani încercând s-o găsească pe Alice şi că prietenii ei, care-şi spun numai pe numele de familie, s-au adunat şi au aprins lumânări când ar fi putut să stea pe TikTok sau ce-or face ei în timpul liber. Şi acum sunt foarte supăraţi.

Alice Ogilvie stă încremenită în faţa cantinei.

În mod normal, s-ar aşeza fără să ezite lângă Henderson, Kennedy, Park şi Donovan, dar ei s-au izolat parcă într-un soi de cochilie şi refuză s-o privească.

Ai tinde să crezi că Alice va merge cu fruntea sus şi se va aşeza

oriunde, dar n-o face. Doar rămâne acolo, nemişcată.

Îi tremură buzele.

— Măi să fie! murmură Spike. E cam trist.

Pentru o clipă, mie îmi pare rău pentru Alice Ogilvie.

Durerea de a şti că nimeni nu te vrea.

Se aude un foşnet de la masa Elitelor. Brooke Donovan, practic echivalentul uman al vatei de zahăr, se ridică în picioare şi îi face semn cu mâna lui Alice. Kennedy o trage înapoi pe locul ei.

Dar Alice Ogilvie, căreia îi tremurau buzele doar cu câteva clipe în urmă, o ţintuieşte pe Donovan cu privirea şi-şi ridică încet degetul mijlociu, apoi se întoarce şi iese cu paşi mari din cantină.

Simt deodată o bruscă admiraţie pentru Alice Ogilvie. Practic tocmai a trimis drăgălăşenia la dracu'.

După ore am întâlnire cu Westmacott. Mulţi îi detestă biroul, dar nu şi eu.

Nu mă deranjează decorul ei strălucitor, fotoliile-puf şi posterele cu mesaje motivaţionale agăţate pe pereţi. Sincer acum, la ce să te aştepţi din partea unei consiliere şcolare? La afişe cu Thanos? Să fim serioşi!

În plus, are mereu ceva de ronţăit - batoane de cereale, bomboane gumate cu fructe, pufuleţi, chipsuri din varză kale, tot ce vrei. Mi-a spus odată că ţine toate astea pentru că multe dintre eleve nu vor să fie văzute mâncând la liceu (ăsta e un alt subiect pe care nu vrem să-l abordăm) şi ştie că, atunci când vin să stea de vorbă cu ea, sunt lihnite. Dacă închide uşa în urma lor, vor mânca.

Când intru, îmi aruncă o pungă cu bomboane gumate cu căpşuni, pe care o desfac imediat, pentru că nu sunt proastă să refuz o gustare gratuită şi am de parcurs un drum lung cu bicicleta până acasă la Alice Ogilvie.

Doamna Westmacott îmi împinge dosarul pe birou.

— Iată-l! Ce norocoasă eşti!

Privesc cu lăcomie dosarul albastru. Nu-i un dosar albastru oarecare, ci unul care valorează trei mii de dolari. Trei mii de dolari care mă

vor apropia cu încă un pas de obiectivul meu - să plec, împreună cu mama, din Castle Cove, cât mai departe de Creatură. Pentru totdeauna.

Îmi fac curaj. N-o să mă gândesc acum la Creatură. În acest moment, am o misiune de îndeplinit.

— Nu cred că a avut parte de o primire prea călduroasă în prima ei zi de şcoală, îi spun eu, băgând dosarul în rucsac. Toţi cei din gaşcă i-au întors spatele.

Doamna Westmacott dă din cap.

— Alice şi-a făcut-o cu mâna ei. Acum trebuie să suporte consecinţele, pentru o perioadă.

Ochii îi zăbovesc pe o cutie din colţul camerei. Deasupra se află o pereche de adidaşi imenşi, nişte DVD-uri cu serialul LOST: Naufragiaţii şi o colecţie îngrijorător de uriaşă de suvenire cu Michael Jordan.

Îşi întoarce ochii spre mine, apoi şi-i aţinteşte pe birou. Opa! Consiliera mea e cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Ştim cu toţii că a avut o relaţie cu antrenorul Donovan anul trecut. Cum să ne scape asta? Stătea mereu mult prea aproape de el în timpul întrunirilor şcolare şi era, fără îndoială, cea mai vocală persoană pe durata meciurilor.

Nu vreau să fiu insensibilă, dar nu-mi surâde ideea de a-mi consilia consiliera. Închid iute fermoarul rucsacului şi mi-l arunc peste umeri.

Westmacott ia un şerveţel dintr-o cutie de pe birou şi se uită, în sfârşit, la mine.

—Alergiile îşi cam fac de cap, scuză-mă!

—Ar cam trebui să plec, îi răspund, şovăitoare. Îşi aţinteşte ochii înlăcrimaţi într-ai mei.

—Cum merg lucrurile acasă? mă întreabă direct.

Îmi strâng degetele în jurul curelelor rucsacului. Îmi caută punctul slab. Deşi e drăguţă în general, Westmacott îşi bagă uneori nasul unde nu-i fierbe oala. Împinge lucrurile mult prea departe ca să afle informaţii. Trebuie să fii mereu vigilent.

În august a avut loc... un incident. N-ar fi trebuit să afle nimeni de la şcoală, pentru că eram încă în vacanţă, dar am dat peste Westmacott la farmacie în timp ce mama îmi lua reţeta cu analgezice. Mi-am dat seama că n-a înghiţit scuza că am căzut cu rolele la Seaside Skate.

Doamna Westmacott a vrut să-mi deseneze feţe nostime pe ghips, dar n-am lăsat-o.

Schimb subiectul.

—Aşadar o să-i dau meditaţii doar până la sfârşitul semestrului, corect? Şi o să fiu plătită chiar dacă nu obţine zece? O să-mi primesc banii chiar dacă pică examenele?

—Corect. Părinţii ei au fost de acord. E mai deşteaptă decât crezi. Am sentimentul că Alice are nevoie de cineva care să aibă încredere în ea. Asta e cheia.

—Doamnă Westmacott, îi răspund, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar nu pot să fiu terapeutul ei. Îi dau meditaţii şi atât.

—Poate că o să te ducă la echitaţie, Iris. Poate că o să vă împrieteniţi. Lumea e plină de lucruri improbabile, adaugă zâmbind. N-ar fi ceva atât de cumplit - să ai o prietenă.

—O! îi răspund, dând să plec. Ar fi, dacă prietena respectivă e Alice Ogilvie.

Până ajung la capătul aleii de cărămidă a lui Alice Ogilvie, stomacul îmi chiorăie de foame. Îmi pare rău că n-am luat mai multe gustări de la Westmacott.

Casa mă domină cu imensitatea ei. Nu mă miră că e cât un mamut; ăsta e standardul în Castle Cove, unde oamenii au piscine interioare, cinematografe şi săli de bowling. Numai iahturile de la Clubul de Iahting sunt nişte conace plutitoare. Dacă ceva nu e revoltător de mare, n-are ce căuta în Castle Cove. Clubul de Iahting a fost în renovare de anul trecut; reinaugurarea va avea loc la balul regatelor de anul ăsta. E un eveniment de amploare în oraş. Dacă Steve nu i-ar fi dat papucii lui Alice, probabil că acum şi-ar pregăti ţinuta pentru bal.

Îmi las bicicleta în faţa uşilor duble de la intrare, când acestea se deschid şi în prag se iveşte o femeie cu o expresie caldă, îmbrăcată într-un pulover maro şi nişte pantaloni gri.

— Trebuie să fii Iris, îmi spune, zâmbind. Intră! Alice e sus. Nu asta mi-a fost intenţia, dar nici nu intru bine că rămân

fără suflare. N-am pus niciodată piciorul într-o astfel de casă, le-am văzut doar de afară. E cât un hangar de avioane. Tavanele sunt înalte de cel puţin 4 metri şi jumătate, iar un perete, format doar din ferestre înalte, dă spre marea frumoasă şi liniştită.

Şi eu stau tot lângă ocean, dar la marginea oraşului, într-un apartament cu două camere, împreună cu mama. Plaja, în mare parte stâncoasă, scăldată în valurile înspumate ale oceanului, se află în apropiere, dar nu avem un perete din sticlă prin care s-o admirăm. Avem doar o singură fereastră şi nişte trepte putrezite de lemn care duc spre plajă.

Pentru o clipă, mă las cuprinsă de un crâmpei de dorinţă, lucru ce nu-mi stă în fire, căci provoacă suferinţă. Îmi iubesc mama şi viaţa alături de ea, dar uneori... mi-aş dori să am o fereastră frumoasă, cu vedere spre mare. Mi-aş dori să ies din casă şi să simt nisipul printre degetele de la picioare, în loc să umblu încălţată pe stâncile zgrunţuroase de pe porţiunea noastră de plajă. Uneori am senzaţia că navighez de-o viaţă printre stânci abrupte şi aş vrea doar să simt din când în când atingerea fină a nisipului.

— E frumos, nu-i aşa? spune femeia.

— Da, îi răspund, revenind cu picioarele pe pământ. Fără doar şi poate. Sunteţi mama lui Alice?

Sper să nu-mi audă chiorăitul maţelor. Femeia izbucneşte în râs.

— O, nu, nu! Sunt Brenda. Am grijă de Alice.

— Dar Alice are 17 ani, îi răspund. Îmi zâmbeşte.

— Chiar şi Alice, la 17 ani, are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă.

Îşi scoate mobilul, tastează ceva pe ecran şi-l duce la ureche. Aud un telefon care sună undeva prin casă.

—A venit prietena ta, spune Brenda la telefon.

—MEDITATOAREA! ţipă Alice Ogilvie de undeva de la etajul al doilea.

Brenda îmi arată o scară albă şi şerpuitoare.

— A cincea uşă pe dreapta.

De obicei nu mă simt atât de mică, dar acum, în casa lui Alice, mă simt la fel de mică precum broasca de la ora de biologie de mai devreme.

Ştiţi cum e când intri în casa cuiva şi vezi pe pereţi fotografii cu copii drăgălaşi? Cu feţele murdare de tort, la o zi aniversară, jucându-se în nisip cu găletuşe şi lopăţele de plastic, sau la şcoală, râzând cu gura până la urechi, cu strungăreaţa la vedere?

Fotografiile frumoase în rame scumpe cu Alice, înşirate pe pereţii scării, nu sunt deloc aşa. Chiar şi surprinsă la o vârstă fragedă, poate la 3 sau 4 ani, Alice poartă rochii elegante, din satin, are părul perfect aranjat şi stă pe perne de catifea. Şi nu e nici măcar o poză cu Alice alături de părinţii ei. Doar Alice, singură.

De fapt, toată casa pare stranie şi însingurată, lucru care mă face să regret că trebuie să ne întâlnim aici, dar e mai bine decât la mine acasă. N-o vreau pe Alice Ogilvie acolo.

Număr uşile de la al doilea etaj. Şapte cu totul. Bat la a cincea.

— Intră odată! strigă Alice.

Deschid uşa. Alice stă întinsă în patul imens.

— Ticăloşii! murmură, aruncând telefonul lângă ea pe pat. Se rostogoleşte, ţintuindu-mă cu privirea. Îmi dau seama

că habar nu are cine sunt, chiar dacă am fost colege la cel puţin două materii pe an, încă din gimnaziu.

Şi-a înlocuit ţinuta ciudată pe care a purtat-o azi la şcoală o monstruozitate cu fustă scurtă, mai potrivită pentru o premieră cinematografică decât pentru matematică - cu nişte pantaloni de yoga şi un tricou.

—Bine ai venit în iadul meu! îmi spune, pe un ton amar. Cu cât te plătesc părinţii mei?

—Întreabă-i personal, îi răspund. Îmi iau banii indiferent dacă promovezi sau nu, doar ca să ştii.

—Atunci ai o misiune uşoară, îmi spune, oftând. Ia un loc pe undeva

ca să ne apucăm de treabă! Sunt destul de ocupată.

Alice stă întinsă în pat, complet nemişcată. Nu pare să aibă ceva de făcut, nici acum, nici mai târziu.

Mă îndrept spre canapeaua de lângă pat şi dau la o parte cu piciorul un teanc de cărţi broşate. Mă aşez şi îmi desfac rucsacul. Ea oftează din nou.

—Hai odată, întreabă-mă!

—Poftim?

—Întreabă-mă! Doar asta vrei. Ca restul lumii.

—Ce să te întreb?

Mă hotărăsc să fac pe proasta. Fireşte că vreau să ştiu pe unde a umblat. Dar am totodată senzaţia că Alice seamănă cu o pisică: când vrei tu să te joci, nu vrea ea. Preferă să se joace numai când are ea chef, mai ales când ştie că te deranjează.

— Ce s-a întâmplat. Unde am fost. Ce-am făcut. Arzi să afli, Irene.

Alice are nişte ochi foarte frumoşi, albaştri ca gheaţa, şi un păr blond incredibil de bogat şi de mătăsos. Genul de păr care înseamnă vizite săptămânale la un stilist, la genul de salon unde ţi se oferă apă cu lămâie, prosoape calde pe faţă şi tot tacâmul.

—Iris, îi răspund. Mă cheamă Iris.

—Nu contează.

—Ba contează, pentru că aşa mă cheamă. Ţi-ar plăcea să-ţi spun Abigail?

—Touche, îmi răspunde, cu un zâmbet afectat pe buze. Hai, întreabă-mă!

— Nu e treaba mea, îi spun.

Da, mor să aflu. Am văzut, fireşte, destule seriale poliţiste ca să-mi dau seama că nu a fost vătămată în niciun fel; altfel, ar fi ajuns la spital. Ştirea ar fi fost pe prima pagină a ziarului Cove Gazette sau pe canalul KWB. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. De fapt, nu s-

a întâmplat absolut nimic. Nici urmă de vreun articol în ziar. Totul despre Alice Ogilvie pur şi simplu… a încetat să mai existe. A fost dusă acasă şi acolo a rămas, până astăzi. Bănuiesc că, indiferent pe unde a umblat, n-a fost singură.

Alice mă scrutează într-un fel uşor tulburător. Mă uit în jos şi scot dosarul albastru cu teme pentru acasă, însă îmi atrage atenţia una dintre cărţile broşate de pe podea. O iau şi citesc titlul.

Moarte pe Nil. Agatha Christie.

Are paginile ponosite, colţurile îndoite şi multe fraze subliniate.

— Îmi plac misterele, spune Alice. Faptul că afli ce s-a întâmplat cu adevărat abia la final. Trebuie să pui singur lucrurile cap la cap în timp ce citeşti.

Clipeşte, apoi se răsuceşte pe o parte.

— Interesant, îi răspund. Că-ţi place să citeşti astfel de cărţi şi că ai devenit, cumva, subiectul celui mai mare mister din Castle Cove. Neelucidat încă.

Dă dintr-un umăr. Oftez. Mă simt obosită şi avem treabă.

— Cu ce vrei să începem, Alice? Cu literatura sau cu istoria?

—Oricum nu-i ceea ce cred oamenii, îmi spune, cu glas înăbuşit.

—Nu ştiu ce cred oamenii, îi răspund încet. Poate ai fugit. Poate ai fost răpită de liderul vreunei secte sinistre şi ai reuşit să fugi înainte să bei poţiuni halucinogene. Poate ai avut amnezie temporară. Cine ştie? Personal, eu cred că ai plecat ca să-i dai cuiva o lecţie.

Se răsuceşte pe spate şi se ridică în capul oaselor.

—Şi de ce crezi asta? mă întreabă pe un ton rece.

—Unu, îi răspund, ridicând câte un deget pe rând, ai avut parte de o despărţire urâtă, corect? Iar cea mai bună prietenă a ta e acum cu fostul tău iubit, nu? Asta sigur doare. Doi la număr, la ştiri s-a spus că s-a găsit o vază spartă la tine acasă. Dar nu s-au descoperit şi alte amprente în afară de ale tale, ale părinţilor tăi şi ale menajerei. Poate ai spart-o chiar tu? Ca să-i îndrumi pe toţi pe o pistă greşită?

—Amprentele bonei, intervine Alice. Menajera e Bibi.

—În fine, îi răspund. Ceea ce vreau eu să spun - şi nu te judec - este că, dacă ai dispărut de una singură, bravo ţie! Când lucrurile devin nasoale pentru tine, cel mai bine e să pleci.

—Asta ai face şi tu?

Are acelaşi ton rece, dar şi un licăr în ochi, de parcă i-am stârnit... interesul.

— Toată lumea are dreptul să abandoneze corabia, îi zic, cu glas domol, scoţând din dosarul cu teme pentru acasă rezumatul lecţiei de mitologie greacă de la ora de literatură. De fapt, poate ai zburat prea aproape de soare, Alice, precum Icar.

Îşi înclină capul într-o parte.

—Precum cine şi ce?

Asta e tema pentru acasă. Povestea lui Icar. El şi tatăl lui îşi confecţionează câte două perechi de aripi ca să evadeze, dar pentru că aripile erau făcute din ceară şi pene, tatăl lui l-a sfătuit să nu se apropie prea mult de soare, deoarece avea să topească repede ceara şi să-i ardă aripile. Icar nu l-a ascultat însă, căci era încăpăţânat şi mândru, iar profeţia tatălui său s-a adeverit şi Icar s-a înecat. Ai avut şi tu şansa ta, Alice, dar totul s-a prăbuşit.

Alice îmi cântăreşte spusele.

— Ia te uită la tine, cum o faci pe micuţa detectivă! Dar nu cred că ştii de fapt prea multe.

O să plângă? Pentru că nu m-am înhămat la aşa ceva. După cum i-am spus şi lui Westmacott, n-am de gând să joc rolul terapeutului.

Dar nu plânge. Pufăie uşor, apoi mă întreabă:

— Ce trebuie să mai ştiu despre individul ăsta înaripat?

În drum spre uşa de la intrare, Brenda îmi oferă o caserolă Tupperware plină cu paste.

— Pentru tine. S-a întunecat deja. O să ţi se facă foame când ajungi acasă.

Îmi vine brusc să plâng când iau caserola de plastic din mâinile acestei femei cumsecade, care a auzit, fără îndoială, cum îmi chiorăia

stomacul în casa mult prea mare şi însingurată.

Uneori uit că oamenii pot fi cumsecade. Că nu trebuie să-i rogi. Că fac lucrurile de la sine.

—Vă mulţumesc! îi spun.

—O! exclamă Brenda. Hai să facem schimb de numere de telefon! Pentru orice eventualitate? Am numerele tuturor prietenilor lui Alice. L-aş vrea şi pe al tău.

Clipesc, nedumerită.

— Dar îi dau doar meditaţii. N-o să ieşim nicăieri împreună şi nici n-o să facem ceva împreună.

Îşi flutură telefonul prin faţa mea.

— Vreau doar să fiu cu ochii pe ea. Cred că bănuieşti motivul.

Las rucsacul pe podea şi desfac fermoarul, apoi bag caserola înăuntru. Îmi scot telefonul din buzunar şi îi spun Brendei numărul. Îmi scrie imediat un mesaj.

Bună, noua prietenă a lui Alice!

Caserola mi se loveşte de spate tot drumul spre casă, în timp ce vântul aspru al mării îmi biciuieşte faţa. Am mâinile reci. Colindătorii au ieşit pe străzi cu feţe de pernă trase peste capete, găleţi şi măşti. Mama obişnuia să plece de la muncă mai devreme, ca să ieşim împreună. Mi-e dor de vremurile alea, de mâna ei în a mea. Când eram numai noi două.

Simt o durere scurtă la încheietură când manevrez ghidonul bicicletei. Chiar dacă am scos ghipsul şi îmi fac exerciţiile zilnice de recuperare, mă mai doare uneori, amintindu-mi de Creatură.

Am un nod în stomac.

După părerea mea, indiferent unde s-a dus şi ce a determinat-o să-şi ia zborul, cu aripi sau nu, Alice a făcut o singură greşeală fatală.

S-a întors.

3 Regata este o probă în competiţiile de iahting, care are mai multe etape în cadrul aceluiaşi program (n. t.).

4 Cel care organizează jocul şi stabileşte detaliile în Dungeons & Dragons.

TELEFONUL LUI R. KENNEDY GRUP DE CHAT

15:22

Rebecca Kennedy: Să nu mă omorâţi! Mi-a scris tata acum o secundă şi mi-a spus că DJ Porcini nu poate să cânte la petrecerea de diseară... Helen Park: OMG! PE BUNE?

RK: Da, ştiu, îmi pare rău. Se pare că i s-a propus în ultimul

moment un concert la Ibiza... Uf! Îmi pare rău. E de kkt

RK: Dar ştiţi CINE vine?

RK: Vreo băăăăăănuială?

HP: Steve?

RK: Poftim?

HP: Vine Steve?

RK: ... Ăăă, fireşte. Nu-i aşa, BD? Brooke Donovan: Da. Venim. RK: OK, vă spun eu. COLE. HP: Kennedy! Jenant

RK: De ce? Doar nu-i proprietatea lui Donovan!

Ashley Henderson: Fugi de-aci!

BD: Vii şi tu, Henderson?

AH: Pffff, nu, o să fiu în LA. Tata are o premieră

RK: bineeeeeee, mulţam pentru info

BD: Kennedy

AH: E OK ştiu că e doar gelozică

RK: Nici vorbă

HP: Mai ştiţi pe cineva care poate să facă pe DJ-ul? Feral Bunny cumva? Întreabă-l pe taică-tu, Kennedy RK: Susţine că nu

RK: Brookie, pare rău pentru ce-am zis de Cole. M-am gândit că o să fii OK de vreme ce eşti cu Steve acum. BD: Nu-mi pasă

RK: Bun. nu poţi să-i revendici pe TOŢI băieţii de la şcoală,

lol

HP: Poate vine DJ UnderCeej? Mama ta l-a cunoscut pe când era cu Trevor Pennington, nu-i aşa, Brookie? BD: Ce vrei să spui cu asta, Kennedy? RK: LOL, nimic. Ziceam şi eu, nu trebuie să te superi, pt că-l ai pe steve acum. Nu poţi să-i ai pe toţi, brookie, lol BD: ŞTIU asta, kennedy

HP: Va trebui să ascultăm muzică pe Bluetooth? O să fie un dezastru.

RK: OMG, PARK! Las-o baltă! Tata m-a asigurat că Frank Sea o să vină la balul regatelor, k? AH: Frank Sea cântă la premieră! HP: PE BUNE?

RK: Măcar acel chef al tău o să ne pregătească cocktailurile lui speciale, nu? HP: Cred că da

RK: După vreo câteva pahare nici n-o să-ţi mai dai sm cine cântă

HP: Uf, bine

Capitolul 3

ALICE

31 OCTOMBRIE 20:50

„Şi de ce n-aş urî-o? Mi-a făcut cel mai mare rău posibil.”[5]

- AGATHA CHRISTIE, OGLINDA SPARTĂ

CÂND IRIS ŞI-A FĂCUT APARIŢIA în camera mea, am recunoscut-o imediat şi - nu-mi place s-o mărturisesc - m-am simţit prost că nu mi-am bătut niciodată capul să aflu cum o cheamă. Adică, na, dacă ar fi să-mi petrec timpul aflând numele tuturor elevilor de la şcoală, n-aş avea timp să mai fac mare lucru în rest, dar... Presupun că aş fi putut să mă străduiesc ceva mai mult.

Nu arăta chiar atât de rău pe cât mă aşteptam. Avea un păr destul de fain - cam ciufulit şi rebel, genul acela de proaspătsculat-din-somn care nu le iese multora, dar ei îi stă bine. Şi, ciudat, nu purta o ţinută demodată - avea elementele-cheie, hainele de flanelă şi bascheţii Chucks, dar îi lipsea acel ceva care să lege totul la un loc. Aş putea s-o ajut la capitolul ăsta. Am apreciat faptul că n-a făcut paradă cu inteligenţa ei, ca mulţi dintre colegii de la Castle Cove High. Ştiu că nu sunt proastă; doar că şcoala nu m-a interesat niciodată prea tare.

Acum, c-a plecat, în cameră s-a aşternut tăcerea. O tăcere mult prea adâncă. Nu mă gândesc decât că e seara de Halloween şi toţi vechii mei prieteni sunt la petrecerea anuală de la Castelul Levy, pe când eu stau singură aici.

Sunt convinsă că şi Brooke e acolo, elegantă şi strălucitoare, colindând holurile castelului împreună cu Steve, în timp ce îi aminteşte că a aparţinut cândva familiei sale, iar bunica ei a locuit acolo pe vremuri. Îi văd mergând cu capetele aplecate unul spre altul, râzând şi ţinându-se de mână, de parcă nu au nicio grijă pe lume. De parcă au uitat că se cunosc numai datorită mie. De parcă eu nici măcar nu exist.

Imaginile mi se derulează neîncetat prin minte. Îmi iau iPad-ul şi mă uit la ceva ales la întâmplare pe Netflix, dar nici măcar asta nu-mi

distrage atenţia. Nu mă gândesc decât la petrecere, la Steve şi la Brooke, la tot ce s-a întâmplat astăvară şi la cât de nedrept e totul...

Nu mai suport. Se distrează cu toţii la petrecere, în timp ce eu stau singură aici. Merit să fiu acolo la fel de mult ca oricare dintre ei. Brooke mi-a furat iubitul şi tot eu sunt personajul negativ?

Sar din pat, deschid larg şifonierul şi-mi trag nişte haine pe mine.

Odată îmbrăcată, cobor pe furiş la parter. Brenda e în camera ei, aşa că reuşesc să ies din casă şi să mă urc în maşină - un alt cadou făcut de părinţii mei sub imperiul vinovăţiei - fără să mai dau explicaţii. În depărtare, valurile mânioase, stârnite de vânt, lovesc stâncile de la baza casei. Aş spune că în seara asta e ceva în aer, ceva înspăimântător, dar nu sunt genul care să creadă în astfel de lucruri.

Dau muzica la maximum, înăbuşindu-mi gândurile ameţitoare, şi ies de pe alee pe Autostrada 1.

Drumul e aglomerat în seara asta. Şerpuieşte de-a lungul stâncilor, între ocean şi dealuri, străjuit doar de câteva case la vest de autostradă. Centrul oraşului e la est, ridicat la poalele dealurilor.

Trec de aleea din faţa casei lui Park, aflată pe partea stâncoasă, la fel ca a mea, dar împrejmuită de garduri înalte. Tatăl ei e om de afaceri internaţional - ce-o fi însemnând şi asta şi e superparanoic în toate privinţele. Kennedy şi Donovan locuiesc la câteva minute distanţă, în direcţia opusă faţă de cea spre care mă îndrept; casele lor sunt în cartierele din zona deluroasă, în partea de est a autostrăzii. Dacă aş conduce mai departe, aş ajunge în centrul oraşului, unde se află liceul şi toate restaurantele deschise de toţi rataţii de la Top Chef. Cei de succes îşi deschid, evident, localurile de-a lungul coastei din LA.

Dar, până în centru, ajung la destinaţie - castelul. Poziţionat în partea de vest a autostrăzii, pe o suprafaţă de patru hectare, este cea mai întinsă parcelă de pământ de pe partea stâncoasă a autostrăzii. A fost construit de străbunicul lui Brooke cu vreo 80 de ani în urmă, ca reşedinţă pentru familia lui.

Se înalţă pe partea cu oceanul a Autostrăzii 1, având o terasă imensă, cu piscină exterioară şi o privelişte de vis spre Oceanul Pacific. Publicul are acces doar în anumite camere din castel, dar, datorită petrecerilor organizate de-a lungul anilor, l-am văzut pe tot - şi e realmente impresionant. Ca, de pildă, vitraliile înalte, piscina interioară, frumos decorată cu fântâni arteziene în formă de sirene, sau dormitoarele al căror număr l-am pierdut de mult.

În trecut, străbunicul lui Brooke organiza în weekenduri petreceri elaborate, unde invita oameni din industria de divertisment din LA. Numeroase staruri de cinema s-au perindat pe aici şi cel puţin una dintre ele a murit în circumstanţe misterioase.

Se înalţă în aceste locuri cu mult înainte de înfiinţarea oraşului Castle Cove şi toate proprietăţile de pe partea stâncoasă a drumului i-au aparţinut cândva - din ce am aflat de la Kennedy, deţinea la un moment dat patruzeci de hectare. Se spune că străbunica lui Brooke a avut şi o grădină zoologică, populată cu lame, tigri şi tot tacâmul.

De-a lungul anilor, dezvoltatorii imobiliari au cumpărat o mare parte din pământ şi au ridicat case imense ca a mea şi cea a lui Park. Bănuiesc că acest lucru a adus foarte mulţi bani în oraş, transformând Castle Cove într-o zonă rezidenţială, nu doar într-o destinaţie turistică. Recent, şi-au îndreptat atenţia spre renovarea Clubului de Iahting. Cred că şi tatăl lui Kennedy a fost implicat în această afacere, pentru că în urmă cu câteva luni s-a plâns o săptămână întreagă de faptul că şi-a anulat vacanţa de vară din Barcelona, fiind nevoit să rămână în oraş pentru lucrările de renovare a clubului.

Ies de pe autostradă şi intru în parcarea castelului, apoi opresc maşina lângă cea a lui Park, un Porche Cayenne verde, pe care părinţii i l-au cumpărat pentru simplul motiv că există şi o iubesc.

Când mă dau jos, aud voci zgomotoase în depărtare şi un hohot de râs. Al lui Brooke. Îmi provoacă fiori şi o strângere de inimă şi, pentru o clipă, mă gândesc să mă urc înapoi în maşină şi să plec. Să plec cum am făcut acum trei luni.

În noaptea aia, astă-vară, după ce m-am întors din Egipt şi Brooke a venit să-mi spună ce s-a întâmplat între ea şi Steve... am simţit că inima mi-a stat în loc. Că am suferit un scurtcircuit cerebral. Nu m-am putut gândi decât la reacţia Agathei Christie după ce şi-a dat seama că soţul ei o înşela. La faptul că a dispărut unsprezece zile şi jumătate şi că jumătate din populaţia Angliei era convinsă că el o omorâse. Cât de tare ar fi să fac şi eu la fel? Sincer, nu voiam ca Steve să fie arestat, dar îmi surâdea ideea ca oamenii să mă caute. Să-şi facă griji pentru mine. Să se gândească la mine.

Prin urmare, m-am urcat în maşină şi am pornit la drum. Mi-am lăsat telefonul acasă împreună cu vaza pe care o răsturnasem din greşeală în foaier în drum spre ieşire... de aici a apărut povestea că am fost răpită, iar Steve a trebuit să se prezinte la secţie pentru interogatoriu, în timp ce oamenii din oraş au organizat operaţiuni de căutare...

Oricum, când m-am întors, cinci zile mai târziu, toţi erau ai naibii de supăraţi. Atât de tare încât, după negocieri între părinţii mei şi autorităţile din oraş, s-a ajuns la concluzia că arestul la domiciliu era o pedeapsă corespunzătoare pentru ce am făcut.

Alte râsete străpung tăcerea nopţii. Am început să organizăm petreceri la castel acum trei ani, pe când eram boboci de liceu, mulţumită legăturilor lui Brooke. În primul an au participat numai elevi de la şcoala noastră, dar vestea s-a răspândit cu repeziciune şi acum vin şi din oraşele învecinate. Tatăl lui Kennedy, care e impresar muzical în LA, îşi aduce clienţii să cânte la petrecerile noastre. Toată lumea îşi alege ţinute cât mai elaborate cu putinţă. Evenimentele au căpătat amploare.

Când cotesc spre intrarea castelului, unde amenajăm de obicei petrecerea, aud muzică, dar nu văd niciun DJ. Asta înseamnă că tatăl lui Kennedy n-a găsit niciun client disponibil. Sunt sigură că Park a făcut o criză de nervi.

Probabil că sunt cel puţin vreo două sute de oameni aici, răspândiţi peste tot, care râd, vorbesc şi ţipă. Toată lumea se distrează de minune fără mine.

Puţin mai încolo pe peluză, pe o terasă întinsă de piatră, dincolo de intrarea din spate în castel, e amenajat un bar, unde se află un barman costumat în pinguin. În faţa tejghelei îl zăresc pe Cole Fielding, care stă de vorbă cu Kennedy, încă îmbrăcată ca o majoretă moartă. Are părul blond prins în creştetul capului într-un coc răvăşit, însă sunt convinsă că a petrecut mai bine de o oră până i-a ieşit perfect, şi îşi ţine o mână cu o manichiură îngrijită pe braţul lui Cole.

Până şi Cole e aici? Aici e mâna lui Kennedy. Vrea de ani întregi să fie cu el. Mă întreb dacă Brooke a fost de acord cu asta.

Pe peluza cu vedere spre mare, cineva - probabil administratorul familiei lui Kennedy - a aprins un foc de tabără şi a pus de jur împrejur perne, pături din imitaţie de blană şi alte accesorii de lux. Îi văd imediat pe Park, pe Donovan şi pe Steve. Stau întinşi pe o pernă imensă. Brooke stă practic peste Steve, iar Park se află, ca de obicei, stânjenitor de aproape de cei doi. Nu cunoaşte graniţele intimităţii. Amândouă încă poartă aceleaşi costume de majorete pătate de sânge, iar Steve are doar o mască verde pusă pe creştetul capului, peste părul des şi castaniu. Nu i-a plăcut niciodată să se costumeze, lucru care mă scotea din sărite când eram împreună.

Inima începe să-mi bată tot mai tare în timp ce privesc scena. Iar Kennedy alege exact acest moment ca să-mi observe prezenţa.

— O, Doamne! Câh! exclamă ea.

Muzica se opreşte brusc cu un sunet ascuţit şi toată lumea se întoarce spre mine, ţintuindu-mă cu privirea. Merde![6] Nu-i chiar intrarea în scenă pe care mi-am imaginat-o. În mintea mea, lucrurile s-au desfăşurat cam aşa: îmi fac apariţia, Brooke mă vede şi izbucneşte în lacrimi, mistuită de vinovăţie, iar toţi ceilalţi îşi cer iertare pentru cât de bădărani au fost. Chiar dacă ne-am întâlnit la şcoală mai devreme şi nu s-a întâmplat nimic din toate astea, am crezut cumva că se va întâmpla acum. Pe cuvântul meu, uneori nu ştiu ce-i în capul meu!

În schimb, o voce îmi strigă încontinuu în minte fugi fugi fugi fugi fugi. Dar nu pot să plec acum. Cât de jalnic ar fi asta? Îmi strâng pumnii şi îmi reamintesc că sunt la fel de îndreptăţită să fiu aici ca toţi ceilalţi.

Îmi continui drumul pe peluză spre focul de tabără.

Când mă vede apropiindu-mă, Steve începe să se ridice în picioare, iar Brooke alunecă din poala lui, ceea ce îmi dă un mic sentiment de satisfacţie. Se uită la el, apoi se ridică fără tragere de inimă, aranjându-şi fusta scurtă şi plisată şi ţintuindu-mă cu o privire mânioasă.

Însă cel care spulberă primul tăcerea e Steve.

—Ce cauţi aici, Alice? mă întreabă încet. Mă opresc în faţa lor.

—Eu doar...

Las cuvintele suspendate în aer, iar inima mi-a luat-o la

galop.

Brooke vrea să se bage între noi, dar Steve o opreşte, ridicând o mână.

— Mă ocup eu, îi spune, apoi mi se adresează: Hai cu mine! Mă apucă de cot şi mă conduce prin mulţimea care s-a

strâns în jur. Îmi las capul în pământ, încercând să evit orice contact vizual.

Suntem cât pe ce să cotim pe lângă castel, când o voce din spate ne face să ne oprim pe loc. Brooke.

— Unde vă duceţi? Pare supărată.

Ne întoarcem amândoi spre ea, iar Steve îi răspunde:

— Brookie, lasă-mă o clipă, bine? Îi pică faţa.

— Ai de gând să dispari în întuneric? Cu ea? se smiorcăie Brooke, râzând amar.

Pentru o clipă, un sentiment cu totul străin pune stăpânire pe mine - ceva înrudit cu vinovăţia, dar apoi Kennedy îşi face apariţia în spatele lui Brooke.

— Eşti sigur că e o idee bună, Steve? întreabă ea. Doar ştii ce a făcut astă-vară.

— Doamne, Kennedy! ripostează Brooke, apoi se întoarce spre mine şi spre Steve, cu colţurile gurii în jos. Ce cauţi aici, Alice? N-ai făcut destul rău? De ce nu poţi să ne laşi pur şi simplu în pace?

Glumeşte, fără doar şi poate! Doar nu face pe victima?

—Eu v-am făcut rău? Dar tu eşti cea care mi-a furat iubitul...

—Nu ţi l-am furat, mă întrerupe. Iisuse, Alice! Ce-ţi mai place să dramatizezi! Ai plecat în Egipt. Şi eraţi despărţiţi. Apoi ai dispărut - de ce-aifăcut asta? Ne-ai speriat de moarte...

— Gata! strigă Steve, punând capăt discuţiei noastre. Acum vocea nu-i mai este joasă. Sau împăciuitoare. Pare

furios.

Brooke se face roşie la faţă. Îşi spune, probabil, ce-mi spun şi eu - nu l-am auzit niciodată pe Steve vorbind cuiva în felul ăsta. Astă-vară, după ce-am revenit fără vreo explicaţie, toată lumea era extrem supărată pe mine, dar Steve m-a ignorat pur şi simplu - de fapt, aceasta e cea mai lungă discuţie pe care am purtat-o de când mi-a dat papucii. Pur şi simplu nu e genul care se enervează.

Trage adânc aer în piept, apoi se întoarce spre Brooke.

— O conduc pe Alice la maşină. E întuneric şi e Halloween. Cine ştie ce perverşi or mai umbla pe aici. Trebuie s-o însoţesc, Brooke.

Ea îşi încrucişează braţele pe piept.

— Fie! Dar întoarce-te repede, bine?

Are vocea încordată, dar reuşeşte să schiţeze un zâmbet. Simt un nod în stomac. Dumnezeule mare, sunt ca două boabe de mazăre în aceeaşi păstaie. O umbră de regret mi se strecoară în suflet, dar o zdrobesc înainte să pună stăpânire pe mine.

— Bine.

Îi zâmbeşte şi se duce la ea. Se apleacă s-o sărute pe obraz şi deodată sunt invizibilă.

Până ajungem în parcare, Steve mă târăşte practic de braţ. De fiecare dată când am încercat să mă opresc şi să-i spun ceva, mi-a aruncat o privire şi m-a obligat să merg mai departe. Acum, în lumina felinarelor, îi văd pentru prima oară chipul limpede şi nu pare deloc fericit.

Ne oprim la câţiva paşi depărtare de maşina mea şi îmi eliberează braţul.

—De ce-ai venit aici, Alice? mă întreabă din nou.

—Eu...

Ce caut aici? Fanteziile în care colegii mei îşi cer iertare îmi par acum ridicole. Furia mi se stinge. M-am săturat. M-am săturat să-mi ţin capul sus. M-am săturat de toate astea.

— O să plec.

E evident că, indiferent ce voiam, nu voi găsi aici. Expresia lui Steve se îmblânzeşte - fireşte, căci e vorba de Steve, un tip drăguţ, chiar şi cu mine.

— Alice, te simţi bine?

Îmi pune mâna pe braţ, cu blândeţe de această dată. Îşi ţine chipul aproape de al meu şi mă priveşte cu tandreţe.

Cuvintele lui îmi străpung inima, iar căldura mâinii sale pe braţul meu devine aproape copleşitoare. Mi-e dor de el, dar mi-e şi mai dor de viaţa mea. De prietenii mei. De... Brooke. Îmi vine să plâng, chiar dacă nu plâng de obicei. Trag cu greu aer în piept.

— Steve!

O voce şuieră în întuneric. Vocea lui Brooke Donovan, mai exact. Care se pare că a venit după noi, împreună cu Kennedy şi cu Park. Kennedy înregistrează scena cu telefonul, în timp ce Park ţopăie de colo-colo în spatele lor, încântată.

Steve îşi desprinde mâna de pe braţul meu. Îmi încleştez maxilarul.

— Alice, e timpul să pleci, zice Brooke.

Deschid gura să-i răspund, dar nu mai am nimic de spus. Îmi adun toate puterile rămase şi, fără să mai arunc vreo privire în urmă, mă urc în maşină şi pornesc la drum.

5 Traducere de Ionela Chirilă, editura RAO, Bucureşti, 2010 (n. t.).

6 Rahat! (lb. fr.)

Capitolul 4

IRIS

31 OCTOMBRIE 21:20

PASTELE PE CARE - BONA? menajera? îngrijitoarea? lui Alice - mi le-a dat au fost calde şi asezonate cu brânză, roşii uscate, broccoli şi nuci picante. Spăl caserola Tupperware goală în chiuvetă şi o las să se usuce în suportul de vase.

Casa lui Alice mirosea bine. A flori proaspete şi mâncare gătită într-un loc ascuns vederii, aromele plutind prin camera enormă din faţă.

Apartamentul nostru miroase a gunoi care trebuie aruncat. A rufe spălate, pe care n-am apucat încă să le ducem în subsolul întunecat, unde va trebui să scoatem rufele altora din spălător, stătute şi deja pe jumătate uscate pentru că au fost lăsate prea mult acolo.

Becul din tavan pâlpâie şi se stinge, apoi se aprinde din nou. Proprietarul ne tot promite că o să-l repare.

Deschid geamul de deasupra chiuvetei ca să las briza oceanului, rece şi sărată, să pătrundă înăuntru. Poate că o să-mi îngheţe lacrimile din ochi.

Când eşti mic, oamenii îţi spun ce viaţă frumoasă o să ai într-o bună zi. Că o să ajungi ce-ţi doreşti atât timp cât o să munceşti din greu, eşti bun şi nu te dai niciodată bătut.

Dar fac toate astea şi sunt tot o fată singură, într-un apartament mizerabil de la malul mării, cu instalaţia electrică defectă.

Mă întorc la masa din bucătărie şi deschid iPad-ul. Am două teme de făcut pentru mâine şi de învăţat pentru un test la analiză matematică. Corect? Nu ăsta ar trebui să fie biletul meu spre o altă viaţă? Obţinerea unei burse universitare? Sunt în penultimul an de liceu. Numai de asta ar trebui să-mi pese.

Aud paşi în faţa uşii. Ştiu că e cineva care locuieşte în clădire, pentru că el nu se poate întoarce aici. Nu are voie s-o facă.

Totuşi.

Încep să tremur. Nu te gândi la el! Nu o face!

Dar e prea târziu. Îi simt mâinile pe piept, împingându-mă. Încercasem să-i despart după ce se năpustise asupra ei. Aud trosnetul încheieturii când cad pe linoleum.

Bătrânul de la apartamentul C11 bate la uşă. Ce se petrece acolo?

Creatura mă priveşte de sus, cu faţa roşie, apoi se duce cu paşi împleticiţi la uşă şi trece pe lângă bătrân.

Fireşte că ne-a sunat câteva zile mai târziu, plângând şi cerându-şi iertare, aşa cum face mereu. Mama şi-a schimbat numărul de telefon. Iar.

Apartamentul, becul care pâlpâie. Aerul devine tot mai înăbuşitor, mă apasă şi mă fac din ce în ce mai mică, apoi sunt redusă la nimic şi totul din interiorul meu dispare.

Îmi iau jacheta, telefonul, cheile şi căştile şi fug din propria casă.

Trag adânc aer în piept în timp ce străbat Autostrada 1, ştergându-mă pe faţă în aerul rece, pe când inima îmi bate cu putere în piept.

Inspiră, expiră, inspiră, expiră!

Mă opresc când ajung la punctul de belvedere. Îmi place să stau aici, să mă uit în jos la valuri şi să le aud cum se lovesc de baza stâncilor. Există ceva fascinant în felul în care apa capătă forma unor unde sinuoase, înspumate, şi apoi se retrage din nou.

Nu mă gândesc la nimic înspăimântător. Mă bucur doar de atmosfera liniştită, atâta tot.

Când observ că stau prea aproape de margine, fac un pas înapoi. Trebuie să fii atent. În fiecare an are loc câte un referendum sau ceva asemănător pentru ridicarea unui parapet, dar iniţiativa nu se concretizează niciodată. În schimb, locul e presărat cu indicatoare înfăţişând figurine în cădere şi e înconjurat de un strat de pietriş, de alte semne pe care scrie Atenţie pe unde mergeţi! şi de un gard rupt.

O să duc dorul mării când eu şi mama vom pleca în cele din urmă de

aici. Nu ştiu unde ne vom duce, dar trebuie să fie undeva cât mai departe de locul ăsta. Undeva unde el să nu ne mai deranjeze vreodată.

Îmi pun iar căştile în urechi, mă întorc şi mă uit cu atenţie în stânga şi în dreapta înainte să traversez autostrada. Drumul are numeroase curbe în zona asta şi cine ştie ce vitezoman o mai circula în noaptea de Halloween. Trebuie să merg pe lângă liziera pădurii dacă vreau să fiu în siguranţă.

Aud un claxon şi tresar, cu inima bătându-mi năvalnic în piept.

O maşină argintie zboară pe lângă mine, îndreptându-se spre sud. Alice Ogilvie conduce în halul ăsta? Am văzut doar unduirile unui păr blond, dar părea maşina ei.

Unde s-o fi ducând? Prietenii ei o urăsc. Şi ar cam trebui să citească despre Icar. Asta e! Nu e vina mea dacă nu învaţă, îmi spun în gând. Mă bucur că îmi iau banii, indiferent ce note obţine.

După vreo cincisprezece minute de mers, aud ritmurile răsunătoare ale unei bas de undeva din vârful dealului. Şi zăresc un foc de tabără pe pajiştea castelului, în jurul căruia se clatină numeroase siluete în culori strălucitoare.

Fireşte! Castelul Levy. Petrecerea de Halloween pe care Elitele o organizează în fiecare an. La care vin până şi copii din oraşele învecinate, aranjaţi şi dornici să se îmbete.

Îmi continui drumul, aplecându-mă uşor ca să nu mă vadă, când două siluete îşi fac apariţia din luminişul de dinaintea mea. Se împing una pe alta. Minunat! Acum trebuie să evit şi o ceartă. Îmi ţin căştile în urechi şi mă ascund în spatele unui copac ca să aştept sfârşitul conflictului, când îi recunosc pe cei implicaţi - Steve Anderson, cu o mască verde trasă pe creştetul capului, şi Brooke Donovan, într-o fustă scurtă. Mai mult ca sigur că a îngheţat.

Au încetat să se mai îmbrâncească. Steve pare... nu cum e de obicei, genul vesel şi drăguţ. Sinceră să fiu, probabil că e cel mai drăguţ dintre membrii Elitelor.

Dar acum nu zâmbeşte. Pare mai degrabă supărat. Şi puţin... ameţit? Parcă se clatină dintr-o parte în alta. Nu credeam că Steve obişnuieşte să bea. Duce o viaţă disciplinată datorită baschetului.

Brooke plânge şi are părul dat peste faţă. A fost mereu o tipă de gaşcă,

deşi nici măcar nu trebuie să fie. E practic cea mai renumită şi mai bogată fată din oraş. Vreau să spun că s-au scris cărţi întregi despre istoria familiei sale, care se pare că include nişte morţi misterioase pe mare, o avere făcută, pierdută şi refăcută şi o luptă infamă pentru custodie, în care i-a fost implicată bunica, poveşti care au ţinut primele pagini ale ziarelor din întreaga lume. Asta înseamnă că Brooke ar putea să fie scorpia principală a oraşului, dar nu-i deloc aşa.

Îmi vine în minte maşina argintie de mai devreme şi îmi pică fisa. Da, Alice era, fără îndoială! Dar de ce ar veni aici după cele întâmplate? Ştiam, de la Spike şi Zora, că Steve îi dăduse papucii astă-vară lui Alice ca să fie cu Brooke. Apoi, când Alice a dispărut, Zora a emis ipoteza că, poate, Steve îi făcuse ceva, una aparent împărtăşită şi de poliţie, căci a fost chemat la secţie şi interogat. S-a format o echipă de căutare, s-a emis o Alertă Amber[7], s-au luat toate măsurile necesare şi apoi… Alice a reapărut în curtea casei ei, complet nevătămată, fără vreo zgârietură.

Steve o apucă pe Brooke de umeri, făcându-mă să tresar. Mă crispez şi îmi scot căştile din urechi.

Mă ascund şi mai bine printre copaci când Brooke se răsuceşte cu putere, eliberându-se din mâinile lui.

—Ştiam eu! strigă ea. Ştiam că o să te întorci la ea. Toată lumea mă părăseşte mereu.

—Nu te părăsesc, linişteşte-te! strigă şi Steve, apucând-o de braţ.

Fac un pas înainte şi mă opresc. Unde sunt prietenii ei?

—Dă-mi drumul! Lasă-mă-n pace, acum! ţipă Brooke.

—N-am de gând să te las să fugi de mine, îi răspunde Steve.

Deodată, o armată de Elite, cu pahare roşii de plastic în mâini, coboară treptele lungi de la castel spre parcare. Îşi ţin cu toţii telefoanele în aer, filmându-i pe Brooke şi pe Steve, dar nici măcar unul dintre ei nu intervine ca să pună capăt conflictului.

Brooke îl îmbrânceşte pe Steve, iar el se împleticeşte înapoi.

Apoi o îmbrânceşte la rândul lui, iar ea se împiedică şi cade.

— Hei, omule, calmează-te!

E Cole Fielding. Pare că vrea să intervină, dar Nelson şi Gerber, coechipierii lui Steve din echipa de baschet, îl ţin pe loc.

— Brookie! strigă Kennedy, care aleargă spre ea şi o ajută să se ridice în picioare.

— Ce dracu' te-a apucat? strigă şi Park, lovindu-l pe Steve peste braţ.

Brooke îşi aranjează fusta. Apoi se întoarce şi o ia la fugă. Spre mine.

Steve încearcă s-o urmeze, dar Park îl împiedică, punându-i mâinile pe piept.

— Brooke! strigă el. Nu poţi să-mi faci asta, Brooke!

Mă retrag şi mai mult printre copaci, ca să mă ascund de prietenii ei. Ştiu că nu s-ar bucura să vadă că sunt aici.

Brooke trece în fugă pe lângă mine, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi, cu telefonul într-o mână şi chipul răvăşit. Aşa arăta mama după o ceartă cu Creatura când eram mică. Disperată şi pierdută în lumea ei.

Din instinct, încremenesc. E înspăimântător să văd că Brooke seamănă atât de mult cu mama cea de altădată.

Abia după ce trece pe lângă mine ies dintre copaci. Prietenii ei stau încă în parcare. Kennedy strigă pe un ton şovăitor:

— Brookie! Hai, vino înapoi!

Apoi ridică din umeri şi se întoarce. Park îl ia pe Steve de braţ şi-l trage după ea. Bănuiesc că Brooke e pentru ei doar o pacoste ameţită de alcool, ceea ce nu mi se pare că aduce a prietenie.

Dacă prietenii ei n-au de gând s-o ajute, o s-o fac eu. Pornesc pe urmele ei. O fată n-ar trebui lăsată să fugă singură în întuneric.

Dar, când ajung la prima cotitură, nu văd pe nimeni aud doar valurile care se lovesc de baza stâncilor. Străbat Autostrada 1 şio strig pe nume, dar nu primesc niciun răspuns.

Brooke Donovan a dispărut fără urmă.

7 Mesaj de alertă emis pentru a cere ajutor publicului în găsirea copiilor răpiţi.

Capitolul 5

ALICE

1 NOIEMBRIE 07:52

„Nu există mare calmă. Întotdeauna, absolut întotdeauna, e în mişcare.”[8]

- AGATHA CHRISTIE, RĂUL SUB SOARE

SUNT OBOSITĂ ÎN DIMINEAŢA ASTA. După ce am plecat de la petrecere, am condus un timp spre sud, încercând să-mi alung toate gândurile din minte. Când am ajuns acasă, mi-a luat o veşnicie să adorm şi, când am reuşit în cele din urmă, am avut tot felul de vise ciudate cu valuri care se loveau de stânci şi cu Brooke care plângea în nenorocitul ăla de castel.

Sunt cât pe ce să ajung la dulapul de pe hol când o mână împodobită cu inele de firmă mă apucă de braţ. Mă smucesc înapoi, uimită, şi ripostez:

— Lasă-mă-n pace!

Kennedy ridică mâinile în aer, cu rânjetu-i caracteristic pe buze.

— Scuze! Iisuse, Ogilvie! Nu mi-am dat seama că eşti atât de agitată.

Îmi dau ochii peste cap.

— În fine. Ce vrei, Rebecca?

Îi rostesc prenumele pe un ton dispreţuitor. Ştiu că urăşte asta. Şi, aşa cum m-am aşteptat, pentru o clipă se face roşie la faţă. Bun!

— Ei bine, Alice, îmi răspunde, de parcă şi eu îmi urăsc prenumele, lucru deloc adevărat, apropo. Datorită ţie, Brooke şi Steve s-au certat rău de tot aseară, după ce ai plecat. Dar sunt convinsă că ai aflat. Bine lucrat!

Mă uit urât la ea. Am dormit doar patru ore azi-noapte şi chiar n-am energia necesară pentru Kennedy şi figurile ei.

— Şi cum e asta vina mea? Face o grimasă.

— Pfff, dar cum nu e vina ta? Ai venit pe nepusă masă la petrecere. Să ştii că Brooke a fost extrem de supărată. Iar după ceartă, a plecat. Nici măcar n-a mai dormit la mine aşa cum stabiliserăm.

Îmi încleştez maxilarul şi dau încet aerul afară din plămâni. Ce bucurie s-o înfrunt pe Kennedy cu noaptea-n cap!

— În primul rând, îi răspund, eu nu am niciun cuvânt de spus în relaţia dintre Steve şi Brooke. Îi priveşte dacă se ceartă. Şi-n al doilea rând, de ce nu vorbeşti cu Brooke, dacă eşti atât de preocupată de soarta ei?

Flutur o mână înspre elevii de pe hol.

— Apropo, unde e? De ce n-o scoţi pe ea din sărite în locul meu?

Pe chipul lui Kennedy apare o umbră întunecată.

— N-am văzut-o încă. I-am scris de câteva ori de dimineaţă, dar nu mi-a răspuns. Bănuiesc că nu i-a trecut supărarea după ce a avut de-a face cu tine aseară.

Îmi dau ochii peste cap.

— Mersi că m-ai pus la curent!

Îmi arunc geanta înapoi pe umăr şi mă pregătesc să ies din această situaţie mai mult decât fermecătoare.

— Ne vedem..., încep, dar Kennedy mă întrerupe.

— Domnule antrenor! strigă ea.

Când mă întorc, îl văd pe antrenorul Donovan venind spre noi. Îi face semn cu mâna şi se opreşte în faţa noastră.

— Da, Rebecca? îi răspunde.

Pare epuizat, cu cearcăne adânci sub ochi şi chipul lipsit de zâmbetul familiar înnăscut. Aş zice că nimeni n-a dormit bine azi-noapte.

— N-ar trebui să fiţi deja la oră?

—Unde e Brooke? îl întreabă brusc mereu-fermecătoarea Kennedy.

—Brooke? repetă el, privindu-ne când pe una, când pe cealaltă.

—Da, spune ea. Unde e? O caut de azi-dimineaţă. El se încruntă.

—N-aţi venit împreună? Doar a dormit la tine.

—Nu.

O urmă de iritare apare pe chipul lui Kennedy, dar ştie că nu e cazul să fie nepoliticoasă cu un profesor - mai ales cu antrenorul.

—N-a stat peste noapte la mine. N-a dormit acasă? Antrenorul îşi mijeşte ochii.

—Nu. A dormit la tine. Kennedy oftează.

—Nu. A dormit la...

—Dumnezeule! îi întrerup eu. A dormit la tine?

Îi adresez întrebarea mai întâi lui Kennedy, care clatină din cap.

— Acasă? îl întreb apoi pe antrenor.

— Nu, îmi răspunde. S-a dus la petrecerea de la castel şi mi-a spus că o să doarmă la Rebecca.

Se aşterne o tăcere scurtă, amândoi probabil uluiţi de faptul că Brooke nu a dormit la celălalt acasă.

— În regulă. Şi atunci unde e Brooke? îi întreb, mutându-mi privirea de la unul la altul.

Antrenorul îşi scoate telefonul, tastează de câteva ori şi apoi îl duce la ureche.

— O sun.

După câteva momente, închide.

— Nu răspunde, zice, oftând. Aş vrea să spun că nu-i stă în fire să facă asta, dar...

Lasă cuvintele suspendate în aer, cu o privire pierdută întipărită brusc

pe chip.

— Sunt sigur că o să apară în curând. Probabil că e cu Steve. Mă duc la oră acum, dar, dacă o vedeţi sau primiţi vreo veste de la ea, vă rog să-i spuneţi să mă caute!

Eu şi Kennedy îl privim îndepărtându-se, apoi mă întorc spre ea.

— Ce dracu' se întâmplă? Kennedy îşi ţuguie buzele.

— Nu că ar fi treaba ta, Alice, dar antrenorul şi Brooke nu s-au înţeles prea bine în ultimul timp. Stă o groază la mine şi la Park sau, uneori, cu Steve la Insley Arms ori în altă parte.

— Nu s-au înţeles prea bine?

Brooke şi antrenorul au fost mereu apropiaţi, însă ştiu că le-a fost greu după moartea mamei lui Brooke: atunci au început să apară neînţelegeri între ei, dar le-am pus mereu pe seama durerii.

— De ce?

Kennedy ridică din umeri.

— Cine ştie? Probleme cu banii, cred. În fine. Ştii, pun pariu că are dreptate. Probabil că Brooke şi Steve s-au găsit unul pe altul după petrecere şi s-au împăcat.

Mă străfulgeră cu ochii, aşteptându-mi reacţia, dar, cum nu schiţez niciun gest, pe chip i se aşterne dezamăgirea.

— Oricum, trebuie să ajung la oră.

Se îndepărtează câţiva paşi, apoi se opreşte.

— Steve, o aud murmurând.

— Poftim? îndrug, confuză pentru o clipă înainte să mă întorc.

Şi îl văd pe Steve, stând în dreptul dulapului său. Singur.

E complet răvăşit. Părul îi stă în toate direcţiile, iar pantalonii sunt pătaţi şi rupţi la un genunchi. Poartă doar un singur adidas şi e murdar de noroi pe faţă. Stă agăţat de uşa dulapului de parcă l-ar susţine. Mă uit la Kennedy şi ochii îi fug spre mine. Ştiu că ne întrebăm acelaşi lucru.

Ce-a păţit? Nu l-am văzut niciodată în halul ăsta - chiar şi după meciurile de baschet, îşi aranjează ţinuta. Nu iese niciodată în public transpirat şi murdar ca unii dintre coechipierii săi.

Kennedy se îndreaptă spre el, iar eu o urmez.

— Steve! strigă ea.

Se întoarce spre noi, tresărind. Când mă apropii, îmi dau seama că miroase ca o ghenă de gunoi şi a încălţări vechi. Kennedy strâmbă din nas. Simte şi ea duhoarea. Ce a fost în capul lui de-a venit la şcoală aşa?

— Ce e? întreabă el.

După expresia sa obosită, pare că a depus un efort covârşitor ca să rostească două cuvinte. Dacă nu l-aş cunoaşte, aş spune că e mahmur sau poate chiar în continuare beat, dar Steve nu bea de obicei prea mult, mai ales că se apropie sezonul de baschet.

— În primul rând, spune ea, ţinându-se de nas, puţi ca un tomberon. Trebuie să te duci acasă.

El clatină din cap.

— M-am trezit în pădure. Am un examen. O să mă spăl în baie.

Tipic din partea unui tip conştiincios ca Steve. Să vină la un examen pe care probabil îl va pica - pare că n-a închis un ochi toată noaptea.

Kennedy clatină la rândul ei din cap.

— Bine. Dar mai important de atât - unde e Brooke? Ai găsit-o după ce ai plecat de la petrecere?

O expresie ciudată apare pe chipul lui Steve.

—Brooke?

—Ştii tu, prietena ta? îl ia Kennedy peste picior, apoi mă priveşte şi rânjeşte. Scuze, Alice!

Nu se poate abţine.

— Ce vrei să spui cu..., începe el, însă se opreşte brusc. Stai puţin! Nu e aici?

Simt o strângere de inimă. Kennedy pare să-şi piardă răbdarea.

— Nu. Nu e cu tine? Ar fi trebuit să doarmă la mine, dar n-a mai venit, iar antrenorul Donovan a spus că nici acasă n-a dormit.

Pentru prima oară în dimineaţa asta, pare îngrijorată.

—Ultima oară când am văzut-o a fost după cearta voastră de aseară, când a fugit.

—Poftim?

Ultima fărâmă de culoare piere de pe chipul lui Steve. Acum i-am captat atenţia.

—N-am văzut-o nici eu de atunci. Unde e?

—Asta-i problema, îi răspunde Kennedy. Nimeni nu pare să ştie.

Auzindu-i spusele, Steve ridică un deget şi zice:

— Îmi vine să vărs.

Şi o ia la fugă pe lângă noi, direct spre toaleta băieţilor, lăsându-ne pe amândouă singure acolo. Ne uităm una la alta, cu ochii mari cât cepele, şi un fior de spaimă îmi străbate şira spinării.

Brooke n-a apărut nici până la sfârşitul celei de-a treia ore, dar toată lumea ştie acum ce s-a întâmplat aseară. Holul zumzăie de zvonuri despre Brooke şi Steve... dar şi despre mine.

Sunt într-o cabină de toaletă când aud două fete vorbind de cealaltă parte a uşii despre cum Steve a venit beat de dimineaţă la şcoală şi a fost trimis acasă, dar s-a dus în schimb la Brooke şi a bătut la uşă până când vecinii au chemat autorităţile. Se pare că poliţiştii l-au dus la secţie, acuzându-l de tulburarea ordinii publice, însă acum e acasă. Unde sper că doarme profund şi uită de orice o fi păţit. E ciudat; nu-i stă în fire lui Steve să bea atât de mult, mai ales în timpul antrenamentelor de baschet de dinaintea sezonului.

— Am auzit că domnul Carpenter l-a întrebat pe antrenorul Donovan dacă Brooke e teafără - a răspuns că da... poate şi-a luat tălpăşiţa pentru o noapte, continuă una dintre fete. Pun pariu că s-a luat după Ogilvie.

Poftim!? Ce fel de bârfe aberante sunt astea? De ce spune antrenorul că

Brooke e bine-mersi? Nu-şi face griji pentru ea? Şi cum adică s-a luat după Ogilvie? E un nou termen la modă acum? Uf, şcoala asta!

Trag apa la toaletă şi deschid uşa cabinei.

— O, bună! le salut eu, mieroasă.

Sarah Keller se face albă la faţă, iar prietena ei rămâne cu gura căscată.

— V-aş fi recunoscătoare dacă v-aţi ţine gura în privinţa acestui subiect. Nu ştiţi nimic despre Brooke, despre Steve sau despre mine.

Le zâmbesc cu generozitate, arătându-mi toţi dinţii.

— Şi nu mă interesează ce spune antrenorul. Brooke nu s-ar lua niciodată după Ogilvie, le informez, schiţând ghilimelele de rigoare. Aţi înţeles? Vă rog să vă vedeţi de treburile voastre! Nu e frumos să răspândiţi zvonuri.

Dau amândouă din cap, cu ochii mari.

Mă întorc pe călcâie şi ies din baie cu capul sus, dar un presentiment foarte neplăcut mi se cuibăreşte în suflet. Ce părinte nu intră imediat în panică atunci când copilul nu-i vine acasă? De ce antrenorul nu face nimic? N-are niciun sens.

Ceva nu e în regulă în toată povestea asta.

Până sună clopoţelul, abia mai reuşesc să mă concentrez. Plec ameţită de la ultima oră şi sunt atât de adâncită în gânduri, încercând să dezleg misterul, încât aproape că mă lovesc de uşa deschisă a unui dulap.

Am auzit expresia s-a luat după Ogilvie de nenumărate ori astăzi şi jumătate din şcoală, inclusiv antrenorul, pare să fi acceptat varianta că Brooke a fugit de acasă pentru câteva zile, de parcă aşa fac majoritatea adolescentelor. De parcă aşa-i normal.

Nu cred că ar fi procedat la fel ca mine, dar ce am descoperit astă-vară e că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par. Ce-i drept, Kennedy a spus că Brooke avea probleme cu antrenorul. Poate că ea chiar a fugit.

Totuşi, în timp ce mă pregătesc să ies din clădire, îl văd pe antrenor. Stă de vorbă pe hol cu o altă profesoară şi pare... normal. De parcă n-

ar avea nici măcar o grijă pe lume, de parcă nu i-ar fi dispărut fata.

Mă îndrept spre el şi rămân pe loc până când pune capăt discuţiei, iar profesoara îşi ia, stânjenită, rămas-bun.

Nu pierd timpul cu formule de întâmpinare.

— Aţi primit vreo veste de la ea? îl întreb pe antrenor.

O expresie de iritare îi traversează scurt chipul. Încearcă s-o ascundă în spatele celui mai fals zâmbet pe care l-am văzut vreodată, dar e doar o încercare lamentabilă.

— Bună, Alice.

Face o pauză, de parcă se aşteaptă să-i răspund cu vreo altă amabilitate stupidă, ca şi când asta ar conta acum.

Şi, brusc, mă cuprinde furia. Spumeg practic de furie. Am senzaţia că nimeni n-o caută pe Brooke din cauza mea şi poate că o parte din mânie este, de fapt, ruşine, prea bine, dar la dracu' cu toate astea!

— De ce nu vă faceţi griji pentru ea? îl întreb eu. Nu-mi pasă dacă sunt nepoliticoasă. Chiar nu-mi pasă. Trage adânc aer în piept, de parcă încearcă să rămână

calm.

— Sunt îngrijorat, Alice, dar, cum ţi-am spus şi mai devreme, nu e prima oară când Brooke face asta în ultimul timp. Ca să nu mai vorbesc de...

Îşi mijeşte ochii.

— Tu ar trebui să ştii mai bine decât oricine că, uneori, oamenii au nevoie de o pauză. Să-şi limpezească gândurile sau ceva de genu'. O să-i spun să ia legătura cu tine imediat cum se întoarce acasă; sunt convins că-ţi va aprecia îngrijorarea. Acum du-te acasă şi încearcă să te linişteşti! Ne vedem mâine, bine?

Se întoarce şi împinge uşile duble, ieşind în soarele amiezii şi lăsându-mă să spumeg.

Nu-mi vine să cred că tratează totul cu atâta dezinvoltură. Poate că Brooke m-a rănit, dar mi-a fost cea mai bună prietenă. Şi m-am săturat de nepăsarea tuturor în ceea ce priveşte siguranţa ei.

Şi ştiu exact ce o să fac. Îmi scot telefonul din geantă, intru în agendă şi parcurg lista de contacte până când găsesc persoana pe care o caut. Pe Lilian Levy.

Bunica lui Brooke.

Mi-ai spus să-ţi scriu dacă Brooke va avea vreodată necazuri, tastez eu. Ştii ceva de ea? N-a venit acasă aseară. Sunt îngrijorată. SOS.

O clipă mai târziu, telefonul începe să sune.

8 Traducere de Simina Sprinţeroiu şi Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti, 1999 (n. t.).

Capitolul 6

ALICE

2 NOIEMBRIE

08:05

„— De ce să-ţi faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor? — ... Pentru că, uneori, e necesar.”[9]

AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

AGATHA CHRISTIE AR FI MÂNDRĂ de mine pentru că am încredere în instinctele mele. Din moment ce Brooke n-a apărut încă, Lilian Levy a venit val vârtej de la New York, iar lucrurile se pun în sfârşit în mişcare.

Începând cu adunarea din dimineaţa asta, ţinută înaintea orelor, la care toată lumea trebuie să participe.

Mă strecor în amfiteatru, unde găsesc un loc în spate. În partea din faţă a sălii îl zăresc pe antrenor, cu o expresie morocănoasă pe chip; o femeie mai în vârstă şi elegantă, rezemată într-un baston, îi ţine prelegeri. Lilian Levy.

Zâmbesc. Antrenorul seamănă cu un băieţel certat de mama lui sau, în acest caz, de soacra lui. Pe vremea când eram prietenă cu Brooke, mă duceam cu ea în fiecare an în partea de nord a New Yorkului ca să vizităm casa de vacanţă a familiei mamei sale din munţii Adirondack. Lilian este o forţă de temut şi ştiu că nu l-a avut niciodată la suflet pe antrenor.

În timp ce colegii mei încep să umple sala, îmi aţintesc ochii în telefon, ca să evit orice contact vizual. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să aud alte comentarii legate de povestea de astă-vară. Toată lumea din oraş trebuie să înveţe să meargă mai departe.

Draga de Lilian Levy! Ştiam că mă pot baza pe ea.

Când se aşterne tăcerea în sală, îmi ridic privirea. Steve, Park, Kennedy, Henderson şi ceilalţi stau cu toţii în primul rând, pe cealaltă parte a culoarului faţă de mine, cu expresii îngrijorate pe chipuri. Steve pare că a plâns.

Lilian Levy îşi croieşte drum spre scenă, urmată de directoarea Brown şi de doamna Westmacott. Se sfătuiesc câteva clipe, apoi Brown se apropie de microfon.

— Sal[10]...

Microfonul scoate un pârâit strident şi ea face un pas înapoi.

— Exact acolo unde e Brooke! strigă un idiot din faţă şi câţiva oameni pufnesc în râs.

Brown îi străfulgeră cu privirea înainte să continue:

— Vă salut pe toţi! Ne-am adunat astăzi aici pentru că Brooke Donovan a dispărut. Ultima oară a fost văzută în jurul orei 22 în noaptea de Halloween, plecând de la castel şi îndreptându-se spre sud pe Autostrada 1. Îi voi da acum cuvântul bunicii ei - şi ne-o arată cu mâna pe Lilian Levy -, dar, dacă există vreo persoană în sală care deţine informaţii referitoare la locul unde se află Brooke Donovan, o rugăm să ne informeze.

Se retrage din faţa microfonului şi se aşază lângă Westmacott, iar Lilian îi ia locul.

N-am mai văzut-o de un an şi, chiar dacă acum se sprijină într-un baston, arată la fel de impecabil ca de obicei, îmbrăcată cu un sacou din tweed de la Chanel şi pantaloni bine croiţi, cu un machiaj subtil şi rafinat. Şi poartă, ca întotdeauna, ochelarii cu ramă roşie, o carte de vizită pentru ea, cei la care am râvnit mereu şi eu, şi Brooke.

— Bună dimineaţa tuturor! După cum aţi aflat deja, nepoata mea, Brooke Donovan - vocea îi tremură uşor şi îşi drege glasul înainte să continue -, a dispărut de Halloween. În noaptea aceea a participat la petrecerea de la Castelul Levy, dar n-a mai ajuns acasă. Mi s-a spus că purta un costum de majoretă. O fustă scurtă şi o bustieră. E posibil să fi băut. Am înţeles că soţul răposatei mele fiice - Lilian îşi strânge buzele de dezgust - a bănuit iniţial că Brooke a fugit de acasă, dar în acest moment cred că putem fi cu toţii de acord că nu este cazul. Dacă există vreo persoană care deţine informaţii referitoare la locul unde se află, continuă ea, o rog să anunţe autorităţile. Ofer o recompensă

substanţială oricui ne ajută s-o găsim. Primele 72 de ore sunt vitale în cazurile de dispariţie. Avem de-a face cu o situaţie extrem de serioasă.

Pentru o clipă, îl priveşte ameninţător pe antrenor, apoi se retrage lângă directoarea Brown, iar Westmacott face un pas înainte.

Îşi drege glasul la microfon, palidă la faţă.

— Salutare tuturor! Aşa cum a spus şi doamna Levy, dacă vreunul dintre voi ştie unde ar putea fi Brooke, îl rugăm să ne informeze. Şi dacă simţiţi nevoia să staţi de vorbă cu cineva, vă stau la dispoziţie. Mulţumesc!

Şi, cu asta, adunarea ia sfârşit.

9 Traducere de Doina Topor şi Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti, 1996 (n. t.).

10 Joc intraductibil de cuvinte bazat pe asemănarea fonetică dintre Hello (Salut) şi Hell (Iad) (n. t.).

Capitolul 7

IRIS

2 NOIEMBRIE 12:06

SUNT LA CANTINĂ, încercând să-mi fac tema la algebră, când simt o uşoară agitaţie în jur meu.

Îmi ridic ochii şi mă trezesc că văd uniforme albastre şi priviri tăioase, mai mulţi poliţişti scrutând marea de elevi, însoţiţi de directoare.

Îl înghiontesc pe Spike cu cotul.

—Ce-i cu ăştia?

—Trăieşti în peşteră, Iris? Se pare că fata aia bogată, Brooke, a dispărut, îmi răspunde el, încruntat.

Zora ronţăie un morcov.

—N-ai fost la adunarea de dimineaţă, Iris?

—Ăăă... nu, mă bâlbâi, privind cum poliţiştii se plimbă prin sală. Chiulesc la astea.

Am preferat să mă ascund în cel mai îndepărtat colţ din bibliotecă şi să citesc pe podea. Am încheiat o înţelegere cu doamna Henley: pot să mă pitesc acolo atât timp cât o ajut să aşeze cărţile pe rafturi. Auzisem însă nişte zvonuri că Brooke n-a fost ieri la şcoală, dar nu le-am acordat prea multă atenţie. Face parte din Elite. Şi Elitele chiulesc tot timpul. În plus, am avut alte lucruri pe cap, ca de pildă cum să-ţi schimbi identitatea.

Simt cum mi se face pielea de găină.

Spike îşi ronţăie chipsurile cu sare şi oţet, adâncit în gânduri.

— A fost la petrecerea de Halloween de la castel. Dar nu s-a mai întors acasă.

Nu s-a mai întors acasă. Simt cum sângele îmi îngheaţă în vene în timp ce scena din seara de Halloween mi se derulează în minte. Când am pornit după ea, dispăruse. Se făcuse târziu şi era foarte întuneric, aşa că m-am

dus acasă.

Îmi muşc buza.

— Nu s-a dus deloc acasă? Sau în altă parte?

Probabil m-am gândit că prietenii ei o vor găsi după petrecere sau că ea îi scrisese cuiva. Nu m-am gândit că... Ce-am făcut?

Zora scoate o foaie de hârtie din rucsac şi o împinge pe masă spre mine.

— Uite! Cincizeci de miare cui o găseşte. Ni le-au împărţit astăzi la adunare. A venit bunica lui Brooke şi ne-a ţinut un mic discurs.

Mă uit la pliant, dar vederea mi se înceţoşează de spaimă. Imaginea lui Brooke imprimată pe hârtie, încântător de frumoasă, îmi joacă prin faţa ochilor.

Am văzut-o, am alergat după ea. Dar a dispărut. Aşa că m-am dus acasă. Unde am ajuns în jurul orei 22:15. Acum e vremea prânzului, iar poliţiştii sunt aici, în cantină. De când nu mai ştie nimeni nimic de ea? Dimineaţa, în drum spre clasă, l-am văzut pe antrenor. Arăta ca de obicei: uşor morocănos, ţinând strâns în mâini cataloagele claselor sale şi un clipboard.

Dacă i-a dispărut fata, ce mai caută la şcoală?

Mirosul chipsurilor lui Spike îmi provoacă brusc greaţă. Împăturesc pliantul şi-l bag în rucsac.

Privesc cum poliţiştii se plimbă printre mese împreună cu directoarea, care arată înspre anumiţi elevi. Aceştia se ridică, încet, unul câte unul, în picioare.

Kennedy, Park, Henderson. Steve Anderson, care arată, apropo, ca dracu'. Umflat la faţă şi adus de umeri.

Park începe să plângă. Îmi dau seama după felul în care-şi coboară umerii şi-şi lasă părul lung să-i acopere faţa. Membrii Elitelor par de obicei plictisiţi, dar acum sunt toţi puţin agitaţi. Până şi Kennedy, care se mândreşte cu faptul că rămâne calmă în toate situaţiile, îşi ronţăie nervoasă o unghie dată cu o ojă roz-deschis. Steve arată ca o căprioară surprinsă de farurile unei maşini.

Brooke a luat-o la fugă şi apoi a dispărut.

În cantină se aşterne tăcerea în timp ce urmărim cum membrii Elitelor îşi iau lucrurile şi pornesc după poliţişti, îndrumaţi afară din cantină.

— Pun pariu că e vorba de o răpire în stil clasic, urmată de răscumpărare, murmură Zora, dându-şi după ureche o şuviţă de păr de un portocaliu aprins. Până la urmă, familia ei e putred de bogată. Bunica aia e doldora de bani.

Brooke a fugit pe lângă mine.

Am alergat după ea şi am strigat-o pe nume, dar... nimic. Şi apoi... pur şi simplu m-am dus acasă. De ce nu s-au dus prietenii ei s-o caute?

Abia mai respir.

—Sunt convins că unul dintre ei e vinovatul, spune Neil, arătându-ne cu mâna uşa cantinei prin care Elitele tocmai au ieşit.

—Cine, fetele alea? Nici vorbă! răspunde Spike. N-ar fi în stare să omoare pe nimeni. Doar nu vor să-şi rupă vreo unghie. Sunt destui perverşi în Castle Cove. Aţi uitat de Remy Jackson? N-au găsit niciodată făptaşul.

—Multe cazuri au rămas neelucidate. Vă mai aduceţi aminte de Mona Moody? Starul de cinema care a murit la Castelul Levy în anii 1930? intervine Zora, pe un ton grav. Atât de multe mistere în frumosul nostru orăşel de coastă!

Am senzaţia că un nor imens şi întunecat e gata să mă înghită.

Cu vreo zece ani în urmă, Remy Jackson a fost găsită într-un tomberon, înfăşurată în saci de gunoi şi legată cu bandă adezivă. Avea 14 ani. Cazul n-a fost niciodată rezolvat. A fost închis în cele din urmă.

Scenele din noaptea aia mi se derulează necontenit prin minte. O revăd pe Brooke certându-se cu Steve, care nu părea Steve, fugind apoi pe lângă mine, ca, în final, când am ajuns la curba din autostradă, să văd doar drumul pustiu.

— Iris? mă strigă Spike, înghiontindu-mă în braţ. Hei, Adams, te simţi bine?

Cu mâini tremurânde, îmi scot telefonul din buzunarul de la spate şi îi scriu mamei.

Mama, s-a întâmplat ceva rău. Am nevoie de tine.

Mă ridic şi îmi îndes în rucsac iPad-ul şi pacheţelul de prânz.

—Probabil că doar o imită pe Ogilvie, cugetă Zora. Dispariţia e noul trend al Elitelor.

—Iris, spune Spike, încet, unde te duci?

— Eu sunt, îi spun. Cred că eu sunt… ultima care a văzut-o. Şi mă îndepărtez iute. Îl aud pe Spike strigându-mă, Iris!

Hei, Iris!, dar nu mă întorc.

Cuvintele Zorei îmi răsună în minte: poate că Brooke, fata dulce ca vata de zahăr, a plecat undeva de capul ei după o ceartă cu iubitul, dar dacă nu s-a întâmplat aşa? Dacă sunt ultima persoană care a văzut-o înainte să dispară?

14:45

Numele detectivului e Thompson şi pare iritat de prezenţa mea, ceea mi se pare puţin inacceptabil de vreme ce o fată a dispărut. Camera în care ne aflăm arată exact ca acelea din filme: o masă lungă, de proastă calitate, un panou de sticlă pe un perete, prin care nu se vede nimic. Oare cine ne priveşte de cealaltă parte? Poate că n-ar fi trebuit să vin aici. Ce ştiu eu, la urma urmei? Iar individului ăstuia nici nu pare să-i pese.

—Aşadar, spune pe un ton morocănos, te plimbai pe Autostrada 1 când ai văzut o altercaţie în luminiş? La petrecerea de la castel. Între domnişoara Donovan şi prietenul ei, corect?

—Da, cum v-am spus şi la telefon. S-au îmbrâncit unul pe altul. Apoi ea a fugit.

—Ai descrie conflictul ca fiind violent?

—Ei bine, au fost îmbrânceli. Şi ţipete, îi răspund. Notează ceva în agendă.

—De ce umblai singură la o oră atât de târzie?

— Nu…, dar de ce-i asta important? îl întreb. Îmi place să mă plimb.

Mă plimbam.

Camera video de lângă noi scoate un huruit.

—Eşti prietenă cu domnişoara Donovan?

—Nu, nu chiar, îi răspund.

—La ce oră ai estima că a fugit pe lângă tine?

—Nu ştiu. Pe la 21:30, 21:45? Nu m-am uitat la ceasul de pe telefon.

—Ţi s-a părut că domnişoara Donovan era supărată la şcoală? Ţi-a atras poate ceva atenţia?

—Nu ştiu. Adică, după cum v-am spus, nu eram prietene. Uneori, părea tristă. Poate pentru că mama ei a murit, dar asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă.

Mă fâţâi pe scaun. Nu eram prietene, dar îmi plăcea ce ştiam despre ea. Nu cred că o ceartă cu iubitul e un motiv suficient de întemeiat ca să fugi pentru mai mult de câteva ore, dar mai pune la socoteală şi câteva pahare de alcool, nişte îmbrânceli şi crâmpeie de suferinţă şi, ei bine, toate astea ar putea crea o poveste cu totul diferită. Dar, pe de altă parte...

— De ce a venit tatăl ei la şcoală? îl întreb, căci gândul încă nu-mi dă pace. Vreau să spun, dumneavoastră n-aţi sta acasă sau nu v-aţi căuta copilul dacă ar fi dispărut? Şi cum rămâne cu iubitul ei? L-aţi interogat? Doar s-au certat.

Mă simt puţin vinovată că îl arunc pe Steve în faţă, dar am văzut destule filme unde făptaşul e întotdeauna prietenul victimei, oricât de drăguţ ar părea la început.

Thompson îşi ridică privirea din notiţele sale şi o aţinteşte asupra mea.

— Cred că e treaba noastră să ne facem griji în privinţa asta, nu a ta, domnişoară Adams. Nu te teme, avem totul sub control!

Nu-mi place indiferenţa din ochii lui. Îmi aduce aminte de ziua în care au venit poliţiştii la noi acasă, după incidentul cu Creatura. De felul în care s-au uitat la mine şi la mama, de parcă era vina noastră. De parcă eram o pacoste. De parcă minţeam. De parcă nu voiau să fie deranjaţi.

— Chiar aşa? Am fost cu mama pe Autostrada 1 şi nu era nimeni în

zonă. Acolo am văzut-o. N-ar trebui să fiţi pe teren? Ştiţi voi, să o căutaţi?

Detectivul Thompson îşi încleştează maxilarul.

— Ştii, domnişoară Adams, şi eu am fost adolescent cândva, dar nu mă vezi dându-ţi sfaturi despre cum să-ţi petreci anii adolescenţei. Aşa că, doar pentru că ai văzut nişte seriale poliţiste la televizor, să n-ai impresia că ştii cum să-mi faci treaba, bine? Ca să fiu sincer, suport destule prelegeri din partea bunicii fetei.

A, da! Lilian Levy. Discursul de la adunarea pe care am ratat-o. Banii de răscumpărare. Bănuiesc că lui Thompson pur şi simplu nu-i place să asculte ce spun femeile.

Detectivul bagă în gură nişte gumă de mestecat.

— Să ne întoarcem la oile noastre, domnişoară Adams. Aşadar domnişoara Donovan s-a certat cu iubitul ei, apoi a fugit pe lângă tine, iar tu te-ai luat după ea, dar a dispărut? Puf şi s-a evaporat?

Tonul cu care rosteşte puf mă scoate din sărite. La fel şi faptul că nu mi-a răspuns cu adevărat la întrebarea referitoare la căutări. De parcă nici n-ar lua în serios toată povestea asta.

— După părerea dumneavoastră, toate fetele care dispar fac puf? îl întreb, cu iritare în glas.

Thompson lasă creionul jos.

— O să fiu cât se poate de direct, domnişoară Adams. Mă bucur că ai venit. În momentul de faţă, discutăm cu câţiva dintre prietenii lui Brooke. Urmărim mai multe piste. Şi stăm de vorbă cu invitaţii de la petrecere. Dar trebuie să luăm în calcul şi posibilitatea ca domnişoara Donovan să fi plecat pur şi simplu de bunăvoie. O adolescentă se ceartă cu iubitul ei, poate puţin ameţită, şi se hotărăşte să-i dea o lecţie. Să atragă puţină atenţie. Aşa s-a întâmplat şi astă-vară, nu? Şi am înţeles că domnişoara Donovan era prietenă cu fata care a dispărut în vară. Credem că o imită. Ştii cum sunt fetele.

Îl scrutez cu privirea.

— Cum sunt fetele? Suntem atât de copleşite de emoţii încât ne hotărâm să dispărem ca să ne supărăm iubiţii sau ceva de genul ăsta?

Detectivul îmi priveşte mâinile încleştate pe masă. Am încheieturile

albe.

Şi apoi zâmbeşte. De parcă mânia mea e cât se poate de amuzantă.

— Te simţi bine, domnişoară Adams? Te preocupă ceva? Ţi-am verificat antecedentele. Ai avut nişte necazuri în vară, la tine acasă.

Vorbesc încet, încercând să rămân calmă.

— Nu cred că are vreo legătură cu povestea asta. Dă din umeri.

—Poate că necazurile te urmăresc la tot pasul. Pari mult prea supărată pentru cineva care n-o cunoaşte pe fata dispărută.

—Sunt supărată pentru că am senzaţia că nu luaţi problema în serios. Nu toate fetele sunt la fel. Dacă, să zicem, a căzut de pe stânci? A fost la o petrecere. Poate că era beată. O căutaţi măcar?

—După cum am spus deja, stăm de vorbă cu prietenii şi cu familia ei. Verificăm şi zona. Să ne întoarcem acum la întâmplările din seara cu pricina. Ce au făcut prietenii ei când au văzut-o fugind?

Revăd scenele din noaptea de Halloween.

—Nu s-au dus după ea, răspund. Dar, ca să fiu sinceră, sunt îngrozitori, aşa că nu sunt complet surprinsă.

—Dar tu te-ai dus după ea. Aşadar, conform datelor certe pe care le avem până acum, eşti ultima persoană care a văzut-o. Tu ce ai făcut după ce ai realizat că a dispărut?

—M-am...

De ce-mi tremură vocea? Mă priveşte atât de stăruitor, încât mă nelinişteşte.

— M-am dus acasă. Mi-am terminat temele, le-am încărcat pe platformă şi m-am culcat.

Detectivul Thompson lasă creionul jos şi se scobeşte sub o unghie.

— N-ai sunat la poliţie? Să raportezi prezenţa unei fete tulburate pe stradă? Nu te-ai dus la petrecere ca să le spui prietenilor ei că n-ai putut să o găseşti? Te-ai dus... pur şi simplu acasă? Poate că nici tu n-ai luat lucrurile în serios.

Simt o strângere de inimă. N-ar fi trebuit niciodată să vin aici. E

evident că tipului ăstuia nu-i pasă nici cât negru sub unghie.

Camera video bâzâie. Thompson îi arde una şi zgomotul se opreşte.

— Îţi mulţumesc că ai venit, domnişoară Adams, spune el, în cele din urmă. Acum ştim cu aproximaţie când şi unde a fost văzută ultima dată domnişoara Donovan. Ne-ai fost de mare ajutor. Dacă mai avem nevoie de ceva, te vom contacta.

Se ridică în picioare.

—Asta-i tot? îl întreb uimită.

—Asta-i tot, îmi răspunde.

Îmi întinde mâna, de parcă ar trebui să ni le strângem sau aşa ceva, dar n-o accept.

Îmi iau rucsacul şi mă ridic în picioare, apoi traversez camera spre uşă.

În prag, îmi întorc privirea.

— E adevărat că o fată a dispărut astă-vară şi s-a dovedit că nu s-a întâmplat nimic, îi spun, dar poate că situaţia e diferită de această dată. Nu suntem toate la fel.

Capitolul 8

IRIS

2 NOIEMBRIE 15:15

MAMA PORNEŞTE MOTORUL şi aşteaptă, cum facem de obicei, ca zgomotul strident să se uniformizeze, apoi plecăm din parcarea Departamentului de Poliţie.

—Ai făcut ce trebuia, îmi spune ea. Biata fată! Poate o fi stând la vreun prieten, atâta tot. Sper să nu fie vorba de ceva mai grav sau de vreo farsă precum cea jucată de fata aia Ogilvie astă-vară. O meditezi, nu-i aşa?

—O cheamă Alice şi, da, o meditez, dar de ce crede toată lumea că Brooke doar o imită? Încă nu s-a întors acasă. Şi dacă se ascunde la vreunul dintre prietenii ei, atunci au jucat un teatru de toată frumuseţea azi la şcoală, dându-se cu toţii de ceasul morţii când a venit poliţia la cantină.

Stai ce stai la un prieten, dar te mai şi întorci acasă după câteva ore sau, cel mult, o zi. La un moment dat, Zora s-a certat cu mama ei şi a rămas la Spike aproape două zile. Dar mama ei a ştiut unde era. Alice Ogilvie a dispărut cinci zile cinci zile lungi în care nimeni n-a ştiut ce s-a ales de ea şi-n care maşina i-a fost găsită praf într-un oraş complet diferit. Atunci n-a fost vorba de „stat la prieteni”. Atunci a fost vorba de o dispariţie îndeajuns de lungă, încât situaţia să devină înspăimântătoare.

Dar Brooke nu stârneşte valuri aiurea. Nu cred, cel puţin Steve chiar părea furios, iar ea, speriată când a fugit. Oare Steve chiar poate reprezenta o ameninţare? Şi, din nou, ce căuta antrenorul la şcoală dacă fiica lui nu s-a întors acasă?

În timp ce străbatem Autostrada 1, trecem pe lângă două sau poate trei maşini şi nişte poliţişti în uniforme albastre, care cercetează liziera pădurii şi punctul de belvedere. N-ar trebui să fie zeci de maşini de poliţie în zonă, care s-o caute peste tot pe Brooke? N-ar trebui ca locurile să fie securizate cu bandă galbenă, de atenţionare, şi să văd oameni în costume albe şi cu mănuşi speciale scotocind împrejurimile, tot tacâmul? Şi unde sunt bărcile? Poate a căzut de pe stânca unde se află punctul de belvedere. Se mai întâmplă. Gardul e şubred şi era întuneric, iar ea era agitată, poate chiar beată.

Gândul mă înfioară. Simt cum mama mă priveşte cu atenţie, dar îmi ţin ochii aţintiţi asupra oceanului, pe geam. Cerul se schimbă deasupra apei, împânzit de nori negri de furtună.

— Cred că vreau doar să sper că se ascunde undeva, Iris, îmi spune mama cu o voce nesigură. Căci alternativa e...

Atmosfera dintre noi devine apăsătoare. Mă crispez.

Fetele dispărute apar brusc. În albiile râurilor. Pe marginea drumurilor. Sau legate fedeleş, în tomberoane, ca Remy Jackson.

— Aşa e, îi răspund domol.

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE R. KENNEDY ŞI H. PARK

2 NOIEMBRIE 15:16

Rebecca Kennedy: Ce te-au întrebat

Helen Park: Cine a fost la petrecere

HP: Ce s-a întâmplat între Brooke şi Steve

HP: Dacă am vreo veste de la ea

RK: Mda, şi pe mine tot asta

HP: Şi ai primit?

RK: Nu, tu? HP: Nu

HP: M-au întrebat şi despre Alice. Despre povestea de astă-vară. Cum a plecat RK: Şi pe mine. RK: Ce le-ai spus?

HP: Doar că nu cred că Brooke ar face la fel

RK: Mda, dar ai fi crezut-o vreodată pe Alice în stare de

aşa ceva?

HP: Sincer, mda.

RK: OK ai dreptate

RK: Pun pariu că Brooke o imită. Doar ştii că au fost mereu

în competiţie

HP: Nush poate

RK: Te-au întrebat şi de mine?

HP: Adică?

RK: Gen unde am fost în seara aia RK: Unde am plecat după RK: Chestii d-astea HP: Puţin parcă RK: Ce le-ai spus?

HP: Că ai fost la petrecere şi apoi te-ai dus acasă RK: Asta-i tot ce le-ai spus?

HP: Da. Evident că nu le-am spus despre filmuleţul video,

dacă la asta te referi

RK: OK bun

HP: Tu ce le-ai spus?

RK: Referitor la unde am fost?

HP: Nu despre mine

RK: Ce să le spun despre tine?

HP: Nush unde am fost în seara aia la petrecere şi altele RK: Dar nu-i nimic de spus, nu? Doar ai stat cu brooke şi cu steve ca de obicei nu?

HP: Mda

RK: De ce te porţi aiurea

HP: Nu mă port aiurea

RK: Ah ok Park, mă rog tb să plec

Capitolul 9

ALICE

2 NOIEMBRIE 15:20

„Eu nu stau la discuţii contradictorii cu oameni încăpăţânaţi acţionez în pofida lor.”[11]

- AGATHA CHRISTIE, MISTERUL TRENULUI ALBASTRU

DUPĂ ADUNARE, am crezut că lucrurile se vor schimba şi oamenii vor începe să ia problema în serios, dar se pare că dragii mei colegi nu-s la fel de intimidaţi de Lilian Levy ca poliţiştii din Castle Cove. Chiar şi după ce şi-au făcut apariţia la prânz şi i-au luat pe câţiva dintre vechii mei prieteni la secţie, sintagma a se lua după Ogilvie se aude în continuare pe holuri, ca şi cum colegii mei bătuţi în cap cred în continuare că totul e doar o glumă.

Directoarea Brown mă prinde când dau să ies din clădire, anunţându-mă că trebuie să mă prezint la secţia de poliţie. Ţinând cont de ce s-a petrecut la prânz, această turnură a evenimentelor nu mă ia deloc prin surprindere.

Un minut mai târziu, opresc maşina în parcarea secţiei. E doar la câteva străzi distanţă de liceu, dar cerul a căpătat o nuanţă ameninţătoare gri-închis şi vântul se intensifică. Pentru că locuim direct pe coastă, avem parte de furtuni violente, care izbucnesc pe neaşteptate. Nu e deloc plăcut să te trezeşti prins în toiul stihiilor dezlănţuite.

Secţia se află în centrul oraşului, înconjurată de palmieri înalţi care sunt destul de sigură că nu-s specifici zonei. Ştiu doar că tatăl lui Kennedy, care este şeful Comisiei de Planificare din Castle Cove, îi importă şi îi replantează de fiecare dată când se usucă. Pare un efort cam mare pentru nişte copaci, dacă mă-ntrebi pe mine.

Cobor din maşină, cu capul sus, de parcă inima nu mi-ar bate frenetic în piept. Ultima oară când am pus piciorul aici a fost imediat după incidentul de astă-vară, iar amintirile ameninţă acum să iasă la iveală.

Când detectivul Thompson apare din spatele clădirii şi mă vede, se strâmbă. Nu suntem chiar cei mai buni prieteni. L-am plasat pe lista persoanelor cel mai puţin preferate cu care am avut de-a face după ce m-am întors, lucru care chiar spune ceva. Erau mulţi candidaţi pe listă.

— Alice, îmi spune, întotdeauna e o plăcere să te văd! E interesant cât de des ajungi în secţia mea. Urmează-mă!

Îmi dau ochii peste cap şi el îmi ţine deschisă uşa, permiţându-mi să intru după ghişeu. Îl urmez în capătul clădirii, unde intrăm într-o sală mică de interogatoriu, desprinsă parcă direct din serialul Lege şi ordine: Brigada specială. E la fel ca ultima oară când am fost aici. Urâtă.

În toate cărţile Agathei Christie, interogatoriile martorilor şi ale suspecţilor se desfăşoară într-o manieră mult mai elegantă, în saloane fastuoase şi la bordul vapoarelor de lux. Data viitoare când voi mai fi implicată într-un mister, aş prefera un loc mult mai interesant decât Castle Cove.

Thompson mă ia imediat în primire.

— Alice, sunt convins că ştii de ce te afli aici. Ni s-a spus că ai fost la petrecerea de la castel în noaptea de Halloween în care Brooke Donovan a dispărut. Corect?

— Da, îi răspund. Detectivul scrie ceva în agendă.

— Câţiva martori ne-au informat că ai avut o altercaţie cu Brooke în seara aia.

—Altercaţie e un termen mult prea dur, dar, da, ne-am certat. Însă trebuie să vă spun că...

— De ce v-aţi certat? mă întrerupe.

Şovăi. Roşeaţa îmi urcă pe gât, dar încerc să-mi menţin tonul neutru.

—Nu s-a bucurat să mă vadă. Thompson ridică o sprânceană.

—Serios? De ce?

—Nu eram chiar bine venită acolo.

—Mmm...

Mai scrie ceva în agendă.

—Deci te duci neinvitată la petrecere. Te cerţi cu Brooke. Era şi Steve Anderson acolo? Dacă îmi amintesc bine discuţia pe care am avut-o la începutul anului, aţi fost împreună, corect? Şi acum este cu domnişoara Donovan?

—Da, dar...

—S-a implicat şi Steve în această altercaţie?

—Puţin. Dar...

—Îţi mai aminteşti dacă era furios când ai plecat?

Ezit, încercând să găsesc cea mai bună cale de a-i replica.

—Te rog să răspunzi la întrebare, Alice! Încerc să stabilesc starea de spirit a lui Steve Anderson în momentul în care ai plecat de la petrecere. Te mai întreb o dată: era furios?

—Da, era supărat, dar...

— Şi când ai plecat de la petrecere? mă întrerupe din nou. Doamne, omul ăsta e îngrozitor de frustrant! Hercule

Poirot nu şi-a tratat niciodată intervievaţii în halul ăsta şi era atât de îngâmfat, încât nici măcar Agatha Christie nu putea să-l sufere. Şi ea l-a creat. Îmi ţugui buzele.

— Cred că pe la 21:45. Toţi ceilalţi au rămas acolo.

—Te-ai dus direct acasă? Sau ai mai zăbovit?

—Cum adică?

Se încruntă, ridicând din umeri.

— Uneori, oamenii mai zăbovesc. Ştii tu, după o ceartă. Vor să aibă ultimul cuvânt. Să taie firu-n patru. Ai mai rămas pe acolo? Poate ca să vorbeşti din nou cu Brooke? Să vă certaţi iar, de data asta fără martori?

Rămân cu gura căscată.

— Poftim? De ce mă întrebaţi asta?

Ştiu prea bine de ce o face - nu sunt proastă -, dar vreau să mi-o spună în faţă. Ei cred că eu am fost implicată. Sunt unul dintre suspecţi.

— Te rog, doar răspunde la întrebare!

Sunt tentată să ripostez, dar trag adânc aer în piept ca să-mi păstrez cumpătul. După povestea de astă-vară, am aflat pe pielea mea ce înseamnă să te iei în gură cu un poliţist.

—Nu! N-am rămas acolo. M-am dus acasă. Acasă la mine. Thompson face o pauză, cântărindu-mi răspunsul.

—Te-a văzut cineva? Acasă?

Brenda dormea când m-am întors şi, evident, nici măcar unul dintre părinţii mei nu era acolo. Clatin din cap.

—Nu.

—Interesant.

Mai notează ceva, apoi se uită din nou la mine.

— Mi se pare ciudată situaţia. Ai dispărut în urmă cu câteva luni, apoi ai apărut ca prin minune, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, iar acum avem de rezolvat cazul unei alte fete care nu e de găsit. Şi erai prietenă cu Brooke. I-ai spus cumva ce ai făcut când ai plecat? I-ai oferit nişte ponturi despre cum să fugă?

Mă zbârlesc. Aşa carevasăzică! Iată de ce sunt aici!

— Încercaţi să sugeraţi că Brooke doar a fugit. Ca mine? Dă din umeri.

—Trebuie să recunoşti că e o coincidenţă stranie.

—Uneori se mai întâmplă şi coincidenţe, nu? Ştiu că aţi stat de vorbă cu Steve, cu Kennedy, cu Park şi cu toţi ceilalţi. Au primit vreo veste de la ea? A primit cineva vreo veste de la ea în ultimele două zile?

—Nu, Alice, dar asta nu înseamnă...

—N-ar face aşa ceva. Vă asigur de asta! De ce nu...

—Alice, te rog! mă întrerupe. Cine conduce interviul? Tu sau eu?

Îmi ignoră privirea cruntă, iar scaunul scârţâie când se ridică în picioare.

— Îţi mulţumesc pentru cooperare. Deocamdată, nu mai avem nevoie de altceva.

Îmi face semn să mă ridic de pe scaun.

Rămân pe loc. O să spun ce am venit să spun, chiar dacă e literalmente ultimul lucru pe care îl fac. Miss Marple n-ar accepta prostiile astea şi nici eu n-am de gând să mă las mai prejos. Miss Marple e un personaj din cărţile Agathei Christie, o femeie mai în vârstă, extrem de şmecheră, care nu este detectiv şi nici nu lucrează în poliţie sau ceva de genul, motiv pentru care foarte mulţi oameni o ignoră. Dar asta n-o împiedică niciodată să caute în continuare adevărul; e foarte inteligentă şi înţelege de ce acţionează oamenii într-un anume fel.

— Brooke n-ar face niciodată aşa ceva! îi spun, aruncându-i cea mai pătrunzătoare privire din arsenal. N-a fugit! Adevărul e că la început şi eu am crezut că poate s-a luat după mine. E evident că mă cam imita în ultimul timp. Dar, după cum aţi spus şi dumneavoastră, nimeni nu mai ştie nimic de ea. Nu vi se pare nici măcar puţin ciudat?

Are tupeul să-şi dea ochii peste cap. Ce bădăran!

—Îţi apreciez foarte mult contribuţia, Alice, dar avem situaţia sub control.

—Dar nu...

Ignoră faptul că încerc să spun ceva şi vorbeşte peste mine.

— Nu că-ţi datorez vreo explicaţie, dar noi conducem operaţiunile de căutare. Din păcate, începe furtuna, aşa că va trebui să o amânăm pe cea de mare anvergură până mâine-dimineaţă. Încercăm să folosim cât mai bine cu putinţă resursele noastre extrem de limitate, pentru ca povestea de astă-vară să nu se mai repete. După cum sunt sigur că-ţi aminteşti, căutările nu s-au soldat cu succes, nu-i aşa? Prea mult timp şi bani irosiţi. Ştii asta mai bine decât oricine.

Clatin cu vehemenţă din cap.

—Trebuie să mă ascultaţi! De data asta, lucrurile stau cu totul altfel. Ea nu-i ca mine. E ceva putred în toată povestea asta. Brooke ar fi luat legătura cu cineva până acum, dacă ar fi teafără şi nevătămată. V-aş sugera să regândiţi modul în care conduceţi ancheta.

—Serios, Alice? spune Thompson, sarcastic. Şi cum ne-ai sugera tu să căutăm o fată dispărută?

—Păi, în primul rând, îi răspund, i-aş lua în considerare caracterul. Brooke nu i-ar face niciodată pe cei din jur să se îngrijoreze atât de tare din pricina ei, continui, ridicând un deget. Chiar dacă e supărată pe antrenor, l-ar fi sunat pe unul dintre prietenii ei. Faptul că nimeni n-a primit nicio veste de la ea înseamnă că are necazuri. Iar asta înseamnă că ar trebui să scotociţi chiar acum prin tot oraşul.

Fornăie. Chiar fornăie, de parcă ar fi calul meu sau ceva de genul.

— Chiar aşa, Alice? Dar tu te-ai obosit astă-vară să suni pe cineva şi să anunţi că eşti bine-mersi? Am auzit destul, mulţumesc. E timpul să pleci. Ştiu că eşti tânără, dar, într-o bună zi, o să descoperi că oamenii te pot lua prin surprindere, adaugă, de parcă n-aş şti deja asta.

De parcă n-aş fi expertă în subiectul ăsta.

— Aşa o fi, domnule ofiţer, spun cu glas mieros. Dar toţi cei care ştiu câte ceva despre dezlegarea misterelor ştiu, de asemenea, că înţelegerea psihologiei şi a caracterului uman reprezintă cheia rezolvării unei crime.

11 Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, Bucureşti, 2010 (n. t.).

Capitolul 10

IRIS

2 NOIEMBRIE 16:10

MĂ STRIGĂ CINEVA.

— Alice!

Mă uit prin cameră. E întuneric aici. Draperiile sunt trase la ferestre. E o atmosferă cu adevărat deprimantă, de parcă persoana dinăuntru a suferit o mare indignare şi se ascunde.

— Ce-i?

O voce înăbuşită se aude printre păturile roz şi purpurii de pe patul imens.

— Ăăă... cred că e timpul pentru meditaţii, îi răspund, croindu-mi drum prin cameră spre canapea, atentă să nu calc pe hainele sau cărţile împrăştiate pe podea. Atena şi Arachne nu aşteaptă pe nimeni.

Iau o carte de pe jos, broşată şi ponosită, intitulată Cei cinci purceluşi.

Ceva se mişcă sub maldărul de pături.

— Cine-s astea?

— Două afurisite care se războiesc în lumea artei, iar una dintre ele ajunge să fie transformată într-un păianjen.

— Interesant.

Încerc un mod de abordare ceva mai blând.

— Ştiu că Brooke a fost prietena ta şi toate cele. Probabil că eşti supărată.

— A încetat să-mi mai fie prietenă în clipa în care s-a cuplat cu iubitul meu, dar da. Sunt supărată. Din multe motive. Pentru că am fost chemată şi interogată la secţia de poliţie, pentru că mă acuză că aş avea o legătură cu dispariţia lui Brooke... Da, tot tacâmul.

Întorc cu degetul mare paginile cărţii. Pare interesantă. În general,

prefer thrillerele, ceva mai palpitant. Agatha Christie pare o scriitoare demodată şi mult prea tihnită, dar poate că mă înşel.

— Am fost şi eu..., îi spun, şovăitoare. La secţie.

Alice se iveşte de sub pături, cu chipul contorsionat şi părul răvăşit.

— De ce naiba? Ce treabă ai tu cu povestea asta? Nici măcar nu sunteţi prietene. Nu eşti prietenă cu nimeni, nu-i aşa?

Îşi aranjează cu grijă şuviţele rebele.

Îi ignor comentariul despre prieteni, căci sunt convinsă că, dacă aş fi fost în locul lui Brooke Donovan, Spike, Zora sau unul dintre Excluşi ar fi venit după mine sau m-ar fi căutat. Nici unul dintre prietenii lui Brooke n-a făcut asta. Se pare că nici Steve şi nici tatăl ei.

Aş vrea să nu fi spus nimic, dar e prea târziu acum.

— Pentru că am fost acolo, de-aia! Nu la petrecere, ci în apropiere. Mă plimbam prin împrejurimi.

M-am hotărât să nu-i pomenesc faptul că a fost cât pe ce să dea cu maşina peste mine, de vreme ce nici nu m-a observat sau nici nu-i pasă.

Alice mă priveşte curioasă, cu ochi strălucitori şi pătrunzători. Mă nelinişteşte, aşa că încep să mă bâlbâi.

— Am văzut cearta. Dintre Brooke şi Steve. S-au îmbrâncit reciproc. Apoi ea a luat-o la fugă şi a trecut pe lângă mine. Ştii prima curbă a drumului? M-am dus după ea, pentru că niciuna dintre Elite n-a făcut-o, dar a dispărut până am ajuns acolo. Nu-mi dau seama unde a plecat. Unde e, Alice?

— „Elite”? întreabă ea. Ce-i ăsta, un fel de cod? Mă fac roşie la faţă.

— Ăăă... aşa vă spune toată lumea. Ţie şi celor ca tine. Elitele. Pentru că, ei bine, faceţi legea în şcoală.

— Cam urât din partea voastră. Doar nu v-am izolat.

— Nu? Crezi că ne-am autoporeclit Excluşii? Alice îmi ignoră întrebarea şi-şi ridică bărbia.

— Frumos din partea ta. Că te-ai dus după ea. Nu-mi vine să cred că nimeni altcineva n-a făcut-o, spune ea, apoi continuă după o scurtă

ezitare. Sau poate chiar ar trebui s-o cred. Nici tatăl ei nu e convins că a păţit ceva. Eu am fost cea care a sunat-o pe bunica ei.

Răsuceşte printre degete marginea păturii.

—Tu ai sunat-o? întreb eu.

—Da! Era clar că antrenorul n-avea de gând s-o facă.

—Alice, murmur eu, şovăitoare.

—Ce e? mă întreabă uşor supărată, trăgându-se de pieliţele din jurul unghiilor.

Trag adânc aer în piept, căci ce o să spun e destul de înspăimântător, ca să fiu sinceră. Iar dacă îl rostesc cu glas tare, gândul o să devină mult mai real.

— Alice, chiar crezi că Brooke a fugit pur şi simplu, ca tine? N-ar putea fi altceva la mijloc... sau altcineva de vină? Ceva de genu' ăsta?

Alice se crispează.

—Sunt absolut convinsă că n-a fugit. Nu-i făcută pentru asta, crede-mă! Îi place prea mult confortul. Dar cealaltă variantă... nu poate fi adevărată. E imposibil.

—Ba e posibil, îi răspund încet. Ce părere ai despre Steve? Iubitul...

—Nu! îmi spune cu glas ferm, ţintuindu-mă cu o privire aspră.

Se poate şi să fi căzut de pe stânci, continui la fel de încet. Am văzut câţiva poliţişti prin zonă când am plecat de la secţie, dar nici urmă de vreo barcă. Nu cercetează coasta? Alice nu se uită la mine. Stă complet nemişcată.

— Nu vreau să mă gândesc la asta, îmi răspunde, în cele din urmă. Ştiu doar că poliţia dă vina pe mine, ca şi când Brooke m-ar imita.

Îmi scot agenda din rucsac şi iau un pix.

—Bun, hai s-o luăm pas cu pas!

—Poftim? spune Alice.

—Hai să notăm toate lucrurile certe pe care le ştim şi toate ipotezele! Prietena ta a dispărut. Nu crezi că a fugit. Poate că, analizând toate

posibilităţile, vei reuşi să-ţi aminteşti ceva anume. Unde ar fi putut să se ducă.

Alice închide ochii şi oftează.

— M-am dus la petrecere. Brooke a înnebunit când m-a văzut. Ne-am certat. Steve m-a condus la maşină. Brooke a venit după noi. Am plecat. M-am întors acasă, unde am făcut o baie şi am citit o carte. A doua zi de dimineaţă, m-am dus la şcoală şi Kennedy mi-a relatat cearta dintre Steve şi Brooke, de parcă ar fi avut loc din cauza mea. Kennedy poate fi atât

de...

—Concentrează-te! îi spun pe un ton blând.

—Uf! Kennedy mi-a zis că Brooke ar fi trebuit să petreacă noaptea la ea acasă, dar n-a mai venit. A crezut că s-a întors acasă, iar antrenorul a crezut că e la Kennedy.

Notez informaţia în agendă.

—Kennedy n-ar putea s-o acopere pe Brooke? Poate că e într-adevăr la ea acasă şi se relaxează într-o cameră de recreere.

—Cameră de recreere? Da' ce, suntem în anii 1970?

— Dar ar minţi pentru Brooke? Alice se gândeşte la asta.

— Da şi nu. Adică cine nu minte din când în când ca să-şi ajute un prieten? Dar părea realmente îngrijorată când antrenorul i-a zis că nici el nu ştie unde este. De ce ar juca teatru dacă n-ar fi adevărat?

— Oamenii mint, punctez eu.

—Kennedy nu ştie să mintă. Se vede totul pe faţa ei imediat, îmi răspunde încruntată. Apoi ne-am gândit că poate a găsit-o Steve după petrecere. Mi-a trecut o clipă prin minte că poate s-a dus la vreun hotel - îi plăcea să stea la Insley Arms, apropo, se ducea mereu cu Cole acolo...

—Stai puţin! Brooke avea o relaţie cu Cole? o întreb, încercând să păstrez un ton indiferent.

Dar chipul mă trădează.

— Iris Adams! gângureşte Alice. Îţi place de Cole Fielding? Măi să fie!

— Ia mai taci! ripostez. Să ne întoarcem la ale noastre!

— Dar pe urmă ne-am întâlnit cu Steve, care arăta ca dracu'. Îşi pierduse un adidas, era murdar din cap până în picioare şi părea cât se poate de uimit să afle că Brooke a dispărut.

Îmi ridic privirea din notiţe şi o văd pe Alice adâncită în gânduri.

— Altceva mă frământă. Tu n-ai fi îngrijorată dacă fiica ta n-ar mai fi fost văzută de la o petrecere care a avut loc cu o noapte în urmă? N-ai chema imediat poliţia? Asta a făcut Brenda când am dispărut. Antrenorul şi-a văzut de treburile lui şi a venit să-şi ţină orele de dimineaţă. De-aia i-am dat mesaj lui Lilian.

Îmi recitesc notiţele. Antrenorul - comportament suspect? Steve - se ceartă cu Brooke, susţine că nu ştie unde e. Kennedy pretinde că Brooke n-a mai venit la ea acasă.

— Sunt destul de sigură că Lilian a fost cea care a sunat la poliţie, continuă Alice.

Bat darabana cu degetul pe pagina agendei.

—Dacă am văzut-o pe Brooke în jurul orei 22, asta înseamnă că au trecut cel puţin unsprezece ore până şi-a dat seama cineva că a dispărut. Ipotetic vorbind.

—Şi? întreabă Alice, nerăbdătoare.

—Ei bine, îi răspund încet, s-ar fi putut întâmpla foarte multe lucruri în acest răstimp. Unu: fuge pe Autostrada 1 şi se ascunde, poate, un timp în pădure? Sau se duce la punctul de belvedere şi cade de acolo.

Alice se înfioară.

—Nu poţi să ignori varianta asta.

—Continuă! zice Alice.

—Doi: a venit cineva după ea. Prietena mea, Zora, crede că e vorba despre o răpire în scop de răscumpărare, dar are tendinţa să exagereze.

Alice îmi ia agenda din mână.

—O să notez asta, pentru că... cine ştie? Ce naiba, doar e moştenitoarea unui imperiu!

—Trei: Brooke a scris cuiva să vină s-o ia şi se ascunde undeva. Sau a chemat un Uber şi te imită şi a plecat într-un alt oraş, lucru care mă face să mă întreb...

Alice pocneşte din degete.

— Unde e telefonul ei? Nimeni n-a pomenit nimic de vreun telefon. Nu-l pot localiza sau ceva de genul? N-ar renunţa niciodată la telefon fără luptă. Dar te contrazic în privinţa plecării din oraş. N-a folosit în viaţa ei mijloace de transport în comun şi îi place confortul. Crede-mă, o cunosc foarte bine! Şi-ar face bagajele înainte să fugă. Eu? Am plecat cu hainele de pe mine.

Îmi recuperez agenda.

—Patru: e cea mai înspăimântătoare variantă, dar trebuie s-o luăm în calcul. Cineva i-a făcut rău.

—O, asta chiar sună de rău augur, Iris! ripostează Alice. Mii de mulţumiri!

— Nu poţi să ignori varianta asta, îi răspund, cercetându-mi din nou notiţele. Fie a fugit, fie a avut un accident, fie cineva i-a făcut rău. Au fost o groază de oameni la petrecere; cine ştie cine o fi trecut pe Autostrada 1 şi a văzut-o? Şi cine ştie când vom afla ce s-a întâmplat, din moment ce nimeni nu pare să-şi bată capul ca să afle adevărul?

Alice se ridică iute din pat şi începe să se plimbe prin cameră.

— Îţi vine să crezi că poliţia întrerupe azi căutările? Din cauza furtunii, mi-a spus detectivul. O ploicică îi împiedică să caute o fată dispărută?!

Mă ia durerea de cap când mă gândesc la incompetenţa Departamentului de Poliţie din Castle Cove şi la temele de care nici nu ne-am apucat încă. Închid agenda şi o las jos.

— Cred că trebuie să ne apucăm de treabă, îi spun, scoţându-mi iPad-ul din rucsac.

Câteva hârtii îmi zboară pe podea şi, când mă aplec să le adun, ochii îmi cad pe pliantul cu „Dispărută” pe care mi l-a dat Zora la cantină.

Scrutez fotografia lui Brooke, făcută în al doilea an de liceu, cu chipul încadrat de părul ei lung, castaniu şi strălucitor şi ochii de un albastru intens. Stă ghemuită în scorbura unui copac, perfectă şi frumoasă. M-

aţi văzut? scrie pe pliant. Am dispărut de pe 31 octombrie, la ora 22, pe Autostrada 1 sau în apropiere, în dreptul ieşirii de la castel, posibil la punctul de belvedere. Brooke Donovan, 1,68 înălţime, 48 de kilograme, păr castaniu, ochi albaştri.

E atât de trist să vezi o fată cunoscută, fie şi doar din vedere, redusă la o fotografie imprimată pe o foaie de hârtie şi la un strigăt de ajutor.

În partea de jos a pliantului scrie: 50 000 de dolari recompensă pentru informaţii legate de locul unde se află Brooke Donovan.

— Apropo, e mâna lui Lilian, spune Alice, făcând un semn spre pliant. Antrenorul are venituri modeste. Când s-a însurat cu Victoria, a trebuit să semneze un acord prenupţial sau ceva asemănător. Presupun că există un mandatar care se ocupă de cheltuielile de trai ale lui Brooke şi de întreţinerea casei. Antrenorul primeşte un stipendiu lunar, dar acesta se va încheia când Brooke va împlini 18 ani în decembrie. Vorbea despre asta uneori. După moartea mamei sale.

Pun pliantul înapoi în rucsac, atentă să nu se mototolească. Ce bine o fi pentru Brooke, Alice şi pentru celelalte fete ca ele să... aibă bani!

50 000 de dolari!

În minte mi se strecoară anumite gânduri referitoare la ce ar însemna banii de răscumpărare pentru mine şi la cum aş putea să-i obţin, dar sunt puţin ruşinată de ele. O fată a dispărut. De asta ar trebui să-mi pese, nu de notiţele din agendă despre Steve, antrenor şi Kennedy. Dar 50 000 de dolari ne-ar ajuta pe mine şi pe mama să plecăm din Castle Cove, cât mai departe de Creatură.

În fine.

Îmi aţintesc ochii în iPad

— Ai prefera să trecem la istorie? Devlin a vorbit despre perioada monarhiei. Îi place să dea teme uşoare. Trebuie doar să alegi patru dintre soţiile regelui Henric al VIII-lea al Angliei, să le citeşti biografiile şi să faci un rezumat. Asta-i

tot.

— Iris! mă strigă Alice, cu un glas deodată tăios, şi îmi ridic privirea. De ce stăm aici?

— Pentru că avem teme de făcut?

— Prietena mea a dispărut. Poliţia tergiversează ancheta, iar acum au anulat căutările de pe stânci, ultimul loc unde a fost văzută, speriaţi de o ploicică? Ţin la Brooke. Adică nu-mi place de ea, dar tot o iubesc, dacă are sens. Şi sunt îngrijorată. Şi vreau să fac ceva, nu doar să stau cu mâinile în sân şi să citesc despre o brută dezgustătoare care şi-a decapitat nevestele.

— Nu le-a decapitat pe toate...

—Iris! spune Alice, oftând, apoi mă ia de mână şi mă ridică în picioare. Nu pot să stau de pomană. Şi îmi dau seama că situaţia nu te lasă indiferentă nici pe tine, doar ai luat notiţe. Te preocupă.

—Ce anume? o întreb, suspicioasă, eliberându-mi braţul din mâna ei. Mă preocupă temele, de asta să fii sigură. Şi să nu pic...

—Te preocupă dispariţia lui Brooke. Şi m-am plictisit, aşa că hai să mergem! îmi spune, cu ochi strălucitori.

— *Unde să mergem?*

— Pe stânci. La castel. Să verificăm ultimul loc în care credem că a fost Brooke. Să investigăm. Dacă poliţia n-are de gând să facă nimic, ce ne împiedică pe noi să acţionăm? Crezi că Miss Marple şi-ar bate capul cu nevestele lui Henric? Mă îndoiesc.

Îşi pune deja pantofii şi se duce să-şi ia o haină.

— Dar asta înseamnă perturbarea dovezilor. Alice mă priveşte cu un licăr în ochi.

— Iris Adams, mi-am imaginat că eşti exact genul care n-ar ezita să perturbe lucrurile. Sau m-am înşelat?

Mă uit la iPad, cu gândul la temele noastre. Brooke Donovan a dispărut şi toată lumea crede că e doar o farsă pusă la cale de o adolescentă prostuţă.

Alice are dreptate. O să aruncăm doar o privire în jur. Probabil că nu se va întâmpla nimic. Nu vom găsi nimic. Mai bine investigăm decât să citim despre un rege îngrozitor care a obţinut ce a vrut ucigându-şi soţiile.

Capitolul 11

ALICE

2 NOIEMBRIE 16:54

„Intuiţia e ca şi cum ai citi un cuvânt, fără să-l iei literă cu literă.”[12]

- AGATHA CHRISTIE, CRIMĂ LA VICARIAT

DOUĂZECI DE MINUTE MAI TÂRZIU, când ajungem în parcarea goală a castelului, ploaia cade cu furie pe parbrizul maşinii mele. În orice altă împrejurare, aş sugera să mergem acasă şi să bem o cană de ceai fierbinte în loc să umblăm aiurea pe vremea asta, dar au trecut două zile şi nimeni nu ştie nimic de Brooke. Absolut nimeni. Şi trebuie să facem ceva, acum.

Dacă Lilian n-ar fi venit de urgenţă în oraş, poliţia ar fi demarat oare căutările? În prima zi, antrenorul a susţinut cu tărie că a fugit; de ce nu i s-a părut ciudat faptul că n-a luat legătura cu nimeni? Ce părinte nu-şi caută imediat copilul dispărut? Ştiu că dispariţia mea de astă-vară le-a lăsat tuturor un gust amar, dar mai ştiu şi că eu şi Brooke nu suntem la fel.

Parchez maşina, apoi iau din consola centrală lanterna mare şi grea adusă de acasă. Se va întuneca peste vreo oră şi cine ştie cât vor dura căutările. Nu ştim cât a mers Brooke în seara aceea.

Iris ia de pe bancheta din spate umbrelele luate de acasă.

— Gata? mă întreabă, întinzându-mi una.

Încuviinţez din cap şi ies din maşină în ploaia rece, încercând să-mi dau seama ce să facem şi încotro s-o luăm mai întâi. Ce ar face Agatha Christie? Încerc să gândesc ca regina. Doar nu investighez dispariţii de fete în fiecare zi. Mai ales dacă le cunosc.

— Am văzut-o fugind în partea aia, rupe Iris tăcerea de cealaltă parte a maşinii.

Ocoleşte maşina prin faţă, ţinând umbrela cât mai bine cu putinţă ca

să se ferească de ploaie, şi îmi arată drumul.

— S-a certat cu Steve aici, continuă, indicându-mi zona din preajma aleii principale care duce spre castel, apoi Brooke a luat-o la fugă. S-a îndreptat spre curba autostrăzii. Acum, dacă stau să mă gândesc bine, bănuiesc că a intrat în pădure. Până la urmă, cine ar fugi încontinuu pe marginea drumului? Aş evita autostrada ca să mă liniştesc puţin în timp ce...

Telefonul începe să-i sune, întrerupându-i explicaţiile.

— Stai puţin! îmi spune, scoţându-şi mobilul din buzunarul de la spate.

Dau să protestez, revoltată că cel care o sună e mai important decât ancheta noastră, dar începe deja să vorbească.

— Poftim? Nu, Spike, nu sunt... sunt plecată. Cu cine? Cu... Mă priveşte şi coboară glasul.

— Cu Alice, spune apoi şi face o pauză. Da, Ogilvie. Ştii că o meditez - a vrut să mergem la castel ca s-o căutăm pe... da. Pe ploaia asta. Exact. Da. Ce? Nu, Spike, să nu... Alo? Alo?

O clipă mai târziu, lasă telefonul în jos.

—Vreun prieten? o întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

—O, era doar Spike, îmi răspunde, de parcă numele ar trebui să-mi spună ceva.

—Spike? repet eu.

—Da. Prietenul meu. Spike. E cu câţiva dintre prietenii noştri. Fac cu toţii parte din clubul de criminalistică şi sunt fascinaţi de astfel de lucruri, mai ales Neil. Vin aici. Ca să ne ajute.

— Să ne ajute?

Ce-i drept, nu ştiu exact ce fac, dar nici n-am nevoie să apară alţii pe aici ca să strice tot înainte ca măcar să fi început.

— Da, răspunde Iris, oftând. Când lui Spike îi intră ceva în cap, nu-i mai iese. Însă chiar cred că ne-ar prinde bine ajutorul lor acum. La urma urmei, nici eu nu ştiu ce fac. Tu ştii?

Îmi strâng buzele şi dau din umeri.

—Poate că ştiu.

—Pe de altă parte, adaugă Iris, şovăitoare, nu că aş crede asta..., dar, dacă chiar vom găsi ceva important, nu m-ar deranja să mai avem pe cineva alături.

Se înfioară şi îşi freacă braţul cu mâna liberă.

— Sunt ultima persoană care a văzut-o, murmură, în timp ce vântul aprig îi înăbuşă cuvintele. Ar fi trebuit să fac mai mult. Să alerg mai repede, să rămân prin preajmă. Să chem poliţia pe loc.

Îşi muşcă buza de jos şi se face roşie la faţă. O să plângă? Nu sunt bună la şters lacrimi. Mama mi-a spus cu ani în urmă că plânsul face o persoană neatrăgătoare, motiv pentru care am încetat să mai plâng vreodată.

O bat cu stângăcie pe umăr.

— Gata, gata!

Mă priveşte cu un zâmbet timid pe buze.

— Am auzit bine? Tocmai mi-ai spus „gata, gata”? E rândul meu să mă fac roşie la faţă.

— Îmi pare rău, am..., încep eu, dar las cuvintele suspendate în aer, căci o maşină intră cu un scrâşnet în parcare şi mă întrerupe.

Trece printr-o baltă mare şi ne stropeşte pe amândouă înainte să se oprească.

— Ce dracu’?

— Am ajuns aici în timp-record, spune un tip, coborând de pe locul şoferului şi ridicând pumnul victorios.

E scund, îndesat şi are una dintre acele bărbi neîngrijite şi penibile care par să le placă băieţilor de liceu. Suflă în mâini. E foarte frig aici, vântul bate tot mai puternic dinspre ocean, iar ploaia se înteţeşte.

— Te-a ajutat şi faptul că eram deja în maşină, dar fie ca tine, Neil! murmură o fată în timp ce dă la o parte scaunul şoferului ca să iasă din vehiculul cu două uşi.

Are părul scurt şi portocaliu, tuns bob, şi ochii conturaţi strident cu un creion dermatograf negru. Ţinându-şi o mână deasupra capului, un

gest de-a dreptul inutil, se îndreaptă iute spre portbagajul maşinii şi deschide capota.

—Bine că aveam astea la noi! spune ea, scoţând o geantă mică şi neagră, de voiaj, şi câteva umbrele.

—Ce e în geanta aia? o întreb pe Iris, dar îmi răspunde al treilea membru din trio, ieşind pe uşa din dreapta.

E înalt şi deşirat, cu părul ondulat şi castaniu până la umeri, şi poartă o geacă militară verde, mult prea largă, care pare să-l înghită cu totul.

— E trusa noastră cu echipamente de la clubul de criminalistică. Bună, Iris!

Îi face cu mâna şi schiţează un zâmbet timid. Recunosc acel zâmbet. E cel pe care îl vedeam pe chipul lui Steve de fiecare dată când Brooke se afla prin preajmă în săptămânile de dinainte de a pune capăt relaţiei noastre. Atunci nu mi-am dat seama ce se ascundea în spatele lui, dar acum ştiu prea bine ce înseamnă. Cineva e îndrăgostit. Interesant!

— Bună, Spike! îi răspunde Iris, trecând pe lângă mine ca să-şi întâmpine prietenii.

Îi recunosc pentru că stau la masa din fundul cantinei, locul ciudaţilor; e posibil ca anul trecut eu şi Spikeîndrăgostitul să fi fost colegi la ora de geometrie, dar nu sunt sută la sută sigură. Pe atunci, atenţia mi-era cu totul absorbită de Steve şi făceam tot ce-mi stătea în putinţă ca să ne întâlnim după fiecare oră, obligându-l astfel să mă conducă la următoarea.

— Aşadar, spune primul băiat, trecându-şi o mână prin părul ud şi ţopăind de pe un picior pe altul, încântat. De unde începem? Refacem traseul lui Brooke din seara aia, corect? O să fie puţin mai greu din cauza ploii, dar ai spus că ai văzut-o, Iris. Poţi să ne arăţi drumul? Chiar dacă urmele de paşi s-au şters, tot s-ar putea să mai găsim...

— Scuzaţi-mă! intervin eu, cu buzele ţuguiate.

Ştiu că au venit, chipurile, să ne ajute, dar cine sunt la urma urmei?

— Eu sunt Alice, le spun, atingându-mi pieptul cu mâna. Voi?

Se opresc cu toţii pe loc şi mă aţintesc cu privirea.

— Ştim cine eşti, Alice, răspunde băiatul-care-o-iubeştepe-Iris, cu o expresie amuzată pe chip. Toată lumea ştie cine eşti.

În trecut, replica asta mi-ar fi provocat un mic fior de plăcere, însă acum mă încearcă un sentiment complet diferit.

— Minunat! Bine. Dar voi cine sunteţi?

Teoretic, ştiu cine e el, pentru că Iris l-a salutat, dar aş aprecia o introducere formală, dacă nu cer prea mult.

— Spike, îmi răspunde.

El e cel care a sunat-o pe Iris şi a insistat să vină aici. Are sens acum.

—Iar ei sunt Zora şi Neil. Amândoi îmi fac cu mâna.

—Apreciez! Acum ne putem apuca de treabă.

—Grozav! spune Neil.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, ia geanta de pe umărul Zorei, iar ea îl străfulgeră cu o privire mânioasă, pe care el fie n-o observă, fie o ignoră. O trânteşte pe capota maşinii sale şi începe să scoată tot felul de lucruri din ea: pungi ziplock[13], mănuşi de plastic şi o chestie mică şi rotundă.

—Aia e o busolă? întreb.

—Da, îmi răspunde pe un ton grav. S-ar putea să ne rătăcim în pădure. Siguranţa înainte de toate, adaugă, punând lucrurile înapoi în geantă.

Deschid gura ca să spun că ne putem folosi busolele de pe telefoane dacă va fi nevoie, dar Iris îmi dă de înţeles din priviri s-o las baltă, aşa că nu mai zic nimic. În fine. Aduceţi o busolă, nici că-mi pasă! Mă uit la ceasul de pe telefon.

—Putem să ne grăbim, vă rog? Plouă din ce în ce mai tare şi se va întuneca în curând, le spun, înfiorată. Iris a văzut-o pe Brooke fugind de acolo - le arăt intrarea spre domeniul castelului, unde s-a ţinut petrecerea de Halloween - şi luând-o într-acolo, continui, cu braţul îndreptat spre Autostrada 1 şi pădurea de vizavi. Corect, Iris?

—Da.

Acum, după sosirea prietenilor ei, Iris pare uşor diferită. Mai relaxată. Ochii îi strălucesc de încântare.

—Bun. Ce ziceţi, n-ar fi mai bine să ne despărţim?

—Să ne despărţim? repetă Neil, parcă jignit de propunerea mea. Nu, nu, nici vorbă! Rămânem împreună. Se lasă întunericul şi vremea asta... În plus, mai sunt şi pume prin zonă. Unde-s doi puterea creşte, Iris. Să nu mai zic că ucigaşul ar putea da târcoale pe aici. Le place să revină la locul crimei şi să retrăiască momentul.

La auzul cuvântului ucigaş, o spaimă cumplită mi se cuibăreşte în suflet. Cu puţin timp în urmă, împreună cu Iris, am luat în calcul şi varianta asta. Singura rămasă dacă n-a fugit sau n-a fost răpită. Chiar şi aşa, e cu totul altceva s-o aud rostită cu glas tare.

— Nu e moartă! îi răspunde Iris, cu glas nesigur. N-aş putea spune dacă-şi crede propriile cuvinte. El ridică din umeri.

— Eşti sigură? Au trecut două zile. Aproape 48 de ore. Şi am citit puţin mai devreme astăzi că, în 88,5 la sută din cazuri, copiii răpiţi îşi pierd viaţa în primele 24 de ore...

Mă crispez. Iris se apropie de mine şi îmi pune o mână caldă pe braţ. Îmi pare rău, îmi şopteşte, aproape imperceptibil. Îi fac semn cu mâna s-o lase baltă. Ştiu mai bine decât oricine că nu-ţi poţi controla prietenii. Neil străbate parcarea spre locul unde Iris a văzut-o pe Brooke dispărând.

Ajunşi acolo, urcăm panta alunecoasă de pe marginea autostrăzii şi ne îndreptăm spre pădurea de sequoia de pe deal. Copacii sunt atât de înalţi încât acoperă cerul. După câţiva metri, coronamentul ne fereşte aproape complet de ploaie, dar aerul devine tot mai rece. Mă înfior. Brooke trebuie să fi fost cumplit de supărată ca să alerge până aici. Ştie că noaptea nu mai vezi nici la doi paşi.

Neil şi Iris, care sunt în fruntea grupului, se opresc brusc când el alunecă pe o fâşie de pământ şi se agaţă de trunchiul celui mai apropiat copac.

— Nu ştiu unde s-a dus de aici, spune Iris, frustrată. Sincer, ar fi putut s-o ia în orice direcţie.

Neil ne arată cu mâna drumul din faţă, unde panta devine mai abruptă, mai stâncoasă şi mai îngustă.

— Dacă n-avea la ea echipament de alpinism, mă îndoiesc că a luat-o pe acolo. Tind să cred că a rămas pe marginea drumului, îndreptându-

se probabil în direcţia spre care ai văzut că a luat-o. În bătaia farurilor de maşini.

Iris încuviinţează din cap şi, după o clipă, fac şi eu la fel. De acord, se pricepe la astfel de lucruri. Poate că implicarea prietenilor lui Iris în anchetă nu e o idee chiar atât de rea.

Auzim nişte mormăieli în spate când Zora şi Spike, codaşii grupului, ne ajung din urmă. Ea îşi pune mâna liberă pe genunchi şi trage adânc aer în piept.

—N-am realizat că activităţile din seara asta implică exerciţii de cardio.

—Zora, pufneşte Spike, urma să ne dăm cu rolele. Acolo exerciţii cardio.

—Hai, fii serios! îi spune ea, oftând. Ştii doar că merg mai mult ca să casc gura. Şi să admir priveliştea, adaugă, făcându-i cu ochiul lui Iris, care se înroşeşte la faţă.

Priveliştea? Şi-mi pică fisa - se referă la Cole Fielding. Lucrează acolo de când îl ştiu. Când au fost împreună, Brooke mă obliga să mergem să ne dăm cu rolele ca să se întâlnească cu el.

Dumnezeule mare, dar chiar toată lumea din oraş e îndrăgostită de puştiul ăsta? Săracul Spike!

Neil le ignoră. Ajung iute să realizez că în niciun caz nu se află aici ca să vorbească vrute şi nevrute. Scotoceşte prin geanta de voiaj, pe care o ţine petrecută peste piept, şi scoate mănuşile de latex şi pungile ziplock.

—Puneţi-vă toţi mănuşi! ne spune el, dându-ne fiecăruia câte o pereche. Nu vrem să contaminăm scena crimei, cel puţin nu mai mult decât a făcut-o deja ploaia, adaugă şi se întoarce apoi spre mine. Înainte de a ne apuca de treabă, poţi să ne spui ceva legat de seara aia, Alice? Ştiu că te-ai certat destul de rău cu Donovan la petrecerea de Halloween şi ai ameninţat-o că...

—Poftim? îl întrerup, arcuindu-mi o sprânceană. Ce-am făcut?

Asta se zvoneşte acum? Iisuse, nu-i de mirare că poliţia m-a chemat ieri la secţie.

Neil are decenţa să pară stânjenit.

— O, scuze, n-am vrut să sune aşa... Spike se bagă între noi.

— Cred că Neil - îl înghionteşte în braţ - vrea să te întrebe dacă îţi aminteşti ceva din discuţia cu Brooke care ne-ar putea fi de folos. Ar fi bine să ştim.

Clatin din cap.

—Nu. Era doar supărată. Pe mine... şi pe Steve.

—După părerea mea, murmură Zora în spatele meu, cu glas sumbru, făptaşul e întotdeauna un apropiat al victimei. Un părinte... sau iubitul.

Mă întorc spre ea.

— Şi de unde ştii tu asta? o provoc, ridicând dintr-o sprânceană. Ţi-ai dat diploma în psihologie şi medicină legală?

Cine se crede fata asta? Ea dă din umeri.

— În fine. Oricum, aţi văzut ce sumă oferă bunica ei drept recompensă? Un mărunţiş frumuşel.

Mă strâmb. Nu prea îmi place de ea.

—Bun, spune Neil, distrăgându-mi atenţia, hai să ne împrăştiem pe o rază de vreo 400 de metri sau pe acolo. Nu vă îndepărtaţi prea mult! Iar tu, Spike, pentru că ai cea mai bună încălţăminte pentru o vreme ca asta, poţi s-o iei pe cărarea care duce în inima pădurii, care e foarte alunecoasă...

—O, mulţumesc! murmură Spike.

—Urmezi tu, Zora, apoi venim eu şi Iris, continuă, dând din cap spre ea. Şi-n final, tu, Ogilvie.

Strâng din buze când îmi spune pe numele de familie, dar nu comentez. În timp ce îmi croiesc încet drum spre autostradă, o aud pe Zora interesându-se cum ne dăm seama dacă acoperim suprafaţa de 400 de metri, o întrebare cât se poate de pertinentă. Neil, care îşi asumă cu încredere rolul de lider, o sfătuieşte să meargă până ne va striga tuturor să ne oprim.

E ciudat să cauţi ceva când nici nu ştii ce anume speri să găseşti. Încerc să văd lucrurile prin ochii lui Poirot. Prin ai lui Miss Marple. Sau prin ai genialei Agatha Christie. Evident că nu totul reprezintă un

indiciu. Ca ambalajul argintiu de gumă de mestecat pe care îl zăresc îngropat într-o grămăjoară de frunze. Îl iau şi îl bag în buzunar, pentru orice eventualitate, dar mă îndoiesc că astfel de lucruri ne vor ajuta în vreun fel. Mai mult ne vor distrage atenţia; trebuie să ne concentrăm asupra celor cu adevărat importante, care ne-ar putea duce la ea. Cum ar fi, nu ştiu, o armă sau urme de paşi? Ori poate dâre lăsate de o maşină ce a demarat în trombă? Nişte semne că cineva a răpit-o.

În timp ce ne continuăm drumul, mă uit de jur împrejur prin pădure. Abia îi disting silueta lui Iris, care merge înaintea mea, cu capul plecat, cercetând locurile. Mergem de vreo câteva minute bune când zăresc o fâşie mică dintr-un material ud, pe jumătate ascunsă sub piciorul de beton al unei bănci. Mă aplec şi o iau - o steluţă din denim -, apoi o bag în buzunar lângă ambalajul de gumă.

— Gata, opriţi-vă cu toţii! strigă Neil câteva minute mai târziu. Îndreptaţi-vă spre poalele dealului! Alice, rămâi unde eşti!

Îi aştept, înfăşurându-mi strâns pe corp geaca subţire. Nu m-am îmbrăcat adecvat pentru ploaia asta. Lumina zilei dispare dincolo de stânci şi se face tot mai frig.

— Aţi găsit ceva demn de interes? ne întreabă Neil când ne adunăm cu toţii.

Cu gândul la lucrurile îndesate în buzunar, mă pregătesc să le aduc în discuţie când Iris îmi ia vorba din gură.

—Am văzut nişte gunoaie, dar..., spune ea, dând din umeri. Neil îşi dă ochii peste cap.

— Grozav, Iris, dar mă refeream la ceva real. Ca un articol de îmbrăcăminte care ştiţi că i-a aparţinut lui Brooke. Nişte urme de paşi încă neşterse de ploaie. Semne că a avut loc o înfruntare. Ceva care ar putea să ne ghideze mai departe.

Evident, puterea de lider i se urcă la cap lui Neil. O, Doamne!

Iris se înroşeşte.

— Scuze, Neil. Am... De unde să ştim ce să căutăm? Şi cum arată nişte semne care arată ca a avut loc o înfruntare într-o pădure? Nu e deloc uşor.

Şi-a mai pierdut din entuziasmul de mai devreme. Neil îşi încleştează

maxilarul.

— O să procedăm la fel şi pe cealaltă parte a drumului, bine? Poate că a traversat - e mai dificil de mers pe panta înclinată a dealului decât pe stânci. Iar noaptea e mai uşor să vedem împrejurimile de sus.

Lucrurile devin tot mai frustrante, pantalonii îmi sunt uzi leoarcă, iar ploaia începe să ne biciuie de cum ieşim de sub coronament, dar a fost ideea mea şi vreau s-o ajut pe Brooke, aşa că nu pot să dau înapoi. Probabil mi-am imaginat că vom găsi ceva important, dar se pare că m-am înşelat. Iris a spus că a văzut astăzi în zonă câţiva poliţişti, aşa că e posibil să nu mai fie nimic de găsit.

Traversăm încă o dată autostrada şi ajungem la punctul de belvedere, un luminiş larg cu bănci răspândite pretutindeni, unde turiştilor le place să oprească în drum spre oraş. Din acest punct e uşor să admiri oceanul. Locul e împrejmuit cu un gard rupt pe alocuri. Consiliul de administraţie din Castle Cove a cam dat chix în întreţinerea locurilor.

Rămân în urmă. Am fost aici de mii de ori, dar acum simt cum mi se face pielea de găină, şi nu doar pentru că sunt udă leoarcă şi mi-e frig. Aş vrea să fiu acasă, cuibărită în pat, făcând băşcălie de meditaţiile lui Iris şi de Henric al VIII-lea, cu nevestele lui cu tot.

—Ar fi putut să alunece şi să cadă, rupe Zora tăcerea. Nu-i imposibil.

—Nu ştiu, spune Neil. A crescut aici - ştie că nu trebuie să se apropie de margine.

—Dar era beată, murmură Spike. Nu? Aşa am auzit. Poate că a luat-o ameţeala sau aşa ceva. Şi a leşinat.

Iris ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut chiar atât de beată când am văzut-o fugind. Dar poate că eram mult prea departe.

Spike se aşază în patru labe, chiar pe marginea stâncii. Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare.

—Hei! strig eu. Ai grijă! E alunecoasă. Ce cauţi, la urma urmei?

—Nu ştiu, bombăne Spike. Nişte fire de păr prinse în fisuri?

Iris se întoarce spre mine. Cred că vrea să vadă dacă mă simt bine. Îmi îndrept umerii şi dau uşor din cap.

— Dar, dacă de vină e iubitul ei, nu cred că o găsim aici. Ar fi aruncat-o în altă parte, spune Zora cu nonşalanţă. Sau poate că e încă în viaţă, închisă în vreun beci, ceva. Nu e neverosimil.

Iisuse, fata asta chiar nu se poate abţine!

—N-ai vrea, te rog, să nu mai faci speculaţii? îi spun, cu o voce mai furioasă decât am intenţionat, dar pe bune?!

—Scuze, îmi răspunde ea. Dar făptaşul e aproape întotdeauna o persoană pe care victima o cunoştea foarte bine.

Iris păşeşte în faţa Zorei.

— Nu ştim încă ce s-a întâmplat - sau dacă s-a întâmplat ceva, spune ea. Hai să mergem mai departe!

Realizez deodată că mă apără în faţa prietenei sale. Când a mai făcut-o vreodată cineva? Poate niciodată.

Pornim din nou la drum, dar Neil rămâne în urmă, privind valurile de pe stâncile de la belvedere. Face o poză cu telefonul.

—Hai, vii? strigă Spike.

—Mda! strigă Neil, băgându-şi telefonul în buzunar. Vin imediat.

Străbatem câţiva metri pe cărare când o dubă se opreşte cu un scrâşnet pe autostradă, chiar în faţa noastră. Pe o parte scrie KWB. Postul local de ştiri. Minunat! Extraordinar! Fantastic! Exact asta ne mai lipsea acum. Reporteri.

Uşa maşinii glisează în lături şi apare o femeie cu o umbrelă deasupra capului, cu un păr roşcat şi ondulat. Ne face cu mâna.

— Salut, copii!

Ne oprim toţi pe loc.

—Nu, la dracu'! murmură Spike în barbă.

—Copii! spune femeia din nou, ieşind din maşină.

În spatele ei se iveşte un bărbat cu o înfăţişare răvăşită, care încearcă să echilibreze cu o mână o cameră imensă, prevăzută cu o umbreluţă deasupra.

— Ce căutaţi aici? Ştiţi că vă aflaţi în apropiere de locul unde Brooke Donovan, fata dispărută, a fost văzută ultima dată? O cunoaşteţi? Sunteţi colegi cu ea la CCHS?

Ochii îi cad asupra mea şi expresia de pe chip i se schimbă deodată.

— O! exclamă ea. Pe tine te cunosc. Eşti Alice Ogilvie. Simt o strângere de inimă. Şi eu o cunosc. E Tessa Hopkins

de la postul local de ştiri. După dispariţia mea de astă-vară, a sunat de nenumărate ori acasă, încercând să obţină un interviu cu mine. Abia după ce Brenda a trimis-o la dracu' a încetat, în cele din urmă, să mai sune, dar nu acceptă prea uşor un refuz.

— Alice, ai o clipă?

Îi face semn cameramanului, care îşi pune echipamentul pe umăr, scăpând umbrela pe jos. Ar face bine să spere că aparatura e impermeabilă.

— Poţi să-mi spui dacă tu şi Brooke Donovan aţi plănuit asta împreună? Mai întâi, dispari tu în vară, apoi dispare şi ea câteva luni mai târziu. Ca să îi ţineţi pe toţi pe jar?

Îmi suflă în faţă acum şi mă bombardează cu toate întrebările astea stupide, cum o fac cu toţii, de parcă e vina mea.

Nici măcar nu încerc să mă stăpânesc. Îi smulg microfonul din mână şi i-l arunc pe autostradă, apoi îi flutur ameninţător lanterna grea pe care o am cu mine.

— Dacă nu ne laşi în pace, o să le cer părinţilor mei să te dea în judecată pentru hărţuire! o avertizez.

Operatorul lasă camera jos şi fluieră.

—Nu cred că poţi să faci cu adevărat asta, Alice, răspunde Tessa Hopkins, ştergându-şi o picătură de ploaie de pe faţă. Libertatea presei.

—Stai să vezi! ripostez, spumegând de furie.

Fac un pas spre ea, iar Tessa face un pas foarte mic înapoi.

— Ia-ţi tălpăşiţa, doamna de la ştiri! strigă Spike.

O expresie de iritare apare pe chipul Tessei. Sunt convinsă că nu e

obişnuită să fie luată peste picior de un grup de adolescenţi, dar această adolescentă s-a săturat până peste cap de toată tărăşenia asta. După câteva clipe, scoate din buzunarul jachetei nişte cărţi de vizită.

— În regulă. Dacă vreţi să stăm de vorbă, spune ea, ştiţi unde să mă găsiţi.

Zora trece pe lângă mine şi îi smulge cărţile de vizită din mână.

Îi privim pe amândoi cum o iau pe autostradă ca să recupereze microfonul.

Ceva mai jos, pe marginea stâncilor, vântul a devenit mai violent, iar ploaia ne biciuieşte fără milă feţele, pe când cerul se întunecă tot mai tare. Neil se tot opreşte în spatele nostru, cu telefonul în mână, tastând fără încetare.

—Neil, îi spune Zora, exasperată, fii atent!

—Dar sunt, îi răspunde el. Chiar foarte atent. Verific graficul maree...

Lasă cuvintele suspendate în aer când se uită dincolo de stânci.

— Hei!

Vocea îi tremură. Ne strângem în jurul lui.

— Priviţi într-acolo! ne spune, îndreptând un deget în jos, spre mare.

Lângă mine, Zora scoate un sunet înăbuşit. Mă uit şi eu.

Şi văd un cadavru pe stâncile abrupte.

Un cadavru cu faţa în jos, într-o geacă neagră de piele; părul lung şi castaniu flutură împrejur, purtat de valuri ca algele de mare; de sub fusta scurtă şi plisată, de majoretă, i se ivesc picioarele goale şi vineţii. În bătaia ploii nemiloase.

Timpul se opreşte în loc.

Brooke.

—Vedeţi? Chiar dacă a căzut de pe stâncile de la punctul de belvedere, mareele şi curenţii ar muta cadavrul, şopteşte Neil. Valurile

stârnite de nave l-ar purta la rândul lor dintr-o parte în alta, odată cu toate lucrurile din adânc. Probabil că a rămas blocat într-un smârc sau ceva de genul. Dacă s-ar fi deplasat, nu l-am fi găsit în larg. L-am fi găsit...

—Aici. Sfinte Sisoe! exclamă Spike, scoţându-şi telefonul din buzunar. Trebuie să chemăm poliţia.

Şi-n acel moment se întâmplă două lucruri.

Zora vomită în boschete, iar eu, fără să mă gândesc, îi iau mâna lui Iris într-a mea, tremurând ca varga printre hohote tăcute de plâns.

O voce cunoscută şi şuierătoare spulberă tăcerea apăsătoare.

— La dracu'!

Când mă întorc, o văd pe Tessa Hopkins în spatele nostru, cu mâna la gură.

12 Traducere de Cezar Octavian Tabarcea, editura RAO, Bucureşti, 2007 (n. t.).

13 Pungi transparente cu sistem de resigilare (n. t.).

KWB, CANAL 10

2 NOIEMBRIE 18:02

• BREAKING NEWS •

Prezentator Ben Perez: Bună seara! Sunt Ben Perez de la KWB cu Ştirile de la 18. În această seară vă aducem informaţii de ultimă oră despre povestea care ţine de două zile primele pagini ale ziarelor din centrul Californiei - povestea lui Brooke Donovan, liceana dispărută, în vârstă de 17 ani, fiica Victoriei Donovan din familia Levy, cea care deţine concernul Levy Cosmetics şi care anul trecut s-a aflat pe locul 122 pe lista Cei mai bogaţi miliardari ai lumii întocmită de revista Forbes. Ni s-a spus că familia se foloseşte de influenţa sa politică pentru a face presiuni asupra autorităţilor locale în rezolvarea acestui caz.

Prezentator Valerie Metz: Mulţumesc, Ben! Brooke Donovan a dispărut în seara de Halloween acum două zile. A fost dată dispărută de bunica ei, Lilian Levy, deţinătoarea concernului Levy Cosmetics, deşi iniţial s-a bănuit că a fugit de acasă.

Ben Perez: Aşa e, Valerie! Sursele noastre susţin că autorităţile au motive să creadă că au găsit cadavrul lui Brooke Donovan. Tessa Hopkins se află chiar acum la faţa locului. Tessa, eşti acolo?

Reporter Tessa Hopkins: Mulţumesc, Ben! Deşi poliţia a căutat-o pe Brooke Donovan în Castle Cove în ultimele 48 de ore, autorităţile au amânat derularea celei mai extinse misiuni de cercetare pentru mâine-dimineaţă, din cauza ploii. Dar, în această seară, câţiva adolescenţi din partea locului au descoperit un cadavru în apă, la baza stâncilor din spatele meu. Să fie oare vorba de Brooke Donovan? Nu ştim încă, de vreme ce se aşteaptă identificarea cadavrului de către familie, dar, dacă este într-adevăr domnişoara Donovan, se vor ridica numeroase întrebări care vor necesita răspunsuri. Cum a ajuns în apă? A fost un accident? Sau un act criminal? Rămâneţi aproape!

Ben Perez: Îmi cer scuze că intervin, dar sursele noastre tocmai m-au informat că poliţia a arestat deja un suspect - încercăm să

obţinem chiar acum mai multe informaţii despre acest subiect şi vom reveni cu amănunte.

Capitolul 12

ALICE

2 NOIEMBRIE

20:00

„Cred că oamenii tind mai degrabă să-i omoare pe cei pe care îi iubesc decât pe cei pe care îi urăsc.

Probabil din cauză că numai cei pe care îi iubeşti pot să-ţi facă viaţa mizerabilă.”[14]

- AGATHA CHRISTIE, CASA STRÂMBĂ

DE CÂND NE AFLAM PE STÂNCI, ceva mai devreme, mâinile îmi tremură încontinuu. Nu ştiu când m-am despărţit de Iris - ştiu doar că la un moment dat mă ţinea de mână, ca apoi să dispară pe neaşteptate. M-am întors acasă de ceva vreme. Brenda mi-a pregătit baia şi, în tot acest răstimp, mâinile au continuat să-mi tremure. Şi după baie. Şi acum încă îmi tremură.

Totul din cauza proastei de Brooke Donovan. Care a murit.

Un geamăt şi un suspin spulberă tăcerea din cameră şi întorc capul - chiar întorc capul - ca să văd de unde vine zgomotul înainte să realizez că, fireşte, eu sunt cea care l-a scos. Din propria gură.

Brenda ridică privirea din celălalt capăt al camerei, unde citeşte o carte într-un fotoliu mic pe care îl am încă din gimnaziu.

— Te simţi bine, Alice? mă întreabă ea cu glas duios.

Încuviinţez din cap, clipind de mai multe ori. E fotoliul pe care obişnuia să stea Brooke când venea la mine, pe vremuri, sub pretextul că ne făceam temele împreună, dar în realitate ca să-mi ţină companie când mă simţeam singură. N-am vorbit niciodată despre asta, dar ştiu că e adevărat. Am preferat mereu să mă duc la ea acasă, pentru că mama ei mă primea cu braţele deschise.

Mă întreb ce atmosferă o fi acum în acea casă. Trei au devenit doi şi acum din doi a mai rămas...

Tai firul gândurilor înainte să ajung la capăt şi mă răsucesc pe o parte, strângând telefonul în mâini. Iris îmi scrie fără încetare ca să vadă ce fac, dar nu i-am răspuns. Nu ştiu ce să-i spun.

Mă uit fără ţintă pe TikTok, dar nu mă ajută; dau numai peste filmuleţe comemorative pentru Brooke şi peste comentarii legate de Steve. Se pare că cineva a văzut că a fost adus la secţia de poliţie ceva mai devreme şi zvonurile prind aripi. Dacă mai pui la socoteală şi cearta din noaptea de Halloween, a devenit deja principalul suspect în ochii colegilor mei.

Îmi aduc aminte cum arăta ieri-dimineaţă la şcoală, ciudat şi neîngrijit, cu zgârieturi pe faţă. Încălţat doar cu un adidas. Încerc să-mi imaginez scena din seara aia: Steve, mânios, se ceartă cu Brooke. Apoi, după petrecere, se duce după ea. Se ceartă din nou. Se apropie tot mai mult de marginea stâncilor până când...

Telefonul bâzâie, anunţându-mă că am primit un mesaj de la un număr pe care nu-l recunosc. Probabil spam. Când îl deschid, văd că are doar două propoziţii, dar nu e spam.

L-au adus pe Steve pentru interogatoriu. Nu-i a bună.

Pulsul mi-o ia razna. Cine eşti? scriu eu.

Un prieten

Un prieten?? ce prieten? Kennedy, tu eşti? Crezi că e momentul să te ţii de farse? Nu ştiu dacă ai aflat, dar eu am avut o NOAPTE CUMPLIT DE PROASTĂ.

Nu sunt kennedy

Începe să mă scoată din sărite. După cum am spus deja, am avut o noapte oribilă şi n-am chef de jocuri acum.

ATUNCI CINE EŞTI?

Alice, sunt un prieten, bine? Îţi promit.

De unde ştii cum mă cheamă?? ştii cine sunt? Da. Eşti Alice Ogilvie. Ştiu că ai fost îngrijorată pentru prietena ta. Pentru că nimeni n-o căuta. Ştiu că eşti inteligentă şi încăpăţânată şi că vrei să afli ce-a păţit cu adevărat.

N-ai putea fi mai specific în legătură cu cine eşti?

Ne cunoaştem? Cum te cheamă? Nu pot să-ţi spun. nu încă. E suficient să ştii că vreau să te ajut. Dar n-ai voie să pomeneşti nimănui despre mine

Să mă ajuţi?? Cum? Pot obţine lucruri. informaţii. Ştiu cum sunt poliţiştii din oraşul ăsta.

Încep să scriu un mesaj, apoi îl şterg - vreau să ştiu mai multe... vreau să ştiu totul, dar e evident că, oricine ar fi, n-o să-mi spună.

Bine, atunci ce poţi să-mi spui Tot ce trebuie să ştii acum e că steve se află la secţie şi poliţiştii îi fac zile fripte

Mă strâmb la telefon. Sincer, chiar nu-mi zice nimic nou. Oamenii au tot scris despre asta pe reţelele de socializare.

Nu mai primesc niciun mesaj şi, o clipă, cred că interlocutorul meu a dispărut. Dar apoi:

Ok. Uite ceva nou! L-au arestat oficial.

Stai ce? arestat?

Mă ridic iute în capul oaselor, cu inima bătându-mi năvalnic.

— Alice? spune Brenda, cu îngrijorare în glas.

— Sunt bine, îi răspund, încercând să-mi ascund teama din voce.

Mă aşez din nou pe pernă şi tastez furioasă. HEEEEI??

Tb să plec, scuze. Te contactez în curând.

Îi mai las câteva mesaje, cerându-i alte informaţii, dar nu mai primesc niciun răspuns. Cum e posibil să-mi arunce o bombă ca asta şi pe urmă să dispară? Inima îmi bubuie în piept. Trebuie să fie o greşeală, nu-i aşa? E imposibil ca poliţiştii să aibă suficiente dovezi cât să-l aresteze pe Steve. Îmi trec rapid prin faţa ochilor frânturi de imagini: ploaia, trupul plutind pe apă, Brooke...

Brenda se ridică de pe fotoliu şi abia atunci îmi dau seama că scâncesc. Vine la mine şi îmi pune o mână rece pe frunte. A făcut-o de atâtea ori - când am fost bolnavă, în noaptea în care mi-a venit ciclul prima oară, după cearta pe care am avut-o cu Steve în al doilea an, după balul din primăvară, când mi-a spus că s-a săturat să fie tratat doar ca o piesă de recuzită -, dar în seara asta gestul ei îmi pare cu totul diferit.

Atingerea mâinii ei descătuşează ceva înlăuntrul meu, ceva adânc ferecat de multă, multă vreme şi, în loc să-i spun noapte bună, izbucnesc deodată în plâns.

Apoi, pentru că aşa e Brenda, tot ce face e să încuviinţeze din cap şi să se aşeze pe pat lângă mine, luându-mă în braţe.

MESAJE ÎNTRE R. KENNEDY ŞI H. PARK

3 NOIEMBRIE 13:20

HP: Nu pot nici să procesez acum. Am mate, dar ne dau

drumul. Ne vedem la Groapă!

RK: Nu poate fi adevărat. Şi URĂSC baia aia, dar ok.

HP: Am auzit că Steve e încă la secţie. De ce-l mai ţin?

RK: Poate pentru că el e făptaşul

RK: Nu prea m-ar mira, sincer. Nu l-am văzut NICIODATĂ

aşa ca de Hween

RK: Îşi pierduse complet controlul

RK: Park?

HP: Crezi că i-au făcut test anti-drog? RK: Test anti-drog?! HP: Nu cntz

RK: Mmm ok unde eşti am ajuns deja la Groapă

RK: Crezi că era DROGAT?

HP: Ce? nu. tocmai ai zis că se purta ciudat RK: Păi am zis adevărul

RK: Pun pariu că ne vor chema din nou pe toţi la secţie RK: Să vorbim sau mai ştiu eu ce despre unde am fost RK: Nu le arăt filmuleţul HP: Ha ha

RK: Ha ha?? ce-i cu tine

HP: Nimic... sunt doar puţin... stai că ajung imediat

RK: Ce e

HP: Brooke

HP: A murit. A MURIT. Nu asta trebuia să se întâmple HP: La dracu’

RK: Sunt aici. E ok. Sunt aici. HP: Nu pot să fac faţă RK: Sunt chiar aici HP: Sunt speriată RK: E ok, sunt aici HP: Nu ştiu ce să fac

RK: Nu, adică SUNT CHIAR AICI. ÎN BAIE. LÂNGĂ TINE. IISUSE, HELEN, LASĂ DRACU’ TELEFONUL ĂLA!

14 Traducere făcută de Lingua Connexion, editura RAO, Bucureşti, 2013 (n. t.).

Capitolul 13

IRIS

3 NOIEMBRIE 17:32

POATE CĂ AVEM O INIMĂ DE PIATRĂ. Sau poate că e o dovadă de egoism sau cruzime să faci asta după moartea unei fete.

Dar asta facem când nu ştim ce altceva să facem. Ne dăm cu rolele.

Ne-am dat cu rolele când Zora s-a despărţit de fata din Carmel. Când mama lui Neil a primit diagnosticul. Ne-am dat cu rolele cât a făcut chimioterapie. Dar şi atunci când boala a intrat în remisie.

Şi acum ne dăm din nou cu rolele. Dăm roată ringului de la Seaside Skate, cu pereţii scăldaţi în lumini pâlpâitoare, roz, purpurii şi portocalii, unde răsună o muzică disco veche.

Anunţurile au fost făcute prin interfonul de la şcoală. Că trupul de la baza stâncilor îi aparţine lui Brooke Donovan. Că doamna Westmacott ne stă la dispoziţie dacă simţim nevoia să vorbim cu cineva. Că azi nu se ţin ore.

Apoi am aflat, dar nu prin interfon, ci prin mesaje, zvonuri şi şoapte, că Steve Anderson a fost arestat pentru uciderea lui Brooke Donovan.

I-am scris de trei ori lui Alice, propunându-i să anulăm meditaţiile din moment ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Brooke. Prietena ei. Dar nu mi-a răspuns. I-am spus că mă găseşte la ring dacă vrea să stăm de vorbă.

Sinceră să fiu, sunt puţin îngrijorată pentru Alice. Nu că aş cunoaşte-o prea bine, dar circulă tot felul de zvonuri prin liceu. Că, de vreme ce n-a venit la şcoală, poate că... a fost şi ea implicată în vreun fel. Am văzut destule seriale poliţiste ca să ştiu că de obicei făptaşul chiar e iubitul victimei, dar din când în când se dovedeşte că i-a sărit în ajutor o prietenă. Nu că aş crede că Alice ar putea fi acea prietenă, însă... oamenii vorbesc despre ea de luni întregi şi zvonurile încep să-şi spună cuvântul.

Iată-ne aşadar dându-ne cu rolele pe patinoar, o mişcare nesfârşită, liniştitoare.

Spike trece în viteză pe lângă mine, încetineşte, mă înconjoară. E mult mai bun decât mine, chiar dacă venim amândoi aici de când eram mici.

—Steve Anderson, spune el simplu.

—Posibil, îi răspund, cu o privire sumbră. Dă din umeri.

— Părea un tip drăguţ, dar cât de bine poţi cunoaşte pe cineva, Iris?

Şi se îndepărtează în viteză.

Mă gândesc că ar trebui să-mi verific telefonul lăsat în vestiar, dar apoi o văd lângă perete, făcându-mi frenetic cu mâna.

Şi nu e acea Alice Ogilvie pe care o cunosc.

Nu e aceeaşi Alice Ogilvie cu care mă tot intersectez de la grădiniţă. Acea Alice îngâmfată, cu mentalitate de ce-ofi-o-fi, cu părul perfect coafat şi ţinute la fel de perfecte. Impenetrabilă.

Alice înaintea căreia mă opresc poartă nişte pantaloni de trening şi un pulover murdar din tricot, iar părul, de obicei impecabil aranjat, e strâns la spate... cu un elastic.

— Dumnezeule! spune, privind ringul. N-am mai fost aici de când Brooke era cu Cole şi mă căra după ea pe post de paravan.

Ochii îmi săgetează spre Cole Fielding, de obicei jovial şi drăguţ, care oferă cu o privire sumbră rolele din spatele tejghelei. Era prea şocat ca să încerce măcar să flirteze cu mine când mi le-a dat, lucru extrem de dezamăgitor.

— Alice, îi spun, îmi pare atât de rău! Pentru...

— Trec printr-o fază, zice cu glas domol. Ăsta-i cuvântul care mi se învârte întruna prin minte. Nu-i ciudat? O fază.

— Alice, se numeşte durere. Durere. Vorbeşte cu mine! Ochii îi înoată pentru o clipă în lacrimi.

— Ai auzit, nu? Despre Steve? Fireşte că da. Toată lumea a aflat. Dar ai auzit şi celelalte zvonuri? Primesc tot felul de mesaje. Gen, Hei, Alice, tu ai făcut-o? L-ai ajutat pe Steve?

— Oamenii sunt de rahat, Alice.

O mângâi pe mână. Mă lasă un timp, apoi şi-o retrage.

— Oricum, n-am închis un ochi toată noaptea, încă de când am aflat că l-au arestat pe Steve...

Îşi acoperă gura cu mâna. O privesc stăruitor.

— Stai puţin! Cum de-ai aflat aseară, când abia astăzi s-a anunţat arestarea lui?

Alice îşi ia mâna de la gură.

— Nu mă întreba! E mai bine să nu ştii.

Păstrez tăcerea, cu chipul impasibil, ca să nu-şi da seama ce-mi trece prin minte. Pe cine cunoaşte Alice care să deţină asemenea informaţii? Şi cum de cunoaşte persoane care deţin asemenea informaţii?

Mă hotărăsc doar să încuviinţez din cap. O să-i dau eu de capăt în cele din urmă.

Alice clipeşte.

— Oricum, de cum am aflat, m-am gândit toată noaptea

la...

Zora se apropie cu viteză şi mă apucă de braţ, trăgându-mă spre mijlocul ringului.

—Hei, Alice, hai şi tu! spune ea. Ia-ţi nişte role! O să te ajute să-ţi limpezeşti gândurile.

—Iris! strigă Alice, încruntată.

—Hei, stăteam de vorbă! îi spun Zorei. Ştiu că nu-ţi place de ea, dar încearcă să poarte o conversaţie cu mine. I-a murit prietena.

Zora oftează.

— În regulă. Dar indiferent ce o să-ţi spună, nu te implica, bine? Doar ştii ce se zvoneşte. Sunt şanse foarte mari să fie complice la crimă.

Mă priveşte cu subînţeles.

Îmi eliberez braţul din strânsoarea ei.

— Dacă ea e complice, atunci eu ce rol am în toată treaba asta? Sunt probabil ultima persoană care a văzut-o pe Brooke în viaţă, nu? Poate că eu am făcut-o.

Mă opresc din nou în faţa lui Alice.

— Fata aia e atât de prost-crescută, spune ea, apoi îşi râcâie nervoasă oja de pe unghii şi trage adânc aer în piept. Uite ce e! Cred că... toată povestea asta s-a întâmplat din vina mea. Are sens? Dacă nu m-aş fi încăpăţânat să mă duc la petrecere şi dacă Steve şi Brooke nu s-ar fi certat, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. Iar Brooke ar fi fost acum în viaţă.

Simt un junghi în piept. Ia toată vina asupra ei şi îmi pare deodată nespus de rău pentru Alice Ogilvie.

—Nu, Alice! Dacă a fost Steve, atunci totul cade asupra lui. Şi eu mă supăr tot timpul pe o mulţime de oameni, dar înseamnă asta că am omo...

—Ai spus dacă.

—Aşa, şi?

—Deci nu crezi că el a făcut-o.

N-am spus asta. Dar cred că până la proba contrarie nimic nu e bătut în cuie. Iar eu n-am auzit nimic de vreo probă concretă. Şi cred că nici tu. În plus, n-ai văzut serialul ăla de pe Netflix, cel în care poliţia îl obligă practic pe puştiul suspect de crimă să mărturisească tot? Că el a ucis-o pe fată? Cine ştie ce s-a întâmplat la secţie. Am văzut serialul cu fosta mea dădaca...

—Ador crimele. Adică nu în sensul propriu al cuvântului, ci poveştile poliţiste. Am citit mult în vara asta. Romane de Agatha Christie. Mistere. Îmi plac enigmele.

—Am observat.

Nu ştiu unde vrea să ajungă.

—Şi am tot încercat să descâlcesc povestea asta. Dar n-are sens. Ce dovezi ar putea avea împotriva lui Steve?

—Continuă.

—Vreau să spun... l-au chestionat măcar pe antrenor? Căci mie încă

mi-e greu să înţeleg de ce n-a luat la rând toate hotelurile şi companiile aeriene sau n-a scotocit toate aleile dosnice în căutarea lui Brooke. Nu spun că ar trebui să-i facă zile fripte, dar, dacă aş investiga eu crima, mi s-ar părea suspect faptul că n-a sunat la poliţie ca să anunţe dispariţia fiicei sale. A făcut-o bunica ei, şi asta numai după ce am anunţat-o eu.

Alice îşi răsuceşte pe degete o şuviţă de păr, adâncită în gânduri.

—Pur şi simplu simt în adâncul sufletului că ceva nu e în regulă în povestea asta.

—Ştiu că l-ai iubit pe Steve, îi răspund, cu blândeţe, dar e foarte posibil ca el s-o fi făcut. Oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par.

—Cât urăsc raţionamentul ăsta! spune Alice. Îl înţeleg. Dar îl urăsc.

Ridic din umeri.

— Chiar şi aşa, tot vreau să fac nişte săpături, continuă ea. Să procedăm ca ieri, să luăm notiţe şi să investigăm. Dacă Steve a făcut-o, vreau să văd dovezi concrete şi atunci o să cred. Dar dacă... nu a fost el? Iar Brooke merită ca cineva să descopere ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Spike trece pe lângă mine şi mă trage de cămaşă. Îl ignor.

— Şi dacă vreau să aflu ce a păţit Brooke Donovan, spune Alice, am nevoie să fii partenera mea în asta. Ştii foarte bine că oamenii ca Thompson nu ne cred în stare să-i dăm de capăt. La fel cum nimeni n-a crezut că Agatha Christie ar putea să scrie o poveste poliţistă imposibil de elucidat. Femeile sunt mereu subestimate. Şi m-am săturat până peste cap de asta.

Mă priveşte cu nerăbdare.

— Lasă-mă să mă gândesc puţin! îi răspund.

Mă îndepărtez în viteză de ea, cu gândurile răvăşite. Să dovedim? Ce anume să dovedim? Şi să-i fiu parteneră?

Alice Ogilvie e o fată care, în nesăbuinţa ei, a făcut greşeala să fugă şi să se întoarcă, o fată care distruge totul în calea ei, oriunde se duce, iar acum i-a murit prietena şi vrea ca eu să... să ce, mai exact? Să joc rolul Veronicăi Mars şi să rezolv deodată o crimă care pare să fie deja aproape complet rezolvată? A fost găsit cadavrul unei fete; iar iubitul

ei a fost arestat.

Sunt o persoană care preferă să treacă neobservată. Îmi place globul de sticlă în care trăiesc, unde e linişte şi sunt în siguranţă, iar când se sparge, cum se întâmplă la apariţia Creaturii, tot iadul se dezlănţuie şi am nevoie de mult timp ca să-mi revin. Mă duc la şcoală, învăţ şi mă dau cu rolele. E suficient. E plictisitor şi monoton, dar e tot ce am.

Trec pe lângă Zora şi Neil, care fandează prin alunecare la unison.

Dar ceva nu-mi dă pace. Azi-noapte, m-am gândit şi eu mult la Brooke, la imaginea trupului ei în apă, cu părul prins între stânci şi cu picioarele goale şi umflate. La faptul că o fată a murit în felul ăsta, rece şi singură.

Sper că Steve cunoaşte un avocat bun. O să aibă nevoie de unul, fără doar şi poate.

Ceva mă frământă când trec pe lângă Alice. Mă urmăreşte cu privirea şi aşteaptă un răspuns.

Alice a spus că antrenorul şi-a văzut ca de obicei de program după ce a aflat că Brooke nu s-a întors acasă şi n-a venit la şcoală. Sigur, poate că a făcut ceva ca s-o găsească şi nu ştim noi, dar să nu uităm că nu el a sunat-o pe bunica lui Brooke, ci Alice. Ceva e putred în toată povestea asta.

Ca să nu mai vorbesc de... Kennedy. Brooke ar fi trebuit să petreacă noaptea acasă la Kennedy, dar... dacă totuşi s-a dus la ea? Poliţia a stat de vorbă cu Elitele, dar dacă interogatoriile n-au fost conduse temeinic?

Posibilităţile sunt nenumărate. Înşelătoare. Ca să nu mai pun la socoteală şi elementul-surpriză extrem de interesant sursa misterioasă a lui Alice.

Trec prin faţa ei. Ţine în mâini pliantul cu imaginea lui Brooke în aşa fel încât să văd ceea ce vrea să văd, singurul motiv pentru care i-aş accepta propunerea, şi asta pentru că ea are bani, după cum singură a spus-o, iar eu n-am.

50 000 de dolari.

Ştiu unde vreau să plec. Am salvat locul pe laptop. Whispering Pines, sus, în nord. Bine ascuns. Departe de Castle Cove şi de oameni ca Alice Ogilvie, care-şi trăiesc viaţa de parcă ar trăi într-un glob de aur.

De parcă nu li s-ar putea întâmpla nimic rău.

Dar nu-i adevărat. Pentru că lui Alice Ogilvie i s-a întâmplat ceva rău.

Îi văd asta pe chip, când mă opresc încet în faţa ei. Văd asta în disperarea şi în rugăminţile care i se citesc în ochi. În suferinţa provocată de moartea lui Brooke, pe care probabil nu o va recunoaşte niciodată, dar nu-i nimic, căci nu trebuie să-i obligi pe oameni să-şi dezvăluie vulnerabilitatea. Uneori, trebuie să-i laşi să fie mânioşi, impulsivi, răi şi încăpăţânaţi.

Mai ales dacă vrei, poate, să elucidezi o crimă.

—Bine, îi spun, luându-i pliantul din mână, apoi îl împăturesc şi îl bag în buzunar. Accept.

—Excelent! exclamă Alice. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să vorbim cu Steve. Trebuie să-l văd în carne şi oase şi să-l întreb dacă mi-a omorât cea mai bună prietenă.

Capitolul 14

ALICE

5 NOIEMBRIE 09:42

„Fiecare criminal este posibil vechiul prieten al cuiva."[15]

- AGATHA CRISTIE, MISTERIOASA AFACERE DE LA STYLES

BRENDA INTRĂ CU SEDANUL ei de lux, un Lincoln Town Car, în parcarea de la închisoarea districtuală Manzanita.

— Nu sunt sigură că e o idee bună, Alice, repetă ea. Suntem la sud-est de Castle Cove, sus pe deal, lângă un

orăşel numit Blossom. Închisoarea a fost iniţial în centrul oraşului, lângă secţia de poliţie, dar Comisia de Planificare a hotărât cu vreo zece ani în urmă s-o mute aici, pentru că îi cam nemulţumea pe localnici. Schimbarea a provocat numeroase proteste în oraşele învecinate. A fost o vară agitată; a fost, de asemenea, vara în care Remy Jackson a fost ucisă.

— E vorba de Steve. Doar îl cunoşti pe Steve.

Purtăm discuţia asta încă de când eu şi Iris am rugat-o să ne însoţească la închisoare ca tutore legal. Joi seară, după ce am hotărât că primul şi următorul pas este să vorbim faţă în faţă cu Steve, am citit pe site-ul închisorii că, din moment ce suntem minore, nu putem pur şi simplu să dăm buzna înăuntru şi să-l vizităm. Trebuia să aşteptăm punerea sub acuzare şi pronunţarea sentinţei şi abia apoi puteam să-l vedem.

Regulile sunt atât de frustrante! Nu-mi place să fiu tratată ca un copil, dar când am sunat la închisoare ca să protestez, interlocutorul meu nu s-a arătat deloc impresionat de argumentele mele.

— O să ne descurcăm. Trebuie doar să ne însoţeşti, să semnezi ce e de semnat şi apoi poţi să joci Candy Crush.

Brenda oftează în timp ce murmură O, Alice!, dar parchează maşina într-un loc aflat câteva rânduri mai în spate de clădirea scundă, de

beton, a închisorii. Sincer, te gândeşti că măcar ar încerca s-o facă cât de cât plăcută ochiului pentru cei de dinăuntru. Cum se aşteaptă cineva să reabilitezi oameni într-o clădire atât de urâtă?

Coborâm toate trei din maşină. Iris a fost tăcută aproape tot drumul, poate pentru că a ascultat ciondăneala dintre mine şi Brenda.

Intrăm în clădire, ne înregistrăm la funcţionara din spatele geamului antiglonţ şi ne aşezăm pe nişte scaune. Câteva minute mai târziu, uşile grele care duc spre zona de vizitare se deschid cu un bâzâit şi suntem invitate într-o sală cu mese rotunde şi scaune înşurubate în podea. Abia în clipa în care apare Steve, într-o salopetă portocalie şi cu o expresie istovită pe chip, realizez ce se întâmplă.

Steve e la închisoare! Cum dracu'?

Ştiam asta, evident, dar văzându-l în faţa mea, într-o salopetă portocalie, cu o privire obosită, am senzaţia că primesc o lovitură în stomac. Arată ca un... arată ca un criminal. Îmi simt gura uscată. Tot ce voiam să-l întreb îmi zboară complet din minte când ia un loc de cealaltă parte a mesei.

— Alice, spune el.

Pare să nu mai fi dormit de zile întregi.

— Iris Adams? se miră, apoi o observă pe Brenda. Brenda? Ce d...?

Clatină din cap.

— Nu ştiu ce căutaţi toate trei aici, dar nu prea am chef de vizite la ora asta.

Înghit în sec şi încerc să-mi păstrez cumpătul. N-ar ajuta pe nimeni să mi-l pierd, ca să nu mai spun cât de stânjenitor m-aş simţi. Dar s-o luăm cu începutul!

— Steve, zic eu. Am venit să te întreb ceva. Mi-ai ucis prietena?

Rămâne cu gura căscată. Lângă mine, Brenda se crispează. Îmi aruncă o privire de parcă m-ar întreba Alice, ce dracu'faci?, dar o ignor. De asta am venit aici.

Steve îşi apasă mâinile peste ochi. Pare că va claca în orice clipă.

— Poţi vorbi cu noi, spune Iris, cu o voce blândă. Cred că eşti atât de speriat! Povesteşte-ne ce s-a întâmplat. Poate te putem ajuta.

Îşi trece mâna prin păr, mijindu-şi ochii în depărtare, de parcă s-ar gândi dacă să rămână sau să plece. Tace o perioadă atât de lungă, încât îmi pierd răbdarea. Şi încep să bat câmpii.

—Steve, ai venit la şcoală în dimineaţa aia complet dat peste cap şi nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat; nu obişnuiai să bei în timpul sezonului sportiv. De ce...

—Alice, mă întrerupe el. Opreşte-te, te rog! Mă aflu aici de două zile şi n-aş putea spune că paznicii sunt prea amabili...

Abia rosteşte următoarele cuvinte.

—Nu ştiu ce mi se va întâmpla.

—Poate dacă ne povesteşti ce-ţi aminteşti, vom reuşi să punem împreună lucrurile cap la cap, spune Iris. Vrem să auzim şi versiunea ta.

—Îţi mulţumesc, Iris, îi răspunde, schiţând un zâmbet

vag.

Îmi muşc buza de jos ca să-mi ascund încântarea de pe chip. Tactica poliţistul-bun-poliţistul-rău propusă de Iris pare să dea într-adevăr roade.

Steve pufăie şi apoi începe să vorbească.

—Uite care-i treaba. Nu ştiu ce s-a întâmplat.

—Ce vrei să.... încep eu, dar Iris mă loveşte cu piciorul pe sub masă şi închid gura.

—Deci am aflat... de Brooke, continuă Steve, şi jur că-n clipa următoare m-am trezit cu poliţiştii la uşă, spunându-mi să-i însoţesc la secţie. N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am dus cu ei. Au început să mă întrebe despre noaptea aia, dar nu-mi puteam aminti nimic din ce s-a întâmplat după plecarea ta, Alice. Îmi amintesc doar că am vorbit cu tine - până atunci, băusem doar o jumătate de pahar, eram treaz..., apoi ne-am întors la petrecere şi... parcă mi s-a rupt filmul. Complet. Mi s-a spus că eu şi Brooke ne-am...

Vocea i se frânge.

— ... Certat? Iar ea a fugit. Dar nu-mi amintesc nimic din toate astea. Ştiu doar că m-am trezit în pădure şi mă simţeam de parcă m-ar fi

lovit un camion. Am realizat că aveam de dat un test, dar mai întâi trebuia să bag ceva în stomac, aşa că m-am oprit la Gogoşăria lui Dotty.

Clatină din cap de frustrare.

—Toată lumea mă întreabă ce s-a întâmplat - ce-am făcut -, dar nu-mi aduc aminte.

—Poate că ai băut mai mult decât crezi? spune Iris cu glas domol.

—Nu!

Cuvântul ţâşneşte ca o săgeată din gura lui Steve, Iris se retrage, tresărind vizibil, iar Brenda îşi pune o mână peste ale ei. Unul dintre paznicii de la intrare face un pas spre noi.

— Steve! murmur eu.

Strânge din dinţi şi trage adânc aer în piept înainte să răspundă:

— Scuze, Iris! Scuze. Doar că... totul e atât de frustrant! Nu fac nimic altceva decât să derulez în minte noaptea aia, încercând să umplu golurile, dar parcă-i beznă totală.

Îşi trece mâinile peste faţă.

—Ai un avocat, Steve? întreabă pe un ton îngrijorat Iris, care îşi joacă bine rolul.

—Da, murmură el, cu faţa ascunsă în mâini. Mi-au dat o avocată din oficiu. Ricky şi nu mai ştiu cum. Randall? Ceva de genu'. E drăguţă, dar...

Oftează din rărunchi, apoi se uită la noi.

— Oricum nu mai contează nimic din toate astea. E prea târziu. Uitaţi-vă şi voi unde-am ajuns! adaugă şi arată spre sală. Sunt terminat.

Îmi las mâna pe masă, între noi. Sinceră să fiu, după cum i-am spus şi lui Iris, dacă e vinovat, e vinovat. Dacă asta vom descoperi, aşa să fie! Dar am fost acolo în seara aia şi l-am văzut pe Steve. Şi era treaz când l-am văzut eu, însă Iris a zis că părea beat când a asistat la ceartă. N-are sens, iar eu vreau ca lucrurile să aibă sens.

— Asta trebuie să aflăm. De ce nu-ţi poţi aminti. Îşi pune capul în mâini.

— Alice, las-o baltă! Se ocupă avocata mea, bine? N-ai ce să faci.

Strâng din buze. Doar pentru că nu sunt avocată nu înseamnă că nu pot să-l ajut.

— Steve, ştiu că n-am prea vorbit în ultimele luni, dar vreau să ştii că mai nou sunt o expertă când vine vorba de rezolvat mistere; am citit multe romane de Agatha Christie şi...

Oftează adânc şi mă întrerupe.

—Asta e viaţa reală, Alice. Viaţa mea. Nu vreo carte idioată.

Se întoarce cu spatele la noi, apoi îi face semn cu mâna unuia dintre paznicii de lângă uşi, care se îndreaptă imediat spre noi.

— Trebuie să plec. Ştiu că vrei să mă ajuţi, dar, te rog, nu începe să faci din asta o chestie în stilul Alice.

Când ajungem pe hol, o apuc pe Iris de braţ. Are o expresie încântată pe chip şi un licăr în ochi.

— Alice...

— Trebuie să aflăm de ce nu-şi mai aminteşte nimic, o întrerup eu, deşi susţine că a băut doar o juma' de pahar.

— Alice..., spune Iris, dar continui să vorbesc.

— Când l-am văzut în noaptea aia, părea destul de OK. Cum de a ajuns beat criţă în doar treizeci de minute?

Iris dă vehement din cap.

— Da, ai dreptate. Dar, Alice... ascultă-mă o clipă! Un zâmbet larg îi apare pe chip.

— O cunosc pe avocată. Ricky Randall. O cunosc. A fost bona mea.

Inima îmi bate mai tare.

—O, Doamne! E minunat! O cunoşti pe Ricky? Trebuie să vorbim cu ea! Ştii unde ar putea fi acum?

—Cum să nu! îmi răspunde zâmbind.

—Prea bine atunci, îi spun, împingând uşile închisorii şi ieşind în bătaia soarelui. Hai s-o găsim!

15 Traducere de Doina Topor, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti, 1994 (n.t.).

Capitolul 15

IRIS

5 NOIEMBRIE 12:30

ALICE OGILVIE MĂ PRIVEŞTE peste masa separeului din spatele barului Moon Landing în timp ce se joacă cu paiul roşu din paharul cu apă minerală.

Cum am ajuns, Brenda s-a dus direct la bar, convinsă că urma să ne facem o parte din teme înainte ca eu să-mi încep tura şi să spăl vase în spate. Ce-i drept, cu asta mă ocup în după-amiezile de sâmbătă, în timp ce mama serveşte clienţii. Ne-am scos caietele şi creioanele, însă numai ca să păstrăm aparenţele. Brenda bea ceai, cu ochii în telefon.

— Aia e? întreabă Alice. Aia de acolo?

Se uită la Ricky Randall, care bea tacticos în capătul îndepărtat al barului. Pe tejgheaua din faţa ei se află o grămadă de hârtii şi o servietă plină de Dumnezeu-ştie-ce. Tastează cu furie pe un laptop şi-şi înlătură câteva şuviţe rebele de pe faţă.

— Da, ea e, îi răspund.

Sunt obişnuită ca oamenii s-o subestimeze pe Ricky. De fapt, sunt destul de sigură că se foloseşte de asta în avantajul ei.

— Pantalonii de trening şi cămaşa din flanelă nu-mi inspiră prea multă încredere, spune Alice. Şi... nu ţi se pare că e puţin ameţită?

Ricky Randall râgâie.

—Pe bune?! exclamă Alice.

—Toţi avocaţii buni sunt oarecum dezordonaţi şi nemulţumiţi, Alice. În plus, e în avantajul nostru că o cunoaştem pe avocata lui Steve. Ne poate oferi informaţii despre desfăşurarea cazului şi... ponturi ca să ajungem la miezul acestui lucru pe care se pare că încercăm să-l rezolvăm. Nu strică să ai parte de puţin ajutor.

—Ne descurcăm şi singure, răspunde Alice. Suntem candidatele perfecte pentru asta, Iris. Nu vezi? Nimeni nu ne va băga în seamă. Cui i-ar trece prin cap că punem ceva la cale? Suntem doar nişte

adolescente prostuţe, nu?

Sinceră să fiu, cuvintele ei mă dor. Într-adevăr, avem de-a face cu atitudinea asta în fiecare zi. La şcoală, pe stradă, peste tot. Profesori care preferă să le ceară ajutorul băieţilor şi care ne critică ţinutele şi machiajul. Bărbaţi care mă urmăresc din priviri când vreau să cumpăr o amărâtă de cafea de la Gogoşăria lui Dotty. Poliţistul ăla de la secţia de poliţie, Thompson.

— Ia te uită! Studiezi din greu chiar şi sâmbăta dupăamiază, Iris!

Ricky Randall stă în dreptul separeului, privindu-ne pe mine şi pe Alice cu ochii puţin înceţoşaţi. Îi întinde mâna lui Alice.

— Ricky Randall, avocată. Noi două avem o cunoştinţă comună, nu-i aşa?

Alice se încruntă înainte să-i strângă mâna.

—Alice Ogilvie, îi răspunde pe un ton înţepat. Şi da, cred că da.

—Pot să iau loc? întreabă Ricky.

Fără să mai aştepte un răspuns, se strecoară lângă mine şi mă împinge în perete. Miroase a gin cu ghimbir, băutura ei preferată, şi a sandviciul cu ouă pe care probabil că tocmai l-a mâncat la bar.

Ridic din umeri spre Alice, care mă întreabă din priviri: Pe bune? „Ricky Randall dansează după propriul tobar, indiferent cât de beat e acesta”, spune mereu mama.

Ricky ia una dintre cărţile mele de pe masă. Cu sânge rece.

—Interesantă alegere.

—Am un eseu de făcut, îi răspund. Şi ştii că îmi plac poveştile despre crime adevărate.

Dă din cap, învârtind o clipă paiul roşu din pahar.

— Cred că trebuie să punem cărţile pe masă, nu-i aşa, fetelor?

Eu şi Alice ne uităm una la alta.

—În primul rând, da, îl reprezint pe fostul tău prieten, Alice Ogilvie, acuzat de uciderea fostei tale prietene. Şi ştiu deja câte ceva despre tine de astă-vară. Crede-mă, faptul că actualul meu client a fost

considerat, chiar şi pentru scurt timp, posibil suspect în cazul dispariţiei tale n-o să-l ajute la proces.

—Proces? Dar cine a spus ceva de vreun proces? întreabă Alice.

—Alice, spun eu, probabil că o să pledeze nevinovat. Procurorul trebuie să-i dovedească vinovăţia. Va avea loc un proces. Şi...

Las cuvintele suspendate în aer, deoarece continuarea nu e deloc plăcută şi nu ştiu dacă Alice s-a gândit şi la varianta asta.

— Veţi fi chemate amândouă ca martore, încheie Ricky în locul meu. Iris - pentru că a fost martora disputei şi a văzut-o pe Brooke fugind şi poate astfel s-o plaseze aproape de locul faptei. Iar tu, Alice, pentru că eşti fosta iubită şi fosta prietenă, care a stârnit în mod deliberat o ceartă cu victima în noaptea petrecerii, ai minţit în trecut poliţia şi, îmi pare rău s-o spun, nu ai un alibi concret pentru noaptea crimei.

Alice se îmbujorează.

— Sunt nevinovată! De câte ori trebuie să mă repet? Nu-mi vine să cred că toată lumea dă vina pe mine!

Ricky zâmbeşte.

—Nu dă bine nici faptul că tocmai ţi-ai vizitat fostul iubit în închisoare. În calitate de avocat bun, aş putea să susţin că ai făcut asta ca să te asiguri că nu va aduce în discuţie rolul pe care l-ai jucat în comiterea crimei.

—O, Doamne! strigă Alice. De unde ştii că am fost la închisoare?

—Sunt avocata lui. Ştiu lucruri.

—Am terminat! spune Alice, băgându-şi telefonul în geantă. Pe bune, Iris?! Cu asta vrei tu să colaborez?

Ricky Randall izbucneşte în râs.

— Potoleşte-te, puştoaico! Nu mi-aş face treaba cum trebuie dacă n-aş lua în calcul toate perspectivele, aşa-i? Am o vagă bănuială că două adolescente care vizitează un suspect în închisoare mai urmăresc şi altceva decât să se asigure că are bani în contul de deţinut. Aşa că spuneţi tot! De ce aţi fost acolo? Şi ce vreţi de la mine? Pentru că ştiu că vreţi ceva.

Alice spumegă încă de furie. Mă întorc spre Ricky.

— Alice ţine la Steve, dar ţine şi mai mult la Brooke. Şi credem că ar putea exista şi alte persoane care ar fi putut să... o ucidă.

Ricky lasă deoparte exemplarul meu din Cu sânge rece.

— Oh, serios?

— Poliţia a mai interogat şi pe altcineva? o întreabă Alice. Îmi scot agenda şi creionul. Ricky le scrutează cu atenţie.

— Fată deşteaptă! murmură ea. Să iei mereu notiţe! E important să ţii evidenţa lucrurilor.

Apoi o priveşte pe Alice.

— Pot să vă spun câte ceva, dar nu tot. Poliţiştii au stat de vorbă cu mulţi dintre cei prezenţi la petrecere, dar cu atât de multă lume, e imposibil să afli exact cine a fost sau nu acolo.

Au discutat cu prietenii lui Brooke. L-au luat la întrebări pe tatăl ei. Însă nu le-a atras nimic atenţia.

Alice îmi aruncă o privire. Încuviinţez din cap, un fel de a-i spune: Dă-i drumul!

—Mi se pare îngrijorător faptul că Matt Donovan n-a anunţat poliţia în clipa în care a realizat că fiica lui nu s-a întors acasă, domnişoară Randall. Dispăruse de zece ore când antrenorul a venit la şcoală, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, ca apoi să trateze totul cu superficialitate şi să susţină că probabil a fugit de acasă..., spune Alice.

—Şi Alice e cea care sunat-o pe bunica ei, intervin eu. Pe Lilian Levy. Nu antrenorul Donovan.

—Nu mai spune! exclamă Ricky, rezemându-se de speteaza canapelei şi încrucişându-şi braţele pe piept. Da, e într-adevăr un motiv de îngrijorare. Dar, pe de altă parte, copiii chiar mai fug de acasă. Uneori nu doar o singură dată. Se mai întâmplă să aibă probleme în familie şi să rămână la prietenii lor, lucru pe care îl făcea şi Brooke, care petrecea des nopţile la colega aia a ei cu gura mare, îmi scapă numele...

—Rebecca Kennedy, răspundem eu şi Alice la unison.

—Aia, da. Abia aştept să stau de vorbă cu ea, spune Ricky.

—Că tot veni vorba de Kennedy, intervin eu, Brooke ar fi trebuit să

petreacă noaptea la ea acasă, dar n-a mai ajuns, iar Kennedy nu l-a sunat pe antrenor dimineaţa imediat să-i spună asta. E o simplă teorie, dar...

—Exagerezi puţin, Iris, răspunde Ricky. Nu-i o teorie rea, dar e cam trasă de păr.

—Ascultaţi-mă! intervine Alice. O cunosc pe Brooke de-o viaţă. Mi-a fost prietenă până mi-a furat iubitul. Acum a murit, iar el e arestat pentru crimă. Ceva e putred în toată povestea asta. Poate că sună aiurea, dar de ce tocmai Steve? Ce dovezi au de fapt împotriva lui?

Ricky oftează.

—Au găsit un adidas roşu în pădurea din apropierea Autostrăzii 1, peste drum de punctul de belvedere, unde se presupune că s-ar fi dus Brooke. Au descoperit şi urme de adidaşi lângă gardul de pe stânci. De asemenea, nu ştie să spună ce a făcut cel puţin şase ore în noaptea aia. Nici măcar nu ştie de ce nu-şi poate aminti...

—Nu bea de obicei, spune Alice. Susţine că n-a băut mai mult de o juma' de bere, aşa că de ce nu-şi mai aduce aminte nimic?

Ricky dă din umeri.

— Greu de spus. Poliţia nu le-a făcut analize toxicologice tuturor celor interogaţi. Anderson a fost dus la poliţie imediat după anunţarea dispariţiei lui Brooke; era momentul propice să fie testat iubitul care s-a certat cu victima doar cu câteva ore înainte ca ea să dispară, dar nu s-a întâmplat asta. După cum ai aflat-o pe pielea ta, Alice, poliţia din Castle Cove nu se prea pricepe să rezolve cazuri de dispariţie.

Îmi ridic privirea din notiţe.

— Aşa e! Cearta! Trebuie să existe înregistrări video. Mulţi v-au filmat pe tine şi pe Brooke, Alice, apoi au surprins pe camere şi cearta dintre Steve şi Brooke.

Lui Alice îi pică faţa.

—Autorităţile le au deja. Filmuleţe şi declaraţii ale celor de la petrecere care atestă faptul că un tânăr foarte mare şi puternic bruschează o fată mult mai mică decât el. Sunt dovezi care nu vor da bine în faţa juraţilor, asta-i clar. Au mai găsit în pădure şi firele lui de păr, alături de cele ale victimei.

—Dar nimic..., şovăi, căutând cuvântul potrivit. Concret? Cum ar fi... arma crimei sau ceva de genu'?

—Păi, cu dovezile pe care le deţin în acest moment pot pune bazele unui caz solid, asta-i clar, răspunde Ricky. Dar deocamdată nu există vreo armă a crimei. Şi nici nu ştim exact cum a murit, doar că a căzut de pe stânci. Evident, poliţia crede că Steve e făptaşul, dar ce anume i-a provocat căderea lui Brooke? A împins-o el? A lovit-o şi ea a căzut? S-au îmbrâncit şi ea a alunecat? S-au certat în pădure şi el a dus-o cu forţa pe cealaltă parte a Autostrăzii 1...

—Gata! spune Alice. Mă doare capu'.

—Îţi prezint toate variantele, Alice. Lucrurile sunt foarte grave. Aşteptăm atât raportul medico-legal, cât şi analizele toxicologice ale lui Brooke, ca să ne dăm seama cum şi în ce fel a murit, deoarece aceste informaţii vor determina acuzaţiile oficiale împotriva lui Steve la audierile preliminare.

Notez în agendă raport medico-legal, analize toxicologice, audieri, modul în care s-a produs moartea.

—Cât durează până sunt gata rapoartele? întreb eu.

—Depinde, răspunde Ricky. Poate câteva zile sau câteva săptămâni. Bănuiesc că vom avea un raport preliminar în câteva zile.

Alice trage adânc aer în piept.

— Zi-mi direct, dacă se ajunge la proces şi Steve e găsit vinovat, ce... ce pedeapsă riscă să primească?

Ricky o priveşte ferm pe Alice.

— Aşa cum am spus deja, depinde ce probe mai au împotriva lui. S-ar putea să primească patru ani de închisoare dacă procurorul încadrează fapta la omucidere involuntară, adică un accident care ar fi putut fi evitat. Dacă pot dovedi că el a făcut-o, dar n-a încercat să ceară ajutor, fapta ar putea fi considerată o crimă de gradul doi, caz în care ar putea să primească cincisprezece ani de închisoare. Mai e şi varianta în care...

Ezită.

— Care anume? întreb, iar mâna îmi amorţeşte de la viteza cu care mi-am luat notiţe.

Ricky îşi râcâie oja neagră de pe unghii.

— Dacă se dovedeşte că Steve a dus-o pe stânci cu scopul precis de a o ucide, fapta poate fi încadrată la omor calificat, adică o crimă de gradul unu. Aici lucrurile sunt ceva mai neclare, pentru că trebuie să ai dovezi solide, ceea ce e mai greu. Dar, dacă în urma raportului medico-legal se dovedeşte că a suferit leziuni suplimentare înainte să cadă de pe stânci, dacă a fost abuzată sau rănită în vreun fel ori există dovezi care atestă un conflict fizic... atunci vorbim între 25 de ani şi închisoare pe viaţă.

Faţa lui Alice devine cadaverică.

— Îmi pare rău! spune Ricky. Eu îţi prezint toate ipotezele. E datoria mea să găsesc suficiente probe prin care să-i dovedesc nevinovăţia lui Anderson. Trebuie să-i fac pe juraţi să aibă îndoieli. Un băiat sărac se trezeşte într-o relaţie cu moştenitoarea unui imperiu financiar, nu face faţă presiunii, ei se ceartă, ea fuge, iar el îşi pierde cunoştinţa în pădure. Când se trezeşte, află că ea a murit, iar poliţia îl acuză de uciderea ei.

—Păi, exact asta susţine şi el, spun eu.

—Întocmai. Şi asta-i problema. Ricky se întoarce spre Alice.

—Îmi pare rău de prietena ta, Brooke, dar trebuie să te întreb ceva. Puştiul ăsta, Anderson, e într-adevăr atât de maleabil ca o figurină de plastilină? Se pliază practic după orice. Seamănă cu un pai flexibil. Da, doamnă. Aşa e, doamnă. Mă mir că aţi rezistat atât timp împreună. Aş fi zis că ai nevoie de ceva mai... antrenant.

—S-a purtat frumos cu mine, răspunde Alice, cu glas tăios. Şi oricum nu te priveşte.

—Mă priveşte, domnişoară Oglivie, pentru că, dacă vreau să dovedesc nevinovăţia clientului meu sau să-i obţin o pedeapsă mai uşoară, trebuie să arunc vina asupra altcuiva. Asupra ta, de exemplu. O să-l prezint pe Steve ca pe un băiat drăguţ, de provenienţă modestă, care s-a îndrăgostit de o fată bogată, adică de tine, în caz că nu te-ai prins, şi a făcut câteva alegeri proaste.

—Bine, spune Alice. Nu-mi pasă. N-am nicio legătură cu toată povestea asta. Mi se pare doar că poliţia face o treabă de mântuială şi că a deschis ancheta numai pentru că a venit Lilian Levy în oraş, iar acum îl transformă pe Steve în ţap ispăşitor.

—Ofiţerii i-au găsit adidasul în pădure, îi reamintesc eu.

—Ei bine, îmi răspunde ea, atunci asta e misiunea noastră. Să aflăm cum a ajuns acolo. Şi să acţionăm la fel ca tine, adaugă, arătând cu degetul spre Ricky. Să creăm o îndoială rezonabilă. Să punem bazele unui caz prin care să demonstrăm că altcineva e de vină, nu Steve.

Ricky se uită la Alice, apoi din nou la mine.

— Ţineţi-mă la curent, fetelor, dar nu uitaţi că lucrez pentru Steve, nu pentru voi. Iar avocaţii nu-şi întreabă clienţii dacă sunt sau nu vinovaţi. Încercăm doar să le oferim cel mai bun târg cu putinţă. Dar vreau să vă rog ceva.

Dă paharul pe gât, se ridică în picioare şi ne priveşte de sus.

— Indiferent ce aveţi de gând să faceţi, încercaţi să rămâneţi în viaţă. Cei care-şi bagă nasul unde nu le fierbe oala sfârşesc adesea morţi. Iar Castle Cove nu mai are nevoie de alte fete moarte, aţi înţeles?

Se întoarce la bar, îşi ia servieta, îi spune la revedere mamei şi iese din Moon Landing.

—E o mare figură, spune Alice. N-o să murim.

—Alice, îi spun, dacă vrei cu adevărat să ne băgăm în povestea asta, vreau să fiu sigură c-o faci din motivele corecte. Nu pentru că eşti încă îndrăgostită de Steve, bine? Şi nici pentru că ai impresia că aşa o să-ţi speli păcatele.

—Să-mi spăl păcatele? repetă ea, mijind ochii.

—Ştii la ce mă refer - fata rea face un lucru bun, rezolvă misterul morţii prietenei sale, apoi toţi cei din oraş o consideră o eroină. Ceva de genu'.

O privesc cu atenţie. Am propriile motive să mă implic şi, da, sunt bani la mijloc, dar o fată chiar a murit şi mi se pare corect ca adevăratul vinovat să plătească.

Alice clatină vehement din cap.

— Doamne, nici gând! N-ai auzit ce a spus? Îl reprezintă pe Steve, dar treaba ei este şi să facă să pară că eu am avut ceva de-a face cu moartea lui Brooke şi, serios acum, Iris, nu am să accept să fiu acuzată pe nedrept! Eram în cadă, cu o carte în mână. Nu m-am păruit cu fosta

mea cea mai bună prietenă şi nici n-am aruncat-o de pe stâncă. Of, îmi scrie Brenda! spune apoi, cu ochii în telefon. Vrea să ştie de ce nu învăţăm şi cu cine am stat de vorbă.

O privesc stând la bar.

— Spune-i că Ricky a fost bona mea. Şi treci la învăţat, pentru că, serios, am nevoie să fiu plătită pentru că-ţi îmbunătăţesc notele, chiar dacă o să... stai, ce o să facem mai exact?

Alice cade pe gânduri şi-şi deschide ostentativ caietele, de ochii Brendei.

— O să alcătuim o listă cu posibili suspecţi. O să facem pe detectivii ca să punem lucrurile în mişcare. Şi un panou cu datele crimei. Şi, sinceră să fiu, cu tot ce suntem pe cale să facem şi cunoştinţele mele vaste în materie de crime mulţumită Agathei Christie, ar trebui să primim nişte nenorocite de puncte în plus, nu?

Oftez adânc. Probabil că suntem la un pas să tragem pe noi nişte trenciuri, să fumăm ţigări Lucky Strike şi să dăm târcoale prin oraş, notând totul într-un carneţel negru.

Ceea ce, de fapt, chiar nu sună atât de rău, ca să fiu sinceră.

PAGINA DE INSTAGRAM A LUI STEVEO33 COMENTARII LA ULTIMA FOTOGRAFIE POSTATĂ

(O poză cu Steve şi Brooke care zâmbesc, cu feţele lipite. În spatele lor se văd plaja şi cerul însorit. Un cuplu perfect într-o zi perfectă.)

CELE MAI APRECIATE COMENTARII: TheRealRKennedy: Steve, nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Brooke a fost CEA MAI BUNĂ PRIETENĂ A MEA!! Sper să arzi în iad. CCFan: CRIMINALULE

STeveAndersonFan: Hei eşti atât de sexy lasă-mi un msj în prv

Snub952: nu-mi vine să cred cum eşti în poza asta cu ea. Te gândeai încă de pe atunci s-o omori

JonasBros99: CRIMINALULE

ItsmarkP23: Steve dece ai făcut-o dk eşti prea sexy ca să omori pe cnv

Fishybanana: CRIMINALULE

AngelBlossom2: E evident că nu-l aprecia. Steve, scrie-mi în privat

TheRealRKennedy: EŞTI BOLNAVĂ

AngelBlossom2: A da ce-ar fi să mi-o spui în faţă???? Biebs4Pres: CRIMINALULE SĂ PUTREZEŞTI ÎN IAD Dono99: Brooke ai fost un înger un înger pur ai fost prea bună pentru lumea asta. Acum eşti într-un loc mai bun alături de mama ta

Will_772263: Frăţioare nu-mi vine să cred că spun toate chestile astea despre tine! Trebuie să fie numai aiureli, nu?

JeffersonKingCNN: Eşti prieten cu acuzatul? Dacă da, aş vrea să stăm de vorbă. Te rog să mă contactezi la adresa: Jefferson.King@CNN.com

Will_772263: Ew vezi-ţi de treabă, hienă Ahendo: Am fost prieten cu Steve. Te contactez în curând.

Will_772263: Henderson vezi-ţi de ale tale

Capitolul 16

ALICE

5 NOIEMBRIE 20:02

„De acum înainte, e datoria noastră să suspectăm pe fiecare dintre noi. Paza bună trece primejdia rea. Evitaţi orice risc şi fiţi cu ochii-n patru! Asta-i tot."*

- AGATHA CHRISTIE, ZECE NEGRI MITITEI

CÂND IRIS AJUNGE LA MINE ACASĂ după ce-şi termină tura la bar, o conduc în camera căreia mama îi zice seră. Înainte mi se părea un nume pompos şi jenant, dar, de când am descoperit romanele lui Christie, mi se pare chiar grozav (să nu le spuneţi părinţilor mei!). În multe dintre cărţile Agathei Christie acţiunea are loc în conace englezeşti vechi, iar unele dintre romanele ei conţin scene care se desfăşoară în sere.

Am amenajat deja camera. Pe măsuţa de cafea din marmură tronează un teanc de agende cu spirală alături de o pungă plină cu şnururi şi cartonaşe. În lateral se află panoul mare pe roţi folosit pentru teme în timpul arestului la domiciliu.

Acum a devenit panoul cu datele crimei.

Iris se îndreaptă spre masa cu materialele de recuzită şi, după ce le trece în revistă, ridică privirea spre mine.

—Bine lucrat, Ogilvie!

—Mersi!

Mă îmbujorez uşor şi mă întorc cu faţa spre panou, ca să nu mă vadă. Nu prea sunt obişnuită să primesc complimente din partea familiei şi a prietenilor.

—M-am gândit că ne-ar putea ajuta să sintetizăm lucrurile. Poirot vorbeşte mereu despre importanţa ordinii şi a metodei în investigaţii şi cred că asta e o modalitate bună de organizare.

—Poirot? repetă ea, clipind.

—Hercule Poirot, principalul anchetator al Agathei Christie. E, cum ar veni, un detectiv de renume mondial, care elucidează o mulţime de mistere aproape-imposibil-de-rezolvat. Susţine mereu că se bazează pe ordine, metodă şi „acele mici celule cenuşii” ca să-şi dea seama cine e vinovat.

—Celule cenuşii? întreabă Iris. Adică... te referi la creier?

—Da! îi răspund, dând din cap. Deci se foloseşte mereu de raţiune, logică şi psihologie ca să rezolve cazurile. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care trebuie să facem asta singure, deoarece e evident că poliţiştii nu folosesc niciunul dintre aceste lucruri în anchetă.

Iris ia un teanc de cartonaşe şi le loveşte uşor de masă, adâncită în gânduri.

— E perfect. Mă gândeam că ne-ar prinde bine şi un dosar. Cu toate informaţiile pe care le avem. Am început deja să-mi iau notiţe la bar. Şi adăugăm şi tot ce ştie sursa ta, oricine ar fi.

Îmi aruncă o privire. Îi zâmbesc şi mimez că trag fermoarul de la gură. N-am de gând să-i mărturisesc că nici eu nu ştiu cine e.

—Şi declaraţiile martorilor - apropo, Alice, ăştia sunt prietenii tăi.

—Foştii prieteni, murmur eu.

Iris îşi dă ochii peste cap.

— Foştii. În fine.

Ia un cartonaş şi mâzgăleşte ceva pe el, apoi ocoleşte masa şi îl înfige în mijlocul panoului. BROOKE DONOVAN. Ridic dintr-o sprânceană.

— Putem face un cerc în jurul numelui ei, îmi explică. Ca să stabilim legăturile dintre ea şi suspecţi. Şi să descoperim ce motive ar fi putut să aibă.

—Da, bine, îi răspund, dând din cap. Are sens.

—Aşadar, în primul rând, invitaţii de la petrecere.

Iris ia un alt cartonaş, iar de această dată scrie Steve Anderson.

Deschid gura să spun ceva, dar continuă până să apuc să rostesc vreun

cuvânt:

—Alice, a fost arestat pentru crimă. Fireşte că e suspect. Mă gândesc la asta.

—În regulă. Mai departe.

—Mersi.

Pe acelaşi cartonaş, sub numele lui Steve, scrie Motiv: e întotdeauna iubitul/gelozie/ceartă/amnezie. Dovezi: un adidas care-ar putea să-i aparţină a fost găsit în pădure în apropiere de locul unde a dispărut Brooke, şuviţe de păr, 10 ore fără alibi.

Ia un şnur şi se îndreaptă spre panou, cu cartonaşul în mână. Îl înfige în partea de sus, apoi foloseşte şnurul pentru a conecta numele lui Brooke de cartonaşul lui Steve. Luând din nou pixul şi un alt cartonaş, scrie Helen Park.

— Hmm! spun eu, îngândurată. Ar putea fi. Park şi Kennedy sunt cele mai bune prietene de la naştere, dar după povestea de astă-vară - îi ignor privirea lui Iris - Kennedy şi Donovan au devenit mult mai apropiate. Poate că Park s-a săturat de competiţie.

Fac o pauză şi iau în considerare teoria.

— A fost mereu ciudat de geloasă pe Brooke.

Iris scrie Motiv: gelozie. Dovezi: ?? şi înfige cartonaşul lângă cel cu numele lui Steve.

— Bănuiesc că următoarea trebuie să fie Kennedy, nu? întreb, apoi cad pe gânduri.

Cu toate defectele ei, Kennedy i-a fost mereu o prietenă loială lui Brooke - nu că aş spune-o vreodată cu glas tare.

—A băut - şi toată lumea ştie că nu ţine la băutură, spun. În seara aia, Brooke trebuia să doarmă la ea acasă, dar Kennedy pretinde că a observat abia dimineaţă că nu era acolo. Cum e posibil? Şi se enervează repede.

— Nu-i un motiv prea bun, Alice, spune Iris, încruntată. Dar scrie Motiv: se enervează repede; unde s-a dus Kennedy

după petrecere, de ce n-a sunat la poliţie când a observat absenţa lui Brooke? Dovezi: ??

—Bun. Cine urmează?

—Ashley Henderson? Clatin din cap.

—Chiar dacă va fi votată Cea Mai Predispusă Să Ucidă Pe Cineva în albumul şcolii, n-ar fi putut s-o ucidă. A fost în LA.

—Eşti sigură? Ar fi putut să mintă. Poate că a spus că pleacă... şi a rămas în secret în oraş şi apoi...

—Nup, scuze, Adams, o întrerup eu. Sigur a fost în LA. A postat cam patru milioane de Insta storyuri din călătorie; toate pozele astea cu Titi VanBaale, care e vedeta filmului, deci n-ar fi putut fi ea...

Mă opresc când îmi dau seama că mă priveşte ciudat.

— Ce e?

Şovăie, apoi clatină uşor din cap.

—Tocmai mi-ai spus Adams? Aşa am făcut?

—Ăăă...

Nu ştiu ce să spun.

— Poate.

Mă priveşte cu o expresie uimită.

— Nimic. Doar... las-o baltă! spune apoi, luând un alt cartonaş. Bun, o eliminăm pe Henderson. Deci am terminat cu suspecţii din Elite?

—Cred că da, îi răspund, dând din umeri.

—O, stai puţin!

Scrie ceva pe un cartonaş şi îl înfige în panou, fără să se uite la mine.

Când îl citesc, simt cum obrajii îmi iau foc. Alice Ogilvie.

— Asta e din cauza celor spuse de Ricky la bar?

Mă ridic în picioare şi mă duc să iau cartonaşul, cu gândul de a-l mototoli şi de a-l arunca la gunoi, unde îi e locul, dar Iris mi se aşază în cale.

— Nu eu sunt făptaşul, Iris!

—Termină, Alice! îmi spune cu glas tăios. Încremenesc.

—Ia un loc!

Îmi arată un scaun şi mă supun, iar ea se aşază pe vine în faţa mea.

—Da, din cauza celor spuse de Ricky. Ai auzit ce a zis; o să fii chemată să depui mărturie, dacă şi când se va ajunge la proces. Ai fost acolo în noaptea aia. Şi ne-am dus să-l vizităm pe suspectul principal în închisoare. Dacă va fi cazul, Ricky le-ar putea sugera juraţilor că ai fost cumva implicată şi...

—N-am fost implicată!

Dumnezeule mare, când vor înceta să dea toţi vina pe mine?

— Ştiu asta, îmi răspunde Iris cu o voce blândă. Şi tu ştii asta. Dar trebuie să ţinem cont de toate aspectele. Nu vrem să fim luate prin surprindere.

Pufăi.

—Fie! Dar, după părerea mea, există aproximativ un miliard de oameni care ar trebui investigaţi mai întâi. De exemplu, oricine de pe lista noastră. Şi nici nu am pus încă toate Elitele... Iisuse Hristoase, de ce le spun aşa? Mai sunt şi alţii care...

—Alice, mă întrerupe Iris, am înţeles şi cred că ai înţeles şi tu. Trebuie s-o facem. Bine? Hai, sus pe panou cu tine!

Se întoarce la panou şi scrie sub numele meu Motiv: iubită abandonată, tendinţă spre dispariţie. Dovezi: ?? Îmi încleştez maxilarul.

— Bine.

Mă ridic în picioare şi iau un cartonaş şi un pix.

—Pe următorul îl fac eu. Cinci: Fostul... partener al lui Brooke. Cole Fielding. Aşa cum am spus deja, astă-primăvară... a fost ceva între ei. Discreţie maximă, dar Cole voia mai mult. Adevărul e că nimeni nu ştie despre asta, în afară de mine, de Kennedy şi de Park. Kennedy a fost mereu geloasă, pentru că e obsedată practic de el de ani buni... Stai puţin! Asta n-ar putea fi un motiv pentru Kennedy?

—Ba da, răspunde Iris, dând din cap. Dar care ar fi motivul lui Cole? Dacă ţinea atât de mult la Brooke şi aşa mai departe...

Ridic din umeri şi scriu ceva pe cartonaşul cu numele lui.

—O inimă frântă.

—A, da, corect! Nu există un motiv mai puternic decât ăsta.

Îi dau cartonaşul lui Iris, iar ea îl înfige pe panou, apoi ia altul şi scrie un nume pe el.

—Cred că ăsta ar putea fi ultimul... Antrenorul Donovan.

—În sfârşit! îi răspund. Iris încuviinţează din cap.

— Mi-ai spus că totul e pe numele lui Brooke. Banii îi pot împinge pe oameni să facă lucruri nebuneşti, adaugă ea.

— Nu zău! îi răspund, dând şi eu din cap. După spusele lui Kennedy, antrenorul şi Brooke nu prea se mai înţelegeau. Ea petrecea nopţile în altă parte. Iar el n-a părut deloc îngrijorat în ziua dispariţiei. Toate astea... ridică nişte semne de întrebare.

Îi iau cartonaşul din mână şi scriu Motiv: probleme acasă. Bani. Apoi îl înfig pe panou şi mă întorc la Iris. Şovăie.

— S-ar putea să nu-ţi placă varianta asta, Alice.

Îşi muşcă buza şi scrie un singur cuvânt pe cartonaş, apoi mi-l arată. Accident. Strâng din dinţi.

— În niciun caz! Brooke cunoştea locurile.

Îmi e greu să accept că totul ar putea fi o simplă... greşeală. Moartea celei mai bune prietene nu poate fi doar un simplu accident. Trebuie să fie mai mult de-atât. Trebuie.

Iris mă studiază îndelung.

—Era beată. Şi era întuneric. Se mai întâmplă ca oamenii să alunece de pe stânci. Ştii asta. Iar dacă raportul medico-legal atestă faptul că rănile sunt compatibile cu o cădere accidentală...

—Stai puţin! o întrerup, ridicând mâinile în aer. Cum ar putea să determine asta?

—Prin legile fizicii? zice Iris. Dacă a fost împinsă, cel mai probabil a fost împinsă spre mare, nu? Şi n-ar avea, să zicem, o mulţime de zgârieturi şi răni pe care le-ar fi căpătat după ce s-a rostogolit efectiv pe panta abruptă? Dar, dacă ar fi împins-o cineva la fel de puternic ca Steve, ar fi căzut direct la baza stâncilor, iar rănile i-ar fi fost provocate de impactul prăbuşirii pe rocile şi în apa de dedesubt, urmând ca apoi să fi fost luată de curenţi.

Mi se învârte capul.

— Poate ar fi trebuit să fiu mai atentă la orele de fizică.

— Poate, îmi răspunde Iris, înclinându-şi capul într-o parte.

Îi iau cartonaşul din mână şi mă îndrept spre panou. Îl înfig şi ataşez un şnur între el şi cel din mijloc, apoi mă întorc spre Iris.

—Gata! Cred că am terminat. Are o expresie ciudată pe chip.

—Tocmai mi-am amintit, îmi spune ea. Ceva ce am uitat. Scrie ceva pe un alt cartonaş şi-l ridică astfel încât să-l pot

citi.

Autor necunoscut.

— Autor necunoscut? spun eu, încruntată.

— Da, îmi răspunde, dând din cap. M-am tot gândit... Am luat în considerare toate faptele evidente, tot ceea ce se află direct în faţa noastră, pentru că aşa vrem să funcţioneze lucrurile. Iubitul e vinovat. Sau tatăl ei. Sau prietenele ei geloase au făcut-o. Dar... dacă e altceva la mijloc? Ceva ce ne scapă acum? Altceva - sau altcineva? Gândeşte-te la Remy Jackson şi la cel... care a ucis-o. Încă umblă liber pe străzi.

Expresia de pe faţa ei îmi stârneşte fiori pe şira spinării.

— Sau - ezită, apoi cuvintele năvălesc deodată - dacă e vorba de o persoană complet nouă? Cineva la care nici măcar nu ne-am gândit până acum? Au fost foarte mulţi oameni la petrecere. Sunt mulţi care s-ar putea... să nu o fi avut la suflet pe Brooke. Sau să fi avut ceva împotriva familiei sale. Prin urmare, aşa apare şi cartonaşul cu Autor necunoscut.

Mă înfior, deşi port un pulover peste pijama, iar centrala e dată la maximum în casă.

Iris se duce la panou şi înfige cartonaşul, apoi se întoarce la mine. Tăcem amândouă în timp ce examinăm schema.

Nu reuşesc să-mi dezlipesc ochii de pe ultimul cartonaş.

Autor necunoscut.

Pentru prima oară, mi-e puţin teamă de ce am putea descoperi şi de ce ni s-ar putea întâmpla când o vom face.

Capitolul 17

IRIS

5 NOIEMBRIE

21:32

FACEM CE FAC DETECTIVII - supraveghem. Prima oprire e casa lui Brooke, ca să-l spionăm pe antrenorul Donovan. De acord, ar fi mai bine dacă ne-am afla într-o maşină mai puţin bătătoare la ochi decât un Mercedes SUV argintiu, dar numai atât s-a putut.

În plus, e plictisitor. Şi puţin sinistru să stăm în maşină, pe strada liniştită, supraveghind casa lui Brooke, cu ferestre ca nişte ochi întunecaţi.

Ne uităm după... ceva. Dar totul pare încremenit într-o tăcere mormântală. Casa e acoperită de viţă-de-vie şi se află în partea de nord a străzii. Spre deosebire de cele din jur, are şi suprafeţe mari de gazon în lateral şi în faţă. Creasta dealului pe care e plasată îi oferă o privelişte superbă asupra oceanului.

— Mama lui Brooke a construit casa pentru ele două când Brooke era doar un bebeluş, spune Alice încet. Câţiva ani mai târziu, s-a mutat şi antrenorul. Pare o poveste de dragoste perfectă - exilată de familia ei bogată, o mamă singură se întoarce în oraşul natal şi-şi întâlneşte marea dragoste, care nu doar că o ia de soţie, dar îi adoptă şi fetiţa.

Are dreptate. Majoritatea mamelor singure s-ar considera norocoase dacă ar primi o mână de ajutor. Îmi scot telefonul şi încep să caut pe Google Matt Donovan, Matthew Donovan, antrenorul Donovan, liceul Castle Cove.

—Nu e acasă, spune Alice, în cele din urmă. Nu e nicio lumină aprinsă.

—Nu ţi se pare suspect? o întreb eu. Adică, dacă fata mea... înţelegi tu... n-ar trebui să stau acasă? Să organizez înmormântarea? Să dau telefoane? Să fac ceva? Orice.

—Absolut, îmi răspunde Alice, notând ceva în dosarul nostru. Ce-ai găsit pe Google?

Las telefonul jos.

— Nimic. Matt Donovan, bla bla bla, antrenorul a zis, a făcut, bla bla. Totuşi, nu înţeleg un lucru - de ce s-a căsătorit mama lui Brooke cu el? La urma urmei, e un nimeni. Familia Levy e putred de bogată. De ce s-a măritat mama lui Brooke cu el?

Alice clatină din cap.

— Victoria era altfel. Nu cred că mai voia să facă parte din lumea aia. Nu îi plăcea stilul de viaţă al familiei. Nu era genul ei. Da, era elegantă, dar prefera lucrurile simple. Să facă prăjituri.

Face o pauză, apoi continuă:

— Ceea ce vreau să spun e că părinţii mei mi-au angajat un instructor de modelling la vârsta de 7 ani, ca să avem fotografiile de familie mai reuşite, iar Brooke ieşea cu afurisitele alea de cercetaşe ca să identifice ciuperci şi să împletească coroniţe din flori.

— Îmi aduc aminte, spun încet. Era în trupa mea. Alice îmi aruncă o privire rapidă.

— Victoria l-a iubit pe antrenor. Locuia într-o vilă imensă, dar ducea o viaţă modestă. Ştiu că pare ciudat, dar ăsta-i adevărul. Singurul lucru pe care l-a acceptat, la insistenţele lui Lilian, a fost s-o lase pe Brooke să participe anul trecut la balul debutantelor. Lilian locuieşte în Manhattan. Iar balurile debutantelor încă reprezintă un eveniment de amploare în cercurile lor. Antrenorul nu s-a dus. Lilian nu îl are la suflet.

— Chiar aşa, cursuri de modelling? o tachinez eu. Ridică din umeri.

— N-au fost rele. Aş fi fost campioană la împletirea coroniţelor de flori, dar măcar aşa m-am ales cu o ţinută perfectă.

Pare deodată adâncită în gânduri.

Apoi revine la ale noastre, scrie ceva în dosar şi citeşte cu voce tare.

— *Supravegherea casei antrenorului D. se încheie la ora 21:45. Nici măcar o lumină aprinsă, aşa că unde e suspectul? Un comportament ciudat pentru o persoană în doliu.*

Închide dosarul cu hotărâre şi porneşte motorul.

— Următoarea oprire! spune cu glas ferm.

Gogoşăria lui Dotty e înghesuită între Taffy Queen şi Shells Galore pe Seaside Drive. Ne aflăm în partea de vest din centrul oraşului, lângă promenadă, unde sunt toate magazinele turistice.

Aici a venit Steve după ce s-a trezit confuz în pădure. Ca să-şi ia o gogoaşă şi un latte înainte să se ducă la şcoală. Alice parchează maşina şi se întoarce spre mine.

—Conform protocolului detectivilor, avem nevoie de cafea în timpul misiunilor de supraveghere. Aşa procedează cei mai buni dintre ei. În al doilea rând, Steve a trecut pe aici după ce s-a trezit în pădure. Şi cred că asta dovedeşte că e nevinovat, pentru că, sincer, cine comite o crimă şi apoi se duce să-şi ia o gogoaşă?

—Ei bine, îi răspund, am văzut odată un serial cu un individ care şi-a ciomăgit mama în bucătărie până a lăsat-o lată şi pe urmă şi-a pregătit nişte friptură înăbuşită cu piure de cartofi, aşa că orice e posibil.

—Iris, spune Alice pe un ton obosit, pari o persoană atât de drăguţă, dar ai mintea plină de lucruri îngrozitoare.

—Lumea e plină de lucruri îngrozitoare, îi răspund înainte să cobor din maşină.

De îndată ce deschid uşa cafenelei, ne învăluie aromele de zahăr şi cafea proaspăt măcinată. Mă îndrept spre casă şi mă pregătesc să-mi scot portofelul, dar Alice mă opreşte.

— Fac eu cinste, îmi spune ea.

Dotty aranjează într-o cutie nişte jeleuri pudrate cu zahăr. E o femeie trasă la faţă şi adusă de umeri, care frecventează Moon Landing. Îşi ridică privirea.

— Doar comenzi la pachet, fetelor, închid în zece minute, ne spune ea cu glas răguşit. Sper că nu vreţi ceva prea complicat.

— Doar o cafea, îi răspund eu. Alice îşi lipeşte degetul de bărbie.

— Mmm, poate o cafea mocha cu gheaţă şi migdale şi o gheară de urs?[16] Scuzaţi-mă, dar nu sunteţi...

Dotty îi aruncă o privire în timp ce pune gheara de urs într-o pungă.

—Poftim?

—Da, ştiu că sunt o pacoste, dar nu sunteţi… cea care l-a văzut pe Steve Anderson în dimineaţa aceea? Ştiţi la ce mă refer.

Dotty şovăie, uitându-se când la mine, când la Alice.

— De unde ştii?

Alice se apleacă spre ea, conspirativ.

—O cunosc pe sora lui. Îmi pare rău, dar e aşa o gură spartă!

—Cine, Dusty? Spune-i că-mi datorează zece dolari pentru berile pe care i le-am luat la Moon Landing! Şi, da, a fost aici. Îl cunoaşteţi, fetelor? Mare păcat. Biata fată!

Îmi oferă o ceaşcă şi mă întorc ca să pompez cafeaua din espressor.

— Arăta în ultimul hal? o întreb cu grijă, căci nu vreau să-i stârnesc suspiciuni. Am auzit că era mort de beat în seara aia. Adică, evident, suficient de beat cât să… ei bine…

Dotty pune nişte gheaţă într-o ceaşcă de plastic.

—După părerea mea…

—O, nu, o întrerupe Alice, vă rog să n-o umpleţi cu gheaţă! Vreau doar pe jumătate, ca să intre mai multă cafea. Şi doar două degete de sirop de migdale, vă rog!

Dotty o priveşte încruntată.

— După părerea dumneavoastră…, o îndemn eu să reia firul, cu glas domol.

Iau o înghiţitură de cafea. Ştiu de la mama că Dotty poate să vorbească ore în şir.

—Nu era aşa de rău. Ştiu cum stă treaba cu beţivii, credeţi-mă pe cuvânt, şi nu mirosea atât de cumplit cum ar trebui să duhneşti după un chef, nu era cum spun ştirile. Am încercat să le zic asta şi poliţiştilor, dar ăştia n-ascultă niciodată. Dormea în maşină când am ajuns aici, apoi a intrat în cafenea şi s-a dus la baie. Am crezut că o să-şi verse maţele. A luat o prăjitură cu scorţişoară şi un latte. Părea destul de confuz.

—Cum adică părea confuz? întreabă Alice.

Ia cafeaua mocha cu migdale din mâna lui Dotty şi o scutură uşor.

— Nu ştia cât e ceasul, tot bolborosea că şi-a pierdut telefonul. Nu-şi mai amintea cum mă cheamă şi vine aici tot timpul. Părea mai degrabă că s-a lovit la cap sau aşa ceva, nicidecum mahmur.

La închisoare, Steve ne-a spus că băuse doar o jumătate de bere. Era cam împleticit când l-am văzut certându-se cu Brooke, dar suficient de lucid cât să ţipe la ea şi s-o îmbrâncească. Cât de beat ar fi putut să fie ca să nu-şi mai amintească absolut nimic, deşi se presupune că ar fi băut doar un pahar? Şi cum e posibil să nu-şi mai aducă aminte că poate şi-a împins iubita de pe stânci? Ceva nu e în regulă în toată povestea asta, pentru că, după cum spune mama, când oamenii de la bar sunt atât de beţi încât adorm, adorm de tot. Dotty ne face nota de plată. Alice îi dă o bancnotă de 20.

—E păcat, murmură Dotty. Îi cunosc familia. Sunt oameni modeşti. Cred că i-a terminat povestea asta. Nu obţinuse o bursă ca să joace baschet?

—Ba da, răspunde Alice. A muncit din greu ca s-o obţină. Mama lui a avut două slujbe pentru a economisi suficient cât să-l trimită la antrenamente şi să aibă tot ce are nevoie.

Dotty clatină din cap.

—La asta m-am şi gândit când i-am găsit adidasul în baie. Că poate are nevoie de el. Părea scump, doar nu vrei să pierzi...

—Scuzaţi-mă! o întrerup eu. Aţi spus...

—Că i-am găsit adidasul. În baie. Părea că o să-şi scuipe plămânii, aşa că m-am dus să fac curăţenie, dar nici vorbă de aşa ceva. Era curat lună, dar îşi uitase adidasul acolo. N-aveai cum să nu-l vezi. Mari mai sunt picioarele jucătorilor de baschet, nu? N-am dreptate? L-am dat poliţiştilor când au venit aici ceva mai târziu în ziua aia, în ideea că poate i-l vor da înapoi.

—O clipă! spune Alice. Aşadar, când a venit aici, purta ambii adidaşi?

—Ce-am spus adineaori? răspunde Dotty, exasperată. Dacă i-am găsit adidasul şi a fost primul şi singurul meu client, logic că era al lui, nu? A intrat încălţat cu amândoi. Cui i-ar scăpa asta? Roşii ca sângele.

Eu şi Alice ne uităm una la alta. Cei de la poliţie au spus că i-au găsit adidasul în pădure.

Dar îi purta pe amândoi când a ajuns aici. Şi apoi... i l-au luat?

— Dotty, spun eu, încercând să-mi păstrez tonul calm, aveţi cumva înregistrările video?

—Nu ştiu la ce v-ar trebui alea, îmi răspunde, strângând din buze. Dar ce puneţi la cale, fetelor?

—O, nimic, nimic! spune Alice, cu o voce lină şi duioasă. Prietena mea e băgăcioasă. Poate chiar mai băgăcioasă decât mine.

Dotty se încruntă.

— Oricum nu mai contează. Am dat înregistrările poliţiei, dacă asta vreţi să ştiţi. Au spus că sunt probe. Şi acum camera nu mai merge.

Iau restul din mâna lui Dotty şi îl pun în borcanul pentru bacşiş.

— Ne-aţi fost de mare ajutor. Vă mulţumim!

De îndată ce ajung în maşină, îmi scot telefonul şi dau să o sun pe Ricky Randall. Alice mă vede şi ridică o mână.

—Ia! îmi spune şi-mi aruncă un obiect în poală. Foloseşte-l pe ăsta! M-am gândit că ar fi mai bine să nu fim detectate.

—E un telefon cu cartelă preplătită? o întreb eu.

—Da, zice, sorbind din cafea. Am luat câteva azi dupăamiază, când am cumpărat materialele pentru anchetă.

—Mă simt ca într-o investigaţie oficială, îi spun eu. Ca un detectiv adevărat. Dacă aş avea probleme cu băutura şi o căsnicie ratată, tabloul ar fi complet.

Scriu numărul lui Ricky, apoi tastez: Eu sunt

Care eu?

— Foloseşte un nume de cod! spune Alice, privind ecranul.

Eu. Numele meu este Cu Sânge Rece. O, Doamne! E o cartelă preplătită? O să daţi de dracu', fetelor.

Dotty de la Gogoşăria lui Dotty ne-a spus că Steve purta ambii adidaşi când a venit la cafenea, dar pe unul l-a lăsat în baie. Ea l-a predat poliţiei. Dar tu ne-ai spus că EI susţin că l-au găsit în pădure. Nu mai spune!

Cum a ajuns adidasul în pădure dacă îi purta pe amândoi când a venit la cafenea? îi scriu.

Asta-i ciudat. N-am la dosar interviul oficial purtat de poliţie cu Dotty Schumacher. Interesant.

Ne-a mai spus că i-au luat şi înregistrările video din seara aia

Care ar dovedi faptul că era încălţat cu ambii adidaşi când a ajuns aici...

Nu se pomeneşte nicăieri în dosar de vreo înregistrare

video.

Trebuie să fac nişte săpături.

Aveţi grijă! Vorbim mai târziu. Bravo, Cu Sânge Rece!

Îi citesc lui Alice mesajele scrise de Ricky. Alice lasă cafeaua în suportul pentru căni.

—Deci poliţia a luat adidasul şi ce-a făcut cu el? L-a plasat la locul crimei?

—Cred că termenul corect pe care ar trebui să-l folosim e înscenare. Oare poliţia i-a înscenat totul lui Steve Anderson? E realmente năucitor.

Abia mai reuşesc să gândesc clar. Inima îmi bate năvalnic în piept. Şi vorbesc mult prea repede. Alice îmi aruncă o privire uluită.

— *Năucitor? Cafeaua ţi s-a urcat la cap, Adams. Cred că mai putem face ceva în seara asta, căci se pare că tu n-o să dormi.*

Oricât m-ar enerva să recunosc asta, Castle Cove e un oraş frumos. Mai ales noaptea, când străbaţi Autostrada 1, cu marea liniştită şi întunecată pe o parte, vegheată de luna la fel de strălucitoare ca o nestemată. Bărcile cu vele şi iahturile cel se leagănă în port creează o

atmosferă magică.

Singurul lucru care o spulberă este moartea lui Brooke.

Alice parchează maşina. Arată spre o casă bătătoare la ochi, luminată ca un pom de Crăciun, de unde muzica răsună strident.

— E casa lui Gerber. Unul dintre prietenii nerozi ai lui Steve, îmi spune ea. Aici se adună toţi sâmbătă seara.

Îmi bâzâie telefonul, cel real, nu cel cu cartela preplătită. Mama.

Eşti bine?

Da, îi răspund. Cu Alice. La meditaţii. Bine. Te iubesc.

Alice mă priveşte cum strecor telefonul în buzunarul hainei.

—Cred că e frumos, spune ea, încet. Că mama ta îşi face griji pentru tine.

—Părinţii tăi te lasă să stai până târziu în oraş? o întreb cu blândeţe. N-ar trebui să le scrii un mesaj?

—Nu-i interesează, îmi răspunde, dând din umeri. Abia dacă mai trec pe acasă. Muncesc mult, aşa că-s mereu plecaţi. Mama lucrează în industria cinematografică, iar tata... face ceva complicat cu banii, ceva ce implică multe călătorii prin toată lumea. Dar nu-i mare lucru. Adică o am pe Brenda. Mi-a instalat un program de urmărire pe telefon, după povestea de astă-vară. Îţi poţi imagina aşa ceva? Aş putea să-l dezinstalez, dar măcar cuiva îi pasă unde sunt, nu?

Se uită pe fereastră. Mă hotărăsc să nu mai insist. Alice îşi drege glasul.

— Bun, deci probabil că toţi cei din Elite sunt aici. Kennedy, Park. Pun pariu că până şi Cole. Toţi cei de pe lista noastră.

Îmi desfac centura de siguranţă.

— Bine, hai să punem nişte întrebări! Alice cască ochii mari cât cepele.

—O, nu, nu intru acolo! Ai uitat ce s-a întâmplat ultima oară când m-am dus neinvitată la o petrecere? Nu, mulţumesc.

—Ei bine, doar n-o să stăm toată noaptea în maşină, aşteptând să plece unul câte unul, Alice! Care-i planul?

Îşi scoate telefonul cu cartelă preplătită.

— O să-i fac să vină singuri la mine. În plus, nu vreau să ştie ce facem. Hai să începem cu Park! E veriga slabă.

Îmi zâmbeşte, cu un licăr în ochi, apoi începe să scrie ceva pe telefonul cu cartelă preplătită. Mă uit peste umărul ei ca să citesc mesajul.

Ştiu totul despre tine

—O, Doamne! murmur eu. Pe bune?

—Am văzut asta într-un film, îmi spune Alice. În plus, Poirot spune tot felul de minciuni în cărţi ca să smulgă adevărul de la oameni.

Ecranul telefonului se luminează.

Cine dracu' eşti

Ştiu ce-ai făcut ştiu despre Brooke Pe bune, nu-i amuzant

Ieşi afară chiar acum, singură, sau chem poliţia

Nu

Alice mormăie în barbă.

Îi spun totul tatălui tău.

— E speriată de moarte de el, murmură ea. Conduce totul cu o mână de fier.

Aşteptăm. Peste câteva minute, Park apare din spatele casei, într-o rochie roşie şi un palton gri, cu poşeta pe umăr şi telefonul în mână, uitându-se în jur. Pare îngrozită.

Alice îmi face semn să mă las cât pot de jos în scaun, până când abia mai vedem peste bord. Park rămâne pe peluză, nesigură. Sper să nu

recunoască maşina lui Alice dacă o observă.

Te-am urmărit. Am văzut ce-ai făcut.

Park îşi duce o mână la gură, cu ochii aţintiţi în telefon. Te macină pe dinăuntru?

—O, Doamne! murmur eu. E un pic cam... urât.

—Şi ei s-au purtat urât cu mine, şopteşte Alice.

N-am vrut să se întâmple asta. Te rog! Trebuie să mă crezi. A fost un accident.

Lângă mine, Alice face ochii mari.

— Ei, drăcie! îngaimă ea.

Stai, Park a omorât-o pe Brooke? N-are sens. Şi totul ar fi mult prea simplu. În plus, poliţiştii au interogat-o. Acum, pe peluză, pare o fetiţă speriată, care aruncă priviri în toate părţile, întrebându-se cine o urmăreşte şi cu cine stă de vorbă.

Dar ce a făcut mai exact?

Ea a fost singura dintre Elite care a izbucnit în plâns în ziua aceea la cantină, când poliţia a venit să-i ia la întrebări, dar... ar fi cedat imediat în camera aia de interogatoriu, dacă o astfel de farsă tip Scream o sperie atât de tare.

— Alice, nu cred că...

Mă întrerupe, ridicând mâna.

Ce rochie frumoasă ai! Şi Brooke avea una asemănătoare. Ai fost mereu geloasă pe ea, nu-i aşa? Ai vrut să fii ca Brooke?

Park se răsuceşte de jur împrejur şi face câţiva paşi, uitându-se peste tot. Începe să plângă.

Am vrut doar ca ea să-şi piardă cunoştinţa, atâta tot, n-am vrut ca el s-o bea, te rog

Un icnet îmi scapă printre buze. Alice mă priveşte cu un zâmbet neîncrezător pe faţă.

Avea lumea la picioare te rog, oricine eşti, lasă-mă-n pace, te rog, n-am vrut să moară nimeni

Park se prăbuşeşte în genunchi pe peluză, cu capul în pământ.

Îl iubesc

—Stai puţin! exclam eu, uluită. Park... a pus ceva în băutura lui Brooke?

—Iar Steve a băut-o, şopteşte Alice. De-aia se purta atât de ciudat. A şi băut, e adevărat, dar orice i-a pus Park lui Brooke... l-a dat oare şi mai rău peste cap? Nu-i de mirare că nu-şi mai aduce aminte nimic.

Îi iau telefonul din mână şi scriu: Ai drogat-o pe Brooke Donovan, Helen Park.

Te rog fac tot ce vrei i-am pus doar nişte Ambien[17]

Ce fată rea eşti, Helen Park, o să stăm cu ochii pe tine

Uşa de la intrare a casei se deschide şi Kennedy iese afară.

— Park! strigă ea. Parkie, ce dracu' faci? Vomiţi?

Park se ridică ameţită în picioare, ştergându-se pe genunchi şi pe faţă. Îşi bagă telefonul în geantă şi se îndreaptă împleticit spre Kennedy. Dispar amândouă în casă.

Cu grijă, încă pe jumătate lăsată pe scaun, Alice porneşte motorul şi ne îndepărtăm încet. Odată ajunse pe autostradă, ne ridicăm, uluite, şi ne holbăm una la alta.

—Helen Park a încercat s-o drogheze pe Brooke Donovan ca să pună mâna pe Steve Anderson, spune Alice, clătinând din cap.

—Dar apoi Brooke Donovan a fugit şi a dispărut, iar mai târziu a fost găsită moartă în apă, îi răspund.

—Şi Steve Anderson a fost arestat pentru uciderea ei, deşi se pare că rătăcea pe tărâmul viselor, continuă Alice, chicotind. N-aş fi crezut în veci că Park ar fi putut s-o drogheze pe Brooke.

Cam pe la jumătatea drumului spre apartamentul meu, telefonul cu cartelă preplătită al lui Alice începe să lumineze.

Te rog nu-i spune nimic tatei te rog te rog te rog

Ridic telefonul în aşa fel încât Alice să citească mesajul.

— Asta meriţi, Parkie, spune ea, cu o voce dură şi mulţumită. Pentru că te-ai pus cu mine.

Mai târziu, în camera mea, îi scriu lui Ricky Randall. De pe telefonul meu obişnuit, nu de pe cel cu cartelă preplătită, pentru că l-am lăsat în rucsac şi sunt prea obosită ca să mă ridic din pat şi să-l iau.

Helen Park a pus somnifere în băutura lui Steve Anderson la petrecere. Ambien. Nu ştiu de ce nu dormi, Iris. Ai avut o zi lungă.

Le-a pus în băutura lui Brooke, dar a băut-o Steve. N-a fost beat. Doar o combinaţie neferi-

»

cită de Ambien cu alcool. Hmm! Şi cum ai obţinut informaţia asta?

ii

i

I-am jucat o farsă lui Helen şi a recunoscut totul prin mesaje.

Îmi plac metodele voastre. Nu cred că vor fi acceptate la proces, dar pot să o chem la un interviu. Stai o clipă!

Ce-i

Ai spus Helen Park? Mda

O, nu! N-o s-o lase în veci taică-su să-mi calce pragul biroului fără un avocat în costum scump pe urme. Ştiai că a avut un conflict cu Denny de la Burger Hut pentru un meniu care nu i-a plăcut? A spus că burgerul n-a fost bine pregătit şi i l-a aruncat în faţă. Am fost avocata lui Denny. Am câştigat procesul, da' tipu' e iute la mânie.

Asta a spus şi Alice. Că Helen se teme foarte tare

de el. Iar tu ai biroul în maşină. Sunt mereu în mişcare pentru clientela mea.

Şi dacă tot a venit vorba de taţi. Nici să nu îndrăzneşti!

Iris.

Nu l-am mai văzut de la incidentul din august.

Bine.

Trebuie să mă culc acum Trimite-mi mesajele cu Helen Park! O să văd ce pot să fac. Şi, Iris?

Mda

Ai grijă. Cu toate astea. Şi cu Ogilvie aia.

Pare de treabă. E-n regulă. Noapte bună, Iris.

Noapte bună, Ricky.

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Fielding Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut

HOME PAGE HEAVY.COM

6 NOIEMBRIE

BROOKE DONOVAN, MOŞTENITOAREA UNUI IMPERIU FINANCIAR AMERICAN: CINCI LUCRURI PE CARE TREBUIE SĂ LE ŞTIŢI

Vestea morţii lui Brooke Donovan a făcut înconjurul lumii în seara de 2 noiembrie. Donovan, moştenitoarea concernului Levy Cosmetics, a fost descoperită de colegii de clasă, care i-au văzut cadavrul la baza stâncilor de la marginea oraşului Castle Cove. Iată cinci lucruri pe care ar trebui să le ştiţi despre Donovan şi familia Levy:

1.Brooke Donovan a locuit în Castle Cove, California, încă de la vârsta de cinci ani, când mama ei, moştenitoarea concernului Victoria Levy, s-a căsătorit cu antrenorul de baschet Matthew Donovan, spre marea dezamăgire a lui Lilian Levy, mama Victoriei, fondatoarea companiei multinaţionale de produse cosmetice Levy Cosmetics. Brooke a fost adoptată în mod oficial de Matthew Donovan la vârsta de opt ani, când i-a preluat şi numele de familie. Lilian Levy a crescut la Castelul Levy din Castle Cove. Dar, când Levy avea 15 ani, tatăl ei, proprietarul unui lanţ hotelier, a ajuns la închisoare pentru delapidare şi şi-a pierdut averea.

2.Castelul Levy face acum parte din patrimoniul oraşului şi este deschis pentru turişti şi diverse evenimente. Am aflat că, în seara morţii sale, Brooke a fost la o petrecere organizată acolo.

3.După ce tatăl ei a ajuns la închisoare, Lilian Levy s-a mutat împreună cu mama ei la New York, alături de restul familiei. În scurt timp, a început să lucreze în mica prăvălie a unui vecin farmacist, creând parfumuri şi produse cosmetice. A devenit evident că avea fler pentru afaceri şi, până să împlinească 21 de ani, vindea deja propriile produse farmaciilor locale. Levy Cosmetics este acum o corporaţie cotată la bursă, cu un profit anual de peste 15 miliarde de dolari.

4.Victoria Donovan (născută Levy) a murit acum doi ani, în urma unui atac de cord subit, în timp ce era în remisie după cancer de sân. După moartea ei, Brooke a locuit în continuare cu tatăl său în Castle Cove, deşi membrii familiei mamei sale au încercat să-l forţeze s-o trimită înapoi în Manhattan, ca să poată locui cu Lilian.

5.Oglindind viaţa amoroasă a mameisale, Brooke Donovan avea, în momentul morţii, o relaţie cu un jucător de baschet pe nume Steve Anderson.

6.Nu e prima dată când familia Levy este implicată într-o tragedie urmată de un scandal. Prima l-a avut în prim-plan pe tatăl lui Lilian, alături de pierderea averii. A urmat apoi căsătoria rapidă a Victoriei, naşterea lui Brooke şi divorţul de tatăl fetiţei, prinţul Juan Sebastian, văr de-al treilea cu regele Spaniei, care şi-a părăsit soţia şi copilul la scurt timp după venirea pe lume a lui Brooke. Câţiva ani mai târziu, sora mai mică a Victoriei, Francine Levy, a dispărut de pe un vas de croazieră în timpul unei călătorii prin Mediterana, iar trupul nu i-a fost găsit niciodată. Moartea lui Brooke Donovan e cea mai recentă tragedie dintr-un şir lung de drame îndurate de familie, printre care şi moartea starului de cinema Mona Moody în împrejurări misterioase, survenită la Castelul Levy în anii 1940. Se spune că membrii familiei Levy ar fi blestemaţi.

16 Produs de patiserie umplut cu pastă de migdale sau cu stafide (n. t.).

17 Sedativ utilizat în tratamentul insomniilor (n. t.).

Capitolul 18

IRIS

7 NOIEMBRIE 8:43

E NEBUNIE LA ŞCOALĂ.

Peste tot vezi numai care de transmisie de la ştiri, în timp ce poliţia încearcă să ţină reporterii la distanţă, în spatele unui cordon. Disperaţi, profesorii se străduiesc să-i convingă pe elevi să intre în clădire, împiedicându-i să răspundă la întrebările jurnaliştilor. O zăresc pe Tessa Hopkins de la KWB, care a reuşit cumva să se strecoare dincolo de cordon şi o ascultă cu mare atenţie pe impecabil-machiata-şi-aranjata Kennedy. Mă furişez pe lângă un grup de elevi. Nu vreau sub nicio formă ca Tessa să mă zărească.

Alice stă lângă uşa deschisă a dulapului ei, scotocind printre hârtii mototolite şi sticluţe de ojă.

— Eşti pregătită? o întreb cu glas aspru.

S-a împotrivit ieri planului meu, dar trebuie dus la capăt.

—Merde, Iris! Fă-o tu! Aveţi o oră împreună. E ultima persoană cu care vreau să vorbesc.

—Nu, eu fac cealaltă chestie. Aşa ne-am înţeles. Tu te ocupi de Kennedy. Te-ai descurcat de minune cu Park, dar faza cu telefonul cu cartela preplătită nu o să meargă şi a doua oară. Trebuie să ai o discuţie faţă în faţă cu Kennedy şi trebuie să o înregistrăm. Pentru orice eventualitate.

Alice zâmbeşte cu un licăr maliţios în ochi.

— I-am scris din nou lui Park. Nu mă pot abţine! E foarte amuzant.

— Alice!

— Bine, bine. Dar Kennedy mă urăşte. Habar nu ai cum e să vorbeşti cu cineva care te urăşte în halul ăla.

Mă gândesc la ce a spus. Kennedy pare genul care se hrăneşte din

slăbiciunile altora. Îi dau muniţie, ceva de care să se lege. Alice ar putea folosi asta în avantajul ei.

—Varsă câteva lacrimi! îi spun eu. Mă priveşte printre gene.

—Vrei să plâng în faţa ticăloasei ăleia? Eu nu plâng, Iris!

— Hai, fă-o! Spune-i că-ţi pare rău pentru cum te-ai purtat! Că te simţi singură fără ea şi acum, după dispariţia lui Brooke şi arestarea lui Steve, eşti... eşti... un dezastru.

— Vrei să par vulnerabilă, îmi spune sec.

— E singura cale, îi răspund cu blândeţe. Gândeşte-te că e o leoaică flămândă, iar tu eşti doar o bucată fragedă de carne, gata de devorat! O facem pentru o cauză nobilă, corect? Pentru Brooke? Şi ai grijă ca Park să nu fie prin preajmă! Ar putea deveni suspicioasă după faza cu telefonul.

Îşi suflă o şuviţă de păr de pe faţă, dar pare nesigură. Sincer, nici eu n-aş vrea să vorbesc cu cineva care s-a purtat urât cu mine. De fapt, mi-ar face silă.

Deodată, îmi amintesc ce mi-a spus Westmacott în biroul ei. Despre Alice.

— Alice! spun eu încet. Am încredere în tine. Poţi s-o faci. Clipeşte de câteva ori.

Şi spun singurul lucru care-mi trece prin minte ca s-o conving.

— „A petrecut o viaţă observând răul, închipuindu-şi răul, bănuind răul şi purtând lupte crâncene împotriva răului.” E portretul tău, Alice. Du-te şi luptă-te cu răul!

Un zâmbet timid îi apare pe chip.

—Iris, ai citit cărţile cu Miss Marple? E o replică din La hotelul Bertram, nu-i aşa?

—Dumnezeule, nu! Tu te ocupi cu asta, nu eu. Ţi-am răsfoit ieri unul dintre romane.

—Interesant, îmi răspunde. Bine. O s-o fac. Dar n-o să-mi placă.

O bătălie câştigată.

Îl găsesc pe tatăl lui Spike, îngrijitorul-şef de la Castle Cove High, în biroul logistic. A fost mereu un tip de treabă. M-am dus de câteva ori acasă la Spike, în rarele nopţi de weekend în care încerc să-i fac pe plac mamei şi să am o viaţă socială, şi, în timp ce toţi ceilalţi se strâng în colţul sufrageriei lui Spike, jucând o altă rundă de D&D, eu stau de obicei cu domnul Flick la televizor şi ne uităm împreună la cursele de cai, în timp ce el îmi povesteşte despre complexitatea pariurilor ecvestre.

— Bună, Iris! N-ar trebui să fii la ore? mă întreabă, uitându-se la ceasul de la mână, cu o curea cu modele colorate.

Spike mi-a povestit odată că tatăl lui obişnuia să străbată ţara în lung şi-n lat cu un autobuz şcolar vechi, vânzând suvenire făcute de mână la concerte. Spike poartă chiar numele unuia dintre albumele preferate ale tatălui său.

— E-n regulă. Am fost învoită, îi răspund.

E o minciună, dar n-are de unde să ştie asta. Sunt o elevă de nota 10+. De ce aş minţi?

Când nu ieşi în evidenţă, te bucuri de anumite avantaje când investighezi o crimă.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Da, puteţi, îi răspund. E vorba despre antrenorul Donovan. O să lipsească un timp...

Domnul Flick încuviinţează trist din cap.

— Da, cumplită poveste! Sincer să fiu, chiar m-a şocat ce a făcut băiatul ăla, Anderson. Părea unul dintre ăia buni, ştii ce zic?

— Da, şi pe mine m-a şocat.

Aştept o perioadă adecvată înainte să continui.

—Ştiţi, am vrea să facem un soi de altar în memoria lui Brooke. Cu poza ei în centru, flori şi lumânări, dar cum nu vrem să-l deranjăm pe antrenor acasă, ne-am gândit că poate are vreo fotografie la el în birou.

—Nu puteţi s-o luaţi de pe Instagram sau de pe ce aplicaţii mai folosiţi voi, tinerii, în zilele astea?

—Ha, ha! Ei bine, vedeţi dumneavoastră, pozele de genul acela nu sunt, ăăă, tocmai potrivite în acest caz şi vrem ceva drăguţ.

Încuviinţează din cap.

— M-am prins, îmi răspunde şi lasă clipboardul jos. Vino cu mine!

Îl urmez pe hol, apoi pe scara din aripa L.

Realizez deodată că domnul Flick n-o să mă lase singură în biroul antrenorului, ca să scotocesc după dumnezeu-ştie-ce. Poate că eu şi Alice ar fi trebuit să stabilim exact ce anume căutăm. Nu-i uşor să fii detectiv!

Trebuie să-l fac pe Flick să iasă din birou măcar pentru câteva minute.

Îmi scot telefonul.

Spike, scriu eu, trimite-i un mesaj tatălui tău! Acum!

Ce naiba, Iris, sunt cu formaţia acum!

Fă-o şi nu mai pune întrebări! Spune-i că ai nevoie de el sau ceva de genul şi că vrei să vă întâlniţi undeva. Nu trebuie să stea lângă biroul antrenorului.

Nu pot să-mi las pur şi simplu formaţia de izbelişte!

FĂ-O ODATĂ O SĂ-TI EXPLIC MAI TÂRZIU Dacă pui ceva la cale cu Ogilvie legat de Brooke, vreau să mă implicaţi şi pe mine!

Domnul Flick descuie uşa de la biroul antrenorului.

— Gata! Uite una drăguţă, chiar acolo! îmi spune, arătând spre perete.

E o fotografie cu Brooke, frumoasă ca întotdeauna, îmbrăcată într-o rochie de seară care pare extrem de scumpă, într-o sală de bal somptuoasă, cu candelabre de vis.

— A fost la evenimentul ăla al ei... cum îi spuneţi voi? murmură domnul Flick, cu o voce aproape îndepărtată. Unde merg fetele cu bani? La un mare bal sau ceva pe acolo.

Brooke poartă nişte mănuşi lungi şi albe, asortate cu rochia-i splendidă, albă ca zăpada.

— La balul debutantelor, îi răspund încet. Un soi de petrecere care marchează intrarea în societate.

Averea lui Brooke impunea respectarea unui anumit standard şi a istoriei familiei, iar printre astfel de obligaţii se numărau şi balurile pentru fetele frumoase. Apoi mai era balul anual al regatelor de la Clubul de Iahting. Chestii de genul ăsta.

— O, stai puţin, că-mi scrie Spike! spune domnul Flick. Poţi să mă aştepţi aici? Trebuie să încui după ce pleci. Mă întorc imediat.

— Nicio problemă.

Şi pleacă, fireşte. Pentru că sunt Iris Adams. Şi prin urmare n-o să fac ceva ilegal.

Dar exact asta fac de cum îi aud paşii îndepărtându-se pe hol.

Pun fotografia înrămată în rucsac, pentru că nu vreau să fiu prinsă cu minciuna, apoi mă apropii de biroului antrenorului. Sertarele nu sunt încuiate. Ce-i drept, habar n-am ce caut. Ştiu doar că... trebuie să caut ceva. Recunosc, mi-e puţin teamă. Inima îmi bate frenetic în piept. Mai şi miroase urât aici. Arunc o privire în jur. Într-un colţ e o cutie cu adidaşi. Rafturile sunt ticsite cu fotografii ale echipelor de baschet, premii şi trofee.

În sertare găsesc doar pixuri, post-it-uri, gumă de mestecat, o pereche de şosete şi dosarele elevilor. Care... îmi fac rău de tot cu ochiul, dar nu pentru asta am venit aici.

Trântesc din greşeală un sertar, iar monitorul de pe birou se trezeşte la viaţă, un chenar mic cerându-mi parola.

Hmmm!

Din câte ştiu despre antrenor, nu-i un tâmpit, dar mă îndoiesc că-i vreun geniu. Dacă şi-a pus o parolă, atunci sigur a ales una uşor de reţinut.

Tastez CrystalCoveCougars.

Nu, îmi spune chenarul, care se mişcă pe ecran.

Doar n-o fi pus ceva legat de Brooke - ar fi mult prea simplu, nu-i aşa?

Telefonul începe să bâzâie.

TATA A PLECAT AM ÎNCERCAT

AR FI BINE SĂ-MI SPUI CE SE PETRECE

La naiba!

Şi atunci îl văd, ca o fraieră ce sunt, ivindu-se la baza monitorului, pe jumătate ascuns sub o cutie deschisă de pepsi fără zahăr.

Un post-it pe care scrie CCHSHOOPS333.

Castle Cove High School şi hoops de la baschet.

Bingo! Tastez parola şi contul lui de e-mail apare imediat pe ecran. Probabil că a uitat să se delogheze ultima oară când a fost aici.

Aud un fluierat pe hol şi un zăngănit de chei. Domnul Flick.

Trec repede prin e-mailuri, dar nu ştiu ce anume trebuie să caut, aşa că fac o poză cu telefonul şi bag parola în buzunar.

Mă aflu din nou în faţa biroului când domnul Flick apare în prag.

—Gata? mă întreabă el.

—Da, îi spun. Am luat fotografia de la balul debutantelor. O aduc mâine înapoi, bine?

—Dar nu mai târziu, în regulă? îmi spune, fluturându-şi mâna prin faţă. Doamne, ce pute aici!

—Probabil din cauza adidaşilor, îi răspund. Nu mi-am imaginat că cineva ar putea avea atâţia.

Se uită la încălţămintea din colţ.

— Nu, nu-s ai lui. Sunt cei rămaşi de la membrii echipei. Rich Colson de la Foot Locker le oferă reduceri jucătorilor de baschet, iar băieţii cresc atât de repede, încât schimbă adidaşii ca pe ciorapi. Antrenorul îi strânge pe cei rămaşi mici şi îi donează societăţii de binefacere de pe strada Bristol. Îi tot spun să scape de ei pentru că put, continuă domnul Flick, dar ştii cum e antrenorul. Îi e capu’ numai la victorii şi la femei, adaugă, râzând.

Adidaşi. Sunt o grămadă în cutie. Arunc o privire pe furiş. Majoritatea

sunt Nike. Roşii. Potrivit lui Dotty, Steve purta nişte adidaşi roşii. Încerc să procesez informaţia când îmi reamintesc ultimele cuvinte ale domnului Flick.

— „La victorii şi la femei?”, spun eu. Se face roşu la faţă.

— O, vai! Ar fi trebuit să-mi ţin gura. Nu-i frumos din partea mea.

Mă pofteşte cu mâna să ies din birou.

— Dar, domnule Flick, între noi fie vorba, puteţi să-mi spuneţi la ce v-aţi referit? Adică ştiu că antrenorul a fost într-o relaţie cu doamna Westmacott, dar...

— O, povestea aia s-a terminat când a început şcoala. La câte lacrimi vărsa, îi schimbam cutiile de şerveţele din birou şi de câte patru ori pe săptămână.

Afişez un zâmbet şiret.

Domnul Flick schiţează şi el un zâmbet în colţul gurii.

—Ei bine, Iris, între noi fie vorba, individul ăsta e un armăsar.

—„Un armăsar”?, repet eu, inocentă.

Tatăl vitreg al lui Brooke Donovan, un părinte devotat şi un antrenor de baschet atât de îndrăgit, e un armăsar? Aşa a fost mereu? Sau numai după moartea mamei lui Brooke? E evident că antrenorul Donovan nu-i tocmai cine pare a fi.

— A devenit un afemeiat de curând, domnule Flick? Sau aşa a fost şi înainte de moartea mamei lui Brooke?

Gândurile mi se învălmăşesc. Aş vrea să fi luat dosarul cu mine, ca să notez anumite lucruri, pentru că mă gândesc la ce a spus Alice legat de conturile lui Brooke şi de certurile cu antrenorul. Şi acum încep să mă întreb de ce un tip însurat cu o femeie extraordinar de bogată mai lucrează ca antrenor de baschet la un liceu. Chiar e cineva atât de bun la suflet? Dar dacă...

—Iris, spune domnul Flick, pe un ton conspirativ, aş putea să-ţi spun atâtea poveşti despre tipul ăsta!

—O, domnule Flick, vă rog să o faceţi! Vă rog, vă rog, s-o faceţi!

Capitolul 19

ALICE

7 NOIEMBRIE 11:43

„Ah, înţeleg că sunteţi şi actriţă, Miss Marple, nu numai un înger al răzbunării."[18]

- AGATHA CHRISTIE, NEMESIS

O ZĂRESC PE KENNEDY îndesându-şi cărţile în dulap înainte de prânz. E singură, ceea ce-i bine, pentru că n-am de gând să vorbesc cu ea de faţă cu Park sau cu Henderson, dar e şi rău, pentru că nu mai am nicio scuză să nu vorbesc cu ea. Nu-mi vine să cred că Iris a reuşit să mă convingă să fac asta. Cu o simplă referinţă la Miss Marple. Îmi cunoaşte deja punctele slabe. Cât de nepoliticos!

Dar am totul sub control. Hercule Poirot a obţinut mereu informaţii de la suspecţi, minţind cu neruşinare şi pretinzând că nu ştie anumite lucruri, ca să le câştige încrederea. Şi se întâmplă să am destulă experienţă în ambele cazuri.

Trag adânc aer în piept şi mă îndrept spre Kennedy. Holul e aproape pustiu, în afară de două colege de clasă, care stau de vorbă, sprijinite de peretele de vizavi. Amuţesc amândouă când trec pe lângă ele. Cu coada ochiului, o văd pe una înghiontind-o pe cealaltă. Le ignor. Miss Marple nu s-ar lăsa intimidată de părerile altora şi n-o s-o fac nici eu.

Când ajung la Kennedy, mă opresc şi îmi dreg zgomotos glasul. Stă cu capul în dulap şi cu ochii aţintiţi în telefon, schiţând un zâmbet. Tresare când mă aude.

— Ogilvie, ce dracu' faci?

Se înroşeşte la faţă şi-şi blochează iute telefonul.

— Bună, îi spun, deşi trebuie să recunosc că nu e cea mai inventivă formă de salut. Ăăă...

Ezit. Hai, Alice, minte!

Kennedy ridică din sprâncene, apoi trânteşte uşa dulapului, aruncându-şi pe umăr geanta Celine.

—Da?

—Bună, Kennedy. Ce faci? Mi-am făcut griji pentru tine. Din cauza poveştii cu Brooke şi cu toate câte s-au întâmplat... ştii ce zic?

Îmi muşc buza, cu capul în pământ, încercând să storc nişte lacrimi. Îmi tremură buza de jos.

— E o nebunie! Ce se spune despre Steve. Totul. Nu pot să... Am senzaţia că-i numai vina mea.

Simt un nod în gât. La naiba! Nici măcar nu trebuie să mă prefac. Clipesc de câteva ori.

Când vocea îmi cedează, expresia de iritare dispare de pe chipul lui Kennedy.

— O, Alice!

Oftează adânc şi mă bate cu stângăcie pe braţ.

— Ştii, nu totul se învârte în jurul tău. E oribil ce s-a întâmplat, dar nu-i ca şi cum tu ai împins-o pe Brooke de pe o stâncă.

Se opreşte, ridicând din sprâncene.

— Sau ai împins-o? întreabă şi apoi pufneşte. Am glumit! Ştim că Steve e vinovatul. Slavă Domnului că l-au prins atât de repede! Îţi imaginezi cum ar fi fost să fie aici, gen să umble încă liber prin şcoală după ce a ucis pe cineva? Mi se face pielea de găină numai când mă gândesc.

Şi se înfioară.

— Chiar crezi că Steve a ucis-o? o întreb, încruntată.

— Trezirea, Alice! exclamă ea, strâmbându-se. E evident că el e vinovatul. Poliţia are muntele ăla de dovezi. E un caz clar. M-am întâlnit ieri cu antrenorul care mi-a spus ce mult se bucură că s-a terminat; şi că e mai bine aşa, pentru că nu se transformă totul într-un circ mediatic. Brooke n-ar fi meritat asta, nu-i aşa?

Gândul îmi zboară la carele de ştiri parcate în faţa şcolii.

— Ăăă, nu ştiu dacă-i chiar aşa.

Mi se pare ciudat că antrenorul se bucură că Steve e făptaşul - dacă aşa o fi -, pentru că mereu a părut că îl simpatizează, mai ales datorită baschetului.

Kennedy îşi flutură mâna prin aer.

— Mda, păi, zic şi eu. Părea cam trist. Poate că nici nu şi-a dat seama ce spune. Dar cu siguranţă e mult mai bine că Steve se află în spatele gratiilor. Ar fi trebuit să mergem cu toţii împreună la balul regatelor. Îmi pare rău, dar nu am chef ca un ucigaş să-mi strice pozele. Ar fi trebuit să-l tai din fotografii şi asta ar fi stricat tot farmecul.

— Corect.

Dumnezeule mare! Am uitat cum poate fi Kennedy. Discuţia a luat-o pe arătură şi am ceva de aflat.

—Pot să te întreb ceva? Mă tot frământă gândul ăsta. Mă priveşte cu atenţie.

—Mmm... poate.

Mă lupt să-mi păstrez chipul inexpresiv, deşi îmi vine să-mi dau ochii peste cap.

— În seara aceea, de Halloween. După ce Brooke a plecat de la petrecere? Crezi că ar fi putut să dea peste altcineva? În afară de Steve?

Kennedy pare iritată.

— De ce mă întrebi asta, Alice? De ce totul trebuie să fie o problemă pentru tine? Las-o baltă, bine? Încercăm toţi să trecem peste. Am vorbit deja cu poliţiştii şi le-am spus tot ce ştiu şi Steve e la închisoare... Gata, s-a terminat! Slavă Domnului! Trag aer în piept.

— Nu totul e o problemă, bine? O, Doamne!

Uf, ce mă scoate din sărite! Trebuie să-i aflu alibiul - dacă are unul - fără să o întreb propriu-zis, pentru că atunci s-ar putea să mintă. Deşi Hercule Poirot chiar susţine că minciunile te conduc uneori la adevăr.

Şi-mi pică fisa. Aşa a reuşit şi Iris să mă convingă să vorbesc cu Kennedy. Îmi cunoaşte punctele slabe şi le-a folosit ca să obţină ce

vrea. Şi dacă nici eu nu-i cunosc slăbiciunea lui Kennedy, atunci nu ştiu cine i-o cunoaşte.

— A fost şi Cole Fielding acolo în seara aia? o întreb. Fireşte că a fost, doar l-am văzut.

Când îi aude numele, Kennedy se opreşte cu piciorul în aer, iar un zâmbet şiret îi apare pe buze.

— Da, îmi răspunde. Da, chiar a fost. De ce mă întrebi?

— Am auzit că s-a înfiripat ceva, îi spun, înghiontind-o. Aştepţi de ani buni să se întâmple asta.

Mă prefac că mă bucur pentru ea, chiar dacă povestea îmi dă fiori.

— Nu-i aşa? mă întreabă, apoi se apleacă spre mine, conspirativ. A fost uluitor!

Bleah!

—Ce fain! spun cu glas tare. Cum a reacţionat Brooke când a aflat că sunteţi împreună? A fost mereu puţin posesivă în privinţa lui. I-a păsat?

—Nu. A spus că nu.

Îşi scoate telefonul din buzunarul lateral al genţii şi-şi trece degetul de câteva ori pe ecran.

— Uite!

Mi-l împinge în mână, cu o expresie triumfătoare pe chip, apoi se uită de jur împrejur pe hol.

— Ai grijă să nu dai volumul prea tare!

Apăs Play şi când văd ce - cine - e pe ecran, rămân cu gura căscată.

— O, Doamne, Kennedy! Sunteţi... tu şi Cole? Câh! Ia-l de aici!

Îi arunc telefonul, iar ea îl prinde râzând.

— E sexy! Nu-mi pare deloc rău! Merit şi eu din când în când câte o bunăciune! Aşa că dacă ai impresia că dragul de Cole are vreo

legătură cu ce i s-a întâmplat lui Brooke, nu, chiar nu are. Vezi ora de pe ecran?

Şi îmi bagă din nou telefonul sub ochi.

— E afişată acolo. Am fost împreună în noaptea aia. I-a trecut pasiunea pentru ea. După cum bine vezi.

Aş fi putut să trăiesc bine-mersi toată viaţa fără să văd o înregistrare ca aia. Mă strâmb.

—Acum va trebui să-mi bag capu' într-o găleată cu clor, mersi.

—N-o mai face pe mironosiţa, Alice! îmi spune ea, cu o expresie visătoare pe chip. Ştii că-mi plăcea de Cole încă de când era cu Brooke. Majoritatea fetelor îl tratează doar ca pe un tip sexy, dar de fapt e foarte...

—Gata, mersi! Trebuie să plec, zic, întrerupându-i monologul despre Cole.

Ştiu din proprie experienţă că ar putea s-o ţină aşa ore întregi.

Kennedy închide gura, cu o expresie întunecată pe chip.

— Bine, Alice. La revedere! O bat uşor pe braţ.

— Ştii ceva, Kennedy, îi spun apoi, când se va ajunge la proces în cazul lui Steve, s-ar putea ca autorităţile să ne întrebe pe toţi unde am fost în noaptea aia, după petrecere. Va trebui să le arăţi tuturor filmuleţul tău cu Cole.

Face ochii mari şi se uită la imaginea îngheţată de pe ecranul telefonului, apoi din nou la mine, îngrozită.

— Nu-i palpitant? o întreb, cu un zâmbet mieros pe buze. Ne mai vedem!

Şi o iau la fugă cât de repede mă ţin picioarele ca s-o găsesc pe Iris.

18 Traducere de Monica Nechiti, editura RAO, Bucureşti, 2009 (n. t.).

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Tielding Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE A. OGILVIE ŞI R. KENNEDY

7 NOIEMBRIE 15:03

AO: Hei

RK: Dc îmi scrii, Ogilvie AO: Calmează-te AO: Pot să-ţi mai pun 1 întreb RK: OMG vezi-ţi de viaţa ta AO: Iau asta ca pe un da

AO: Imediat după dispariţia lui Brooke, ai spus că nu prea se mai înţelegea cu antrenorul AO: Ai spus că e cv legat de bani AO: Cum ar fi

RK: Doamne, băgăcioasă mai eşti! RK: Cred că ea a spus ceva cum că el ar vrea să-şi primească stipendiul lunar până când avea să termine facultatea

RK: Voia să-l facă un soi de administrator fiduciar sau

ceva de genu'.

AO: Administrator fiduciar?

RK: NU ŞTIU alice! Ştii doar că nu-mi place să vorbesc de bani.

AO: Mmm! de când? RK: Nu cntz

RK: Asta-i tot ce voiai să afli?

AO: Mda

RK: ATUNCI, PA!

Capitolul 20

IRIS

7 NOIEMBRIE 16:40

Unde eşti???

CRED CĂ E AL optulea mesaj trimis de Alice.

Mama mă priveşte lung şi observ că îi tremură buzele.

— E-n regulă, îmi spune ea. El mi-a scris, eu l-am blocat. Şi s-a terminat. Ştie că nu poate să vină aici din cauza ordinului de restricţie.

Am un nod în stomac. Vreau să-i spun că ar trebui pur şi simplu să plecăm, chiar acum, cu banii pe care i-am pus deoparte. Să fugim. Dar, până să apuc să o rog, cineva bate la uşă. Încremenim amândouă.

Mama ridică mâna şi se duce la uşă.

— Da? strigă ea.

De cealaltă parte se aude o voce familiară şi veselă.

— Nu ştiu dacă am nimerit unde trebuie, dar o caut pe Iris. Umerii mamei se relaxează vizibil. Răsuflu uşurată. E

doar Alice. Dar simt imediat o strângere de inimă. Alice e aici. Şi n-am vrut niciodată să vină aici. Mă uit în jur. N-am mai făcut curăţenie de câteva zile - sunt lucruri împrăştiate peste tot, nu ca la conacul lui Alice, unde e mereu lună. Mama deschide uşa şi Alice păşeşte înăuntru.

— Aici erai! Te-am căutat peste tot. Bună ziua, doamnă Adams.

— Alice, îi răspunde mama, cu blândeţe. Bănuiesc că aveţi meditaţii, spune apoi, uitându-se la mine. Te sun de la muncă, bine?

Încuviinţez din cap. Alice ne priveşte când pe mine, când pe mama, cu o expresie încruntată pe chip.

Mă întreb la ce s-o fi gândit când a văzut pubela plină de gunoi din parcare. Dovleacul uscat aflat încă în faţa uşii de la 312. Dacă o deranjează televizorul vecinei de la 316, care urmăreşte Real Housewives cu sonorul atât de tare, încât se aude până la mine.

Mama îi face loc lui Alice să intre, apoi pleacă, închizând uşa în urma ei. Alice îmi zâmbeşte cu gura până la urechi.

—Nu mi-ai răspuns la mesaje! Aşa că a trebuit să aflu unde stai. Sper că nu te superi.

—Îmi pare rău pentru dezordine, îi spun. Un pic sub nivelul tău, probabil.

Zâmbetul îi piere de pe buze.

—Iris…

—Trebuie să mă duc la toaletă, spun.

Intru în baie, dau drumul la apă şi mă spăl pe faţă. El i-a scris mamei. Deşi n-ar trebui s-o facă. Se apropie cu paşi mici. Mă frec tare pe faţă cu un prosop.

Când ies, o văd pe Alice uitându-se la laptopul de pe masa din bucătărie şi citind pagina pe care am lăsat-o deschisă. Îşi ridică privirea spre mine.

— Whispering Pines? E undeva în nord, nu? Pleci cu ai tăi în vreo excursie?

Închid laptopul, furioasă. Am o grămadă de ferestre deschise. Am căutat diverse lucruri. Ca, de pildă, cum să-ţi schimbi identitatea. Chestii de genul ăsta. Nu vreau s-o las pe Alice să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala şi să-mi intuiască planurile de dispariţie.

— Stau doar cu mama. Şi, nu, nu plecăm nicăieri.

—O! Tatăl tău călătoreşte mult, ca al meu…?

—Nu. Tata a murit. Şi nu e nevoie să-mi spui că-ţi pare rău sau aşa ceva. S-a întâmplat înainte să mă nasc.

E o minciună, dar una pe care o pot spune cu o faţă serioasă şi asta sper să-i închidă gura lui Alice.

—O! îmi răspunde, cu glas domol. Probabil că ţi-e foarte greu. Nu

prea îmi văd părinţii, dar nu-mi pot imagina cum ar fi, ştii tu, să nu-i mai am.

—N-are cum să-ţi lipsească ceva ce n-ai avut niciodată, îi răspund. În plus, mama-i extraordinară, aşa că nu-mi lipseşte nimic. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.

Alice tace. Iau laptopul şi îl pun pe bufet, doar ca să fac ceva şi să nu mă uit la ea, pentru că pare... aproape ca şi cum i-ar păsa şi n-am nevoie de asta acum.

— E frumos aici la tine, spune apoi, schimbând subiectul, pe un ton vesel şi senin. Îmi plac tablourile în acuarelă, tu le-ai făcut? mă întreabă, arătând cu mâna spre peretele din bucătărie.

O privesc cu atenţie. O să râdă de mine? Pare ceva ce ar face una dintre Elite.

— Da, eu le-am făcut. Îmi place. Să pictez oceanul, vreau să zic.

Se apropie de ele.

—Îmi plac. Sunt atât de... frumoase şi de liniştitoare. Aş vrea să am şi eu talent la ceva. Dau camerei o atmosferă aşa de caldă şi primitoare...

—Încetează, Alice! Nu-i nevoie să joci teatru. Ştiu că e urât aici. N-ar fi trebuit să vii. Data viitoare, zi-mi direct unde să ne întâlnim!

—Dar chiar îmi place aici, îmi răspunde, încruntându-se. Şi îmi plac şi tablourile. Te simţi ca acasă aici. E un cămin.

Face o pauză, apoi continuă:

— Nu sunt o prinţesă înfumurată. Poate că, dintre noi două, tu eşti snoaba, Iris. Te-ai gândit la asta? Mă fac roşie ca racul.

—Bine, îi răspund, în cele din urmă. Hai să trecem la treabă!

—Bine, zice la rândul ei, punându-şi geanta pe masă. Kennedy... Cum să spun asta? Era în flagrante delicto cu Cole Fielding după fuga lui Brooke şi are un filmuleţ cât se poate de picant ca dovadă. Şi se vede şi ora. Poţi să-i ştergi de pe panou.

—O, Doamne! S-au filmat? o întreb, pufnind în râs.

Aş cam vrea să văd filmuleţul, dar n-o să-i mărturisesc asta lui Alice.

Îşi flutură mâna prin faţă.

— Imaginile mi-au rămas întipărite în minte pentru totdeauna.

Ne privim una pe alta şi chicotim la unison, cu gândul la scenele picante dintre Cole şi Kennedy. Deşi simt o umbră de gelozie când mă gândesc la Cole în braţele lui Kennedy.

Gata, e mai bine acum.

— Bun, spun, trăgând adânc aer în piept. Biroul antrenorului. Sincer, n-am găsit mare lucru. Nici n-am avut prea mult timp la dispoziţie până s-a întors domnul Flick - o, e tatăl lui Spike. Ştiai? Aşa că i-am scris lui Spike să-l scoată pe tatăl lui din birou ca să rămân singură. Asta-i tot ce am obţinut.

Îmi scot telefonul şi îi arăt fotografia cu e-mailurile antrenorului. Unele mesaje par nevinovate, ca de pildă: Olive Garden - Ne este dor de tine. Altele sunt însă mult mai interesante.

Alice îmi ia telefonul şi studiază imaginea.

— Multe e-mailuri de la Lincoln Life şi Beneficiary şi de la o companie Watson, Terwilliger şi Morton. Avocaţi? Sau ăsta e administratorul fiduciar? Kennedy mi-a spus că Brooke şi antrenorul se certau şi că el voia să fie făcut administrator fiduciar, ca să mai primească nişte bani şi după ce ea avea să plece la facultate.

— Le-a primit înainte de moartea lui Brooke? întreb eu.

— Da. Deci chiar încerca să schimbe lucrurile. Şi... o, uau! Măreşte fotografia pe ecranul telefonului.

—Antrenorul are multe e-mailuri de la profesoarele de la şcoală. E normal?

—Despre asta voiam să-ţi vorbesc şi eu. Flick susţine că antrenorul e un afemeiat în toată regula, foarte popular printre doamnele de la Castle Cove High. Cu câte femei jongla?

—Cu destule, după cum se pare, zice, dându-mi telefonul înapoi. Oare Brooke ştia de preocupările lui extraşcolare? N-o pun la socoteală pe Westmacott.

—Cum ar putea să nu ştie? Bun, să ne întoarcem la dovezile pe care le deţinem! Unu: antrenorul nu pare un bărbat chiar atât de devotat. Doi:

oare încearcă nişte şmecherii financiare? Nu ştiu. Şi cum rămâne cu toate profesoarele? Să zicem că, dintr-un motiv sau altul, el e făptaşul. Dacă a avut un complice? Şi poliţia a arestat pe cine nu trebuie? Mă gândesc că ne-ar prinde bine o mână de ajutor. De la Excluşi. Ancheta presupune multă muncă de cercetare şi strângere de informaţii, iar câteva perechi de ochi în plus ar putea să accelereze lucrurile. Ce zici?

Alice mă priveşte cu atenţie.

— S-ar putea să ai dreptate.

Răsuflu uşurată. E mult de muncă, dar nu asta-i de fapt problema pentru mine. Problema e cu totul alta - obţinerea recompensei şi fuga din oraş. Cu cât vom rezolva mai iute cazul, cu atât mai repede îmi voi atinge scopul.

Alice îşi ia geanta.

— Ia-ţi lucrurile! Pentru asta am şi venit aici, ca să accelerăm investigaţiile în cazul antrenorului. Avem treabă.

Se îndreaptă spre uşă până să apuc să-mi iau rucsacul. Mă grăbesc după ea.

Stăm în maşina lui Alice, pe strada unde se află casa lui Brooke.

— Care-i planul? o întreb. Batem pur şi simplu la uşa antrenorului şi îl întrebăm: „Prietene, i-ai făcut cumva de petrecanie fetei tale?” Nu cred c-o să meargă.

Alice îmi aruncă o privire.

— Gata, nu te enerva! îmi spune ea. M-am gândit serios la asta şi există o singură cale de a-i scotoci prin casă fără să ne deranjeze sau să-i trezim suspiciuni. Am luat ceva. Caută-mi în geantă!

O iau din consola de la bord şi scotocesc prin ea. Găsesc un pachet de prezervative.

—Pe bune, Alice? îi spun, arătându-i-l. Cred că vrei să mergi puţin prea departe.

—Nu ăla! Caută mai pe la fund! Şi e scârbos ce ţi-a trecut prin minte. E practic un moş, îmi răspunde, înfiorându-se.

Scot un flacon de medicamente şi citesc ce scrie pe etichetă: Ariadne Ogilvie, Xanax, 3 miligrame.

—Surpriză! exclamă Alice.

—Alice... nu! mă împotrivesc eu.

—Park i-a făcut asta lui Steve! îmi răspunde. Iar în Apartamentul de la etajul al treilea, Hercule Poirot a adormit un suspect cu cloretan, ca să aibă timp să-i caute prin buzunare. N-am avut cum să fac rost de cloretan atât de repede, dar dulapul cu medicamente al mamei e o adevărată farmacie, aşa că hai la treabă!

Scutur flaconul în mână.

— Nu-i bine. Nu e deloc bine. Alice oftează.

— Crezi că o să-mi spună ceva care să-l incrimineze? Ceva de genu': O, da, Alice, îţi mulţumesc că m-ai întrebat, şi, da, chiar am împins-o pe Brooke de pe o stâncă. N-ai să vezi! Şi avem nevoie de timp ca să-i cotrobăim prin birou. Trebuie să găsim ceva despre conturile de care tot vorbeşte Kennedy.

—Să găsim, adică şi eu?

—Îi bat la uşă, intru, stăm puţin de vorbă. Despre înmormântare. Mă ofer să-i aduc ceva de băut. Îi pun pastilele în băutură. M-am documentat. O să adoarmă rapid. Îţi scriu un mesaj, dezactivez alarma, îţi deschid uşa din spate, mergem sus bla bla bla.

Există un milion de moduri în care planul ar putea merge prost şi încă un milion de motive pentru care este îngrozitor de imoral. Să droghezi pe cineva. Dar şi să omori pe cineva este îngrozitor, iar dacă făptaşul e antrenorul...

Oftez. Profesia de detectiv te pune în tot felul de situaţii la limita legii.

—Singurul mod prin care pot justifica această misiune este faptul că profesorii ne cer mereu să aplicăm poveşti fictive în viaţa noastră reală, aşa că tot ce facem este cercetare aplicată, îi spun lui Alice.

—Şi câteva delicte pe lângă, fireşte, murmură ea.

Trag adânc aer în piept şi apoi îl elimin încet, încet, încet.

— Ce-ai făcut din viaţa mea, Alice Ogilvie?! şoptesc eu.

Alice încetineşte la jumătatea străzii lui Brooke.

Oprim în faţa clădirii impunătoare, cu trei etaje, în stil spaniol, unde am mai stat cândva la pândă.

—Poate că totul a fost regizat. De antrenor, spun eu.

—Cred că asta urmează să aflăm, îmi răspunde Alice.

—Nu uita să-ţi deschizi telefonul! Şi să înregistrezi tot ce-ţi spune înainte să faci ştii tu ce!

Apasă pe un buton şi portiera mea se deschide.

— Succes la spionat! gângureşte ea.

La naiba!

Stau ghemuită în spatele unui desiş de tufişuri din capătul aleii lui Brooke, privind-o pe Alice cum se îndreaptă spre uşile duble şi elegante de la intrare şi apasă pe sonerie. Câteva clipe mai târziu, antrenorul Donovan apare în prag şi o invită înăuntru.

Uşile se închid.

Broboane de sudoare îmi apar pe frunte. Mă copleşesc regretele.

Ce dracu' facem? Cum am ajuns noi la concluzia că e o idee bună ca Alice să se ducă în casa cuiva despre care credem că ar putea fi un criminal? Pentru că, vezi tu, dacă el chiar e unul? Mă strecor spre marginea curţii, rămânând aproape de casă, şi ajung în spate.

Curtea de aici seamănă cu o oază tropicală.

Are o piscină strălucitoare şi îngustă, dotată, probabil, cu sistem de încălzire şi jacuzzi. Un bar şi o casă mică de oaspeţi. Şezlonguri elegante, mese şi palmieri. Şi apoi, fix în mijlocul unui gazon luxuriant şi frumos îngrijit, tronează o trambulină imensă.

Bogătaşii ăştia! Nici nu termin bine gândul, că mă şi simt ruşinată. Poate că Alice are dreptate. Poate că eu sunt snoaba.

Inima îmi bate asurzitor în piept. Sudoarea mi se adună la subraţ, chiar dacă e o zi răcoroasă şi înnorată. Îmi verific telefonul. Cât a trecut oare? Dacă o strânge de gât? Sau o sufocă pe canapea cu o pernă frumoasă şi scumpă?

Când uşa glisantă de sticlă alunecă într-o parte, tresar speriată. Alice îşi scoate capul afară şi îmi face semn să intru.

— Alarma? o întreb eu.

Îmi arată o cutie pătrată de pe perete.

— S-a rezolvat. Eu şi Brooke obişnuiam să ne strecurăm noaptea afară. N-au schimbat niciodată codul. Hai să mergem!

Şi începe să urce nişte scări.

— Stai puţin! spun eu. Aş vrea să... adică... l-ai scos complet din joc, da?

Ridică o sprânceană.

— Du-te să te convingi singură! Mă găseşti sus.

Urcă în grabă la etaj, iar eu intru încet în camera din faţă. Antrenorul zace prăbuşit pe canapeaua albă, cu gura deschisă şi mâinile întinse pe lângă el. Să-l înghiontesc? Să-i ascult răsuflarea? Dacă i-a dat prea multe pastile?

Sforăie uşor. Bun! Măcar e în viaţă.

Mă uit la sticla de bere de pe masă. E inconştient. Dar poate ar trebui să ne asigurăm că nu bănuieşte nimic când se trezeşte, nu?

Intru în bucătărie, iau câteva sticle de bere din frigider şi le golesc în chiuvetă. Las două pe bufet, iar pe celelalte două le iau cu mine în cameră. Pun una lângă el pe canapea, iar pe ultima o las pe masa din faţa lui.

Apoi o iau la fugă după Alice.

O găsesc într-o cameră de la mijlocul holului.

Din câte am văzut în biroul antrenorului de la şcoală, nici acasă nu stă mai bine cu organizarea, pentru că e un dezastru în toată regula în cameră. Alice stă pe scaunul din faţa biroului şi îi caută prin e-mailuri.

Clatină din cap şi îmi arată un post-it pe care scrie: JORDAN6!

— Oamenii ăştia chiar nu ştiu nimic despre parole? spune ea. E lipită, la propriu, de tastatură.

O imprimantă din colţ se trezeşte la viaţă. Alice printează ceva.

Biroul e ticsit cu hârtii, pe podea sunt împrăştiaţi adidaşi şi tricouri

murdare, rafturile sunt pline cu trofee, iar prin colţuri stau aruncate diverse cutii vechi de mâncare luată la pachet. Restul casei, sau cât am văzut din ea până acum, pare imaculată, aproape neatinsă. Poate că numai aici se simte în largul lui. Parcă îmi e puţin milă de el.

Şi apoi nu-mi mai e, pentru că în cutia aflată în colţ se vede un sân. O poză cu un sân, care îi aparţine, descopăr în timp ce o scot încet din cutie, doamnei Yang de la cantină.

Doamna Yang! O scap din mână de parcă m-ar fi ars.

— Grăbeşte-te! şopteşte Alice. Nu ştiu cât o să fie inconştient. I-am pus cam trei pastile.

—Trei?

—Păi... păreau minuscule.

Scotocesc prin hârtiile de pe birou, alături de Alice. Majoritatea sunt chestii legate de şcoală: teste de la orele lui de istorie, pe care trebuie să le noteze (se pare că Park a picat unul), statistici şi tabele cu meciurile de baschet, orare. Lucrurile din sertarul biroului sunt foarte interesante: gumă cu nicotină (antrenorul a fumat?), un pachet de prezervative (ce naiba? dar e bine că practici sexul protejat, domnule antrenor Donovan; Dumnezeule, se pare că toată lumea are prezervative la îndemână; Castle Cove s-ar putea numi Prezervatiland), aţă dentară. Deschid sertarul cu dosare.

Ooo!

Deci antrenorul chiar poate să-şi ţină lucrurile în ordine, din moment ce toate dosarele de aici sunt frumos catalogate, cu etichete scrise de mână: Victoria, Brooke, Medicul de familie, Asigurare, Reparaţii casă, Taxe, Dosar de sănătate - animale de companie (o, Doamne, dacă există vreun câine în casă şi vine după mine), şi...

... ultimul testament al Victoriei Levy Donovan.

—Testamentul! strig eu.

—Ia-l! strigă la rândul ei Alice.

Iau o copie a testamentului şi o îndes în rucsac. Taxele par treburi complicate, aşa că sar peste ele. Dosarul cu asigurările pare bun pentru anchetă, aşa că îl bag şi pe ăsta în rucsac.

Găsesc pe birou şi câteva extrase de cont, prin urmare le şterpelesc şi pe astea.

Alice mă apucă de braţ.

— Ai auzit? Încremenesc.

De la parter răzbate o voce puternică, iritată şi stridentă.

— Ce mai nerod! Uită-te la tine! Doar uită-te la tine!

— O, Doamne! spune Alice. E Lilian. Bunica lui Brooke. O. Doamne. Dumnezeule!

Aud un zgomot, ca şi cum cineva ar lovi ceva.

—Ce face? o întreb în şoaptă. O să-l trezească.

—Adună tot! spune Alice.

Se îndreaptă spre uşă, iar eu îndes în rucsac toate hârtiile printate. Apoi mă opresc.

Telefonul antrenorului e chiar în faţa mea. De pe hol, Alice şopteşte:

— *Iris!*

Probabil că sunt atâtea informaţii în telefon! Prea multe ca să mă uit pe fugă şi să le fotografiez chiar acum şi...

Îl arunc în rucsac, cu inima cât un purice, şi o urmez pe Alice în capul scărilor.

Un pocnet, precum cel al unui baston lovit de podea, se aude din ce în ce mai tare de la parter.

Lilian merge prin bucătărie, apropiindu-se periculos de mult de scările din spate.

— Stai aici! murmură Alice.

Rămân în capul scărilor, lipită de perete, cât mai invizibilă cu putinţă. Alice coboară.

— Bună, Lilian!

— Ia te uită! spune Lilian, iar vocea nu-i mai pare atât de iritată. Alice

Ogilvie! O, Doamne, ce frumoasă te-ai făcut!

O spune pe un ton aproape... trist.

O, da, Brooke! Alice... îi reaminteşte de Brooke, fireşte.

—Bănuiesc că l-ai văzut pe ginerele meu, beat pe canapea. N-aş putea spune că sunt prea încântată de asta. Dacă-mi permiţi să întreb, cărui fapt datorez prezenţa ta aici?

—Era treaz când am ajuns aici, răspunde Alice, cu glas lin. Am vrut să-mi exprim condoleanţele. Apoi... pur şi simplu a căzut. Eram sus, mă uitam prin baie. M-am temut că poate, ştii tu, luase ceva.

—Măcar de-aş fi aşa de norocoasă! E cumplit ce s-a întâmplat, dar cel puţin, de data asta, o să scap de el pentru totdeauna. Mi-a fost ca un ghimpe în inimă timp de un deceniu.

Ca un ghimpe în inimă? Pulsul mi-o ia razna. Interesant!

—Serios? spune Alice, cu glas domol.

—Nu mă provoca! Acum ajută-mă să urc la etaj! Sora mea, Caroline, e la firma de pompe funebre. Am nevoie de nişte documente din birou şi de o rochie. O să mă ajuţi să aleg ceva. Ştii ce-i plăcea lui Brooke. Aş vrea s-o îmbrăcăm într-o ţinută care-i plăcea.

Vocea i s-a îmblânzit din nou.

—Da, fireşte, răspunde Alice. Dar nu vrei să stăm jos şi să vorbim puţin? A trecut atât de mult timp... şi vreau să-ţi spun că îmi pare atât de rău, Lilian! Nespus de rău, mai ales pentru că eu am fost cea care te-a anunţat de dispariţia lui Brooke.

—Slavă Domnului că ai făcut-o, draga mea! Mă întreb cât ar fi trecut până ca Matthew să ceară ajutor. Sunt realmente dezgustată de comportamentul lui, dar nu mă miră. E fără îndoială...

Lasă cuvintele suspendate în aer.

— Nu contează.

Se aşterne tăcerea, apoi Alice întreabă cu grijă:

—Cum e?

—Nu mă lua în seamă! Sunt doar o bătrână copleşită de sentimente.

Familia mea se zbate de mult timp într-un haos fără sfârşit. Nenorocirea e aerul pe care sunt obligată să-l respir. După un timp, te obişnuieşti. Doar ajută-mă să urc scările ca să termin ce-am de făcut! Nu vreau să stau jos. Am suferit o artroplastie de şold. Doctorul care m-a operat parcă a lucrat cu un satâr, nu cu instrumente chirurgicale, şi am senzaţia că mi-a înlocuit osul cu o bucată de lemn.

O, Doamne! Vin sus. Mă răsucesc pe călcâie, deschid prima uşă din capul scărilor şi o închid uşor în urma mea.

Pocnet. Târşâit. Pocnet. Târşâit.

— O să mă ajuţi să aleg ceva frumos, da, Alice?

—Sigur că da, Lilian! Brooke are o grămadă de rochii frumoase. Opa, ai grijă unde pui piciorul! spune Alice, cu o voce nefiresc de puternică.

—Nu trebuie să ţipi, draga mea. Cu şoldul am probleme, nu cu urechile.

Au nevoie de o rochie.

Mă întorc încet, în timp ce inima mi se strânge în piept. Şi sângele îmi îngheaţă în vene.

Poze polaroid prinse de o sfoară de-a lungul pereţilor, un panou tip colaj cu aspiraţii şi citate motivaţionale, o instalaţie de luminiţe, un pat cu aspect de pluş cu baldachin, pampoane aşezate deasupra oglinzii de pe măsuţa de toaletă, culorile Castle Cove High, stacojiu şi auriu, scăldate în razele care pătrund pe uşile de la balcon în ultimele ore ale după-amiezii.

Sunt în camera lui Brooke Donovan. Mă uit cu disperare în jur. Văd încă o uşă, dar probabil că e de la dulap, aşa că nu mă pot ascunde acolo, pentru că exact acolo vor căuta o rochie.

Balconul e singura soluţie. N-am nicio altă cale de scăpare. Absolut niciuna.

Deschid uşile duble, fac un pas şi mă uit în jos.

Aş putea să mă caţăr peste balustradă şi să-mi dau drumul, rupându-mi probabil picioarele. Sau poate că o să-mi crească aripi şi o să zbor până la piscină şi o să mă înec, o perspectivă care devine tot mai atrăgătoare.

Sau aş putea să acţionez fără să mai stau pe gânduri, pentru că abia îmi mai simt trupul din cauza adrenalinei, care m-a încărcat cu energie. Până acum, într-o singură zi, am furat documente, i-am văzut sânii doamnei de la cantină şi l-am drogat pe antrenorul de baschet al liceului.

Am făcut toate astea; pot s-o fac şi pe asta.

Mă salt pe balustrada balconului şi pe jumătate mă arunc, pe jumătate cad, pe trambulina de dedesubt.

Capitolul 21

ALICE

7 NOIEMBRIE 17:02

„Evitaţi orice risc şi fiţi cu ochii-n patru! Asta-i tot."* - AGATHA CHRISTIE, ZECE NEGRI MITITEI

INIMA ÎMI EXPLODEAZĂ PRACTIC în piept când ajungem în faţa uşii lui Brooke. Habar nu am unde s-a dus Iris, dar îmi imaginez că s-a ascuns în una dintre camerele dinspre capul scărilor.

Când Lilian deschide uşa, mă aştept s-o văd pe Iris stând încremenită în faţa noastră sau să-i zăresc picioarele de sub patul lui Brooke.

Camera e însă goală. Răsuflu uşurată, apoi observ uşile de la balcon; sunt deschise şi o adiere de vânt agită draperiile lungi de mătase pe care Brooke şi mama ei le-au cumpărat când ea a împlinit 13 ani. O, Doamne! Oare Iris a sărit pe geam?

— Ce ciudat! spune Lilian, trecând pe lângă mine şi închizând uşile de la balcon. Matthew şi-a pierdut complet busola, adaugă, ţuguindu-şi buzele. Nu că m-aş fi aşteptat la altceva. O să înveţi, dragă Alice, continuă ea, întorcându-se spre mine, că, odată cu vârsta, oamenii te vor surprinde tot mai puţin.

Acum, dacă eşti drăguţă, ai putea să-mi arăţi unde îşi ţine scuze, unde îşi ţinea - Brooke rochiile?

Zece minute mai târziu, cu rochiile în mână, coborâm la parter. Antrenorul zace încă inconştient pe canapea.

— Cât a băut omul ăsta? spune Lilian, privindu-l cu un dispreţ făţiş. N-o să înţeleg niciodată ce a văzut fiica mea la el, murmură, clătinând din cap. Ar fi putut să aibă pe oricine, dar după ce tatăl lui Brooke a făcut ce a făcut...

Clatină încă o dată din cap.

— Nu mai contează. Trecutul e trecut. Mai bine să-l lăsăm în urmă.

Se apropie de trupul inert al antrenorului şi îl înghionteşte cu bastonul. Acesta mormăie şi se rostogoleşte pe spate, în timp ce saliva i se prelinge pe bărbie. Dezgustător!

Se pare că Lilian îmi împărtăşeşte părerea, deoarece strâmbă din nas şi îl înghionteşte din nou, mult mai tare de această dată.

— Ooo!

Antrenorul se trezeşte cu un geamăt, fluturându-şi braţul în direcţia bastonului. Are ochii sticloşi şi injectaţi, iar părul îi stă în toate direcţiile. Când ne vede pe mine şi pe Lilian în faţa lui, clipeşte de câteva ori.

— Ce..., se bâlbâie, frecându-se la ochi. Ce s-a întâmplat? Lilian? Alice? Nu-mi...

Încearcă să se ridice în capul oaselor şi dărâmă sticla de bere de lângă el. O priveşte confuz.

— Am băut...

Apoi vede şi sticla de pe masă şi se face roşu la faţă.

— Am... O, Doamne!

Aproape că-mi pare rău pentru el; pare complet debusolat şi pierdut. Dar apoi îmi amintesc că s-ar putea să-mi fi omorât cea mai bună prietenă şi compasiunea se duce direct pe apa sâmbetei.

—Lilian, n-am ştiut că ai de gând să vii aici, spune cu limba împleticită.

—Aveam nevoie de o rochie. Pentru Brooke. Dar nu-ţi face griji, m-a ajutat Alice! De vreme ce tu erai... indisponibil.

—Nu ştiu ce s-a întâmplat..., începe el.

—Sunt convinsă că nu ştii, îl întrerupe Lilian. Acestea fiind spuse, Matthew, cred că trebuie să avem o discuţie. Despre ce vom face mai departe. Amândoi ştim prea bine că drumurile noastre urmează să se despartă.

Pare o discuţie extrem de interesantă pe care n-aş vrea s-o pierd. Dau să mă aşez pe canapea când realizez că Lilian mă priveşte cu subînţeles.

— Da? spun eu, cu glas mieros, schiţând cel mai inocent zâmbet cu putinţă.

Dar ar fi trebuit să ştiu mai bine decât să mă pun cu maestrul.

—Îţi mulţumesc pentru ajutor, Alice, îmi spune, ridicând o sprânceană, dar poţi să pleci acum.

—Ăăă… , încep eu, încercând să găsesc un motiv ca să rămân, dar se mişcă iute pentru o femeie în vârstă, care a suferit de curând o operaţie la şold.

Înainte să apuc să mai spun ceva, mă apucă de cot şi mă conduce la uşa de la intrare, apoi o închide în urma mea.

De îndată ce ajung afară, îmi dau seama că trebuie să mă grăbesc şi să aflu unde naiba s-a dus Iris. Îi trimit un mesaj în timp ce mă îndrept iute spre maşină, dar mă opresc pe loc în clipa în care o Honda ruginită intră pe aleea în formă de U. Parchează lângă un Bentley negru, care trebuie să-i aparţină lui Lilian. Şoferul ei stă la volan şi se joacă pe telefon.

Mijesc ochii în bătaia soarelui la amurg, încercând să-mi dau seama cine e nou-venitul, dar portiera se deschide înainte să-l recunosc.

— Bună, Alice! spune doamna Westmacott, cu uimire în glas, coborând din maşină.

Se apleacă din nou înăuntru şi ia de pe scaunul din dreapta o cutie mare de carton.

— Ce cauţi aici?

Cred că întrebarea mult mai pertinentă ar fi ce dracu' caută ea aici? A reluat relaţia cu antrenorul? Brooke ar fi atât de supărată; a fost extrem de fericită când antrenorul i-a dat în cele din urmă papucii. Spunea mereu că Westmacott era cumplit de posesivă şi de enervantă, dar cred că era mai mult geloasă că tatăl ei petrecea atât de mult timp cu altcineva decât ea.

Ridic mâna s-o salut.

— Bună ziua, îi spun şi îmi continui drumul spre maşină. I-am dat o mână de ajutor domnului antrenor. Cu înmormântarea. Trebuie să plec.

Westmacott, în stilul ei caracteristic, începe să vorbească de parcă am purta o discuţie în biroul ei, aşa că sunt nevoită să mă opresc şi mă întorc încet spre ea.

— E totul atât de trist, nu-i aşa, Alice?

Încearcă să echilibreze cutia pe care o ţine pe un braţ, ca să-mi arate casa din spatele nostru, dar îi cade la picioare şi conţinutul se împrăştie pe alee.

— La naiba!

Roşie la faţă, se apleacă şi începe să arunce lucrurile înapoi în cutie.

Oftez. Trebuie să mă duc după Iris, dar am senzaţia că n-ar da bine s-o ignor pe consiliera şcolii când are nevoie de ajutor.

—Pot să vă ajut? o întreb, îndreptându-mă spre ea.

—Nu, nu, îmi răspunde, fără să mă privească.

Iau un tricou jerpelit de pe jos, dar mi-l smulge din mână.

— Am spus nu!

Tonul vocii ei mă face să încremenesc în timp ce aruncă tricoul în cutie, acoperind celelalte lucruri.

Se întoarce spre mine, cu un zâmbet fals pe buze.

— Îmi cer scuze. A fost o zi nebună. Sunt lucrurile lui Matt. De când eram împreună. Uneori... oricât de dureros ar fi, e bine să mergi mai departe. Sunt convinsă că înţelegi asta, Alice.

Dumnezeule, de ce îi aduce lucrurile tocmai acum? Bun moment ţi-ai mai ales, cucoană! În fine. Exact asta-mi mai lipsea acum - să mă implic într-o melodramă ciudată cu profesorii de la şcoală. Schiţez cel mai frumos zâmbet al meu.

— Drăguţ din partea dumneavoastră. Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec.

Şi, spunând asta, mă întorc şi mă duc direct la maşină.

O găsesc pe Iris după aproape un kilometru, coborând panta unui deal înverzit, cu cămaşa murdară de noroi. Semnalizez, încetinesc, mă

apropii de marginea îngustă a drumului şi opresc maşina. Cobor şi îmi flutur mâinile prin aer ca o nebună.

— Aici! strig când mă vede.

Mă pregătesc să mai spun ceva, când un camion trece în viteză pe lângă noi pe stradă. Ar trebui să plecăm cât mai repede de aici.

Coboară în fugă povârnişul şi trece pe lângă mine, deschizând iute portiera.

— Hai să mergem! îmi spune, aruncându-şi rucsacul la picioare.

Conduc spre casă ca o dementă şi opresc maşina cu un scrâşnet de roţi când ajung pe alee.

—Unde ai învăţat să conduci aşa? mă întreabă Iris, puţin verde la faţă.

—Am stat astă-vară un timp în Toscana, unde am condus o motoretă. Sinceră să fiu, dealurile din Castle Cove nu se compară cu...

Mă opresc, realizând că mă priveşte amuzată.

— Sunt o şoferiţă bună, murmur. În fine. Putem să trecem la lucrurile importante, te rog? Dă-mi rucsacul!

Îl iau de la picioarele lui Iris şi îl pun în poală.

— Trebuie să studiem cu atenţie toate astea, spun eu, scotocind prin el. Stai... telefonul lui!

Îl scot din rucsac şi îl ridic în aer ca pe un trofeu.

—I-ai luat telefonul? O, Doamne, efantastic, Iris!

—Chiar e. Cine ştie ce a pus la cale? Telefonul ne-ar putea oferi nişte indicii. Dar stai puţin! spune apoi, ridicând mâna. Vreau să văd şi eu ce conţine, dar avem nevoie de mai mult spaţiu. Trebuie să răsfirăm totul ca să avem o privire de ansamblu. Şi ne-ar prinde bine o mână de ajutor de la prietenii mei. Spike, Neil şi Zora. Eşti de acord cu asta? E mult de muncă - şi trebuie să ne mişcăm repede.

Se opreşte, scrutându-mi chipul cu privirea.

Ne-au fost într-adevăr de ajutor. Încuviinţez din cap.

— Bine. Dar să te asiguri că Neil ştie cine e la conducere!

De cum intrăm în casă, o salutăm în fugă pe Brenda, care se află în bucătărie, şi urcăm în grabă scările ca să-mi iau laptopul din dormitor. Apoi ne îndreptăm direct spre biroul nostru de investigaţii. E timpul să ne apucăm serios de treabă!

Ajunse în cameră, Iris începe să scoată lucrurile din rucsac. Cu grijă, pune pe măsuţa de cafea un telefon, extrasele de cont, e-mailurile printate, mapele cu dosare şi testamentul. Îl privim aproape cu veneraţie.

Primul lucru pe care-l iau de pe masă e telefonul.

— Nu-mi vine să cred că am pus mâna pe telefonul lui! Ăsta-i aur curat.

Îl deschid şi pe ecran apare o fotografie cu Brooke, Victoria şi antrenorul. Când o văd, simt un fior din cap până în picioare. Îmi încleştez maxilarul, ignorând poza, şi tastez cea mai evidentă parolă - data de naştere a lui Brooke. Îmi vibrează în mână. Greşită. Tastez apoi 123456, pentru că antrenorul o fi el în multe feluri, dar în niciun caz nu-i un geniu. Telefonul vibrează din nou.

— Încearcă 070573! spune Iris.

Stă aplecată deasupra laptopului ei, deschis acum pe masă, şi citeşte ceva pe ecran.

—Are vreo semnificaţie?

—E ziua lui de naştere, îmi răspunde, întâlnindu-mi privirea, cu zâmbetul pe buze. Am căutat-o pe Google.

— Bine gândit! Tastez cifrele.

Şi telefonul se deschide.

— Uau! şoptesc eu.

—O, Doamne! exclamă şi Iris, îndreptându-şi umerii şi întâlnindu-mi privirea. Bun, bun, uită-te mai întâi la mesaje! Sau la e-mailuri? Nu ştiu - cum comunică oamenii în vârstă?

—Prin mesaje, cred? îi răspund, apoi mi se aprinde un beculeţ în minte. La naiba! Trebuie să ne grăbim. Tocmai mi-am dat seama că, odată ce îi va observa lipsa, va încerca să-l localizeze.

—O, da, ai dreptate! spune Iris. Hai să ne apucăm iute de treabă, că nu vreau să fiu arestată!

— N-o să fim arestate. O să ne descurcăm.

Par mai sigură decât mă simt cu adevărat, dar nu avem de ales.

Accesez mesajele şi trec prin lista de nume. Mă opresc când îl văd pe al ei: Brooke.

Vai! Ultimele mesaje dintre ei au fost trimise de ea...

Tată, eşti prin preajmă? Poţi să vii să mă iei? Mă duc la punctul de belvedere. Mă iei de acolo? Hei?

Brooke i-a scris antrenorului în seara aia? De ce a pretins că nu a primit veşti de la ea, a doua zi dimineaţă, când l-am văzut pe hol? Simt un nod în stomac.

—E ciudat...

—Ce anume? întreabă Iris. Întorc telefonul ca să vadă ecranul.

—Mesajele de la Brooke sunt ciudate?

—Da... Adică, nu, nu ele în sine, ci...

Îi povestesc cum a reacţionat antrenorul în dimineaţa de 1 noiembrie, ca şi când n-ar fi ştiut nimic de ea.

— Dar, uite, ea chiar i-a scris! După petrecere, între momentul în care a plecat şi...

Mă opresc. Încă nu sunt în stare să rostesc cuvintele. Iris citeşte din nou mesajele, încruntată.

—E... într-adevăr dubios din partea antrenorului. De ce să te mintă? Doar dacă...

—Doar dacă nu cumva a avut un motiv să mintă, zic. Trebuie neapărat să fotografiem mesajele înainte să-i returnăm telefonul. Ca să ne asigurăm că avem copii.

—Bine gândit, spune Iris, încuviinţând din cap, şi face o poză cu telefonul.

Accesez apoi mesajele trimise de un oarecare Kevin. Unde eşti? Ar fi bine să vii de data asta. Primite tot în seara de Halloween - la ora 23:56. Antrenorul nu i-a răspuns. O înghiontesc pe Iris.

— Citeşte-l pe ăsta!

— De ce l-ar întreba cineva pe antrenor unde e la miezul nopţii într-o zi de şcoală? întreabă Iris.

Îmi ia telefonul şi verifică istoricul conversaţiei.

— Mai e doar un mesaj… Stai! A fost trimis ceva mai devreme, în aceeaşi zi. Ne întâlnim la miezul nopţii. Oamenii normali nu-şi dau întâlnire în toiul nopţii, adaugă, strâmbând din nas.

—Pe bune?! îi răspund, luându-i telefonul din mână şi citind iar mesajele. Ceva e realmente superdubios.

—Cred că trebuie să aflăm cine e Kevin ăsta.

Iris mâzgăleşte KEVIN în agendă, cu litere mari, alături de numărul de telefon.

— Hai să vedem ce mai găsim!

Verific alte mesaje. Unul a fost trimis unei persoane trecute în lista de contacte ca RA: Mi s-a defectat sistemul de securitate.

— Ai idee ce înseamnă asta? o întreb pe Iris, arătându-i telefonul.

Ea clatină din cap.

—Caută numărul pe Google! îmi sugerează ea. Pare al naibii de criptic.

—Bine gândit.

Tastez numărul în bara de căutare de pe Google şi dau Enter.

—Nici măcar un rezultat, spun.

—Hmmm! murmură ea, adâncită în gânduri. Cred că ar fi putut să aibă probleme cu sistemul de alarmă.

—Mda.

Mă întorc la lista cu mesajele principale. Recunosc multe dintre nume

- majoritatea profesoare de la şcoală, printre care şi Westmacott.

—Câh, tocmai am văzut-o pe Westmacott acasă la antrenor, îi spun, înfiorată. Pentru binele meu, chiar nu e nevoie să le citesc mesajele. Deşi - adaug, citindu-le pe diagonală pe ultimele - astea nu sunt legate de sex, ci în genul Îmi pare rău că mă despart de tine pentru că fiica mea nu te place. Iisuse, ce stil ai, domnule antrenor! Să arunci mereu vina pe Brooke.

—Stai puţin! Westmacott a fost acasă la antrenor? mă întreabă Iris. De ce?

—Ştiu şi eu? Pură întâmplare? A spus că i-a adus nişte lucruri.

Iris se strâmbă.

—Ce sincronizare aiurea! Adică tocmai i-a murit fiica.

—Exact! Asta mi-am spus şi eu, zic, dând din umeri. Dar e o cucoană ciudată.

Îmi aţintesc din nou privirea în ecran şi citesc alte mesaje.

— Dumnezeule mare! E o adevărată nebunie. În majoritatea mesajelor pe care le-a trimis profelor cu care trebuie să se fi întâlnit, antrenorul o foloseşte pe Brooke ca pretext pentru a pune capăt relaţiilor cu ele. E adevărat că n-o agrea pe Westmacott, dar nu cred că ştia de celelalte. Ar fi fost realmente scârbită.

Încep să-i citesc lui Iris câteva dintre mesaje.

— *Nu putem să ne mai vedem. Brooke e prea fragilă. O să-mi fie dor de... Bleah, o, Doamne, n-am de gând să-ţi citesc continuarea! Gata, m-am lămurit, am văzut destule.*

Îndepărtez telefonul, ţinându-l cu două degete. Mulţumită mesajelor antrenorului şi filmuleţului făcut de Kennedy, e foarte posibil să rămân marcată pe viaţă.

— Uită-te la poze! îmi spune Iris, încântată.

Verific ceasul de pe ecran. Au trecut cel puţin treizeci de minute de când am plecat de la casa antrenorului. Dacă localizează telefonul şi vine după noi? Dacă îl localizează şi vede că e la mine acasă?

— Bine, dar va trebui să scăpăm în curând de telefon, îi răspund. Mă şi mir că n-a activat încă aplicaţia Find My iPhone. Probabil că Lilian

îi face capul calendar. Unde o să-l lăsăm? Crezi că ar fi bine să i-l aruncăm în curte?

Iris clatină vehement din cap.

— *Nu ne putem întoarce la scena crimei, Ogilvie. Da, corect.*

— Bine, o să mă gândesc la o altă variantă, spun în timp ce deschid galeria şi mă uit la prima poză apărută pe ecran. E o fotografie foarte, foarte, foarte tulburătoare cu domnişoara Weaver, profesoara de teatru, care poartă doar un sutien.

— Câh! Câh! Câh! exclam, aruncându-i telefonul lui Iris, care priveşte ecranul îngrozită. Gata, am terminat! Am văzut destule. Hai să scăpăm de el, te rog!

Suntem întrerupte de gălăgia care se aude la uşă. O voce masculină, ce seamănă cu cea a lui Neil, spune:

— Hei, ce faceţi?

Când îmi ridic privirea, îi văd în prag pe Spike, Neil şi Zora, ţinând în mâini câteva cutii de pizza, însoţiţi de Brenda, care pare extrem de agitată.

— Îi cunoşti pe copiii ăştia, Alice? mă întreabă ea.

La naiba, am uitat să-i anunţ că vin! N-am primit prea multe vizite în ultimele câteva luni, aşa că probabil se întreabă despre ce-i vorba.

— Ţi-am spus că am fost invitaţi, intervine Zora.

— Da, scuze, Brenda! Am vrut să-ţi spun. Au venit pentru... un proiect de la şcoală.

Sper din tot sufletul să nu mă contrazică vreunul.

— Da, spune Spike. Pentru un proiect de la şcoală. Neil îmi face cu ochiul.

Închid ochii. Sper să nu regret asta.

Capitolul 22

IRIS

7 NOIEMBRIE 18:45

ZORA ŞI NEIL pun cutiile de pizza pe măsuţa de cafea, în timp ce Spike studiază biroul de investigaţii al lui Alice, oprindu-se asupra panoului cu suspecţi.

—Dintr-o perspectivă pur practică, sunt de acord cu punerea antrenorului pe lista de suspecţi. Tată vitreg, moştenire, probabil bani din asigurare, întâlnirea în miez de noapte cu acest Kevin. Totul pare desprins dintr-un film sordid de pe Lifetime, dar ce aţi avut cu Cole Fielding? murmură el, privind panoul, apoi uitându-se din nou la noi. Pe bune?

—Nu mai e suspect; de-aia i-am şi tăiat numele, îi răspunde Alice. Era... ăăă... era prins în anumite activităţi lascive cu Kennedy în seara aia. Există şi o înregistrare video. Aşa că are alibi.

—Bine, atunci, spune Spike, roşu la faţă.

Zora ia o felie de pizza, o îndoaie ca un sandvici şi o presară cu nişte parmezan.

— A avut o relaţie cu Brooke astă-primăvară, Spike. Cum de n-ai ştiut asta?

Studiază panoul, apoi întreabă:

—Aţi făcut şi un tabel cronologic?

—Un tabel cronologic? repet eu.

Încă încerc să fotografiez mesajele de pe telefonul antrenorului, dar devine obositor.

— Da, ştiţi la ce mă refer. Să treceţi într-un tabel unde a fost toată lumea în noaptea petrecerii, dar mai ales după. Alibiurile trebuie să se potrivească perfect cu intervalele orare. Când se presupune că a murit Brooke? N-am văzut nicio informaţie la ştiri despre raportul medico-legal. Deci, dacă antrenorul are un alibi pentru ora la care cred

poliţiştii că ea a murit, poate că nu-i el de vină, nu? Are dovezi în acest sens?

Eu şi Alice ne uităm una la alta.

— *Ajungem şi la asta, îi răspunde ea. Stai să văd ce pot să*

fac!

Îşi scoate telefonul cu cartelă preplătită. Sursa ei anonimă. Fireşte!

— Iris, ce pui la cale? mă întreabă Neil, aşezându-se lângă mine.

Îmi ia telefonul din mână. Şi un zâmbet larg îi apare pe buze.

— Iris Adams, cum de-ai pus mâna pe telefonul antrenorului?

Alice i-l smulge în grabă.

—Evident, a fost o încurcătură. Am mers acolo ca să obţinem nişte informaţii şi acum trebuie să i-l returnăm înainte să-i observe lipsa.

—Stai puţin! exclamă Spike. Aţi fost unde, ca să obţineţi ce? Şi cum de s-a produs încurcătura asta?

Alice oftează.

—Ne-am dus acasă la antrenor, i-am scotocit prin birou, am luat câteva lucruri - îi arată testamentul, extrasele de cont şi dosarele de pe masă de lângă cutiile de pizza - şi i-am găsit şi telefonul. Îi fotografiam mesajele.

—Deci aţi comis cam cincisprezece infracţiuni dintr-un foc, spune Zora, fluierând, dar vă rog să-mi explicaţi cum de aţi intrat în casa antrenorului. Şi cum de i-aţi luat toate astea. Fără ştirea lui.

Neil ia din nou telefonul de la Alice.

— Nu e nevoie să faceţi poze. Vă ia prea mult timp. Trebuie doar să-l clonăm, apoi mă ocup eu de tot.

Ia telefonul meu, laptopul lui şi mobilul antrenorului şi se aşază într-un colţ, unde începe să tasteze iute.

—Uf! Chiar ştie ce face? întreb eu.

—Da, îmi răspunde Spike, dând din cap. Dar nu pune întrebări! Cu cât

ştii mai puţine despre aptitudinile lui Neil, cu atât mai bine. Ah, iar panoul ăsta n-are sare şi piper. Ar trebui să avem poze cu victima şi cu suspecţii. Aţi făcut o treabă interesantă cu sfoara, dar prefer elementele vizuale puternice. Pot s-o folosesc? întreabă şi se îndreaptă spre imprimanta de pe biroul din faţa şemineului, unde îşi deschide laptopul.

În câteva secunde, din imprimantă iese o poză cu Brooke. Spike o înfige cu o piuneză în panou, chiar deasupra cartonaşului cu numele ei. Iat-o acolo, frumoasă şi râzând, pe plajă, cu umerii puţin arşi de soare.

— Îmi amintesc ziua aia, spune Alice încet. A fost înainte de relaţia mea cu Steve, când eram numai noi două.

Rămânem cu toţii tăcuţi, cu ochii aţintiţi asupra fotografiei de pe panou.

Spike se apleacă din nou asupra laptopului, printând poze.

— Fetelor, ştiţi că va dori să-şi recupereze telefonul, nu? ne avertizează Zora.

Alice îşi drege glasul.

— L-am făcut knock-out, dar nu e nevoie să ştiţi cum, doar că e foarte, foarte năucit. Cred că mai avem timp la dispoziţie, dar nu prea mult.

Îşi verifică telefonul şi mă înghionteşte.

— La mine o să mai dureze. Poţi să-ţi verifici sursa?

Eu sunt. Avem nevoie de tine. Poti să vii? Avem

»

nişte informaţii pentru tine şi ai primit raportul medico-legal?

Bună, CSR. Spune-mi unde sunteţi şi vreau ceva de mâncare.

Îi trimit lui Ricky adresa şi îmi îndrept atenţia spre colegii din cameră.

—Vine cineva să ne ajute. Între timp, iată ceea ce ştim şi ceea ce credem că ştim!

—O clipă! Cine vine? întreabă Spike, ridicându-şi privirea din pozele pe care le printează. Câţi oameni sunt implicaţi în investigaţie?

—Ajung şi la asta, îi răspund. În primul rând, l-am vizitat pe Steve la închisoare. Pe scurt, susţine că nu-şi aminteşte nimic din cele întâmplate după cearta de la petrecere. Susţine că s-a trezit confuz în pădure...

—Dar există o explicaţie pentru asta, mă întrerupe Alice, pentru că am aflat mai târziu că Helen Park a pus somnifere în băutura lui Brooke ca s-o adoarmă şi să pună mâna pe Steve...

—Doar că Steve a dat paharul pe gât, completez eu. De-aia nu-şi mai aminteşte nimic, în afară de faptul că s-a trezit în pădure şi s-a dus apoi la Gogoşăria lui Dotty.

Zora îşi înclină capul într-o parte.

—Asta face Helen Park mai nou? Droghează oameni?

—Da, răspunde Alice. Toată lumea a crezut că Steve s-a îmbătat, dar de vină a fost o combinaţie de alcool şi pastile Ambien.

—Şi eu care credeam că Helen e o fată atât de drăguţă! spune Spike. Îmi cere mereu creioane cu împrumut la orele de algebră şi mi le returnează. Nimeni nu face vreodată asta.

—Ai standarde extrem de joase pentru drăgălăşenie, Spike, intervine Zora.

—Dar, continui eu, încercând să revin la subiectul care ne interesează, poliţiştii susţin că au găsit în pădure atât unul dintre adidaşii lui Steve, cât şi urme de paşi în punctul de belvedere, de unde a căzut Brooke. Însă Dotty susţine că Steve purta ambii adidaşi când a venit să-şi ia o cafea, doar că pe unul l-a uitat în toaletă, când s-a dus să se spele. L-a dat poliţiştilor în ideea că i-l vor returna, iar în clipa următoare...

— Au spus că l-au găsit în pădure, completează Alice. Le-a dat şi înregistrările video de pe camera de luat vederi, care dovedeau că Steve purta ambii adidaşi când a intrat în cafenea. Dar în dosar nu se pomeneşte nimic de vreo înregistrare.

Zora se ridică în picioare şi începe să se plimbe de colocolo, mâncând o felie de pizza.

—Hmm. Asta sună a... înscenare, nu vi se pare? Poliţiştii au plasat adidasul în pădure? Dar de ce? De ce tocmai Steve?

—Asta încercăm să înţelegem şi noi, îi răspund. Nu credem că au mai considerat pe altcineva suspect.

Neil se ridică în picioare.

— Dacă-i adevărat, e curată nebunie. Cu asta se ocupă acum poliţiştii din Castle Cove? Îi acuză pe nedrept pe jucătorii de baschet slabi de înger? Recunosc că nu m-am gândit la asta.

Îmi dă înapoi telefonul şi îl bagă în buzunar pe cel al antrenorului, apoi ia de pe masă una dintre cutiile cu pizza.

— Plec. Mă duc să returnez telefonul antrenorului. Îi livrez pizza acasă de trei ori pe săptămână. Dacă e dat peste cap după orice i-aţi dat, n-o să-şi mai aducă aminte că n-a comandat pizza. Mă apreciază. Îi meditez juma' din jucători.

Dă să plece exact când apare Ricky în prag.

— Cine eşti şi de ce pleci cu mâncarea? îl întreabă ea. Mor de foame.

Ricky scrutează camera cu privirea, analizându-ne pe fiecare în parte şi studiind dovezile împrăştiate peste tot.

— Să stabilim nişte reguli de bază! În primul rând, sunt avocata lui Steve. În al doilea rând, nu vă cunosc pe niciunul dintre voi. În afară de Iris. Şi de micuţa domnişoară Saci cu bani de lângă ea. Nu v-am văzut niciodată, nu m-aţi văzut niciodată. De acord?

—Saci cu bani? repetă Alice. E puţin cam nepoliticos. Chiar e necesară porecla?

—Atât timp cât ăsta-i adevărul, micuţă domnişoară Saci cu bani, răspunde Ricky.

—Ador tot secretismul ăsta, spune Zora. Cât mai mult mister!

—Minunat! răspunde Ricky, luând un loc. Ce informaţii aveţi şi ce vreţi să aflaţi?

Alice se ridică în picioare şi se îndreaptă spre panoul crimei, plin acum cu fotografiile printate ale lui Brooke, ale antrenorului, ale lui Cole, Kennedy şi Alice. Îşi desprinde poza şi o întoarce pe dos, astfel că tot ce vedem acum e doar o pagină albă.

—Ca să nu mai lungim vorba, spune ea, nu mi-am ucis fosta cea mai bună prietenă. Iar pasul următor, ca să mai eliminăm din suspecţi, este să aflăm momentul morţii lui Brooke. Aproximativ.

—Trecut în raportul medico-legal, spune Spike, desfăcând o sticlă de apă minerală.

Ricky studiază un dosar din poală.

— Detectivul Thompson va susţine mâine o conferinţă de presă şi îl va acuza oficial pe Steve Anderson de uciderea lui Brooke Donovan. Sper să încadreze fapta la omucidere involuntară, ceea ce înseamnă că a fost neintenţionată. Ar primi între patru şi şase ani de închisoare. Pentru ucidere din culpă ar primi cincisprezece ani. Totul depinde de versiunea finală a raportului medico-legal. Deocamdată, acuzaţiile se bazează doar pe constatările iniţiale. Varianta pe care nimeni nu şi-o doreşte, mai ales în cazul unui proces cu juraţi, este încadrarea faptei la omor calificat, deoarece...

— Vorbim de la douăzeci şi cinci de ani în sus sau chiar închisoare pe viaţă, completez eu.

Zora scoate un fluierat.

Alice schiţează o grimasă, dar îşi revine rapid şi afişează apoi o figură complet inexpresivă. Probabil că nu vrea să le dea de înţeles colegilor noştri cât de tare o sperie ultima sentinţă.

— Am constatările iniţiale ale raportului medico-legal. E puţin cam neplăcut, aşa că sunteţi pregătiţi, dragii mei?

Încuviinţăm cu toţii din cap.

Ricky citeşte dintr-un document pe care îl ţine pe genunchi.

— Brooke Donovan a căzut în apă aproximativ între orele 23 şi 2 dimineaţa. Pentru că a fost găsită abia două zile mai târziu, trupul se afla într-o stare avansată de putrefacţie din cauza apei sărate, a curenţilor puternici şi a vieţuitoarelor marine. Interesantă aici e cauza morţii.

Ricky îşi ridică privirea din paginile documentului.

—Asta-i viaţa reală, dragii mei. Nu vreo carte sau vreun film, aţi înţeles?

—Spune odată! o îndeamnă Zora. Nu suntem copii.

—Ba exact asta sunteţi, îi răspunde Ricky. A suferit o fractură craniană, cel mai probabil în urma căderii de pe stânci, înainte să fie purtată de valuri. Prezintă zgârieturi pe mâini, genunchi şi picioare, probabil în urma rostogolirii pe panta abruptă. Stare de descompunere cauzată de timpul petrecut în apă. Ora morţii: între miezul nopţii şi 2 dimineaţa.

Alice îşi ţine degetele strâns împreunate.

— Nu e... îngrozitor? Adică e îngrozitor că a murit... dar se pare că cineva a împins-o, nu?

Ricky dă din cap.

— Sau a căzut în toiul unui conflict între îndrăgostiţi, iar presupusul agresor n-a contactat autorităţile. E posibil ca în urma raportului final să reiasă faptul că ar fi putut să scape cu viaţă dacă cineva ar fi chemat ajutoare. Nu ştim cât ar fi putut să reziste. La baza stâncilor. Vestea bună, dacă o puteţi numi aşa, constă în faptul că Steve e un cetăţean-model. Un elev silitor şi un mentor bun, care n-a dat niciodată de belele. Chipeş şi bine îngrijit. Juraţii îşi vor dori să creadă că nu e un criminal. Ar putea fi fiul lor. Nu obişnuieşte să bea, deşi se pare că şi-a pierdut cunoştinţa în pădure. E perfect posibil să fi băut. Cum a ajuns adidasul acolo, după ce a trecut pe la Dotty, e cu totul altă poveste. Şi-mi doresc din tot sufletul să-şi amintească ceva.

— Dar a fost drogat, intervine Alice. E firesc să nu-şi amintească nimic!

Ricky o priveşte cu compasiune în ochi.

—Ştiu, Alice. Dar poliţia nu i-a făcut teste antidrog. Deci afirmaţia asta n-are niciun fundament în faţa juraţilor. Nu există nicio dovadă în acest sens, chiar dacă prietena ta şi-ar recunoaşte fapta, deşi îmi plac acţiunile ei â la Riverdale. Ar trezi anumite semne de întrebare în mintea juraţilor, dar ar scoate la iveală şi... alte aspecte îngrijorătoare. Se ştie că cei care iau Ambien manifestă un comportament ciudat şi violent. Asta mă duce cu gândul la înregistrările video făcute la petrecere, unde Steve, un băiat bine făcut, se poartă grosolan cu prietena lui mult mai scundă. După cum v-am spus şi la bar, asta n-ar da bine în ochii juraţilor.

—La naiba! spune Spike.

—Dar dacă poliţiştii sunt cei care au plasat adidasul la locul faptei? întreabă Zora. Cum ar fi să privim lucrurile şi din unghiul ăsta?

Ricky închide dosarul din poală şi ia o felie de pizza.

—Aveţi nişte bere? Mi s-a făcut poftă de-o bere.

—Suntem doar nişte copii, îi reaminteşte Alice.

—Corect, îi răspunde Ricky, făcându-i cu ochiul. Beţi doar la petrecerile din pădure, adaugă, privind-o apoi pe Zora. Dacă vreţi să-l scoateţi pe Steve ţap ispăşitor, victima unei înscenări puse la cale de poliţie, n-aveţi decât, dar am nevoie de dovezi, pentru că e...

Şi schiţează cu un gest al mâinii declanşarea unei explozii.

— Ricky, spune Alice, cu exasperare în glas, ne-ai enumerat toate lucrurile care-l pot trimite pe Steve în spatele gratiilor. Dar tu pe ce-ţi construieşti apărarea? Doar asta e treaba

ta.

Ricky răsuflă lent.

— Strategia mea de apărare e următoarea... clientul meu a avut o altercaţie cu prietena lui, posibil exacerbată de faptul că a fost drogat, apoi a leşinat în pădure, motiv pentru care nu poate fi făptaşul. Cam asta e. Dacă îl vor acuza de omucidere involuntară, va primi câţiva ani de închisoare. Totul va părea un accident. Voi fi dornică să aflu de ce adidasul lui Steve a apărut brusc în pădure după înfăptuirea crimei şi voi aduce subiectul în discuţie, dar Dotty nu e o martoră prea coerentă. În principal...

Ezită, apoi continuă:

— În principal, voi încerca, la fel ca voi, să îndrept atenţia juraţilor spre un alt făptaş. Să sădesc în mintea lor sămânţa îndoielii.

O priveşte pe Alice cu subînţeles.

—Încetează! spune ea.

—Dar are dreptate, intervin eu. Nu că tu ai făcut-o, Alice, dar trebuie să le distragă cumva atenţia juraţilor, sădindu-le ideea că făptaşul ar putea fi şi altcineva în afară de Steve. Iar tu te încadrezi perfect în rol.

—Îmi pare rău, Saci cu bani, spune Ricky. S-ar putea să merg şi într-o altă direcţie. Nu ştiu încă. Mai am de citit o grămadă de interviuri; trebuie să vorbesc din nou cu Anderson. Poate că vinovatul nici nu se află pe panoul vostru. Cine ştie?

—O clipă! spune Zora. Interviuri? L-au interogat cumva şi pe antrenorul Donovan? Te întreb pentru că ăsta e...

Ridică nişte hârtii.

— ... testamentul Victoriei Levy Donovan, conform căruia, odată ce Brooke avea să împlinească 18 ani, banii Victoriei urmau să fie transferaţi în conturile ei, iar antrenorul nu avea să mai fie administrator fiduciar, ce-o mai fi şi asta... Şi, o, Doamne!

Alice îi smulge testamentul din mână.

—O, Doamne! murmură ea.

—Ce e? întreb eu, sărind în picioare şi uitându-mă peste umărul ei.

Îmi arată un anumit paragraf, pe care îl citeşte cu glas tare, în timp ce eu urmăresc rândurile pe pagină:

Dacă înainte de împlinirea vârstei de 18 ani, beneficiara, BROOKE LEVY DONOVAN, va deceda sau va suferi vătămări corporale ireparabile, necesitând o îngrijire pe termen lung, tutorele ei legal, MATTHEW PAUL DONOVAN, va primi o sumă forfetară de cinci milioane de dolari, plătibilă în momentul renunţării la toate activităţile de îngrijire, la tutela legală şi la toate pretenţiile legale privind bunurile lui BROOKE LEVY DONOVAN acum şi pentru totdeauna.

—Hei, oameni buni! strigă Spike, fluturând prin aer extrasele de cont. Se pare că antrenorul are o gaură în buzunar de vreo trei sute de miare.

—Aşadar, domnule antrenor, spune Zora, înoţi în ape extrem de tulburi. Ai datorii, te întâlneşti cu un tip misterios în noaptea în care fiica ta este împinsă de pe o stâncă...

—Nu răspunde la mesajele trimise de Brooke în seara aia, în care îl roagă să vină după ea, continuă Alice.

—O clipă! spune Ricky, aruncând pe măsuţa de cafea felia de pizza doar pe jumătate mâncată. Brooke i-a scris? A specificat în interviul acordat iniţial poliţiei că nu avea veşti de la ea.

Eu şi Alice ne uităm una la alta.

Alice îi dă lui Ricky telefonul meu, care e acum, mai mult sau mai puţin (şi oare pentru cât timp?) şi telefonul antrenorului.

Ricky îl cercetează scurt, apoi i-l dă înapoi lui Alice.

— Nici nu vreau să ştiu, spune ea, cum aţi pus mâna pe el, cum l-aţi clonat şi aşa mai departe.

Avocata deschide din nou dosarul şi-şi citeşte însemnările.

— Lucy Hollister, alibiul lui Matt Donovan, confirmă faptul că antrenorul a fost la ea acasă între 2 şi 3 dimineaţa, dar nu poate să dovedească unde a fost înainte. Susţine că a corectat nişte lucrări. Apoi s-a dus acasă şi s-a culcat, convins că Brooke era acasă la prietena ei. În afară de datele din telefon, ce alte informaţii mai aveţi? Orice altceva e binevenit.

Şi începem să vorbim cu toţii deodată, relatându-i mesajele primite de la Kevin, certurile dintre Brooke şi antrenor şi aventurile lui cu profesoarele de la şcoală.

În toiul acestui vacarm, când nimeni nu mă vede, îi scriu un mesaj lui Alice.

Persoana aia pe care o ştii şi care ştie lucruri. N-ai putea să insişti să-ţi dea nişte detalii despre adidasul lui Steve şi anchetă? De ce ar plasa poliţiştii adidasul la locul faptei şi de ce ar încerca să-i însceneze totul lui Steve? Poate că prietenul tău ar putea afla ceva. Poliţişti corupţi?

Cu toate astea, într-un colţişor al minţii, în ciuda unor dovezi care par să-l incrimineze pe antrenor, cred că oricine de pe panoul nostru poate fi încă făptaşul. Mai ales Autorul necunoscut.

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

TABEL CRONOLOGIC

31 OCTOMBRIE

ALICE

21:00 Alice soseşte la petrecere; se ceartă cu Brooke şi cu Steve

21:30 Alice pleacă de la petrecere

IRIS

21:35 Iris o vede pe Alice în maşină pe Autostrada 1, venind de la Castelul Levy 21:45 Iris o vede pe Brooke fugind pe Autostrada 1 Atunci a fost văzută ultima dată Brooke

ANTRENORUL DONOVAN

21:00 - 22:30 Corectează lucrări?

22:30 - 02:00 NU SE ŞTIE

22:30 Primeşte primul mesaj de la Brooke (nu-i

răspunde)

22:38 Primeşte al doilea mesaj de la Brooke (nu-i răspunde)

22:40 Primeşte al treilea mesaj de la Brooke (nu-i răspunde)

02:00 - 03:00 E acasă la Lucy Hollister 03:00 E acasă (chipurile) 07:55 Alice îl vede la şcoală

KENNEDY

21:00 - 23:00 E la petrecerea de la Castelul Levy 23:30 - ?? Înregistrare cu Cole Fielding, cu ora afişată

?? Kennedy se duce acasă. Brooke nu mai apare (îşi dă seama de asta abia a doua zi de dimineaţă) 7:52 Alice o vede la şcoală

COLE

La fel ca Rebecca Kennedy. STEVE

20:00 E la petrecere

21:15 Se ceartă cu Brooke

22:30 Pleacă de la petrecere

02:00 - 07:15 (aproximativ) Susţine că a dormit în

pădure; nu există dovezi

07:25 A fost văzut la Gogoşăria lui Dotty

08:00 A fost văzut la şcoală

BROOKE

20:00 E la petrecere 21:15 Se ceartă cu Steve

21:45 Pleacă de la petrecere; Iris Adams o vede pe Autostrada 1

22:30 Îi trimite primul mesaj antrenorului (nu primeşte răspuns)

22:38 Îi trimite al doilea mesaj antrenorului (nu primeşte răspuns)

22:40 Îi trimite al treilea mesaj antrenorului (nu primeşte răspuns)

Ora aproximativă a morţii: între 00:00 şi 02:00

Capitolul 23

ALICE

8 NOIEMBRIE 11:22

„E ca toţi oamenii tăcuţi care, când îşi pierd firea, o fac la modul serios!”*

- AGATHA CHRISTIE, UCIGAŞUL ABC

DUPĂ ISTORIE, MĂ DUC LA URMĂTOAREA ORĂ, cu ochii în telefon, când mă lovesc de un perete de cărămidă.

— Ooo!

Sar înapoi şi scap telefonul din mână. Frecându-mi umărul care s-a izbit de zid, mă aplec ca să-mi recuperez telefonul.

— Bună, Alice, spune o voce joasă de deasupra mea - o voce familiară.

Ridic privirea, stând ghemuită pe vine, şi realizez că nu m-am lovit de un perete, ci de o persoană. O persoană foarte, foarte înaltă şi foarte, foarte supărată.

Antrenorul. Stă în faţa mea, cu braţele încrucişate, roşu la faţă şi cu ochii scăpărând scântei. Nu l-am văzut niciodată atât de furios, nu eu personal, dar în minte mi se furişează iute o amintire. Anul trecut, după un meci de baschet jucat în deplasare, Steve a venit la mine acasă şi mi-a povestit, în mod clar şocat, că antrenorul şi-a pierdut cumpătul în timpul celei de a doua reprize şi a fost dat afară de pe teren. Abia acum mi-am amintit întâmplarea - mi s-a părut puţin cam exagerată. Însă acum îmi dau seama că nu a fost deloc aşa. Antrenorul e negru de furie.

O! O, nu! Stomacul mi se întoarce pe dos. E de rău. Mă ridic încet, cu telefonul în mână. Încep să-i scriu lui Iris - un SOS, ceva, ca să-i dau de veste că voi fi ucisă în curând -, dar până să tastez vreo literă, antrenorul îmi smulge telefonul din mână.

— Nu cred că ai nevoie de el acum.

Înghit în sec, schiţând un zâmbet fals ca să-mi împiedic buzele să tremure. Îmi fac curaj spunându-mi că suntem într-un loc public. Holul geme de elevi. E bine că e multă lume.

— Bună ziua, domnule antrenor. Mă bucur să văd că vă simţiţi mai bine, îi răspund, reuşind să-mi menţin tonul neutru, chiar dacă mai am puţin şi vomit.

Dumnezeule, chiar ar trebui să mă fac actriţă!

— Lasă vrăjeala asta ieftină, Alice! Trebuie să stăm de vorbă, îmi spune cu glas scăzut.

Se uită în jur, părând să observe pentru prima oară câte perechi de ochi sunt aţintite asupra noastră.

— Hai să mergem în biroul meu, te rog!

Dacă el chiar crede că îl voi asculta, probabil că mă consideră mult mai proastă decât sunt de fapt. Clatin din cap.

— Îmi pare rău, domnule antrenor, dar o să întârzii la următoarea oră, dacă nu plec chiar acum.

Dau să trec pe lângă el, dar îmi blochează imediat calea. La naiba! Se mişcă repede pentru un bărbat masiv.

— Alice, nu e de glumă, îmi spune, coborând şi mai mult tonul glasului în timp ce se apleacă spre mine. Ai fost ieri la mine acasă..., începe, şi mi-am găsit biroul vraişte. Apoi mă trezesc cu un puşti la uşă, care îmi livrează o pizza pe care nu am comandat-o şi mă roagă să-l las să se ducă la toaletă.

După ce-a plecat mi-am găsit telefonul în dulapul cu medicamente din baie, deşi sunt convins că nu eu l-am pus acolo. Expresia din ochii lui îmi trimite un fior pe şira spinării.

— Trebuie să-mi spui chiar acum ce s-a întâmplat!

Îmi înclin capul într-o parte şi clipesc, întruchiparea nevinovăţiei.

— Nu ştiu la ce vă referiţi. Am venit la dumneavoastră acasă şi am stat de vorbă. Aţi băut... puţin, murmur eu. Ştiu că toată povestea asta cu Brooke v-a afectat. Când a venit Lilian, am încercat să vă acopăr, dar ştiţi cât de autoritară e...

Mă opresc, apoi continui:

—Chiar trebuie să plec...

—Alice Ogilvie, mă întrerupe el, ştiu că mi-ai făcut ceva când ai venit ieri la mine. Şi mai ştiu că nu-mi las niciodată biroul vraişte - nici acasă, nici la şcoală. Fotografia lui Brooke de la balul debutantelor a dispărut. Nu i-am acordat prea multă importanţă până ieri, dar acum..., continuă, mijindu-şi ochii. Şi sunt ferm convins... Sunt ferm convins că n-am băut decât o bere. O să aflu ce-ai făcut, crede-mă pe cuvânt!

Se apropie tulburător de mult de mine. Fac un pas înapoi, iar el unul în faţă. O expresie sălbatică îi schimonoseşte chipul. Şi ridică vocea.

—Am ştiut mereu că eşti o belea. Ai încurajat-o pe Brooke să facă numai prostii. Iar după povestea de astă-vară..., spune el, afişând un surâs dispreţuitor. Sper că-ţi dai seama că nimeni n-o să te creadă, chiar dacă...

—S-a întâmplat ceva? îl întrerupe o voce din spatele meu. Domnule antrenor Donovan, ce căutaţi la şcoală?

Mă întorc şi o văd pe doamna Westmacott, cu braţele încrucişate şi o expresie ciudată pe chip.

— E totul în ordine, Alice?

Antrenorul se retrage. Se pare că a înţeles că ideea de a veni la şcoală, ca să ia la întrebări o elevă de 17 ani, n-a fost o mişcare prea inteligentă. În jurul nostru s-a strâns o mulţime şi câţiva colegi ne filmează cu telefoanele.

— Da, îi răspunde el, dregându-şi vocea. Totul e-n regulă. Vorbeam cu Alice despre... mici detalii. Legate de înmormântare.

Îmi returnează telefonul.

Westmacott se uită când la mine, când la el, cu o privire care îmi face pielea de găină, şi încuviinţez din cap. Abia aştept să plec dracului de aici şi să-i spun lui Iris ce s-a întâmplat, iar dacă singura şansă s-o fac e să-i susţin minciuna antrenorului, atunci aşa să fie! Nici că-mi pasă.

— Mi s-a părut că am auzit... Westmacott ezită, apoi clatină din cap.

— Nu mai contează. Matthew, cred că Alice trebuie să se ducă la ore. Te conduc eu.

Antrenorul şovăie o clipă, apoi dă din cap. Când Westmacott se întoarce să plece, însoţită de Donovan, el se mai apleacă o dată spre mine şi mârâie:

— Sper că ştii că încă n-am terminat cu tine, Alice Ogilvie! Îi zâmbesc cu gura până la urechi şi îmi flutur degetele

în semn de la revedere. Dar imediat cum dispare după colţ şi mulţimea din jur se risipeşte, mă sprijin de un dulap şi, cu mâini tremurânde, îi trimit un mesaj lui Iris.

KWB, CANAL 10

8 NOIEMBRIE

15:00

Tessa Hopkins: Transmit în direct de la Departamentul de Poliţie din Castle Cove. Din clipă în clipă, detectivul Thompson, anchetatorul care conduce investigaţiile în ancheta Brooke Donovan, va anunţa în mod oficial acuzaţiile aduse lui Steve Anderson, în vârstă de 18 ani. Ne aşteptăm ca Anderson să fie acuzat de omucidere involuntară.

Detectivul Thompson: Bună seara! Vă comunic declaraţiile oficiale, apoivă răspund şi la întrebări. După cum ştiţi, Brooke Donovan a dispărut în noaptea de Halloween, după o petrecere organizată la Castelul Levy. Am bănuit iniţial că a fugit de acasă, bazându-ne pe faptul că o altă adolescentă din Castle Cove a dispărut într-un mod similar vara trecută. Respectiva adolescentă s-a întors din proprie voinţă. Din păcate, nu aşa s-a întâmplat cu domnişoara Donovan. Credem că domnişoara Donovan s-a certat cu prietenul ei, domnul Anderson, în seara de Halloween, şi a fost văzută pentru ultima oară, după conflict, pe Autostrada 1. După anchetarea prietenilor şi a familiei, mai cu seamă după discuţiile purtate cu domnul Anderson, a devenit evident că acţiunile sale din seara dispariţiei sunt extrem de suspecte. Există anumite neconcordanţe tulburătoare în discuţiile purtate cu domnul Anderson. În plus, au fost găsite obiecte aparţinând suspectului în zona aproximativă unde domnişoara Donovan a fost văzută pentru ultima oară în viaţă. Conform unui primraport medico-legal, se pare că victima a decedat în urma rănilor căpătate în timpul căderii de pe stânci. Nu ştim încă dacă a împins-o cineva sau dacă a căzut în urma unui conflict. În acest moment, suntem alături, prin gânduri şi rugăciuni, de membrii familiei îndoliate a victimei şi vă rugăm să le acordaţi intimitatea şi răgazul necesare pentru a-şi plânge pierderea în tihnă. Am întreprins o investigaţie amănunţită şi bine condusă, pentru care vreau să-i mulţumesc în mod deosebit lui Mary Malone, care a venit special să ne ajute în desfăşurarea anchetei. În acest moment, Steve Anderson e acuzat de omucidere involuntară. În momentul primirii raportului final al autopsiei, acuzaţiile s-ar putea schimba semnificativ.

Tessa Hopkins: Domnule detectiv Thompson, ne puteţi spune mai

multe despre dovezile care îl incriminează pe Steve Anderson de moartea lui Brooke Donovan? I-a fost găsit ADN-ul pe trupul victimei sau în apropiere de locul crimei?

Detectivul Thompson: Cadavrul a stat în apă timp de două zile şi, după cum bine ştiţi, a fost supus procesului de descompunere din cauza sării, reziduurilor şi vieţuitoarelor marine. Testele ADN se efectuează pe baza probelor găsite în zona stâncilor, pe cadavrul victimei şi în perimetrul pădurii.

Reporter: Ce alte dovezi incriminatoare mai aveţi, care îl leagă pe suspect de moartea victimei?

Reporter: Ne puteţi spune dacă Brooke a mai trăit după ce-a căzut de pe stânci?

Reporter: A fost abuzată sexual?

Reporter: Aveţi probe ADN care să stabilească o legătură între Anderson şi Donovan?

Reporter: Unde e telefonul lui Brooke Donovan?

Detectivul Thompson: Ne aflămîn plin proces de strângere a probelor ADN. Nu credem că a fost abuzată sexual. Câţiva participanţi la petrecere au filmat o confruntare fizică între domnişoara Donovan şi domnul Anderson din seara aceea, care ne face să credem că domnul Anderson a plecat ceva mai târziu de la petrecere, ca să o caute pe domnişoara Donovan, şi a găsit-o în pădure, unde a avut loc un alt conflict.

Reporter: Au existat şi alţi suspecţi în acest caz?

Reporter: Puteţi să ne spuneţicare e legătura dintre dispariţia lui Brooke şi cea a unei alte adolescente din vara trecută? N-au avut amândouă o relaţie cu Steve Anderson? Aţi stat de vorbă şi cu adolescenta în cauză?

CNN: Domnule detectiv Thompson, puteţi să ne explicaţi de ce aţi aşteptat două zile ca să începeţi căutările? Deşi Brooke Donovan avea 17 ani în momentul dispariţiei, departamentul dumneavoastră nu a emis o alertă de tip Amber. Nu aţi anchetat martorii timp de două zile şi se pare că nici tatăl ei vitreg n-a contactat poliţia câteva ore bune după ce a descoperit dispariţia fiicei sale.

Detectivul Thompson: După cum v-am spus deja, am crezut că victima copiază dispariţia unei alte adolescente. Nu mă înţelege greşit, amice, am făcut tot ce am putut, cu ce am avut la dispoziţie în momentul respectiv! Nu am emis o alertă de tip Amber pentru că nu am considerat că ne confruntăm cu un caz de răpire. Tatăl ei vitreg a declarat că fiica lui avea anumite probleme...

Mary Malone, anchetator: Aş vrea să intervin aici pentru o clipă, vă mulţumesc. Departamentul de Poliţie din Castle Cove merită toată aprecierea pentru o investigaţie impecabilă privind cazul uneifete dificile şicumva instabile psihic. Domnul Anderson este o vedetă în lumea sportului, care se confruntă cu foarte multă presiune. Provine dintr-un mediu cu totul diferit de cel al domnişoarei Donovan, motiv care ne alimentează bănuiala că presiunea exercitată de şcoală şi de familie s-a dovedit mult prea covârşitoare, făcându-l să cedeze. A avut anumite probleme cu violenţa în trecut. Şi a băut în seara cri...

Tessa Hopkins: Ne puteţi spune care sunt aceste probleme cu violenţa din trecut? Şi dacă a băut la petrecere, i s-au recoltat probe toxicologice?

Mary Malone: Nu s-au efectuate teste toxicologice în timpul primului interviu; poliţia încă credea că domnişoara Donovan a...

CNN: Ne confruntăm cu o problemă de decalaj între momentul dispariţieivictimeişimomentul demarării operaţiunilor de căutare. Aţi putea să...

(O voce din mulţime): V-am dat adidasul lui! Ce s-a întâmplat cu el? Pe-ăsta spuneţi că l-aţi găsit la punctul de belvedere? Pentru că...

Mary Malone: Vă mulţumim pentru timpul acordat.

Capitolul 24

IRIS

8 NOIEMBRIE 16:00

COLE FIELDING ÎMI OFERĂ peste tejghea o pereche de role.

— Ai văzut-o? mă întreabă el, complet uluit. Conferinţa de presă?

— Am văzut-o.

Chiar o văzusem. Spike mi-a trimis linkul şi am recunoscut şi vocea aspră din mulţimea adunată în faţa secţiei de poliţie: era a lui Dotty Schumacher. După ce a întrebat ce s-a întâmplat cu adidasul lui Steve, iar poliţiştii au întrerupt conferinţa, un fior mi-a străbătut şira spinării. Cu siguranţă se petrece ceva ciudat aici. Ceva foarte bizar şi sper că sursa lui Alice ne va oferi în curând ceva concret, pentru că, dacă vrem să susţinem varianta înscenării puse la cale de poliţie, trebuie să ştim cu ce ne confruntăm.

— Aş vrea să-l omor, sincer să fiu, spune Cole. Pe ticălosu' ăla. Brooke n-a făcut rău nimănui. Şi-a pierdut controlul la sfârşitul petrecerii, e adevărat, dar n-am crezut că ar putea face aşa ceva. Dar, când bei, îţi poţi pierde minţile, nu? Steve nu e însă genul care să-şi bea minţile.

Şovăi, apoi decid să dau cărţile pe faţă.

— S-ar putea să nu fi băut chiar atât de mult... poate că cineva i-a pus ceva în băutură. Au fost foarte mulţi oameni la petrecere. Poate că cineva a turnat ceva în băutura cuiva şi s-a întâmplat ca fix aceea să ajungă la Steve.

N-am de gând să-i pomenesc numele lui Park.

— Cam înspăimântător, spune Cole, încruntat, dar, da... ar fi o explicaţie pentru comportamentul lui ciudat. Dar încă nu-mi vine să cred. Că Brooke nu mai e. N-am pierdut nicio fiinţă dragă până acum.

Îşi dă la o parte o şuviţă de păr din ochii ce-i licăresc de tristeţe.

Cole pare atât de nefericit, iar eu nu reuşesc să-mi desprind privirea de pe buzele lui pline şi pielea perfectă. E ceva greşit în asta? Da, probabil că e greşit în toate modurile posibile.

Îmi iau rolele, mă îndepărtez de Cole şi mi le pun în picioare. Spike, Neil şi Zora îmi fac cu mâna de pe ring. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri. Rolele mă vor ajuta. Întotdeauna mă ajută.

—Iris! mă strigă Alice, aproape fără suflu, încercând să şteargă ştampila de admitere pe ring. E de rău, murmură apoi, udându-şi un deget şi frecându-şi cu furie dosul palmei.

—Alice, spune-mi că sursa ta are nişte informaţii care ne pot fi de folos!

—Se străduieşte, îmi răspunde. Cred că... , şovăie, apoi continuă: Cred că trebuie să ne axăm asupra antrenorului. Mi-am stors creierii, dar nu văd asupra cui am mai putea arunca vina. Nici măcar asupra lui Kennedy, oricât de mult mi-aş dori.

Privesc rolele, îngândurată.

—Şi atunci care e următorul pas? I-am oferit lui Ricky toate informaţiile legate de antrenor. Vrei să-l urmărim din nou?

—Mă gândesc, îmi răspunde, ţuguindu-şi buzele.

—Ia-ţi nişte role! îi spun, legându-mi şireturile.

—Mmm, nu!

— Mmm, ba da! O să te ajute să gândeşti. Bosumflată, Alice se duce la Cole ca să împrumute o pereche de role.

— Nu prea mai ştiu cum să mă dau cu ele, îmi spune când se întoarce, ţinând rolele în mână cu un gest afectat. Cine le mai foloseşte? Nu vreau să iau vreo ciupercă.

— Pune-le în picioare, Alice!

Mă învârt într-un cerc mic în jurul băncii. Gândul că antrenorul a venit la şcoală ca s-o ia la întrebări pe Alice nu-mi dă pace. Ar putea oare să-şi dea seama că i-am clonat telefonul? Şi că toate datele sunt acum în telefonul meu? Am deja Creatura pe cap; n-am nevoie de alt bărbat violent pe urmele mele.

Alice se clatină uşor când se ridică. O prind de cot.

— Te ajut eu. Relaxează-te! Mai ştii cum să te opreşti, da? Îi arăt cum să încline rola ca să o facă.

— De trei ani am reuşit să scap de orele de educaţie fizică, îmi răspunde, exasperată. Numai asta-mi lipsea acum!

Pornim spre mijlocul ringului. Spike şi Zora vin la noi. Neil e singur de cealaltă parte a ringului.

— Trebuie s-o ajutăm pe Alice, le spun eu. Şi trebuie să venim cu un plan.

Spike mă ia de braţ, eu o iau pe Alice, iar Zora îşi împleteşte braţul de cel stâng al lui Alice.

—Parcă aş fi un sandvici, oftează Alice.

—Bun, spun eu.

Mă simt mai bine odată ce începem să ne mişcăm pe ring.

—Să analizăm lucrurile certe pe care le cunoaştem. Antrenorul are datorii. Urmează să primească cinci milioane de dolari acum, că a murit Brooke...

—Are aventuri cu câteva profesoare şi, după cum reiese din extrasele de cont, le oferea cadouri destul de scumpe -, dar asta nu-l transformă într-un ucigaş, adaugă Zora.

—Dacă ţinem cont de ce a zis Kennedy şi de mesajele din telefonul lui de la Brooke, s-a despărţit de Westmacott pentru că fiica lui era supărată că s-ar putea căsători cu consiliera...

—Pe de altă parte, spune Alice, pufăind, roşie la faţă de efort, o presa pe Brooke să-l facă administrator fiduciar ca să-şi primească stipendiul lunar până când Brooke avea să termine facultatea. Şi cine e individu' ăsta, Kevin, care ţinea morţiş să se întâlnească cu antrenorul în noaptea de Halloween? Am senzaţia că acest Kevin...

—Da, şi pe mine mă obsedează tipu' ăsta, spune Zora. Dacă antrenorul n-a răspuns mesajelor lui Brooke, atunci era cu Kevin? Şi de ce? Iar dacă a omorât-o într-adevăr pe Brooke, oare acest Kevin l-a ajutat? Apoi, când totul s-a terminat, antrenorul se duce acasă la domnişoara Hollister pentru o partidă de amor?

Spike se desprinde de grupul nostru şi o ia înainte, întorcându-se cu faţa la noi.

—Antrenorul are datorii imense; alibiul lui din seara respectivă e

şubred. E evident că poliţiştii au făcut o treabă de mântuială când l-au investigat. Dacă l-au investigat. Adică eu pe pista asta aş fi mers. Iubit, tată... Toţi cei cu care Brooke avea probleme.

—Să nu uităm nici de mesajul criptic pe care l-a trimis! spune Alice. Oare chiar se referea la sistemul de alarmă? Nu-i pot da de cap.

—Tind să cred că poate şi Lilian e implicată în povestea asta, intervin eu. Adică orice e posibil. Dacă vrei să ştergi publicitatea negativă, găseşti un ţap ispăşitor, bagi pe cineva la puşcărie şi-ţi vezi mai departe de viaţă. Poate că a plătit vreun poliţist să pună adidasul la locul faptei. Cine ştie? Oamenii bogaţi fac lucruri ciudate. Am văzut cândva un serial în care o bunică l-a plătit pe nepotul pe care-l plăcea cel mai puţin să-şi asume crima înfăptuită de nepotul preferat.

—Cam aiurea, spune Spike, clătinând din cap şi privind-o pe Alice. Ca bogătaşii să arunce vina pe sărăntoci doar ca să evite neplăcerile provocate de o crimă.

—Nu suntem toţi aşa! ripostează Alice. Nu eu v-am marginalizat. Oricum, bună încercare, Iris, dar mă îndoiesc că Lilian are vreo legătură cu povestea asta.

—Park e bogată şi a încercat s-o drogheze pe Brooke! strigă Zora. Kennedy face filmuleţe porno! Povestea o să ajungă pe primele pagini din TMZ, credeţi-mă pe cuvânt!

—Voi aţi fumat iarbă, spune Alice.

—Da, dar n-o strecurăm în paharul nimănui, ca s-o zic pe-aia dreapta, răspunde Spike. Şi nici nu facem filmuleţe porno. Suntem un grup de neprihăniţi. Cu excepţia Zorei.

Mă desprind de grup şi mă întorc cu faţa spre ei, patinând cu spatele lângă Spike. Alice se clatină, dar o susţine Zora.

—Bun, spun eu. Mâine are loc cea de-a doua audiere a lui Steve. Antrenorul pare speriat. A luat-o la întrebări pe Alice la şcoală. Practic a ameninţat-o. Asta înseamnă că are multe de ascuns, după părerea mea. Trebuie să facem ceva - şi cât mai repede cu putinţă. Înmormântarea lui Brooke va avea loc vineri. Trebuie să fim cu toţii prezenţi şi să stăm cu ochii pe antrenor. Înclin să cred că el e vinovat. Şi, da, poate că a fost şi ajutat.

—Corect, spune Zora. Trebuie să-l găsim pe misteriosul Kevin. Să aflăm care-i treaba cu el. E o ipoteză interesantă. O tentativă ratată de

răpire şi răscumpărare. Antrenorul e dator vândut, are nevoie de bani, o presează pe Brooke să-i dea mai mulţi, ea refuză şi, poate în cârdăşie cu acest Kevin, o răpeşte ca să obţină o răscumpărare, dar totul se duce de râpă.

—N-o să ne spună nimic, intervin eu, frustrată.

—Ba ar putea s-o facă, spune Alice. Dacă îl convingem că antrenorul e cel care îl contactează. Avem numărul lui de telefon. Îi scriem un mesaj de pe unul din telefoanele cu cartelă preplătită, sub pretextul că antrenorul şi-a luat un alt telefon, şi îi propunem să ne întâlnim urgent...

—Sună bine, spune Spike. Dar nu putem să ne facem cu toţii apariţia - cinci puştani...

—Lui Alice i se strică maşina, zice Zora. Spike, aranjezi tu ceva la ea. Cei de la depan[ri auto sunt pe drum. Ajungem mai devreme la locul de întâlnire. Dă întâmplător peste noi...

—Şi încă ceva, intervin eu. Suntem singuri, în mijlocul drumului, speriaţi că nu cunoaştem oraşul, nişte bieţi elevi străini, care s-au trezit la o şcoală unde bântuie criminalii. Şi îi cerem ajutorul...

Îi surprind privirea lui Alice. Înţelege foarte bine unde bat. Neil ne prinde din urmă, gâfâind.

—Ce-am pierdut? Ce se petrece aici?

—Trei ani de franceză îşi vor spune în sfârşit cuvântul. Despre asta este vorba, Neil, îi răspunde Alice, încântată. Ah putain ga va etre chaud![19]

19 O să fie al naibii de cald! (lb. fr.) (n. t.)

PANOUL CRIMEI

Steve Anderson

Helen Park Rebecca Kennedy Alice Ogilvie Cole Tielding Antrenorul Donovan Accident Autor necunoscut Kevin???

Capitolul 25

ALICE

8 NOIEMBRIE 17:32

„Stai cu ochii-n patru! Şi urechile ciulite! Pune-ţi mintea la contribuţie dacă ai aşa ceva! Şi, dacă e cazul, treci la acţiune!”

- AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

SUNTEM ÎN MAŞINĂ şi luăm curba în viteză pe drumul de ieşire din centrul oraşului spre Autostrada 1.

— Iată care-i planul! le spun însoţitorilor mei. Hercule Poirot...

— Cine? murmură Zora din spate.

Sunt tentată să-mi întorc capul ca să mă uit urât la ea, dar, după cum am aflat în răstimpul petrecut în Toscana, acest lucru poate fi extrem de periculos.

— Un detectiv renumit, ripostez, în schimb, cu glas răstit, împingându-mi ochelarii de soare pe nas şi virând ca să iau curba.

Partea cea mai dificilă a acestei secţiuni de drum constă în faptul că, la apus, soarele te orbeşte la propriu când întorci. Şi acum e fix acel moment din zi.

— Dumnezeule, Alice! strigă Spike de pe bancheta din spate. Chiar vrei să ne omori? Tocmai acum, când avem şansa să descoperim cine e asasinul?

— Îmi pare rău, îi răspund, deşi nu-mi pare.

Măcar le-am captat atenţia.

—Aşadar, după cum spuneam, Poirot - marele detectiv din romanele Agathei Christie...

—Ştie, sper, că e doar un personaj fictiv, nu? o aud pe Zora murmurând.

Fata asta chiar mă calcă pe nervi.

— Şi, repet eu, nu uitaţi că acţiunea romanelor se petrece cam acum o sută de ani! Dar una dintre tehnicile preferate de investigaţie ale lui Poirot era să se folosească de dispreţul pe care englezii îl nutresc faţă de străini, considerându-i inferiori. Afişându-şi ostentativ originile franţuzeşti - deşi era, fireşte, belgian -, îi determina să-i împărtăşească mai multe informaţii decât ar fi făcut-o în mod normal. Şi profita de ideile lor preconcepute sau ceva pe acolo. Cred că aşa ar trebui să procedăm şi noi ca să ne dăm seama cine e acest Kevin şi ce voia de la antrenor.

Pentru o clipă, în maşină se aşterne tăcerea, apoi Spike spune:

—Alice, e o idee genială!

—Da, cred că e un plan foarte bun, spune Iris de pe scaunul din dreapta.

—Atunci să-l punem în aplicare! adaugă şi Neil.

Trece o secundă, apoi încă una, înainte ca o voce de pe bancheta din spate să spună, fără tragere de inimă:

— În regulă, m-aţi convins, murmură Zora.

Opresc pe partea împădurită a Autostrăzii 1, la aproape un kilometru de locul unde „antrenorul" i-a dat întâlnire lui Kevin.

— Sunteţi gata să vă puneţi în practică franceza?

Mă întorc cu faţa spre toţi patru, toată numai un zâmbet. O să fie distractiv.

Descui capota şi ieşim cu toţii din maşină. Spike se duce în faţă şi deschide capota, sprijinind-o în bara de metal. Se apleacă şi începe să umble prin ce-o fi pe acolo. Motorul, probabil, nu? I se alătură şi Neil, care începe să-i dea instrucţiuni.

—Par-le-vous franceză? mă întreabă Iris, privindu-mă cu sprâncenele arcuite şi un zâmbet larg pe buze. Cum sună?

—Perfect. Atât timp cât tipu' nu ştie nicio boabă de franceză, cred că o să ne descurcăm de minune.

—Gata, am rezolvat! exclamă Spike, ţinând în mână un obiect mic şi

negru, cu o expresie triumfătoare pe chip. Oficial, maşina are pană. Cel puţin pentru moment.

Râde şi bagă obiectul în buzunar, apoi începe să ţopăie de colo-colo şi să-şi lovească pumnii de-ai lui Neil, ceea ce e chiar distractiv.

Mă uit la Iris, dar are chipul impasibil. Dau să-i potolesc pe cei doi, dar am sentimentul că Iris e cu gândurile în altă parte.

— Când tipu' o să ajungă aici, voi doi o să vă prefaceţi că reparaţi maşina, bine? Zora şi Iris o să stea pe lângă voi, prefăcându-se îngrijorate. Iris, mânjeşte-te cu ceva pe faţă! Ca să arăţi cât mai jalnic cu putinţă. Iar eu o să conduc ostilităţile. De acord?

Toată lumea încuviinţează la unison.

— Ce ziceţi, el o fi? întreabă Zora, privind o maşină ce se apropie pe drum.

Are un motor puternic, unul dintre acelea pe care le auzi de la un kilometru depărtare.

Neil se uită la ceasul de la mână.

— Pun pariu că da. Chiar la ţanc.

Îmi scot din buzunar telefonul cu cartelă preplătită ca să văd dacă i-a scris vreun mesaj „antrenorului”, dar nu e nimic nou, doar corespondenţa de mai devreme, când m-am dat drept antrenorul şi i-am propus să ne întâlnim aici la ora 17:50. OK, a răspuns Kevin, ar fi bine să-i ai de data asta, şi asta a fost tot. Nu ştiu la ce să mă aştept de la această întâlnire, dar trebuie să spun că mă bucur că eu şi Iris avem acum întăriri.

În timp ce maşina se apropie, ne împrăştiem după cum am stabilit. Neil şi Spike se bagă cu capetele sub capotă, iar Iris şi Zora se plimbă de colo-colo, în spatele lor, cu expresii tulburate pe feţe.

Eu mă duc la marginea drumului şi încep să fac ca nebuna cu mâna, încercând să-i atrag atenţia şoferului. Sper din tot sufletul că acesta e, într-adevăr, Kevin, altfel ne vom confrunta cu o situaţie superstânjenitoare. Maşina încetineşte, iar semnalizatorul care începe să licăre îmi dă de înţeles că o să oprească.

Întorcându-mă iute spre maşina mea, afişez cea mai neajutorată expresie din lume, în timp ce inima îmi bate cu putere în piept.

—Ce faceţi, copii, aici? întreabă omul de la volan, cu o voce gravă şi o mustaţă neagră şi deasă. Aţi făcut pană?

—Oui, îi răspund eu. Ăăă... le automobile... s-a stricat şi nu vrea să mai porneşte din nou. Nom d'un nom d'un nom!

Habar n-am dacă ce-am spus are vreun sens, dar îmi amintesc că e replica lui Poirot din Moarte pe Nil. Omul mă priveşte îndelung.

— Sunteţi francezi?

O, Doamne, ştie că am vorbit în franceză? Dacă...

—N-o vorbesc, continuă el, iar eu răsuflu uşurată. Dar fiica mea a studiat-o la Castle Cove High.

—Oui! repet eu. Castle Cove High. Noi... cum se spune? Învăţăm acolo! Elevi străini.

Arăt cu mâna spre noi toţi, iar Spike şi Iris dau vehement din cap.

— Elevi străini, carevasăzică! S-au petrecut nişte lucruri cam triste în ultimul timp la liceul ăla. Povestea cu fata lui Donovan.

Clatină din cap, vorbind în barbă.

— Donovan are obiceiul să se bage în belele. Sincer să fiu, mă mir că n-a sfârşit el la baza stâncilor.

Mă prefac că nu înţeleg o iotă din ce spune.

—Oui. Fata moartă, îi răspund, încruntată. Cette pauvre petite!

—Cred că e puţin înfricoşător pentru voi toţi, continuă el, mai mult pentru sine. Să bateţi atâta drum până în Statele Unite, ca să vă confruntaţi în final cu o tragedie ca asta! murmură, oftând adânc. Hai să văd dacă vă pot ajuta, copii! Am o întâlnire peste câteva minute, dar Donovan mai poate să aştepte. Şi el m-a tot lăsat să aştept.

—Merci, mon ami, merci.

Ţopăi pe loc, bătând din palme, în timp ce bărbatul iese din maşină. E perfect. Nu doar că ne oferă informaţii, dar sigur e Kevin!

Se îndreaptă spre Spike.

—Care e problema?

—Ăăă... pană? răspunde Spike, arătându-i interiorul capotei. Eu... oui oui oui!

Îi arată din nou maşina şi face un pas în spate, roşu la faţă.

— Scuze, scuze! intervin eu, apropiindu-mă în grabă. Engleza lui... foarte proastă.

Îl ţintuiesc cu privirea pe Spike, ca să-i dau de înţeles că ar face bine să-şi păstreze cumpătul, şi mă întorc spre Kevin.

—Ajutorul dumneavoastră e... ăăă... binevenit. Omul izbucneşte în râs.

—Îţi apreciez strădania, scumpo.

Mă crispez. Ce idiot! Măcar crede cu tărie că nu ştim o iotă de engleză.

— *Mais oui, îi răspund, fluturându-mi genele, sfioasă. Aţi spus... că există o întâlnire? Că tu ai?*

Îşi desprinde privirea de la motor.

—N-ai de ce să-ţi faci griji. E-n regulă. Mă întâlnesc cu cineva care îmi datorează nişte bani, asta-i tot.

—Ba... ni?

Scot o grimasă şi dau din umeri.

— *Qu'est-ce qu'il y a?*

Antrenorul îi datorează bani? Dar cine e individul ăsta? Clatină din cap.

— Habar n-am ce spui, dar sună frumos. O să mă uit puţin la motor, dar, mai întâi, trebuie să dau urgent un telefon.

Ridică un deget.

— Revin imediat.

Se îndepărtează câţiva paşi spre liziera pădurii, cu telefonul la ureche.

— Salut, Ernie! îi spune interlocutorului său, fără să se deranjeze să coboare glasul. Da. Aproape c-am ajuns. Am tras puţin pe dreapta, dar Donovan m-a tot lăsat să aştept banii ăştia; nu moare dacă mai

aşteaptă şi el puţin.

Se opreşte, ascultând.

— Da. Da. Nu, am înţeles. Am înţeles, repetă, trecând de la un ton relaxat la unul mânios. Da, ştie că trebuie să mi-i dea, căci altfel îl tai în bucăţi...

Se opreşte, apoi continuă:

— Da, ştiu că o sută de miare sunt un porcoi de bani... Se opreşte din nou, ascultând, tot mai roşu la faţă.

— I-am spus că nu mai punem pariuri pe numele lui până nu... Ernie, o să-i recuperez. Ai încredere în mine, bine? E totul sub control.

Închide telefonul, oftând adânc, cu mâna prin păr.

— Îmi cer scuze, ne spune apoi, revenind la maşina noastră. Trebuia să vorbesc cu şefu'. Donovan îşi iubeşte caii. Păcat că nu poate să plătească atunci când pierd.

Băgându-şi din nou capul sub capotă, se uită iar la motor.

— Voi, copii, sunteţi atât de norocoşi! Când eram de vârsta voastră, n-aveam nicio grijă. Nici facturi de plătit. Era mai uşor pe atunci. Acum am de-a face numai cu ticăloşi, care nu ştiu să-şi plătească datoriile, oameni care cred că trebuie păsuiţi. M-am cam săturat, sincer să fiu.

Se ridică şi se şterge pe frunte cu dosul braţului, murdărindu-se de ulei.

— Dar trebuia să-mi ţin cumva fata la facultate. Nu trăim deloc într-o lume ieftină.

Privirile ni se întâlnesc şi dau din umeri, de parcă nu înţeleg o iotă din ce spune.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu voi, copii. E reconfortant să nu fii judecat.

— A, vraiment! îi răspund, doar ca să spun ceva. Schiţează un zâmbet.

— Aşa e. Păi, motorul nu pare să aibă nimic. Poate că a avut nevoie de o pauză. Ce-ar fi să încercaţi să vedeţi dacă merge?

Flutură mâna spre maşină şi îmi sugerează prin gesturi s-o pornim. Îi

surprind privirea lui Spike şi îi dau de înţeles să pună înapoi piesa lipsă, cât îi voi distrage atenţia lui Kevin.

Kevin mă însoţeşte spre scaunul şoferului, iar eu mă urc la volan, bolborosind tot felul de expresii în franceză ca să mai trag de timp.

— *Le roi est mort - vive le roi! Quelle page? J'ai oublie mes devoirs!*[20]

Pe ultima am tot folosit-o în anul doi, ceea ce explică de ce m-am ales cu nota 8. Am ureche muzicală şi prind repede limbile străine, dar nu sunt de acord cu temele pentru acasă. Ţinând seama de meditaţiile ieşite din tipar pe care le fac cu Iris, amândouă vom avea mai mult de câştigat din această experienţă decât din învăţarea pe de rost.

— Încearcă acum! îmi spune Kevin, făcându-mi semn cu mâna să pornesc motorul. Sper că Spike a avut suficient timp la dispoziţie ca să pună la loc piesa lipsă. Întorc cheia şi motorul se trezeşte la viaţă. Kevin loveşte cu încântare şi mândrie capota maşinii.

—La naiba! Încă mă pricep!

—Merci, merci! strig eu.

Iris ni se alătură, bolborosind fără încetare merci, merci. Şarada ar fi mers şi mai uşor dacă n-aş fi singura care ştie franceză.

— Nicio problemă, spune Kevin, scoţându-şi telefonul din buzunarul pantalonilor şi uitându-se la ceas. Bine că s-a rezolvat, pentru că trebuie să plec. Mă duc să-i cer socoteală unui tip pentru un cal.

Chicoteşte şi, făcându-ne cu mâna, se îndreaptă spre maşina lui, apoi porneşte la drum.

Îl privim îndepărtându-se în tăcere. Când virează să ia curba, dispărând din raza noastră vizuală, Iris începe să chicotească, punându-şi mâinile pe genunchi.

—A înghiţit povestea! Fantastic!

—Bine că n-a fost nevoie să repare nimic, spune Spike, fornăind pe nas. Habar nu avea ce face.

—Fireşte că n-avea habar, răspunde Zora, dându-şi ochii peste cap.

—Oameni buni, intervine Neil, cu o expresie gravă pe chip, întrerupându-ne bucuria, ştiţi ce înseamnă asta? Că tipu' e agent de pariuri. Iar antrenorul îi datorează bani. Şi încă foarte mulţi, după

câte se pare. Bani pe care nu i-a plătit. A avut termen o săptămână? De când? De la Halloween? Altfel ce urma să se întâmple? Şi-n noaptea de Halloween, Brooke e ucisă, iar antrenorul moşteneşte un porcoi de bani, de care avea disperată nevoie.

Se opreşte, ţintuindu-ne cu privirea pe fiecare dintre noi.

— *Chiar cred că antrenorul Donovan şi-a ucis fiica.*

Un fior îmi străbate şira spinării. Se pare că, undeva pe drum, am uitat că toată povestea asta are legătură cu... moartea lui Brooke. Simt un nod în gât şi un icnet îmi scapă printre buze. În timp ce clipesc de câteva ori ca să alung lacrimile ce mi s-au adunat în colţurile ochilor, o mână rece se strecoară într-a mea şi, întorcându-mi privirea, o văd pe Iris stând lângă mine, cu o expresie tristă pe chip.

După ce-i ducem acasă pe ceilalţi Excluşi, eu şi Iris rămânem singure în maşină. Acum nu mai spunem nimic, după ce bucuria stârnită de succesul şaradei noastre s-a spulberat şi ne-am adus aminte că am pornit în această misiune pentru că fosta mea cea mai bună prietenă a fost ucisă.

Intru în parcarea din faţa blocului de locuinţe al lui Iris şi opresc în apropierea clădirii. Stă tăcută lângă mine.

— Îţi scriu mai târziu? o întreb, întorcându-mă spre ea. Nu-mi răspunde. Priveşte ceva pe geam. Nu reuşesc să-i

văd chipul.

— La ce te uiţi?

Mă aplec şi-mi dau seama că respiră zgomotos, de parcă se sufocă.

—Te simţi bine?

—Ăăă...

Îşi drege vocea, răsuflând sacadat. Îşi desprinde ochii de pe geam şi se uită la mine, palidă la faţă. Pare îngrozită.

— Ce-ai păţit?

Mă aplec din nou, desfăcându-mi centura de siguranţă, iar de această dată reuşesc să zăresc un bărbat mai în vârstă, care stă rezemat de o maşină veche, cu braţele încrucişate pe piept.

— Cine e tipu' ăla?

— Probabil..., murmură Iris, plimbându-şi limba pe buze, că-i un tip care o caută pe vecina de la 115. Primeşte mulţi vizitatori.

Mâinile îi tremură în poală.

—Vrei să te conduc? Sau să sunăm pe cineva? o întreb, întinzându-mă să iau telefonul din consola de la bord. Tipu' nu pare să fi venit cu gânduri prea bune, Iris.

—Nu! Nu! Te rog, nu! O să mă descurc. O iau la fugă până la uşă. Ai văzut că sunt iute de picior. Şi o să încui uşa, îţi promit. Bine? O să fiu în siguranţă.

Schiţează un zâmbet vag, menit probabil să mă convingă. Însă mi se întoarce stomacul pe dos. Ceva nu-i în regulă aici. Dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba şi nu pot să-i smulg cuvintele cu cleştele din gură, aşa că încuviinţez din cap.

—Bine. O să aştept să intri.

—Nu e nevoie..., începe ea, dar o întrerup.

—O să aştept să intri, Iris, îi spun, cu glas ferm, şi dă din cap.

Deschide portiera şi o ia la fugă. Bărbatul dă să pornească după ea şi atunci fac singurul lucru care îmi vine în minte încui uşile şi încep să claxonez în neştire. Sunetul răsună în noapte şi câteva lumini se aprind în apartamentele de la primul etaj. Bărbatul încremeneşte la câţiva metri depărtare şi se întoarce încet spre mine, cu o privire ameninţătoare.

Ridicând telefonul, mă aplec spre parbriz şi îi fac nişte poze. Ca dovezi, dacă va fi cazul. Probabil că mă vede, pentru că porneşte, furios, spre maşina mea. Merde!

Trebuie să plec de aici. Dau maşina în marşarier, cu o mână tremurândă, şi ies din locul în care parcasem.

Telefonul bâzâie, anunţându-mă că am primit un mesaj de la Iris. Am ajuns.

Slavă Domnului că e în siguranţă!

Încetinesc în dreptul maşinii bărbatului şi reuşesc să mai fac câteva poze, prinzând şi numărul plăcuţei de înmatriculare. Îi trimit în grabă

toate pozele sursei mele de informaţii, care pare să ştie totul, cu mesajul: Poţi să încerci să verifici plăcuţa asta de înmatriculare pentru mine??

Aud o bătaie în capota maşinii şi îl zăresc pe bărbat prin oglinda retrovizoare. M-a prins din urmă. O, Doamne!

Apăs cu putere pe pedala de acceleraţie şi pornesc în trombă, cu un scrâşnet de roţi.

20 Regele a murit - trăiască regele! Ce pagină? Mi-am uitat temele! (lb. fr.) (n. t.)

MESAJE PE TELEFON ÎNTRE A. OGILVIE ŞI I. ADAMS

8 NOIEMBRIE

19:44

AO: Vreau doar să ştiu cum te simţi

19:49

AO: Iris? Eşti acolo?

19:52

AO: Sunt puţin îngrijorată IA: Bună

AO: BUNĂ! Eşti bine IA: Da, bine, dc AO: Oh, ok

IA: Mă uit la Criminal Investigations. AO: Atât timp cât eşti ok IA: Da. Ne vedem mâine.

AO: OK

Capitolul 26

IRIS

9 NOIEMBRIE 10:45

ÎNCERC SĂ MĂ CONCENTREZ asupra domnişoarei Hollister, pe care am văzut-o deja de prea multe ori, în prea multe moduri compromiţătoare, pentru că nu reuşesc să-mi desprind gândul de la Creatură. De la faptul că stătea, pur şi simplu... acolo. Mă aştepta în parcare. Nici nu mai ştiu cum am urcat treptele şi am deschis uşa apartamentului. Îmi amintesc doar că o spaimă cumplită mi s-a cuibărit în suflet. Am împins canapeaua în faţa uşii. Am sunat-o pe mama. Am sunat la poliţie. Le-am spus că încălca ordinul de restricţie, dar până la venirea autorităţilor, s-a făcut, fireşte, nevăzut. Se pricepe de minune să dispară când trebuie s-o facă. Dacă nu l-aş urî atât de tare, i-aş cere să mă înveţe şi pe mine.

Şi acum mă simt obosită pentru că m-am culcat târziu. Am rămas în urmă cu învăţatul din cauza investigaţiilor noastre şi nu-mi pot permite să obţin rezultate slabe. Distruge totul. Întotdeauna a distrus totul. De ce a mai venit? Dacă tot te-ai dat la fund, de ce nu rămâi acolo?

Mi se face pielea de găină. Nu pot să mă gândesc acum la asta, aici, la şcoală, locul unde mă simt în siguranţă. Trebuie să mi-l scot din minte şi să mă concentrez asupra singurului lucru care m-ar putea ajuta să dispar. Scot dosarul anchetei noastre şi încep să fac însemnări.

Antrenorul - dator vândut. Cărţi de credit. Pariuri. Gata să fie tăiat în bucăţi. Îşi presa fata să-l facă administrator fiduciar. Unde e telefonul lui Brooke? De ce poliţia n-a cerut investigarea telefonului antrenorului ca să vadă astfel mesajele de la Brooke? I-a aruncat oare telefonul în ocean? Eu asta aş face în locul lui, nu? Aş scăpa pe loc de telefon. Dar stai puţin - nu poţi să afli ultima locaţie a telefonului cuiva? A încercat oare poliţia să-l găsească? Şi ar putea descoperi mesajele trimise de Brooke? Poate că Alice ar trebui să-şi întrebe sursa dacă poliţia a încercat vreodată să localizeze telefonul. Şi de ce nu l-ampistonatpe agentul de pariuri în privinţa celeilalte chestiuni? De unde ştim că nu l-a ajutat pe antrenor? L-am lăsat să plece pentru că părea amabil, dar...

Un sunet familiar răzbate din rucsac în timp ce notez aceste însemnări.

O, nu! Încerc să desfac cât mai repede cu putinţă fermoarul rucsacului ca să închid telefonul.

Domnişoara Hollister se răsuceşte iute pe călcâie în faţa tablei.

—De câte ori trebuie să vă spun să vă închideţi telefoanele la orele mele?

—Ai pus-o, tocilaro! spune în şoaptă, în spatele meu, Ashley Henderson, exact când îmi închid telefonul.

—Domnişoară Adams, spune Hollister, viaţa ta personală e mai importantă decât polinoamele?

—Nu, doamnă. Îmi cer scuze, îi răspund, cu privirea aţintită în faţă.

—Fii atentă la oră, domnişoară Adams! Închide telefonul! Şi ţine-l închis! Sau te trimit direct în biroul directoarei Brown!

Mă prefac că bag telefonul cu cartelă preplătită înapoi în rucsac, dar îl ascund, în schimb, sub bluza din flanelă.

Domnişoara Hollister e prost dispusă. Nici nu e de mirare, de vreme ce e singurul alibi al unui criminal.

Imediat cum se întoarce spre tablă, îmi aţintesc ochii în telefon.

Bună,

Cu Sânge Rece. Avem o problemă.

Clientul meu se pare că s-a hotărât să pledeze vinovat la acuzaţia de omucidere involuntară, ca să evite procesul. Nu reuşesc să-l conving să se răzgândească. Vorbeşte cu Saci cu bani şi contactaţi-mă urgent.

Inima mi-o ia razna în piept. Ce naiba se întâmplă? Steve îşi schimbă acum... pledoaria?

— Tocilaro, spune Henderson, destul de tare, îţi sună din nou telefonul?

Domnişoara Hollister se întoarce, iritată.

— Afară! spune ea. Acum!

Îmi iau rucsacul şi ies pe hol în nici treizeci de secunde. Nu mă duc în biroul directoarei. Merg aplecată ca să evit monitorul de pe hol.

Toată povestea asta devine... tot mai încâlcită. Cine se răzgândeşte şi pledează vinovat?

Îi scriu lui Alice. Steve susţine acum că e vinovat. Nu va mai avea loc niciun proces. Hai să ne vedem la Groapă! Trebuie să vorbim cu Ricky.

Ce dracu'! îmi scrie Alice.

Şi o iau spre Groapă.

Alice intră ca o furtună în Groapă cinci minute mai târziu. Îmi pune mâna pe braţ.

— Vrei să vorbim despre cele întâmplate aseară?

Are glasul tandru, dar îmi străpunge oricum sufletul. Nu pot să-i povestesc despre Creatură. Pur şi simplu nu pot. Mi-a lăsat o rană adâncă, pe care o voi purta mereu cu mine, dar s-o dezvălui cuiva... mi-e cu neputinţă. Pur şi simplu nu pot. Nici măcar lui Alice, a cărei atingere pe braţ e mult prea caldă şi mult prea prietenoasă. Suntem partenere de anchetă, nu prietene. Nu-ţi faci prieteni când ai de gând să dispari.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi răspund iute. A fost exact cum mi-am imaginat. A venit la vecina de la 115.

Alice îşi desprinde mâna de pe braţul meu.

— Dacă spui tu...

Îmi dau seama că nu mă crede, dar avem lucruri mult mai importante la care să ne gândim acum. Am şi accesat deja numărul de telefon al lui Ricky de pe mobilul meu obişnuit. Apăs pe Apelare şi îl dau pe speaker. Răspunde imediat.

— Da, aşadar...

Pare că ronţăie ceva crocant.

—Ce naiba se petrece, Ricky? întreabă Alice.

—Steve îşi schimbă pledoaria, copii. Sunt complet siderată. Cea mai

bună şansă ca să primească cea mai mică pedeapsă e procesul. Aş fi făcut pe dracu-n patru ca să sădesc în mintea juraţilor sămânţa îndoielii rezonabile. Nu reuşesc să rezonez cu puştiu' ăsta. Mi-a spus că s-a răzgândit şi cu asta, basta. Dacă aveţi ceva care să dovedească varianta înscenării puse la cale de poliţie sau ceva extrem de incriminator pentru Matt Donovan, e timpul să folosim acea probă.

—Antrenorul e autorul, spune Alice, cu disperare. Avem dovezi.

—Avem ceva, spun şi eu în telefon, în timp ce cuvintele îmi ricoşează în toaletă. Ne-am văzut aseară cu tipu' cu care antrenorul ar fi trebuit să se întâlnească de Halloween, dar căruia i-a tras ţeapă. E agent de pariuri. Antrenorul îi datorează o sută de miare. Aşadar, dacă urma să primească cinci milioane de dolari după moartea lui Brooke, înseamnă că...

—V-aţi întâlnit cu un agent de pariuri? întreabă Ricky, vădit impresionată. Mmm! N-am crezut că aveţi atâta curaj. Lucrurile devin tot mai încâlcite în momentul de faţă. Dar nu pot să mă duc în biroul procurorului şi să-i spun: Hei, Parker, ai arestat pe cine nu trebuie. O să-mi râdă în nas.

Tace. Mult prea mult. Alice mă priveşte, încruntată.

—Jocul lui Anderson mă scoate din sărite, spune Ricky, în cele din urmă. Trebuie să mă supun, pentru că sunt avocata lui, dar cred că e timpul să jucăm murdar.

—În ce sens? întreb eu.

—Pasul numărul unu: duceţi-vă la secţie şi spuneţi-le poliţiştilor tot ce ştiţi! Vă vor privi ca pe nişte adolescente prostuţe, dar sunteţi deja obişnuite. Vizita voastră va fi consemnată în mod oficial, va ridica întrebări legate de caz şi va pune sub semnul întrebării vinovăţia lui Steve Anderson, indicându-l, în schimb, ca autor pe antrenor. Vă vor ignora. Dar vor fi nevoiţi să consemneze în mod oficial vizita voastră şi discuţia purtată şi să pună totul la dosar.

—Am înţeles, spune Alice.

—Tare aş vrea să ştiu ce l-a făcut pe puştiul ăla să se răzgândească! spune Ricky, îngândurată. Mă tem să nu fie vorba de vreo... manipulare.

Eu şi Alice ne uităm una la alta.

—Ce vrei să spui mai exact? întreabă Alice. Că cineva l-a mituit pe Steve ca să-şi schimbe pledoaria?

—Bogătaşilor le place să muşamalizeze lucrurile, răspunde Ricky.

—Ţi-am spus eu! Ţi-am spus eu, Alice! strig triumfătoare.

—Nu e Lilian, se împotriveşte Alice, cu o grimasă pe chip.

—Fetelor! strigă Ricky. Concentraţi-vă! Eu doar vă expun nişte lucruri. Deocamdată, nu am acces la toate dosarele poliţiei. Nu colaborează cu mine. Trebuie să dovedesc faptul că nimeni altcineva în afară de Steve n-a mai fost considerat suspect. Trebuie să sădesc sămânţa îndoielii. Iar voi trebuie să stârniţi nişte valuri.

Mă uit la Alice. Ridică din umeri.

— Vrei s-o facem acum? întreb eu. Practic, ar trebui să fiu la ora de algebră în momentul ăsta.

Se aşterne tăcerea la celălalt capăt al firului. Apoi Ricky oftează adânc.

— Fetelor, spune ea, vă rog să mă credeţi că nu veţi mai avea nevoie niciodată în viaţa voastră de ecuaţiile de algebră după ce veţi termina liceul. Nici măcar o dată! Dar, dacă vă duceţi acum la secţia de poliţie, e posibil să vă salvaţi prietenul închis pentru o crimă pe care s-ar putea să n-o fi comis.

Capitolul 27

ALICE

9 NOIEMBRIE 12:03

„Este curajul, insistenţa, forţa necruţătoare a tinereţii."[21]

- AGATHA CHRISTIE, CEI CINCI PULCELUŞI

AM AJUNS LA SECŢIA DE POLIŢIE cât am putut de repede şi ne-am înregistrat la biroul din faţă, apoi ne-am pus pe aşteptat. Şi tot aşteptăm de vreo oră bună să ne bage cineva în seamă, până când mă satur.

— Mă scuzaţi! îi strig funcţionarei din spatele biroului, dar mă ignoră. Mă scuzaţi! repet, ridicându-mă în picioare şi ducându-mă la ea. Aşteptăm de o mie de ani să vorbim cu cineva. I-aţi transmis domnului detectiv Thompson că suntem aici?

Oftează iritată.

—După cum v-am spus deja, domnul detectiv Thompson e ocupat cu treburi importante. Sunt...

—Iată-l! strig eu, zărindu-l în spatele ei, în celălalt capăt al holului.

Nu mai aştept să-mi răspundă. Trec pe lângă biroul ei, ţipând:

—Domnule detectiv! Domnule detectiv! Staţi puţin!

—Domnişoară! strigă femeia în spatele meu, dar o ignor.

Thompson se uită pe hol, mă vede apropiindu-mă şi îşi lasă capul în pământ, de parcă nu m-ar vedea şi nici eu nu l-aş vedea.

— *Scuzaţi-mă!*

Grăbesc pasul şi reuşesc să ajung la Thompson înainte să intre pe o uşă.

— Domnule detectiv Thompson, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! strig eu.

Se întoarce spre mine, cu o cană aburindă de cafea în mână. E evident că nu e în toane bune.

— Trebuie să vorbim despre cazul Brooke Donovan. Am nişte informaţii care v-ar putea interesa, spun eu.

Femeia de la biroul din faţă mă prinde din urmă.

— Îmi pare rău, domnule, spune ea, gâfâind. A trecut pe lângă mine şi...

— E-n regulă, Bertie. Ştiu cât de alunecoasă e Alice Ogilvie. Oh! Bădărănia e la ordinea zilei!

Îi ignor comentariul. N-am de gând să-l las să mă calce pe nervi.

— *Am spus că trebuie să stăm de vorbă, repet eu.*

O alungă pe Bertie cu un gest al mâinii şi ia o înghiţitură de cafea înainte să răspundă:

— A, serios?

— Da, îi răspund, cu o mână în şold. Am nişte informaţii. Informaţii care ar putea redeschide cazul, îi răspund.

Brusc, nu mă mai simt ca personajele Agathei Christie, ci mai degrabă precum cele din serialul CSI.

— Ei bine, Alice, e prea târziu. Cazul e închis. Am prins făptaşul. Ştii, probabil, că Steve Anderson pledează vinovat, nu? Dacă mă-ntrebi pe mine, e un caz clar.

Începe să se îndepărteze, dar îl prind de mâneca de la costum fără să mă gândesc ce fac. Se opreşte pe loc şi se uită la mânecă, apoi din nou la mine, cu o privire uşor ameninţătoare.

— Îmi cer scuze, îi spun, retrăgându-mi mâna. Dar e foarte important. La urma urmei, sunteţi detectiv. N-ar trebui să detectaţi anumite lucruri? Ca, de exemplu, faptul că Steve nu era beat în seara aia? Ci drogat?

Thompson mă cântăreşte îndelung.

—Drogat?

—Da! Cineva i-a pus ceva în băutură.

—Şi cum ai aflat asta mai exact? Şovăi.

—Am sursele mele.

Îşi freacă vârful nasului.

— Sunt convins, Alice.

Ştiu ce gândeşte despre mine şi despre ce am făcut astăvară, dar tot ce-i spun acum e cât se poate de real. Steve nu e vinovat, iar adevăratul făptaş umblă liber pe străzi.

— Ştiţi că n-am de gând să plec de aici până nu mă ascultaţi, îi spun apoi, aşa că poate ar fi bine să nu mai pierdem timpul.

Oftează adânc.

—Alice, sunt prea obosit pentru asta. N-am dormit toată noaptea pentru că mi-a plâns un bebeluş în cap. Ai două minute. Dă-i drumu'!

—În regulă. Să începem aşadar cu adidaşii, spun eu. Aţi vorbit cu Dotty de la Gogoşăria lui Dotty şi ştiţi că Steve a fost la cafenea în dimineaţa aceea. Dotty l-a văzut la ora 7:25 - încălţat cu ambii adidaşi - ca apoi, când a plecat, să-şi uite unul în toaletă. L-a dat poliţiei ceva mai târziu în aceeaşi zi, împreună cu înregistrările video de pe camera de luat vederi. Cum e posibil, aşadar, ca adidasul din pădure să fie al lui? Doar dacă nu l-a plasat acolo vreunul din oamenii dumneavoastră.

Îl privesc cu subînţeles, dar mă ignoră.

— Nu înţeleg cum de treceţi cu vederea acest aspect. Ca să nu mai vorbesc de faptul că nu există nicio consemnare oficială a discuţiei cu Dotty. Ce s-a întâmplat cu înregistrările video de la cafenea? Dotty susţine că le-au luat oamenii dumneavoastră, dar s-au evaporat... pur şi simplu? E extrem de ciudat, nu vi se pare, domnule detectiv?

— Alice..., începe Thompson, dar vorbesc peste el.

— De asemenea, după cum v-am spus deja, am informaţii de la o sursă de încredere că Steve n-a băut prea mult în noaptea de Halloween - ci a fost drogat. Dar nu aveţi dovezi nici că era beat, nici că era drogat

pentru simplul fapt că nu i-aţi făcut teste toxicologice imediat după arestare. Nu-i aşa? Ba aşa e! Apoi vine rândul antrenorului Donovan - tatăl lui Brooke. L-aţi investigat? Aţi mai considerat şi pe altcineva suspect în afară de Steve? Ştiaţi că antrenorul e dator sute de mii de dolari? Şi că beneficiază financiar de moartea lui Brooke? Într-un mod considerabil. Ştiaţi, de asemenea, că, înainte de moartea ei, nu se înţelegeau deloc? Se certau - din cauza banilor, după câte am aflat. Iar în dimineaţa dispariţiei ei, antrenorul s-a purtat extrem de ciudat la şcoală. Părea că nici nu avea de gând să vă contacteze până când...

Mă opresc. Nu e nevoie să-i spun că eu am luat legătura cu Lilian.

— În concluzie, dacă aş fi în locul dumneavoastră, m-aş uita cu mai multă atenţie prin propriul departament. Căci, după părerea mea, oamenii dumneavoastră fac o treabă de mântuială în rezolvarea acestui caz.

Termin şi mă uit la Thompson. Păstrează un timp tăcerea, apoi mijeşte ochii şi schiţează un rânjet în colţul gurii, cu o expresie care trece de la oboseală la răutate.

— În primul rând, Alice, îmi răspunde, mârâind, nu că ţi-aş datora ţie, o adolescentă, vreo explicaţie privind desfăşurarea anchetei noastre, dar, da, am vorbit cu Dotty Schumacher despre adidas. Dar Dotty Schumacher nu este o martoră de încredere. Habar n-ai de câte ori ne sună ca să ne spună tot felul de bazaconii. Adidasul a fost găsit în pădure de doi dintre oamenii mei şi i s-au efectuat teste. Avea amprentele lui Anderson pe el. Nu există nicio consemnare oficială a faptului că Dotty le-a dat adidasul pentru simplul fapt că acest lucru nu s-a întâmplat niciodată. Din păcate, memoria îi cam joacă feste lui Dotty în ultimul timp. Lucru dovedit şi de calitatea îndoielnică a produselor ei, murmură apoi. În al doilea rând, Matthew Donovan e un membru respectat şi admirat în comunitatea din Castle Cove, care a adus victoria echipei noastre de baschet timp de trei ani consecutiv. Când am vorbit cu el după dispariţia fiicei sale, a izbucnit în lacrimi. De ce ar face asta, dacă el ar fi autorul crimei?

— A..., încep eu, dar Thompson ridică un deget.

— Şi în al treilea rând, şi cel mai important, Steve şi-a recunoscut acum fapta.

— Dar acum...

— Uite care-i treaba! continuă Thompson, cu glas tot mai aspru. Povestea asta nu e o melodramă de la şcoală. E cruda realitate.

Vorbim de un caz de crimă, în care autorul şi-a recunoscut fapta. Aşa că te sfătuiesc să-ţi aşterni teoriile pe hârtie şi să scrii poveşti â la Veronica Mars. Şi să laşi chestiunile poliţieneşti în grija poliţiei.

Îmi încleştez maxilarul. Ştiam, de cum am venit aici, că asta va fi reacţia. Ricky ne-a avertizat că aşa se va întâmpla, dar poliţiştii ăştia pur şi simplu nu vor să asculte.

— E timpul să pleci, domnişoară Ogilvie.

Face un semn cuiva din spatele meu şi Bertie reapare lângă mine.

— Îţi mulţumesc pentru interesul acordat acestui caz, dar e treaba noastră. Îţi sugerez cu tărie să nu-ţi mai bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, dacă ştii ce-i bine pentru tine.

Bertie îmi face semn s-o urmez, dar rămân fermă pe poziţie.

— E timpul să pleci, Alice, repetă Thompson, ţintuindu-mă cu ochii.

Îl privesc printre gene. Ticălosul... ăsta se crede atotputernic doar pentru că e ofiţer de poliţie? E evident că munca lor n-are nicio valoare, ţinând cont de cum fuşeresc cazul.

—Ştiţi ceva, domnule ofiţer Thompson, îi spun, cu un glas pe cât de mieros, pe atât de ameninţător. Poate mă consideraţi doar o adolescentă prostuţă, dar o să aveţi parte de un şoc atunci când vom redeschide cazul şi vom dovedi că e ceva putred în acest oraş. Şi să fiţi sigur că întreaga responsabilitate va cădea pe umerii dumneavoastră! Puteţi să vă luaţi adio de la pensie.

—Gata, destul! Îmi pare rău, domnule ofiţer Thompson, spune Bertie.

Mă apucă de cot şi mă împinge pe hol. E mult mai puternică decât mi-am imaginat, căci, indiferent cât mă zbat să scap din strânsoarea ei, nu reuşesc.

Când ajungem la biroul de la intrare, trecem pe lângă Iris şi ieşim pe uşă, unde mă izbeşte aerul rece din Castle Cove.

— Termină cu povestea asta, domnişoară Ogilvie, ai înţeles? Altfel..., spune, printre buzele încleştate.

Intră apoi în clădire când Iris iese afară.

—Alice, se pare că tocmai ai fost dată afară dintr-o secţie de poliţie! E

foarte tare! exclamă ea.

—Of! îi răspund, frecându-mi braţul. Poliţiştii ăştia sunt realmente nebuni. Nu vor să mă asculte. Iar Bertie aia - pe cuvântu' meu dacă nu m-a ameninţat ceva mai devreme!

Mă aşez pe marginea trotuarului şi îmi sprijin capul în mâini.

— Şi acum ce ne mai rămâne de făcut? Doar să lăsăm un nevinovat să intre în puşcărie...

— Linişteşte-te! spune Iris, cu glas domol, dar ferm. Respiră adânc, Alice! Şi relaxează-te! Am un plan.

21 Traducere de Gina Frâncu şi Ioana Bârleanu, editura RAO, Bucureşti, 2007 (n.t.).

Capitolul 28

IRIS

9 NOIEMBRIE 21:30

ŞTIAM CĂ ALICE VA FI ÎNCÂNTATĂ de planul meu, căci viaţa lui Alice Ogilvie e numai bârfe, manipulări şi minciuni. Dar nu o judec pentru asta. E seva care îi curge prin vene. Acum însă, această sevă se va dovedi salutară.

În timp ce Alice se străduia să-l convingă pe detectivul Thompson s-o asculte, fără să-i expună delictele noastre, i-am scris lui Ricky Randall, care mi-a prezentat pasul numărul trei - influenţarea opiniei publice.

Trebuie să stârniţi puţină vâlvă, mi-a scris ea. E singura voastră şansă în momentul de faţă. Trebuie să le spuneţi oamenilor că poliţia ascunde ceva. Că investigaţia e manipulată grosolan.

Şi mi-a venit o idee.

În timp ce Alice mă asculta în parcarea Departamentului de Poliţie din Castle Cove, zâmbetul ei devenea la fel de larg şi de frumos ca oceanul într-o zi senină.

— Trebuie să folosim metodele cele mai potrivite ca să încingem spiritele, îi spun eu. Unde îşi expun oamenii părerile despre lucruri pe care nu le cunosc? Unde îşi iau doza necesară din teoriile conspirative?

—Pe internet, fireşte! răspunde Alice, râzând.

—Exact, îi spun, încuviinţând din cap. Trebuie să ajungem la adulţi şi la stimaţii noştri colegi acolo unde îşi pierd vremea cel mai mult. Adulţii, pe Facebook; colegii noştri îşi varsă sufletele pe TikTok şi pe Instagram.

Ne ia doar zece minute să ajungem la Gogoşăria lui Dotty. Alice intră în parcare şi opreşte într-un loc de unde o putem vedea pe Dotty Schumacher mişcându-se în spatele tejghelei, unde şterge blatul şi aranjează gogoşile pe o tavă de lângă casa de marcat.

— Să demarăm operaţiunea Corupţia din Castle Cove! spun eu,

deschizând portiera.

Dacă nu putem convinge poliţia să-l investigheze pe antrenor, atunci va trebui să exercităm mai multă presiune. Autorităţilor nu le place publicitatea negativă.

Clopoţelul de deasupra uşii clincăne vesel când intrăm.

Dotty îşi ridică privirea şi se strâmbă.

—O! Iar voi două!

—Da! Am revenit! Nu ne mai săturăm de delicatesele dumitale dulci! o anunţă Alice. Două cafeluţe, vă rugăm! Şi nişte gogoşi cu jeleu, mulţumim!

Îi zâmbeşte amabil şi apoi se întoarce spre mine.

—Nu-mi vine să cred. Am inima frântă, spune Alice, în timp ce vocea îi tremură convingător.

—E realmente dezgustător, îi răspund, cu glas lin. Dar poliţiştii-s poliţişti, nu?

Dotty, care-i punea lui Alice gogoaşa într-o punguţă de hârtie, se opreşte.

—Adică, deşi ştiu cine e adevăratul făptaş, îl lasă pe nefericitul ăla să înfunde puşcăria. Nu-mi vine să cred. Doar au dovezi că altcineva e autorul, spune Alice, oftând adânc.

—Ştii foarte bine cum funcţionează lucrurile în oraş. Doar săracii plătesc oalele sparte, niciodată ăia bogaţi. Probabil că antrenorul Donovan are nişte prieteni la poliţie, îi răspund, cu indiferenţă în glas.

Dotty îşi ridică ochii, plimbându-şi privirea de la mine la Alice.

—Vorbiţi de jucătorul de baschet? Ştiţi ceva legat de antrenor?

—Păi..., murmur eu.

Alice îşi pune nişte frişcă în cafea.

— Sunt multe lucruri în ceaţă legate de antrenor, ca să fiu sinceră. Cine e, la urma urmei? Nu s-a născut aici, ca mine şi ca tine. Şi, ca să fiu sinceră pe deplin, am fost prietenă cu fata lui. Cu Brooke. Cu victima. De-aţi şti ce se petrecea în casa aia...

Dotty cască gura mare.

— Ce anume? Nu pot spune că mi-a inspirat vreodată încredere. Părea un tip de treabă, dar, cum ai spus şi tu, nu e de prin părţile astea.

Alice ia o înghiţitură de cafea.

— Între noi fie vorba, după moartea mamei lui Brooke, antrenorul o presa mereu pe Brooke să-i dea bani, pentru că familia ei îi stabilise o sumă modică pe lună pentru creşterea fetei. Asta până când Brooke avea să împlinească 18 ani. Apoi toată averea urma să fie a ei. El nu primea nimic. Dar...

O întrerup pe Alice. Nu putem dezvălui prea mult, căci atunci am putea păşi pe nisipuri mişcătoare.

—E suficient să spunem, Dotty, că e dator vândut multor oameni şi singura cale de ieşire din acest impas a fost... cred eu... poate...

—O, Doamne! exclamă Dotty, cu ochii cât cepele. Da. Aşa se întâmplă mereu în filme. Banii de asigurare? Şi poate conacul în care stau. Am o prietenă care a lucrat acolo ca menajeră, dar a concediat-o. După moartea soţiei sale. Spunea de el că nu-şi poate ţine mâinile unde trebuie.

Se strâmbă.

— A avut aventuri cu jumătate din profesoarele de la şcoală, spune Alice. Vă vine să credeţi?

Dotty clatină din cap.

—Mi se rupe sufletul, sinceră să fiu, când aud că cineva le face aşa ceva celor dragi. Dar nu sunt aici de ieri, de azi... Am văzut destule la viaţa mea şi am citit mult pe internet ca să ştiu că banii...

—Îi determină pe oameni să facă lucruri foarte, foarte rele, conchid eu în locul ei. Se pare că poliţia... a fost... poate... compromisă? Iar Anderson? Părerea mea e că... se dă bătut. Cine ştie? Poate o fi fost şi el plătit, ca poliţiştii care au plasat la locul faptei adidasul pe care l-ai găsit.

Dotty umple din nou cafetiera. Pare adâncită în gânduri.

—Am încercat să le spun la conferinţa de presă. De adidas. Am strigat cât am putut. Dar m-au dat afară şi mi-au spus să-mi ţin gura.

—Am văzut şi-mi pare atât de rău. Aţi încercat să vă faceţi auzită, murmură Alice, clătinând din cap.

Dotty se uită de jur împrejur, de parcă s-ar fi temut că ar putea s-o audă cineva, deşi cafeneaua e goală.

— Şi apoi, amenzile de parcare primite de fratele meu au dispărut ca prin minune.

— Pe bune? o întreb, fără suflare. Dă din cap şi coboară glasul.

— L-au sfătuit pe fratele meu să nu pună întrebări şi să fie recunoscător. Iar, în final, i-au spus - reţineţi asta! - „ţine-o pe sor-ta în frâu!”.

Alice mă priveşte, ridicând din sprâncene.

—Asta sună a ameninţare, îi spun lui Dotty.

—Nu-i aşa? M-au cam speriat, răspunde ea.

—Ştiţi ce-am auzit? spune Alice, pe un ton conspirativ, aplecându-se spre Dotty. Că familia nu vrea să se işte vreun scandal. E adevărat, au avut parte de scandaluri cât pentru o viaţă întreagă, dar vă vine să credeţi?

— Aşa e de când lumea şi pământul, încuviinţează Dotty. Oamenii bogaţi scapă mereu basma curată. Iar oalele sparte le plătim noi, restu’.

Clatină, mânioasă, din cap în timp ce ne face nota de plată. Alice îi oferă douăzeci de dolari.

— Aş vrea să-l pot ajuta cumva pe puştiu’ ăla, spune ea. Dar ştiţi cum e poliţia. Şi ce-ai mai putea face, acum când declară că e vinovat? Cauza i-o susţine un avocat din oficiu. Ăştia nu sunt niciodată buni de nimic.

Prefer să-i ignor comentariul.

— O, ştiu, draga mea! Aş vrea să pot face ceva pentru el, spune Dotty.

Alice ridică, fermecătoare, din umeri.

—Şi eu. Tu nu, Iris?

—Ba da, fireşte, îi răspund şi îmi scot, cu nonşalanţă, telefonul.

Dotty se încruntă.

Se gândeşte. Îi mai trebuie doar un bobârnac. Continui să mă uit pe telefon, privind-o pe furiş. Îi întinde restul lui Alice.

— O, nu, nu, păstraţi-l! Vă rog! insistă ea. Îmi pare atât de rău că nimeni nu vă ascultă varianta legată de adidas. Sunteţi singura care cunoaşte adevărul, dar... nimănui nu-i pasă. Dacă oamenii v-ar acorda atenţie, i-aţi putea face dreptate lui Brooke.

Dotty se încruntă, adâncită în gânduri. Bingo!

— Ştii ceva? spun eu, având grijă să mă adresez lui Alice, nu direct lui Dotty. Uite, am uitat să-ţi spun, ocupată cum am fost cu învăţatu', dar oamenii ăştia... - mijesc ochii în telefon au alcătuit un grup de protest. Ca să vină în ajutorul lui Steve. Uite! Hashtagul #CastleCoveCorrupt.

Înclin telefonul spre Alice, iar ea îi priveşte ecranul.

— Uau, sunt o grămadă de postări! Aţi văzut?

Apleacă telefonul spre Dotty, iar ea priveşte cu atenţie toate postările de pe Facebook ale celor care folosesc #CastleCoveCorrupt.

—O, da, văd! spune ea. Foarte bine. O să le citesc mai târziu. Poate adaug şi eu un comentariu, nu?

—Da, absolut, răspunde Alice. Ar trebui să vă faceţi auzită. Aşa cum am spus deja.

Dotty continuă să citească postările, dar îmi retrag uşor telefonul.

— Vă urez noapte bună acum, spun eu. Trebuie să ne ducem să învăţăm pentru testul de engleză. Îmi pare rău că v-am reţinut de la treabă.

O înghiontesc pe Alice şi ieşim pe uşa de la intrare.

Când ne urcăm în maşină, ne prefacem că bem din cafelele acum călduţe, privind-o pe furiş pe Dotty.

Şterge tejgheaua. Aruncă nişte gogoşi mai vechi, apoi încuie uşa şi întoarce plăcuţa pe care scrie „Închis". Se întoarce în spatele tejghelei şi stinge luminile din vitrină. Apoi rămâne pe loc, adâncită în gânduri.

Şi îşi scoate telefonul din buzunar.

—Hai să plecăm! îi spun lui Alice. Parchează pe o străduţă lăturalnică!

—Cred că o să meargă, îmi răspunde ea, cu glas şoptit, ieşind din parcare.

Până parchează maşina la câteva străzi depărtare, o şi caut pe Dotty Schumacher pe Facebook, locul unde oamenii în vârstă stau de vorbă şi îşi spun ofurile.

Pagina ei are o activitate modestă. E plină de poze cu gogoşi, nepoţi şi o vacanţă la Disneyland, unde Dotty poartă nişte urechi negre, de Mickey Mouse, şi mănâncă un corn dog indecent de lung.

Alice se apleacă peste umărul meu. Un hohot de râs îi scapă printre buze şi bănuiesc că a văzut postarea.

22.00

Mă simt cumplit. Mă gândesc cum oraşul ne înghite pe toţi în vâltoarea lui şi cum încercăm cu toţii să ne vedem de-ale noastre. Mă gândesc la jucătorul de baschet de la liceu. Am auzit că poliţia n-a mai căutat niciun alt suspect - au pus ochii pe el şi cu asta, basta. Problema e că purta ambii adidaşi când a intrat în cafenea. Şi-a uitat unul în toaletă şi l-am predat poliţiştilor, dar au spus că l-au găsit în pădure??? Să fim serioşi! Au luat până şi înregistrările video de pe camera de luat vederi, unde se vede că purta ambii adidaşi!! Ceva pute în departamentul ăla de poliţie! Cum rămâne cu tatăl victimei? Bogătaşu' naibii! Părea de treabă la început, dar nu e de prin părţile astea. Nu s-a născut în Castle Cove. Probabil că o să moştenească acum un porcoi de bani. Mi-e silă de toate astea, sinceră să fiu. Aş vrea să-l ajut cumva pe puştiu' ăla sărman. S-o fi dat bătut şi s-a hotărât să-şi schimbe pledoaria.

Randy Boolen: L-au investigat pe tatăl victimei?

Sarah Carter: Au vreo dovadă împotriva puştiului? N-a spus că a leşinat în pădure? Poate că poliţiştii l-au presat cumva. Ăştia mint tot timpul ca să te facă să spui ce vor.

Denise Donrik: Ce naiba e povestea asta cu adidasul?

Lila Canarsie: Poliţiştii din Castle Cove! Fireşte că dau vina pe amărâtu' ăla! Aşa funcţionează lucrurile în nenorocitu' ăsta de oraş! Să vă spun ce a păţit fratele meu...

— Bun, Alice, îi spun eu. Treci la acţiune!

Alice accesează profilul fals pe care l-am creat cât timp am aşteptat-o la secţia de poliţie. Am găsit pe internet nişte poze cu o femeie drăguţă, între două vârste, pe care am botezat-o Annie Devlin. Dotty i-a acceptat cererea de prietenie cam cu zece minute înainte să intrăm în cafenea. Era firesc să i-o accepte. Toată lumea vrea prieteni, mulţi prieteni, şi ce proprietar de cafenea şi de gogoşărie nu s-ar împrieteni cu Annie Devlin, „o iubitoare de gogoşi”?

Alice, sub numele de Annie Devlin, răspunde postării lui Dotty:

După părerea mea, toată povestea asta e cusută cu aţă albă. Mă consider un soi de detectiv amator - nu că vreau să mă laud -, dar în poveşti ca astea, unde e vorba de bani, vinovaţisunt aproape ÎNTOTDEAUNA MEMBRII FAMILIEI. SAU POLIŢIŞTII. Subiectul a stârnit vâlvă. Uitaţi-vă pe #CastleCoveCorrupt!

—Nu-ţi bate inima mai repede? o întreb pe Alice.

—Ba da, îmi răspunde. Dar sunt pregătită pentru ce va urma.

Îmi bâzâie telefonul. Spike. REZOLVAT, îmi scrie.

00:30

Când ajung acasă, încep să mă uit peste postările afişate după comentariul lui Spike şi nu mă mai opresc. Nici el, nici Zora n-au stat de pomană.

Parcă ar fi o maşină fără frâne. #CastleCoveCorrupt. Peste tot. Instagram. Twitter. Facebook. TikTok. Spike, Zora şi Neil au creat numeroase conturi false, cu sute de poze şi profiluri scurte şi au dat naştere unui monstru. Oamenii s-au năpustit să comenteze subiectul.

Bongwater420: Am crezut că justiţia e pentru toată lumea. Nu şi în Castle Cove, probabil.

Instagraham: Puştiu' ăla a avut măcar un avocat când l-au arestat prima dată? Niciun avocat nu l-ar lăsa să-şi schimbe pledoaria de la nevinovat la vinovat. Trebuie să lupţi!

MillieHenson: A avut loc MĂCAR vreo investigaţie?

Jeffboyardee: Te doare mintea ce se spune despre antrenorul ăla

SarahMart: N-a mai avut şi ALŢI IUBIŢI care ar putea fi consideraţi suspecţi?

StitchBitch22: E realmente dubios că puştiu' ăla şi-a schimbat brusc pledoaria.

In.Cog.Nito: Familia bogată i-o fi cumpărat pe poliţişti sau poate l-a mituit pe puşti ca să evite un scandal.

FrancesFarley: Am auzit că antrenorul vindea droguri

GerbersDilemma: URMA SĂ MOŞTENEASCĂ NIŞTE BANI DUPĂ MOARTEA EI?

LouFletcher: La un moment dat, antrenoru' ăla şi-a pierdut cumpătul în clasă şi a răsturnat o bancă. Eram acolo. Am crezut că o s-o ia razna de tot.

BettyBonkerBooks: Poliţia a spus ce dovezi are împotriva puştiului?

AntonioBolano: Da, un adidas găsit în pădure, dar patroana gogoşăriei susţine că puştiu' l-a uitat în cafenea, iar ea l-a predat poliţiei. Şi, bingo, poliţiştii „l-au găsit" în pădure.

FrankPalazzolo: Dacă i-au găsit fibre de haine sau fire de păr în pădure, normal că arată că ar fi fost acolo şi nici nu e de mirare, doar a dormit în pădure. I-au luat probe de sub unghii pentru identificarea

ADN-ului victimei?

AlanIver: Să nu uităm de cazul Remy Jackson pe care l-au băgat şi pe ăla sub preş şi nu l-au găsit niciodată pe vinovat

SolerSystem: Am auzit de alte 3 cazuri în nord, adolescente dispărute, poate e un criminal în serie

AshleySmashley: Nu ştiţi nici juma' din ce se întâmplă la CC High. V-aş putea spune o grămadă

SqueakyPete: A fost încurcat cu juma' din profesoarele de la liceu, toată lumea ştia

CharmedLifeSteve: mi-a salvat pielea o dată la şcoală, e un tip decent

PoorTony: E prost ca noaptea, dar nu e ucigaş. De ce-o fi spus că e vinovat?

KBMarino: Are nevoie de un avocat bun, dar dacă n-ai bani, adio iubire

Justice4Steve: Poliţia dă vina mereu vina pe oamenii săraci

HankKilgore: Cineva tb să înfunde puşcăria dar nu Steve

Şi aşa mai departe. Toate postările sunt însoţite de #CastleCoveCorrupt. Mi-e puţin greaţă.

Greaţă pentru că... asta am vrut să facem, e adevărat, şi avem nişte lucruri convingătoare care trebuie investigate, cum ar fi testamentul, mesajele de pe telefonul antrenorului în care i se spune să plătească sau cele trimise de Brooke. Faptul că o ameninţase pe Alice pe holurile şcolii.

Dar toate astea echivalează oare cu o crimă? Un glas îmi spune că da. Altul e evaziv.

Dar cred cu toată ființa mea că Steve Anderson nu a ucis-o pe Brooke Donovan.

Sunetul cheilor în broască mă face să tresar şi mă ridic în capul oaselor pe canapea, frecându-mă la ochi.

— Nu te-ai culcat încă? spune mama, părând obosită. Am crezut că dormi. N-ai mâine un test?

Îşi scoate şorţul de la bar şi îl pune pe măsuţa de cafea din faţa mea, iar din buzunar se aude zăngănitul monedelor. Se aşază lângă mine pe canapea şi se lasă pe spate.

— Învăţam, îi răspund.

Scot bancnotele din buzunarul şorţului şi le îndrept, aşezându-le în grămăjoare de câte un dolar, de cinci şi apoi de zece. Adoram să fac asta când eram mică. Să fac grămăjoare. Şi am aflat în curând ce repede se duceau pe apa sâmbetei. În buzunarul Creaturii.

— Dotty a trecut în seara asta pe la bar, murmură mama. A tot vorbit de Steve Anderson şi de corupţia din poliţie. Crede că e ceva putred acolo.

— Serios? spun eu, cu grijă.

— O, Doamne, da! Tot bălmăjea ceva de tatăl fetei. Tată vitreg? Nu ţi-a fost profesor?

— Ba da, de istorie, în anul întâi, îi răspund. Folosea tot felul de metafore din sport.

Dar mama nu mă mai ascultă, pentru că a adormit, cu capul rezemat de spatele canapelei şi gura căscată. O învelesc cu o pătură. Duc bancnotele şi şorţul în bucătărie şi pun banii în puşculiţă, separând cu grijă monedele şi depunându-le în borcănaşul lor.

Punem deoparte tot ce avem.

Mă uit din nou în telefon.

BurberryGirl: Antrenorul ăla n-a oferit cumva o recompensă, haha, dacă el e autorul!

LoverOfClouds: Merită să înfunzi şi puşcăria pentru nişte bani, frumos

ShaysAnatomy: Bunica e cea care oferă recompensa

Mă uit la mama care doarme pe canapea.

Indiferent ce se va întâmpla, antrenorul îşi va angaja un avocat. Şi încă unul scump, cu toată vâlva creată de media în jurul statutului său de moştenitor al unei averi impresionante. Am mai văzut asta în documentarul Forensic Files. Un tip frumuşel, care miroase a bani, e acuzat de crimă; un altul, la fel de frumuşel, îmbrăcat într-un costum scump, cu o maşină strălucitoare şi un discurs perfect, îi sare în ajutor.

Antrenorul se va descurca. Dar eu şi Steve ce vom face? Nimănui nu-i pasă de noi, nu-i aşa?

Vreau banii ăia de recompensă.

Îmi bâzâie telefonul cu cartelă.

Ricky Randall.

Bravo! Pasul numărul 4 în curând!

GAZETA CASTLE COVE

10 NOIEMBRIE

PROTEST PUBLIC ÎN CAZUL LUI STEVE ANDERSON

Dacă nu cumva trăiţi într-o peşteră, atunci sunteţi la curent cu faptul că Brooke Donovan, moştenitoarea imperiului Levy Cosmetics, a fost ucisă în noaptea de Halloween, iar cadavrul i-a fost descoperit pe coasta din Castle Cove. Câteva zile mai târziu, prietenul ei, Steve Anderson, starul echipei de baschet a liceului, a fost arestat pentru uciderea ei şi avea să pledeze vinovat la acuzaţia de omucidere involuntară. Membrii elitei din Castle Cove au răsuflat uşuraţi. Cazul era astfel rezolvat... nu-i aşa?

» » »

Dar, peste noapte, s-a declanşat o mişcare sub hashtagul #CastleCoveCorrupt, care susţine că poliţia din Castle Cove a făcut o treabă de mântuială în cazul anchetei. Într-o postare de pe Facebook, Dotty Schumacher, de la Gogoşăria lui Dotty, a acuzat departamentul de tăinuirea informaţiilor şi chiar de plasarea dovezilor la locul faptei.

Unele dintre cele mai nimicitoare postări văzute pe internet merg şi mai departe, susţinând că motivul pentru care Anderson şi-a schimbat pledoaria ar putea fi şi mai sinistru - a fost plătit ca să joace rolul de ţap ispăşitor.

Au început, de asemenea, să circule zvonuri şi despre profesorul Matt Donovan, tatăl adoptiv al lui Brooke, cu privire la moştenirea pe care acesta ar putea s-o primească după moartea fiicei sale.

Deocamdată încercăm să aflăm cum a apărut această mişcare, dar de miercuri seară a explodat pe toate reţelele de socializare, trecând dincolo de graniţele oraşului. Ieri căpăta amploare pe Twitter.

Capitolul 29

ALICE

10 NOIEMBRIE 12:34

„Când soarele străluceşte, nu poţi vedea luna, spuse el. Dar, când soarele dispare, ah, când soarele dispare...”* - AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

BRENDA AVEA ASTĂZI NIŞTE ÎNTÂLNIRI la Los Angeles şi, în lipsa ei, am decis că, în loc să mă duc la şcoală, mai bine îmi dedic dimineaţa investigaţiilor noastre, în speranţa că voi reuşi să dovedesc vinovăţia antrenorului. Trebuie să acord atenţie priorităţilor. Opinia publică e binevenită şi salutară, dar, dacă poliţia e implicată în povestea asta, avem nevoie de mai mult de atât ca să-l trimitem pe adevăratul făptaş în spatele gratiilor. M-am gândit în treacăt să-i scriu lui Lilian - are buzunarele pline şi cunoştinţe care s-au confruntat cu asemenea situaţii, sunt convinsă de asta -, dar cuvintele lui Iris îmi stau pe creier. Nu cred că Lilian are vreun rol în toată tărăşenia asta - căci nici nu ştiu cum s-o numesc -, dar... dacă mă înşel? Nu pot să risc.

Trec prin noile comentarii făcute de oameni pe Facebook despre antrenor şi Steve, devenind tot mai frustrată odată cu trecerea timpului, când telefonul îmi vibrează, anunţându-mă că am primit un mesaj. E de la numărul acela, cel care continuă să-mi trimită chestii despre caz. Îmi îndrept spatele şi citesc.

Tot ce spune e: Du-te la Joe’s Diner! La 13:15

Putem să ne întâlnim, în sfârşit?

Nu. Îţi las nişte dosare. În separeul 3b din spatele sălii. Le găseşti lipite sub canapeaua cu vedere spre nord. Şi alice nu veni mai devreme. Dacă te văd prin preajmă, plec cu dosare cu tot

La naiba! Cum de mi-a ghicit gândurile?

Bine. Dar nu înţeleg de ce nu vrei să-mi spui cine eşti.

Se aşterne tăcerea şi mă tem că l-am speriat. Încep să-i scriu un alt mesaj când răspunsul îmi apare, în sfârşit, pe ecran.

Toate la timpul lor, Ogilvie

Patruzeci de minute mai târziu, stau în parcarea din spatele localului Joe's Diner, adâncită în scaunul de la volan. Am ajuns doar cu un minut mai devreme, dar nu vreau să risc să-mi surprind sursa.

Localul e aici dintotdeauna - încă din anii 1980 - şi, pe cât pot să-mi dau seama, n-a suferit mari modificări de atunci. Pe acoperişul clădirii se află o firmă imensă, de neon, pe care scrie Joe's cu litere cursive. Pe Dumnezeul meu că oamenii care locuiesc în centrul oraşului au tot dreptul să se plângă că nu pot dormi noaptea din cauza luminii lui! Îl vezi de pe autostradă. Interiorul restaurantului e scăldat în nuanţe strălucitoare de roz, galben şi albastru. Iar personalul poartă - pe bune! - uniforme din spandex. Aşa prost-gust mai rar. Conform spuselor lui Kennedy, tatăl ei a lucrat aici când era mai tânăr, înainte să plece la facultate, de unde s-a întors cu o diplomă în afaceri şi cu primul milion de dolari. Mi-a arătat nişte poze cu el îmbrăcat într-un costum de spandex, de un portocaliu aprins, chiar dacă nu i-am cerut să le văd.

La 13:15 fix, sar din maşină şi mă îndrept spre intrarea din spate a localului.

E linişte înăuntru. Singurul client stă într-un separeu de lângă intrare - un bărbat mai în vârstă, care soarbe dintr-o supă. Nu poate fi sursa mea anonimă... nu-i aşa? Îl scrutez îndelung până când înalţă capul şi mă priveşte cu uimire. Mă urnesc din loc. Revino-ţi, Ogilvie!

Mă îndrept, cu capul în jos, spre capătul restaurantului şi mă strecor în separeul descris de sursa mea, încercând să fiu cât mai discretă cu putinţă ca să nu atrag atenţia.

— Alo! murmur, în eventualitatea că cineva mă ascultă. Singurul răspuns pe care îl primesc e zumzetul sistemului de încălzire de deasupra.

Mă aşez pe canapea şi pipăi marginea de lemn până când degetele ating ceva de hârtie. Iată-l! Încerc să-l desprind, dar nu stau în unghiul

potrivit.

La naiba! Cred că trebuie să... Alunec uşor-uşor între masă şi canapea, apoi mă aşez pe vine. Iată-l - un plic mare, lipit cu bandă adezivă sub locul pe care stau. Nu e de mirare că nu l-am putut lua stând pe bancă; e lipit cu jumătate de rolă! Am de lucru ca să-l desprind.

Sunt cât pe ce să-l iau când aud o voce nazală deasupra.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Îmi strecor capul între masă şi canapea şi dau cu ochii de ospătar.

— Ce...

Se opreşte, căci probabil mă recunoaşte. Am devenit celebră în ultimul timp.

— Alice Ogilvie?

Mda, am avut dreptate!

Îmi duc degetul la gură, smulg plicul de sub bancă şi, strecurându-mă pe sub masă, mă aşez din nou pe canapea. Clipesc drăguţ de câteva ori.

—O, bună!

—Ce făceai...

Pare că nu ştie dacă să termine sau nu întrebarea. Sar în picioare, cu plicul în mână.

— Prefă-te că nu m-ai văzut niciodată, bine?

Dau să plec când realizez că ar putea să-mi ofere nişte informaţii importante.

—De fapt... ai putea să mă ajuţi cu ceva.

—Eu? mă întreabă, arătând spre el, cu nedumerire în ochi.

—Da, tu. Eşti aici de la prânz? Ai văzut pe cineva intrând în local şi aşezându-se în separeul ăsta? îl întreb, arătându-i-l cu mâna.

Clatină din cap.

—Nu. Am venit doar de vreo cinci minute. Tocmai s-a schimbat tura.

—Colegul tău din cealaltă tură mai e aici?

Mă uit în spatele restaurantului, de parcă aş putea să surprind pe cineva cu privirea.

— Nu. June a plecat. Cred că e în drum spre Santa Barbara, unde urmează să petreacă weekendul împreună cu familia ei.

Se opreşte, apoi mă întreabă:

—Vrei ceva? O cafea? Altceva... Clatin din cap.

—Nu, îi răspund brusc. Îţi mulţumesc, dar trebuie să plec. Trec pe lângă el şi mă îndrept din nou spre uşa din spate, ţinând plicul strâns în mână.

Îl desfac în maşină şi îi golesc conţinutul în poală. Înăuntru, se află două dosare neetichetate.

În primul, găsesc o fotografie - cea cu maşina veche din faţa clădirii lui Iris. Cea cu individul care i-a stârnit o spaimă cumplită. Despre care a refuzat să vorbească. Alături de fotografie sunt şi câteva pagini - rapoarte legate de nişte incidente comise de un individ al cărui nume este, în mod ciudat, Adams. La fel precum cel al lui Iris. E mai în vârstă, ar putea să-i fie tată... doar că Iris mi-a spus că tatăl ei a murit. Răsfoiesc iute paginile. A fost arestat de multe ori. În principal, pentru violenţă domestică. Şi se pare că există un ordin de restricţie împotriva lui. Cerut, nici mai mult, nici mai puţin, de mama lui Iris. Ce naiba se întâmplă?

Ce căuta individul ăsta acasă la Iris? M-a minţit când mi-a spus că tatăl ei a murit? N-ar face aşa ceva... nu? Are vreo legătură cu locul acela numit Whispering Pines? Mă gândesc să-i dau un mesaj s-o întreb, dar îmi amintesc expresia de pe chipul ei în dimineaţa când i-am cerut mai multe detalii, tăcerea încăpăţânată cu care mi-a răspuns. Nu mi s-a întâmplat de multe ori în viaţă să fiu precaută, dar am sentimentul că acum aşa trebuie să mă comport.

Pun, aşadar, deoparte dosarul pentru mai târziu şi îl deschid pe cel de-al doilea.

Care e o adevărată mină de aur.

— Uau! exclam în şoaptă, privind singura pagină dinăuntru.

Lista cu vizitatorii de la închisoare. Lista vizitatorilor lui Steve.

O listă cu nume. E scurtă. Se pare că Steve n-a primit prea multe vizite.

Marcus Anderson

Maryann Anderson

Părinţii lui Steve. Se pare că i-au făcut mai multe vizite de când e la închisoare, căci numele lor apar de câteva ori pe listă.

Ricky Randall

Alice Ogilvie

Iris Adams

Dusty Anderson

Mă mir să văd numele surorii lui. N-au fost niciodată prea apropiaţi, dar trăiesc, probabil, nişte vremuri disperate. Dau apoi de un nume pe care nu-l recunosc. Rutham Bollinger Rutham Bollinger?

Caut numele pe Google. Şi găsesc o sumedenie de rezultate. Le accesez la nimereală.

Ruthann Bollinger de la Bradford Media Corporation le-a vorbit ieri jurnaliştilor despre fuziunea globală care urmează să aibă loc între compania LMC şi...

Bine, în regulă. Şi casc, plictisită. Ăsta e genul de lucru despre care vorbeşte tata mereu - fuziuni globale şi achiziţii - şi, de câte ori face asta, gândurile îmi zboară aiurea. Mă opresc din citit şi răsfoiesc articolul până la final, unde găsesc o fotografie cu un grup de bărbaţi şi femei în vârstă, toţi îmbrăcaţi la patru ace, purtând pe buze zâmbete rigide. Doamne, ce viaţă plictisitoare au adulţii!

Sub fotografie e scris: De la Bradford Media Corporation Ruthann Bollinger, Greta Bradford şi Sandy Ackerman, alături de Leslie Leifer, Daniel Ahuja şi Deepash Patel de la India Media Group.

Mă încrunt. Nu fac legătura cu Steve. Numele de Bradford mi-e însă familiar. Îl caut pe Google şi înţeleg motivul: Greta Bradford e cea mai bogată femeie din Statele Unite. I-am auzit pe părinţii mei vorbind

despre ea, deoarece se află în fiecare an în topul miliardarilor Forbes.

Dar tot nu înţeleg. Ştiu că Iris a pomenit faptul că Steve ar fi putut fi mituit în închisoare, schimbându-şi pledoaria din acest motiv, dar care-i legătura? De ce şi-ar bate capul o persoană care lucrează pentru o corporaţie media, cu Steve, Brooke şi Castle Cove? O cunoştea pe Brooke? Sau cunoaşte familia Levy?

Habar n-am ce caut - nu încă -, dar am convingerea fermă că, dacă vom descâlci misterul, vom înţelege de ce antrenorul Donovan nu se află în spatele gratiilor.

KWB, CANAL 10

10 NOIEMBRIE, 11:32

• BREAKING NEWS •

Ben Perez: Îmi pare rău că trebuie să vă întrerup programul de dimineaţă, dar printr-o turnură uluitoare de evenimente survenită în cazul uciderii lui Brooke Donovan, noi detalii ies la iveală referitoare la modul în care a murit. Reporteriţa Tessa Hopkins se află la Departamentul de Poliţie din Castle Cove, unde urmează să înceapă o conferinţă de presă.

Tessa Hopkins: Mulţumesc, Ben. Transmitem în direct de la secţia de poliţie, unde domnul detectiv Thompson este aşteptat să sosească în orice clipă ca să anunţe rezultatele raportului medico-legal şi noile acuzaţii aduse presupusului asasin al lui Brooke Donovan, iubitul ei, Steve Anderson. Anderson urma să pledeze vinovat la acuzaţia de omucidere involuntară şi să primească... Gata, începe conferinţa!

Detectivul Thompson: Vă mulţumesc, doamnelor şi domnilor, pentru răbdarea acordată anchetei noastre. În acest moment, îl acuzăm pe Steve Anderson de omor calificat în cazul morţii lui Brooke Donovan. Îi dau acum cuvântul domnului doctor Tavi Henry. Domnul Henry vă va prezenta rezultatele autopsiei.

Doctorul Henry: Vă mulţumesc. Analizele preliminare au indicat faptul că domnişoara Donovan a murit în urma rănilor suferite în timpul căderii. Analizele efectuate ulterior au scos la iveală o fractură craniană survenită înainte de cădere, cauzată cel mai probabil de un obiect contondent. În plus, abraziunile de pe picioare şi din palmele mâinilor indică faptul că domnişoara Donovan fie a alunecat, fie a fost împinsă de pe marginea stâncilor, de care s-a ţinut agăţată un timp. Amprentele găsite pe dosul mâinilor sunt compatibile cu talpa unui pantof sau a unui adidas. Acest lucru ne face să credem că domnişoara Donovan şi-a dat drumul de pe stânci sub greutatea unei forţe...

Reporter: Cum adică „sub greutatea unei forţe”...?

Doctorul Henry: În urma examinării medico-legale, tindem să credem că presupusul asasin a călcat-o deliberat pe mâini ca să-i provoace căderea. După impactul cu solul, a suferit alte leziuni craniene. Cu toate acestea, credem că...

Tessa Hopkins: Vreţi să spuneţi că Steve Anderson a lovit-o înainte să cadă? Cam de câte ori şi cu ce anume?

Reporter: Ar fi supravieţuit dacă n-ar fi căzut de pe stânci?

Doctorul Henry: E posibil să fi scăpat cu viaţă dacă n-ar fi căzut. E posibil, de asemenea, ca fractura craniană să nu fi fost principala cauză a mo...

Reporter: Amprentele de pe mâinile ei se potrivesc cu urmele adidaşilor lui Anderson? Ce spun testele ADN...?

Reporter: Ce ne puteţi spune despre obiectul contondent? A fost găsit?

Detectivul Thompson: Mă scuzaţi că intervin, domnule doctor Henry. N-am găsit încă obiectul cu care domnişoara Donovan a fost lovită. În acest moment, credem că amprentele de pe mâini se potrivesc cu urmele lăsate de adidaşii lui Steve Anderson. Aşchiile de metal înfipte în craniu ne fac să credem că a fost lovită cu un soi de trofeu. În ziua aceea, domnului Anderson i s-a decernat premiul Youth Basketball Mentor Award din partea YMCA. Credem că a luat obiectul din maşină şi a lovit-o pe domnişoara Donovan în timpul conflictului din pădure sau de pe stânci.

Tessa Hopkins: Puteţi să comentaţi îndoielile publicului larg cu privire la modul de desfăşurare a anchetei, domnule detectiv Thompson? Mulţi cetăţeni din Castle Cove consideră că poliţia e responsabilă pentru plasarea adidasului domnului Anderson la...

Detectivul Thompson: Aceste zvonuri sunt complet nefondate şi constituie un stigmat asupra reputaţiei neştirbite a forţelor de poliţie. Domnul Anderson a acceptat să pledeze vinovat la acuzaţia de omucidere involuntară, doamnă. Nu faci asta dacă nu eşti vinovat. În acest moment, acuzaţiile aduse domnului Anderson au fost schimbate în concordanţă cu noile dovezi. Va fi acuzat de omor calificat, pentru care va primi închisoare pe viaţă fără posibilitatea eliberării condiţionate. Vă mulţumesc.

Reporter: Unde e telefonul lui Brooke Donovan?

Tessa Hopkins: Cine sunt poliţiştii care susţin că au găsit adidasul în pădure?

Reporter: Unde căutaţi obiectul contondent?

Voci din mulţime: Castle Cove Corrupt, Castle Cove Corrupt.

Capitolul 30

IRIS

10 NOIEMBRIE 16:50

E de rău. Respiră adânc! Ne vedem în curând.

ÎNCHID OCHII. Nici nu vreau să văd mesajul lui Ricky. Imediat după încheierea conferinţei de presă, şcoala a luat parcă foc. Nimeni n-a mai fost atent la ore. Toată lumea părea s-o fi luat razna.

Steve! Închisoare pe viaţă. Obiect contondent.

Spike se uită la mine. Stătuse cu ochii lipiţi de telefon.

— Cu un trofeu, Iris? Dai cuiva în cap cu un trofeu şi apoi îi dai vânt de pe stânci? Asta arată... ură. Asta e personal. Mi se face rău.

Şi mie. Îi tot scriu lui Alice de vreo cinci minute de când s-a terminat conferinţa, dar nu-mi răspunde. Încep să-mi fac

griji.

Iar mama îmi tot aruncă priviri cu subînţeles încă de când am ajuns la bar. Priviri de genul O, ce drăguţ! Fata mea se întâlneşte cu cineva. O ignor. Spike e Spike şi nici prin cap nu-mi trece să renunţ la planurile mele pentru un băiat. Şi hei! Steve Anderson o să înfunde puşcăria pe viaţă!

Pocnesc cu încheieturile degetelor pe masa din separeu. E de rău.

—Îţi vine să crezi? Postările astea se răspândesc cu iuţeala fulgerului, spune Spike. Mişcarea Castle Cove Corrupt e la fel de puternică, în ciuda... noilor probe.

—Da, îi răspund, cu gândurile aiurea. Ai văzut-o astăzi pe Alice? Trebuia să ne întâlnim aici şi întârzie.

—Poate s-o fi dus să-şi facă părul sau ceva de genul.

—E mai serioasă decât îţi imaginezi, Spike. Nu cred că s-ar duce la coafor când fostul ei iubit e pe cale să înfunde puşcăria pe viaţă.

—Rămâne încă la latitudinea juraţilor dacă se va întâmpla asta sau nu. Aşadar care e următorul nostru pas?

—Ricky. Vine să ne spună ultimele noutăţi.

Adâncită în gânduri, continui să bat darabana cu degetele pe masa lipicioasă. Nu-i stă în fire lui Alice să dispară pur şi simplu. Cel puţin, nu acum.

—Hei, Iris! spune Spike, lăsând telefonul deoparte. Mă gândeam că poate, după toate astea, am putea să mergem la un film?

—Da, sună bine, îi răspund, întinzându-mi gâtul ca s-o zăresc pe Ricky. Hai să ne adunăm toţi! Ar trebui s-o invităm şi pe Alice - sunt convinsă că i-ar face plăcere.

— Nu, mă refeream... să mergem... numai noi doi. Spike, drăguţ şi bun, cu părul încâlcit şi lung până la umeri,

îşi împinge, nervos, ochelarii pe nas. Inima începe să-mi bată cu putere în piept, dar se potoleşte la fel de repede. Un întreg univers e acum în ochii lui Spike: filme, mâini împletite, floricele mâncate împreună şi tot tacâmul.

Dar toate astea nu sunt pentru mine. Nu acum. Pentru că sunt doar pe jumătate aici. Cealaltă jumătate vrea să dispară. Ar fi trebuit s-o întreb pe Alice cum să procedez. Cum refuzi pe cineva cu eleganţă? Oare ştie răspunsul? Ar trebui să-l ştie. Alice pare exact genul de persoană care ştie aceste lucruri. La naiba! Sunt prietenă cu ea?

— Spike, murmur eu. Uite ce e!

Dar, înainte de a apuca să spun mai mult, la marginea separeului nostru apare Ricky, îmbrăcată într-o ţinută business cum nu o mai văzusem vreodată: un costum negru şi sobru, cu o cămaşă albă şi un lanţ de aur la gât. Şi, Dumnezeule mare, şi-a aranjat părul?

Mama îi şi pregătise băutura la bar, iar Ricky o ia şi se îndreptă spre separeul nostru. Se aşază lângă mine.

—Unde e micuţa Saci cu bani? mă întreabă, în şoaptă, sorbind din pahar.

—Nu ştiu unde e în momentul de faţă. Cred că mai avem puţin şi murim cu toţii, sinceră să fiu. Ce naiba se petrece?

—Prima regulă în munca de detectiv e să nu-ţi pierzi niciodată partenerul din ochi, Iris, spune Ricky. La fel ca în cazul suspecţilor, trebuie să ştii unde e şi ce face în fiecare secundă.

—Ca şi când ar putea fi agent dublu? întreabă Spike, îndesându-şi în gură un pumn de cartofi prăjiţi.

Îl privesc înghiţindu-i. Chiar de-ar fi să fiu vreodată cu cineva, aş prefera să nu bage deodată în gură treizeci şi şase de cartofi prăjiţi. Patru, cel mult.

— Să zicem că nu e tocmai sincer cu partenerul, îi răspunde Ricky, cu un zâmbet pe buze. Sau e compromis. Într-o zi o să vă dau nişte lecţii despre munca de detectiv, dar nu astăzi.

Îşi deschide servieta şi scoate nişte hârtii.

— Ce zi nebună, nu-i aşa? Mă întorc la secţia de poliţie ceva mai târziu. Pe scurt, nu au niciun obiect contondent, aşadar nu deţin arma crimei cu amprentele lui Steve. Au ca probă adidasul, dar raportul autopsiei referitor la amprentele lăsate de talpa pantofului pe mâinile lui Brooke susţine că acestea sunt superficiale şi ar fi putut fi compromise de perioada petrecută în apă. Da, probabil că cineva a călcat-o ca s-o facă să-şi desprindă mâinile de pe stânci, e adevărat. Dar vor reuşi oare să dovedească faptul că aceste urme superficiale provin de la adidaşii lui Steve? Cine ştie? Dar dă bine la televizor.

—Ai vorbit cu Steve? o întreb eu. Ce părere are... acum?

—Îţi mulţumesc că ai adus subiectul în discuţie, Iris. Clientul meu e în prezent sub efectul sedativelor. Pe tărâmul viselor. Când i-am spus vestea, a devenit de-a dreptul isteric la gândul că o să stea toată viaţa la puşcărie şi a făcut o criză. Spunea fără încetare că nu aşa trebuia să se întâmple. Mă duc mai târziu să văd ce face. Cred că, după ce o să-şi revină, o să aibă multe de spus. Nimeni nu vrea să stea o viaţă întreagă la închisoare, te asigur de asta. Şi e foarte bine. Vrem un proces. E cel mai bun scenariu pentru noi.

—Cum rămâne cu cealaltă chestie? întreabă Spike. Cu varianta mituirii?

Ricky soarbe cu poftă din băutură.

— Asta sper că o să-mi spună când o să-şi revină. Că o să dea dovadă de puţină bona fide[22], pentru că n-am nicio dovadă în sensul ăsta. Tu ai? Dar tu, Iris?

Eu şi Spike clătinăm amândoi din cap.

— E timpul pentru pasul numărul patru, spune Ricky. Îmi scot dosarul cu însemnări şi scotocesc în rucsac după

un pix.

— Sunt gata.

Ricky Randall bate darabana cu degetele pe dosarul meu.

— Am destule informaţii despre Donovan, asta-i sigur. Suficiente, cel puţin, pentru o investigaţie. Am exact ce-mi trebuie? Un obiect contondent, care ar putea fi un trofeu? Nu. Am ceva mult mai concret? Nu.

— Şi atunci... ce facem? o întreb eu.

— Trebuie să distrag atenţia publicului de la Steve şi s-o îndrept spre poliţie şi Matt Donovan. Nu pot să-i ofer procurorului informaţiile voastre despre Donovan, pentru că le-aţi obţinut ilegal. Trebuie să le oferiţi, aşadar, singurei persoane interesate numai de poveste, nu şi de detaliile legale, ca scurgerea de informaţii în presă. Cineva care va stârni valuri imense - şi cât mai repede cu putinţă. Cineva care nu se teme să sape o groapă poliţiei şi s-o arunce în hău.

Dă băutura pe gât dintr-o singură înghiţitură, se ridică în picioare, îşi ia servieta şi pune o carte de vizită pe masă între mine şi Spike.

Tessa Hopkins.

Când ne ridicăm privirile, Ricky Randall dispăruse.

— La naiba! spune Spike. Nebuna aia de reporteriţă de la

TV!

— Exact!

Îi scriu din nou lui Alice. Şi aştept. Nimic. Aud zgomotul pe care îl scoate paiul lui Spike atingând fundul paharului în timp ce îl goleşte. Mă scoate din sărite şi vreau să înceteze.

— Dă-mi paharul! murmur eu.

Mi-l împinge şi mă duc cu el la bar, unde mă aşez între o femeie în vârstă, care mâzgăleşte cu cerneală neagră un şerveţel de cocktail, şi un bărbat care joacă Angry Birds pe telefon. Mama e în celălalt capăt al barului, unde vorbeşte cu blândeţe cu o femeie care plânge. Oftez adânc.

— Pari cam tânără pentru un loc ca ăsta. Mă uit la stânga.

Şi simt cum inima îmi stă în loc, apoi îmi sare din piept şi se rostogoleşte pe podeaua lipicioasă a barului.

Lilian Levy stă cocoţată pe scaunul de la bar de lângă mine, plimbând de jur împrejur paiul roşu din pahar cu vârfurile degetelor ale căror unghii sunt date cu o ojă rafinată. Nuanţa roşie a paiului se asortează cu ramele ochelarilor ei.

Obrajii îmi iau foc. Ce n-aş da ca Alice să fie acum aici! Ar şti exact ce să facă.

—Ăăă... mama lucrează aici. Uitaţi-o acolo! Adolescenţii au acces în bar înainte de ora şapte, dar nu mai târziu.

—Mmm, murmură ea. Tata obişnuia să mă aducă aici când eram mică. Îmi comanda câte un Shirley Temple, deşi acum prefer, fireşte, ceva mai tare. N-aş putea spune că s-a schimbat prea mult. Dar îi plăcea să vină aici. Spunea că e un loc adevărat. Cred că voiam să-mi amintesc asta acum. Ce e adevărat.

Tace, cu o privire care pare îndepărtată. Aş vrea să cred că e o zgripţuroaică bătrână şi rea, dar nu pot. Acum, e doar o bunică ce şi-a pierdut nepoata.

— Am... cunoscut-o, îi spun, în cele din urmă. Pe nepoata dumneavoastră. Pe Brooke. Am învăţat împreună la aceeaşi şcoală. Îmi pare nespus de rău.

Privirea îi zboară spre mine.

— Drăguţ din partea ta. I-am pierdut pe toţi cei dragi acum. Fiicele. Nepoata. Am avut şi un soţ odată şi l-am pierdut, dar de data asta pare diferit. Golul ăsta din mine.

Inelul imens cu safir pe care îl poartă pe deget captează lumina de deasupra barului. Râde uşor când îmi vede ochii pironiţi asupra lui.

— Nu înseamnă nimic. E frumos, dar nu-ţi vindecă inima frântă. Se

spune că banii aduc fericirea. Nu e adevărat. Doar îţi fac durerea mai confortabilă.

Mama vine la noi şi schimbă o privire cu Lilian Levy. Femeia dă domol din cap şi mama îi umple paharul gol.

— Ai o fată încântătoare, spune ea. Foarte inteligentă. Şi agilă.

— Vă mulţumesc, îi răspunde mama.

Îmi aruncă o privire stranie şi nici nu e de mirare. Căci stau de vorbă într-o tavernă cu o femeie în vârstă şi bogată. Dar stai puţin!

— Îmi cer scuze, dar cred că n-am auzit bine, îi spun, în timp ce sângele îmi îngheaţă prin vene.

Inteligentă? Agilă? Dar nu mă cunoaşte. Lilian Levy începe să chicotească.

— Iris Adams - ultima persoană... penultima care a văzut-o pe Brooke în viaţă. Nu e cazul să pari atât de uimită. Crezi că n-am frunzărit interviurile poliţiei? Cunosc fiecare actor din această tragedie.

Se răsuceşte pe scaun ca să se uite direct la mine. Are faţa întinsă, fardată, cu genele acoperite perfect de mascara.

—Ţi-a fost teamă când ai sărit de la balconul nepoatei mele? Să nu-ţi imaginezi că n-am ştiut că eşti acolo! V-am auzit pe tine şi pe Alice foşnind ca nişte şoricei prin camerele de la etaj când am intrat. Dar i-am făcut jocul lui Alice. Ca să văd cât de departe o să meargă. Am fost... impresionată când am închis uşile de la balconul lui Brooke. Impresionată să văd o gâgâlice care fugea pe deal îmbrăcată cu o cămaşă de tăietor de lemne exact ca aceea pe care o porţi acum.

—Ăăă...

Am rămas fără grai. M-a văzut? Ce altceva mai ştie? Pe de altă parte, cămaşa mea e din flanelă. Tăietorii de lemne poartă cămăşi de lână.

— Hai, Iris Adams, dă-i drumul! Tu şi zvăpăiata de Alice, Dumnezeu s-o aibă în pază, aveţi un as ascuns în mânecă. Nu credeţi că puştiu' ăla e vinovat.

Mă ţintuieşte cu ochii. Nu pot să-mi desprind privirea. Pentru că citesc ceva în ei. Tristeţe, durere, dar şi... un licăr de interes.

Dacă nu voi spune ceva acum, voi pierde momentul. Şi nu pot să-l

ratez.

— Nu, nu credem că e vinovat, îi răspund, în cele din urmă. De fapt, credem că cineva l-a plătit ca să ia vina asupra sa. Nu cumva... dumneavoastră? Aţi putea să-mi spuneţi. Şi aşa n-am cum s-o dovedesc. Vreau doar să ştiu.

Începe să râdă cu atâta poftă că îi apar lacrimi în colţurile ochilor şi ia un şerveţel ca să-i şteargă.

— O, Doamne! spune apoi, mototolind şerveţelul şi punându-l pe tejghea lângă celălalt mâzgălit.

E plin de stele, de inimioare şi de soare. Desene pe care numai o fetiţă le-ar face.

— Interesant! Draga mea, dacă aş crede că puştiu' ăla mi-a ucis nepoata, aş rezolva repede problema.

Un fior îmi străbate trupul din cap până în picioare. Aş rezolva repede problema.

Ochii nu-i mai oglindesc râsul.

— Nu l-am plătit pe amărâtu' ăla. Dacă vrea să pledeze vinovat, n-are decât. Dacă vrea să înfunde puşcăria pe viaţă, acum, după noile dezvăluiri, fără să fie vinovat, n-are decât. N-ai înţeles? Nu mă interesează cine e autorul. Oricum am pierdut deja totul. Nu-mi voi mai regăsi niciodată liniştea sufletească. Vreau doar să-mi îngrop nepoata şi să plec acasă. Nu mă mai simt acasă în Castle Cove.

— Dar cineva..., bâigui eu. Dacă nu Lilian, atunci cine?

— Cineva l-a plătit, nu-i aşa? Asta credem şi mai credem că...

Să îndrăznesc să-i pomenesc numele antrenorului Donovan? Alice susţine că Lilian îl urăşte. Poate că şi ea îl consideră vinovat, dar, după cum mi-a spus deja, nu mai are nicio importanţă.

Îşi ia din nou stiloul. Are umerii căzuţi, de parcă toată viaţa s-a dus din ea.

Desenează pe şerveţel o stea, o inimioară, un soare.

— Probabil că n-o duceţi deloc bine, cu cât câştigă mama ta aici. Dar îmi imaginez că vă descurcaţi cumva. Îmi aduc aminte cum munceam şi eu pe brânci ca să-mi fac un rost în viaţă. Dar am răzbit. Am trecut

rând pe rând de la un castel cu optsprezece dormitoare şi o grădină zoologică cu lame la un apartament de la etajul şase din East Village, apoi la o vilă din piatră roşiatică în Central Park şi, în final, la un conac din secolul al XVII-lea în Scoţia. Numele meu se află pe rujul pe care-l poartă jumătate din femeile din întreaga lume. Şaizeci la sută dintre femei îşi flutură în fiecare zi fundul în blugii care-mi poartă semnătura. Am răzbit. Mi-am câştigat locul în lume.

Ia din poşetă un portofel subţire, din piele, şi scoate din el două bancnote de câte douăzeci de dolari, pe care le înfăşoară în şerveţelul mâzgălit.

— Bănuiesc că interesul tău faţă de moartea nepoatei mele are legătură cu recompensa. Nu-i aşa, Iris Adams?

Tac, ruşinată.

— Nu da înapoi, draga mea! Dar trebuie să munceşti pe brânci pentru ce-ţi doreşti. Aşa e lumea când n-ai nimic. Te face să lupţi din greu. Eu am luptat. Poţi şi tu. Dar nu strică niciodată puţin ajutor, nu-i aşa?

Telefonul îi vibrează şi se ridică încet. Îşi pune mâna presărată cu riduri şi inele pe umărul meu şi se apleacă spre mine, şoptindu-mi la ureche:

— Îmi plac misterele. Abia aştept să văd rezolvarea acestuia.

Lilian Levy îmi face cu ochiul.

— Mă aşteaptă maşina. Multă baftă, Iris Adams!

O privesc cum iese din bar, rezemându-se în baston. Mama vine la mine şi ia paharul gol împreună cu şerveţelele mototolite.

—Ce-a fost asta? mă întreabă ea. Clatin din cap.

—Nu ştiu.

Din celălalt capăt al barului, Spike mă întreabă din gesturi ce se întâmplă.

— Mama, o strig eu când se îndepărtează, bacşişul tău! Iau şerveţelul împăturit şi presărat cu stele, inimioare şi

soare. Îl desfac şi îi dau mamei bancnotele de douăzeci de dolari.

Înăuntru, printre inimioare şi stele, văd scris cu litere subţiri un nume:

Penny Jefferson. Mă întorc la Spike. Penny Jefferson? Ce-o fi fost în capul ţicnitei ăleia bătrâne? Poate o fi băut cam mult şi şi-a adus aminte de viaţa dusă cândva în Castle Cove.

Intru în separeu şi mă aşez pe canapeaua din faţa lui Spike, apoi pun şerveţelul între noi.

— Aia era Lilian Levy, îi spun, recunoscătoare să-mi distrag atenţia de la interesul făţiş manifestat de Spike pentru mine.

Spike cască ochii mari cât cepele.

—Poftim?

—Ha, ha! Stai fără grijă, am întrebat-o dacă l-a plătit pe Steve şi mi-a mărturisit că, dacă ar crede că el e autorul, nu l-ar mitui, l-ar omorî de-a binelea. Înspăimântător, da! Apoi a zis că trebuie să răzbesc. Ce-o fi vrut să spună cu asta, numai ea ştie.

Spike priveşte şerveţelul.

— Şi ai păstrat un suvenir în amintirea pălăvrăgelilor ei? Ridic din umeri. Trebuie să răzbat. Mulţumesc, doamna

bogată! De mare folos sfatul tău, n-am ce zice, de parcă n-aş şti asta deja!

— Iris!

Asta e tot ce fac, încerc să răzbat. Şi cine dracu' se crede cucoana asta, care e impresionată să mă vadă alergând pe dealuri? Ce e aşa de impresionant?

—Iris! mă strigă Spike, lovind cu pumnul în masă.

—Ce e? strig şi eu.

— Penny Jefferson, îmi spune, roşu la faţă, împroşcând cu puţină salivă.

Îmi întinde telefonul.

Mă uit cu ochii mijiţi. Şi văd fotografia unei femei tinere şi surâzătoare, cu păr castaniu, alături de un tânăr chipeş, care o ţine cu braţul de umeri. Ceva îmi pare cunoscut la el, modul în care ţintuieşte cu ochii aparatul de fotografiat. Părul blond şi răvăşit... Un alt tip fermecător.

PennyJefferson, soţia miliardarului Paul Bradford, dată dispărută.

—Îţi mulţumesc, Spike, pentru că-mi arăţi povestea unei alte fete dispărute. De parcă n-am avea destule pe aici, îi răspund.

—Uită-te mai bine, prostuţo! Uită-te mai bine la Paul Bradford! insistă el, îndesându-mi telefonul sub ochi.

Articolul e vechi de mai bine de 20 de ani. Dau mai jos şi găsesc alte fotografii color. Şi-mi pică fisa. Recunosc ochii albaştri, care mă priveau tăioşi ca oţelul când îi dădeam răspunsuri greşite despre Napoleon la orele de istorie din anul întâi.

—Dumnezeule! murmur eu. E...

—El e!

Ochii ăia albaştri precum cerul, care au pus pe jar inima multor profesoare de la liceul Castle Cove. Nasul e puţin diferit acum, iar maxilarul nu mai pare atât de proeminent, parcă e mai puţin ascuţit acum.

— Ăsta e antrenorul. Matt Donovan e Paul Bradford...

— Iar fata aia a dispărut şi ea..., spune Spike. Îi las telefonul pe masă şi mi-l scot pe al meu. Alice! scriu eu. Alice! ALICE!

Îi trimit linkul cu articolul despre Penny Jefferson.

ANTRENORUL DONOVAN E PAUL BRADFORD. PENNY JEFFERSON, ALICE! Caută pe Google Penny Jefferson + Paul Bradford! Sunt la tine într-un sfert de oră.

SANTA CRUZ TIMES 23 APRILIE 1997

DISPARIŢIA UNEI LOCALNICE -

UN MISTER PENTRU POLITIA DIN SANTA CRUZ

Duminica trecută, în timp ce se afla într-o excursie cu cortul, împreună cu soţul ei, Paul Bradford, în Munţii Santa Cruz, Penny Jefferson, în vârstă de 23 de ani, a dispărut. Bradford susţine că Jefferson i-a spus că vrea să se ducă singură să vadă o cascadă din apropiere cât timp el avea să ridice tabăra. După aproape o oră, când n-a mai primit nicio veste de la ea, a început să-şi facă griji şi a plecat s-o caute. Negăsind nici urmă de ea nici pe drumul spre cascadă, nici la cascadă, Bradford a alertat autorităţile. El le-a spus că Jefferson se lupta, de câteva luni, atât cu abuzul de medicamente, cât şi cu o depresie gravă. Poliţia din Santa Cruz a trimis o echipă la faţa locului şi, în scurt timp, au fost demarate operaţiunile de căutare.

Trei zile mai târziu, Jefferson e încă dispărută, în ciuda eforturilor disperate depuse de autorităţile locale. Bradford e fiul mogulului media Peter Ford Bradford al

III-lea.

Sub articol găsesc alte titluri de ziare şi fotografii. Mă uit peste ele.

17 MAI 1997

ÎN CONTINUARE NICIO PISTĂ ÎN CAZUL DISPARIŢIEI LUI

JEFFERSON

SOŢUL, PAUL BRADFORD, ÎNFRUNTĂ CRITICI ACERBE

5 AUGUST 1997

RĂMĂŞIŢE DESCOPERITE ÎN MUNŢII SANTA CRUZ - AR

PUTEA APARŢINE LOCALNICEI DISPĂRUTE 8AUGUST 1997

COMUNITATEA DIN SANTA CRUZ SE RALIAZĂ CU

FAMILIA JEFFERSON

RĂMĂŞIŢELE DESCOPERITE NU APARŢIN FIICEI DISPĂRUTE, PENNY JEFFERSON

23 AUGUST 1997

MOŞTENITORUL IMPERIULUI MEDIA RĂSPUNDE

ACUZAŢIILOR PRIVIND IMPLICAREA ÎN DISPARIŢIA SOŢIEI SALE

23 OCTOMBRIE 1997

AU TRECUT ŞASE LUNI DE LA DISPARIŢIA LUI PENNY JEFFERSON. IATĂ FAPTELE CERTE PE CARE LE CUNOAŞTEM!

20 APRILIE 1998

PENNY JEFFERSON E DECLARATĂ OFICIAL MOARTĂ DE CĂTRE FAMILIE LA UN AN DE LA DISPARIŢIE

SOŢUL, PAUL BRADFORD, PĂRĂSEŞTE ORAŞUL SUB VIZORUL PUBLIC

— E fantastic! exclamă Spike.

Am un nod în gât. Abia mai reuşesc să respir. Mintea mea încâlcită încearcă cu disperare să pună lucrurile cap la cap. Matthew Donovan a fost cândva Paul Bradford Matt Donovan era ultrabogat pe când era Paul Bradford. Soţia lui Paul Bradford a dispărut şi n-a mai fost găsită niciodată.

Oamenii bogaţi pot face orice. Pot şterge vieţi. Pot crea altele noi.

Exact asta voia Ricky Randall.

Când l-am căutat pe Google pe Matt Donovan, n-am găsit nimic compromiţător - doar informaţii legate de baschet, de evenimentele caritabile din comunitate, de liceul Castle Cove, de Victoria Levy şi de milioane de alţi Matt Donovan care îşi duc viaţa sub propria identitate.

Şi asta pentru că... Matt Donovan nu e Matt Donovan.

22 Bună-credinţă (lb. latină) (n. t.).

Capitolul 31

ALICE

10 NOIEMBRIE 18:10

„Foarte puţini dintre noi suntem ce părem a fi.”[23]

- AGATHA CHRISTIE, PARTENERI CONTRA CRIMEI

MĂ PLIMB DE COLO-COLO prin seră, sorbind dintr-o cană de ceai, cu gândul la turnura pe care au luat-o evenimentele. Steve ar putea fi acuzat de omor calificat şi riscă închisoarea pe viaţă? Antrenorul Donovan ar putea fi Paul Bradford. Iar Paul Bradford ar putea fi antrenorul Donovan. Antrenorul Donovan ar putea fi miliardar? Tipul care a venit la şcoală o săptămână întreagă purtând aceeaşi pereche jalnică de pantaloni de trening până când Brooke s-a văzut nevoită să intervină în cele din urmă?

Ca să nu mai pomenesc de faptul că cineva de la Bradford Corporation i-a făcut o vizită pur întâmplătoare lui Steve la închisoare?

Prin ferestrele camerei, aud vuietul înăbuşit al valurilor ce se sparg de poalele stâncilor. Bate un vânt aprig în seara asta, lovind crengile de sequoia de acoperişul casei. E o atmosferă realmente înfricoşătoare.

Uşa camerei se deschide larg şi în prag se ivesc Iris şi Spike.

—Iris, eşti un geniu! Am luat-o razna! E o nebunie ce se întâmplă! le spun în loc de salut, oprindu-mă o clipă pe loc. Povestea seamănă din ce în ce mai mult cu romanele Agathei Christie! Multe dintre personajele ei se ascund sub identităţi false ca să scape basma curată. Ca, de pildă... - şi încep să număr pe degete - în O crimă anunţată, Crimă în Orient Express, Crimă în Mesopotamia...

—Nu-mi vine să cred că antrenorul Donovan ar putea fi cu totul altcineva, spune Spike, aşezându-se pe canapea, cu un picior sub el.

Iris se cocoaţă pe braţul fotoliului albastru, cu un aer relaxat, de parcă n-ar fi detonat o bombă.

— Unde ai găsit informaţiile astea? o întreb eu. E realmente fantastic!

Iris se îmbujorează la faţă.

—Îţi mulţumesc. De fapt... am dat de Lilian Levy. La bar.

—La Moon Landing? o întreb, uluită.

—Da, îmi răspunde Iris. După ce mi-a ţinut o prelegere despre cum să munceşti pe brânci ca să obţii ce-ţi doreşti lucru care m-a cam scos din sărite la început, pentru că îi vine uşor să vorbească, miliardară cum e -, mi-a lăsat un şerveţel...

—Pe care a scris Penny Jefferson! exclamă Spike, gata, parcă, să explodeze.

—Nu-mi vine să cred că te-ai întreţinut cu Lilian Levy! spun eu, clătinând din cap, cu un zâmbet pe buze. Bun, acum să vă spun ce-am făcut şi eu! Am primit un alt mesaj de la sursa mea anonimă, care mi-a spus să mă duc la Joe's Diner. Acolo am găsit un dosar - fiţi atenţi! - cu lista celor care l-au vizitat pe Steve la închisoare.

—Scuză-mă, intervine Spike, dar cine e sursa asta?

—Nu ştim deocamdată, îi răspund, pe un ton afectat. Oricum, nici nu e important. Important e un nume de pe listă pe care nu-l ştiam, aşa că l-am căutat pe Google. Şi am descoperit că persoana respectivă lucrează la Bradford Corporation.

Iris cască ochii mari cât cepele.

—Vrei să spui că...

—Da! exclam eu. Am intuit că e ceva important, dar n-am înţeles până nu mi-ai trimis mesajul. Paul Bradford e fiul...

—Miliardarei Greta Bradford! conchide Iris, sărind în picioare. Şi numele de pe listă...

—Ruthann Bollinger, îi răspund eu.

—O clipă! Ai spus Ruthann?

Se repede la agenda cu însemnările noastre şi începe să-i răsfoiască paginile.

— Aşa cred Uite! RA - Ruthann. Crezi că ei i-a scris antrenorul în

dimineaţa când a aflat de dispariţia lui Brooke?

Casc gura mare.

—Sfinte...

—Mesajul ăla straniu, spune Iris, adâncită în gânduri. În care antrenorul spune că are probleme cu sistemul de securitate. Ar putea fi un soi de...

—Cod, o întrerup eu. În care cere ajutor. Sunt convinsă că ai lui i-au impus un cod de comunicare pe care să-l folosească la nevoie.

—Şi-a dat seama că... dacă toată povestea asta va ieşi la iveală, spune Iris, va fi rău pentru el. Toate lucrurile alea ar fi ieşit la iveală.

Dau din cap, în timp ce inima îmi bubuie în piept.

— Da. Şi ai lui i-au şi sărit în ajutor. Am găsit câteva fotografii în care Ruthann şi Greta apar împreună. Articole care vorbeau despre colaborarea strânsă dintre ele. Ruthann nu e o oarecare în firma aia. E mâna dreaptă a Gretei.

Iris trage adânc aer în piept.

— Mi se învârte capul. Prima soţie a antrenorului a dispărut. Ucisă, poate? De mâna antrenorului? A plecat apoi din oraş şi şi-a schimbat numele? Şi a suferit o intervenţie estetică? Suntem cumva într-o telenovelă la care se uita bunica?

— Prima lui soţie a căzut de pe stânci, spune Spike. În împrejurări ultradubioase. Nu e deloc o idee proastă să fugi din oraş şi să-ţi iei o identitate nouă. Sunt convins că ai lui au fost mai mult decât fericiţi să muşamalizeze treaba.

Iris clatină din cap.

— Nu înţeleg un lucru. De ce-a lăsat-o Lilian pe fiica ei să se mărite cu individul ăsta? Credeţi că a ştiut încă de la bun început că antrenorul e Paul Bradford? Şi, mai mult decât atât, mama lui Brooke a ştiut adevărul?

Mă opresc pe loc, cântărind spusele lui Iris. A ştiut oare Victoria adevărul? Au fost căsătoriţi timp de zece ani. Iar el i-a adoptat fetiţa.

— Dumnezeule! Nici măcar nu m-am gândit la asta. Victoria şi antrenorul au trăit o poveste nebună de dragoste - Brooke mi-a spus la

un moment dat că bunica ei a aflat de relaţia lor abia după ce s-au căsătorit. Poate că Lilian a aflat adevărul ulterior, dar era prea târziu. E înspăimântător, spun, înfiorată, când te gândeşti că nimeni nu l-a cunoscut cu adevărat pe antrenor în toţi aceşti ani.

Spike se sprijină de pernele canapelei, frecându-şi obrazul cu mâna.

— Dar antrenorul are o grămadă de datorii. Cărţi de credit, pariuri, jocuri de noroc, tot tacâmul. De ce nu le-a cerut bani alor lui? Dacă tot sunt atât de putred de bogaţi?

Clatin din cap.

—Bănuiesc că au stabilit să ia legătura numai în caz de urgenţă. Cum s-a întâmplat acum.

—Mmm, murmură Spike. Da, pare logic. Au vrut să-şi şteargă cumva urmele. Şi şterse să rămână, dacă se putea. Credem aşadar... că, în momentul în care mama antrenorului - a lui Paul - a aflat de toată povestea asta, a trimis pe cineva să-l mituiască pe Steve? Ca să ia asupra lui vina pentru o crimă comisă de antrenor/Paul?

Clatin din nou din cap.

—Nu ştiu să spun sigur, dar faptul că această Ruthann l-a vizitat pe Steve la închisoare reprezintă o coincidenţă foarte stranie, nu vi se pare? Şi mesajul dat de antrenor unei anumite RA în dimineaţa când a aflat de dispariţia lui Brooke... După părerea mea, toate astea sunt nişte coincidenţe al naibii de ciudate.

—De acord, spune Iris, scotocind prin buzunarul din faţă al rucsacului şi ţinând apoi printre degete o carte de vizită. Ricky mi-a dat cartea asta de vizită - Spike îşi drege glasul şi ea îşi dă ochii peste cap -, ne-a dat cartea asta de vizită ceva mai devreme. Uită-te puţin pe ea!

Mă duc la Iris şi i-o iau dintre degete. Pe ea e scris un nume:

TESSA HOPKINS JURNALIST/REPORTER KWB

— Ricky vrea să-i dăm informaţiile pe care le avem, continuă Iris. Acestei jurnaliste. Cea care s-a aflat la faţa locului în noaptea în care tru...

Se opreşte, apoi continuă:

—... În noaptea în care a fost găsită Brooke. Ai ţipat la ea, îţi mai aminteşti? Ricky crede că o să ne ajute.

—Da. O cunosc pe Tessa, îi răspund eu. Nu doar că s-a dovedit o mare Belea în seara aia pe stânci, dar m-a şi hărţuit după povestea de astă-vară. Nu voia nici în ruptul capului să mă lase-n pace. Nu ştiu ce să zic...

—E perfectă atunci, spune Iris. E hotărâtă, trebuie să recunoşti. Cine altcineva ar fi mai bun ca să ne ajute să-l demascăm pe antrenor?

Oftez adânc. Implicarea Tessei mi se pare o aventură riscantă, dar ce altceva ne mai rămâne de făcut? Aceasta e singura noastră şansă ca să influenţăm cu adevărat opinia publică şi să dovedim că poliţia a făcut o treabă de mântuială în rezolvarea cazului. Iar Iris are dreptate, Tessa e mai mult decât insistentă, lucru cumplit de enervant când m-a luat pe mine în vizor, dar, probabil, exact ce ne trebuie pentru rezolvarea cazului.

Mă îndrept spre panoul crimei şi le arăt noile adăugiri.

— Am printat lista vizitatorilor la închisoare, primită de la sursa mea, şi câteva dintre articolele din ziare care urmăresc traseul anchetei în cazul lui Penny Jefferson din momentul dispariţiei sale până în momentul în care a fost declarată moartă, le spun, arătându-le partea din dreapta de sus a panoului. Şi nişte fotografii cu Paul Bradford şi cu cel pe care noi îl cunoaştem drept antrenorul Matthew Donovan.

Spike se ridică în picioare şi se îndreaptă spre panou, scrutând cele două fotografii.

—Măi să fie, pozele astea cu Paul şi antrenorul puse una lângă alta... îmi dau fiori.

—Pe bune că ai dreptate, spune Iris, ducându-se şi ea la panou lângă Spike.

Studiază amândoi imaginile.

— Are aceiaşi ochi albaştri. Bărbia e puţin mai subţire, iar nasul uşor diferit... E uşor să modifici lucrurile astea - nu, Alice? mă întreabă Iris, scrutându-mă cu privirea.

— Scuză-mă, de unde să ştiu? îi răspund.

Nasul meu este foarte mult al meu, mulţumesc frumos.

Iris se întoarce la canapea şi ia un dosar de pe măsuţa de cafea. E etichetat Antrenorul şi conţine toate articolele printate şi strânse de-a lungul timpului despre el, împreună cu testamentul şi alte materiale găsite în biroul lui.

Se aşază apoi pe o pernă.

— Bun, hai să vedem ce trebuie să facem înainte s-o sunăm pe Tessa! Ricky susţine că trebuie să punem toate documentele într-un singur dosar, pe care să i-l dăm apoi Tessei - copii după mesajele antrenorului, după testament etc. Un dosar cu toate dovezile, inclusiv cu chestiile noi. Mai ales, cu chestiile noi, spune, arătându-ne panoul. Sunt convinsă că Tessa o să facă alte săpături în trecutul familiei Bradford şi o să scoată la iveală şi mai multe informaţii despre Paul.

— N-am găsit nimic mai mult când am căutat pe Google, dar cine ştie?

Şovăi şi mă gândesc o clipă.

— Poate că Greta are resursele ei ca să şteargă anumite poveşti din trecutul dragului de Paul.

Iris ridică dosarul.

— Spike, fă copii după tot ce conţine!

Pare atât de autoritară. Mă face să zâmbesc. El o salută milităreşte şi îi ia dosarul din mână, apoi se îndreaptă spre xeroxul pe care l-am mutat din biroul tatei.

— Între timp...

Iris scoate agenda cu însemnări din rucsac şi o deschide la o pagină goală.

— Trebuie să concepem dosarul pentru Tessa.

Şi începe să scrie. Mă aşez lângă ea şi îi citesc rândurile peste umăr.

Suspectul: Matthew Donovan

Adevăratul nume: Paul Bradford din familia Bradford. Una dintre cele mai bogate familii din lume. Bănuit că şi-a omorât prima soţie, după care a dispărut şi a reapărut după mai bine de zece ani, cu o nouă înfăţişare, în Castle Cove, CA. Câţiva ani mai târziu, s-a căsătorit cu

Victoria Levy, moştenitoarea imperiului Levy Cosmetics.

31 octombrie

1.Nu are un alibi pentru răstimpul dintre orele 22:30 şi 02:00.

2.Mesajele de pe telefon dezvăluie propunerile de întâlnire făcute de Kevin (agentul de pariuri) la miezul nopţii pe 31 octombrie: întâlnirea n-a avut loc.

3.Îi datorează FOARTE mulţi bani agentului de pariuri (100.000 de dolari).

4.Extrasele de cont de pe cărţile de credit dezvăluie datorii de 300 000 de dolari.

5.Dispune doar de un stipendiu lunar pentru creşterea lui BD.

6.Acest stipendiu se suspendă în ziua în care BD ar fi împlinit 18 ani.

7.Testamentul stipulează încasarea a cinci milioane de dolari în cazul morţii lui BD înainte să împlinească 18 ani.

8.Mesajele de pe telefon dezvăluie o relaţie tensionată cu BD din motive financiare.

9.O ameninţă verbal pe AO pe holurile liceului, sub privirile consilierei şcolare.

10.Îi ignoră mesajele lui Brooke primite în noaptea dispariţiei sale şi o minte pe Alice în legătură cu asta.

Termină de scris şi rămânem amândouă tăcute, recitind însemnările.

—Uau! exclam eu. Situaţia n-arată prea bine pentru antrenor.

—Nu, chiar deloc, răspunde Iris, cu un zâmbet în colţul gurii, apoi se întoarce spre mine. Oamenii pot ascunde atât de multe lucruri.

Ştiu că se referă la mine şi la dispariţia mea, dar gândul îmi zboară la bărbatul din faţa clădirii ei. La individul ce i-ar putea fi tată; persoană despre care susţine că a murit. Deschid gura să spun ceva, dar Spike se întoarce la noi, cu un vraf de hârtii în mână.

—Gata? Pot s-o fac eu? Vă rog! ne spune, încântat, punând hârtiile pe

măsuţa din faţa noastră.

—Nu! îi răspundem, într-un glas.

Mă uit la Iris; ea se uită la mine. Ţine cartea de vizită în aşa fel încât să văd numărul de telefon.

Tastez numărul pe telefonul cu cartelă preplătită, apăs pe speaker şi îl ţin astfel încât să auzim cu toţii.

Sună. Şi tot sună.

—Ce-i spunem când răspunde? Cum trebuie să procedăm? întreabă Iris, fâţâindu-se pe canapea lângă mine.

—V-am zis să mă lăsaţi pe mine! spune Spike şi îşi schimbă vocea, imprimându-i un timbru mai grav: Am nişte informaţii pe care s-ar putea să le consideraţi impor...

Ridic mâna.

„Sunt Tessa Hopkins, de la KWB News. Dacă vreţi să lăsaţi un mesaj legat de un subiect de ştiri, apăsaţi tasta unu! Pentru informaţii confidenţiale, apăsaţi tasta doi!”

Iris şi Spike mă ţintuiesc amândoi cu privirea.

Apăs tasta doi cu degetul tremurând.

Am putea să distrugem viaţa cuiva prin ceea ce vrem să facem. Gândul îmi zboară la dimineţile când antrenorul ne făcea gofre, râzând şi jucându-se cu Victoria prin bucătărie. La orele noastre de dans din şcoala generală de la care nu lipsea niciodată. Apoi însă îmi amintesc cuvintele Agathei Christie, care a spus cândva că „oamenii foarte buni pot fi la fel de bine şi foarte răi”. Şi, Dumnezeule mare, cine îşi schimbă identitatea? Cine suferă intervenţii estetice ca să-şi poată schimba identitatea?

Numai cineva care a făcut lucruri foarte rele.

— Tessa Hopkins, nu mă cunoşti, dar voi lua legătura cu tine mâine la înmormântarea lui Brooke Donovan. Nu mă ignora! Ştiu ce s-a întâmplat cu Brooke şi am şi dovezi.

Închid şi îmi ridic privirea.

— Frumooos! spune Spike, dând din cap şi ridicând mâna ca să batem

palma.

Ridic şi eu mâna fără tragere de inimă.

23 Traducere de Lidia Grădinaru, editura Litera, Bucureşti, 2017 (n. t.).

Capitolul 32

ALICE

11 NOIEMBRIE 11:22

„— De ce să-ţi faci sânge rău privind partea neplăcută a lucrurilor? — Pentru că, uneori, e necesar.”[24]

- AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

A DOUA ZI DIMINEAŢĂ, Iris mă aşteaptă în parcarea cimitirului.

— Eşti pregătită?

Poartă nişte ochelari de soare negri, model retro, cu pietricele strălucitoare în colţuri, care-i vin surprinzător de bine. Nu ştiu dacă se referă la înmormântare, la Tessa sau la cu totul altceva, dar încuviinţez din cap. Sunt pregătită pentru toate astea.

De jur împrejur, participanţii la funeralii, îmbrăcaţi cu toţii în negru, ies din maşini şi se îndreaptă în grupuri spre cimitir. Pe unii dintre ei îi recunosc de la şcoală - câţiva profesori, printre care şi doamna Westmacott, palidă la faţă, merg înaintea noastră -, dar sunt şi mulţi de vârsta noastră pe care nu-i cunosc.

Îmi îndes adânc mâinile în buzunarele hainei.

— Cine sunt toţi oamenii ăştia? o întreb pe Iris. Ar trebui să-mi recunosc colegii de la şcoală. Doar n-am probleme cu memoria, nu?

Iris se strâmbă.

— Fără supărare, Alice, dar s-ar putea să ai. Mergem la aceeaşi şcoală de zece ani, dar habar nu aveai cum mă cheamă. Deşi, sinceră să fiu, copiii ăştia nu cred că sunt de la liceul nostru.

Îmi arată cu capul un grup de adolescenţi din dreapta noastră, care poartă cu toţii tricouri negre pe care scrie, cu litere albe, #CastleCoveCorrupt.

Unul dintre băieţii din grup îmi surprinde privirea.

—Poliţişti corupţi! strigă el, agitându-şi pumnul prin aer. Rămân cu gura căscată.

—O, Doamne! murmură Iris, în barbă.

Inima mi-o ia razna în piept. Ştiam că mişcarea căpătase tot mai multă amploare. Aseară, Alec Downey, cel care postează pe TikTok diverse lucruri despre nedreptăţile sociale, a preluat hashtagul şi l-a promovat pe pagina lui de TikTok. Postarea are deja peste 500 000 de vizualizări şi 150 000 de distribuiri.

Secţia de comentarii e plină de mesaje despre scindarea toxică dintre bogaţi şi săraci din Castle Cove, iar unele vin şi cu alte exemple de lucruri dubioase făcute de poliţişti în trecut. Mai erau şi oameni care propuneau organizarea de proteste, dar nu credeam că îşi vor face apariţia, mai ales la înmormântare.

Funcţionează!

În celălalt capăt al parcării, se află maşinile canalelor de ştiri, iar reporterii se agită de colo-colo, încercând să obţină interviuri. E o nebunie.

Iris mă înghionteşte.

— Uite-o pe Tessa!

Şi îmi arată cu capul maşina canalului KWB, unde Tessa îi dă ordine aceluiaşi cameraman obosit din seara când ne-au abordat la punctul de belvedere.

—Nu trebuie s-o scăpăm din ochi - ca nu cumva să plece înainte să vorbim cu ea.

—Mă îndoiesc că asta va fi o problemă, îi răspund, trăgându-mi nasul. După câte o cunosc pe Tessa, moare, probabil, de nerăbdare să ştie cine i-a lăsat aseară mesajul. Pun pariu că o să mai zăbovească pe aici după înmormântare, ca să vadă dacă autorul mesajului o va contacta.

Suntem cât pe ce să intrăm în cimitir când aud pe cineva strigându-mă. Când mă întorc, îl văd pe Rafael Ramirez venind în fugă spre noi, în timp ce ne face cu mâna. Inima îmi bate cu putere în piept. Ultima dată când l-am văzut pe Raf a fost... cu câtva timp în urmă... în timpul unei experienţe pe cât de frumoase, pe atât de urâte.

—Cine e? mă întreabă Iris, în şoaptă, înghiontindu-mă. Îl cunoşti?

—Mmm... da, îi răspund. E Raf. Ramirez? A terminat CCHS acum câţiva ani. A jucat baschet cu Steve.

Clatină din cap.

— Se pare că nu sunt singura care nu-şi cunoaşte toţi colegii de liceu, o tachinez eu.

Îşi dă ochii peste cap.

— Bună, Alice! spune Raf, fără suflare, când ne prinde din urmă. Ce faci? Toată po...

Se opreşte, observând-o pe Iris.

— O, îmi cer scuze! Eu sunt Raf.

Întinde mâna cum fac adulţii. Tipic pentru Raf. Iris i-o strânge într-a sa.

—Iris, îi răspunde ea.

—Bună, Iris!

Raf îşi duce mâna la ochi ca să se ferească de soarele dogoritor al amiezii, privind printre gene mulţimea de oameni din cimitir.

— Ce faci, Alice?

— Sunt bine, îi răspund, pe un ton vesel. Sunt bine, mulţumesc.

El mă priveşte îndelung.

—Eşti sigură?

—Da! îi răspund. Încetează să mă tot întrebi asta!

—Alice, aş vrea să te ajut, cum...

Clipesc de câteva ori. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să-şi ducă gândul la bun sfârşit.

—Drăguţ din partea ta că ai venit!

—Voiam doar..., începe, dar îl întrerup din nou.

—Mă bucur să te revăd, dar trebuie să plecăm. O iau pe Iris de braţ şi

o târăsc după mine.

—Ce-a fost asta? susură ea.

— Nimic, un fost coleg de liceu, ţi-am mai spus. Prieten cu Steve. O ştia şi pe Brooke, doar din vedere, de-aia i-am şi zis că a fost drăguţ din partea lui să vină astăzi aici. Acum să ne întoarcem la lucrurile importante - cum ar fi, de pildă, antrenorul, adaug, făcându-i semn cu capul în faţă.

Înaintea noastră sunt câteva rânduri de scaune albe, pliabile, destinate familiei. Lilian Levy, îmbrăcată elegant, o ţine de mână pe sora ei, Caroline, care plânge în hohote. Antrenorul Donovan stă pe primul scaun, chiar la căpătâiul mormântului. Are gura încleştată şi poartă ochelari de soare şi un costum negru, boţit. Niciunul dintre ceilalţi membri ai familiei nu vorbeşte cu el.

Nările îmi freamătă de furie. Nu merită să stea pe scaunul ăla.

Ne apropiem de mormânt. Vedem o groapă săpată în pământ şi un morman alături. Mâinile încep să-mi tremure, aşa că mi le îndes în buzunare când ne apropiem. Trag adânc aer în piept. O să rezist. Ne aflăm aici din motive profesionale şi, ca s-o citez pe Agatha Christie, nu voi amesteca sentimentele cu raţiunea.

Îi găsim pe Spike, pe Zora şi pe Neil în spatele mulţimii şi ne aşezăm lângă ei. Se pare că au venit toţi colegii de la liceu. Le zăresc pe Park şi pe Kennedy alături de alţi membri ai Elitelor. Băieţii se înghiontesc şi râd de parcă ar fi la o petrecere.

În timp ce aşteptăm să înceapă ceremonia, surprind şoapte de jur împrejur.

Am auzit că ar fi împins-o de pe stânci, pentru că, în momentul în care ar fi împlinit 18 ani, el avea să-şi piardă sursa de venit.

Arată, fără îndoială, ca un criminal.

La naiba! Sărmana Brooke, nu i-o fi fost deloc uşor să locuiască singură cu el atâţia ani!

Înghit în sec. Ştiu că asta am vrut, dar speculaţiile unor oameni complet străini legate de antrenor, de Brooke şi de moartea ei... îmi sfâşie sufletul cum nu mi-am imaginat că s-ar putea întâmpla vreodată.

Mulţimea din faţă se depărtează şi se aşterne tăcerea când se iveşte preotul. Face câţiva paşi şi se opreşte la căpătâiul mormântului, iar priveliştea îmi frânge inima.

— Nu pot să stau aici, şoptesc eu şi încep să mă retrag printre oamenii din jur. Vă rog să-mi faceţi loc! le spun, croindu-mi drum printre ei, cu glas scăzut, pentru că nu vreau să provoc o scenă, dar, dacă nu-mi fac loc să trec, o să-mi pierd cumpătul.

Răsuflu abia când ajung la marginea mulţimii. Mă îndrept spre cel mai apropiat palmier şi mă prăbuşesc la baza lui, în timp ce nodul din piept începe uşor-uşor să se mai descâlcească.

— Alice! mă strigă Iris, gâfâind, căci venise în fugă după mine. Te simţi bine?

Îmi frec ochii şi îmi dau seama că sunt umezi. Plâng.

— Da, îi răspund, deşi e evident că mint.

Îmi trag zgomotos nasul. Nu fac prea frumos când plâng. Mama îmi spunea mereu când eram mică Alice, eşti mult mai atrăgătoare când zâmbeşti, aşa că am încetat să mai plâng.

— Sunt bine.

— Ştii..., spune Iris, scoţându-şi ochelarii negri şi mijind ochii în bătaia soarelui californian. E-n regulă. E firesc... ştii... să nu te simţi bine. Doar aţi fost prietene.

Simt din nou un nod în gât, dar parcă nu mai e chiar atât de înăbuşitor. Se aşază lângă mine şi mă ia de mână, împletindu-şi degetele cu ale mele, şi privim amândouă ceremonia de la depărtare.

O oră mai târziu, majoritatea oamenilor au plecat. Reporterii au început să-şi strângă echipamentele. De la baza palmierului, Iris mă înghionteşte uşor.

— E încă aici.

Mi-o arată cu capul pe Tessa Hopkins, care stă cu ochii pironiţi în telefon în timp ce cameramanul strânge aparatura. Dau din cap.

— Hai la treabă!

Iris scoate din rucsac dosarul cu informaţii şi pornim amândouă spre

maşină. Îmi dreg glasul.

— Mă scuzaţi! Mă ignoră.

Îmi pun mâna în şold şi îmi dreg din nou glasul, ceva mai tare de această dată.

— *Mă scuzaţi!*

Tessa îşi ridică, în sfârşit, privirea. Îşi arcuieşte o sprânceană perfect creionată, spunând:

— Alice Ogilvie? Cu ce pot să te ajut? Dacă te-ai hotărât în sfârşit să profiţi de momentul tău de glorie, îmi pare rău să-ţi spun, dar povestea ta e de domeniul trecutului. Asta le captează acum interesul oamenilor, continuă, arătându-mi împrejurimile cu mâna. A şters cu buretele dispariţia ta.

Mă uit urât la ea şi deschid gura să ripostez, dar Iris mă înghionteşte cu cotul, clătinând din cap. Abţine-te! şopteşte, aproape imperceptibil. Apoi se întoarce spre Tessa.

— Avem nişte informaţii care cred că v-ar putea interesa. Despre asta, adaugă, arătând şi ea împrejurimile cu mâna şi întinzându-i dosarul Tessei, care îl priveşte vădit dezinteresată.

— Un dosar?

Iris clatină din cap.

—Se pare că nu înţelegeţi. Noi suntem. Tessa ne priveşte printre gene.

—Care noi?

Dumnezeule, femeia asta mă scoate din ţâţâni! Arăt cu mâna spre Iris, apoi din nou spre mine.

— Noi! Noi suntem!

Tessa mă priveşte o clipă, apoi îşi freacă vârful nasului.

— Copiii din ziua de azi vorbesc numai în şarade, pe cuvântul meu!

Pocneşte din degete spre cameraman.

— N-am timp de pierdut. Trebuie să intrăm în direct peste o oră.

Își pune geanta pe umăr şi dă să plece.

— O clipă! strigă Iris. Alice încearcă să vă spună că noi suntem cele care v-am sunat. Aseară. Pe linia destinată ponturilor. Ricky Randall ne-a trimis.

Tessa se opreşte pe loc şi se întoarce spre noi.

— Serios? Interesant. Voi două? Își arcuieşte o sprânceană.

—Să vă vând un pont, fetelor! Prima regulă ca să fiţi o sursă de informaţii este să vă lăsaţi numele şi numărul de telefon ca să vă pot suna. Totul este confidenţial în lumea ştirilor.

—Uitaţi ce e! spune Iris, frustrată. Luaţi dosarul şi nu ne mai ţineţi prelegeri!

I-l întinde din nou. De data asta, Tessa îl ia cu degetele ei cu manichiură perfectă şi îl deschide. În timp ce citeşte însemnările noastre, expresia de pe chipul ei trece de la condescendenţă la curiozitate şi apoi... la şoc.

Își ridică privirea din paginile dosarului şi se holbează la noi cu ochii mari cât cepele, palidă la faţă.

—Vreţi să spuneţi că Matt Donovan ar putea fi... Paul Bradford? Fiul soţilor Bradford, pe care nimeni nu l-a mai văzut de mai bine de două decenii? Iisuse Hristoase! Aveţi idee... vă imaginaţi peste ce aţi dat? Dacă e adevărat? Ar putea fi ştirea secolului! Cum aţi aflat asta?

—Nu ne putem dezvălui sursele, îi răspund. Dar suntem aproape sigure că totul e adevărat.

Un zâmbet maliţios îi apare Tessei în colţul gurii.

—Spuneţi că v-a trimis Ricky Randall? Cum de v-aţi încurcat voi două cu un personaj ca Ricky?

—Mi-a fost bonă, răspunde Iris.

Tessa Hopkins pufneşte în râs şi închide dosarul cu zgomot.

— Treceţi în maşină! Mergem la plimbare.

24 Traducere de Doina Topor şi Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti, 1996 (n. t.).

Capitolul 33

IRIS

12 NOIEMBRIE 17:04

ALICE SE FÂŢÂIE pe fotoliul albastru şi confortabil din seră. Stăm cu ochii aţintiţi pe ecranul plat şi imens de deasupra şemineului şi aşteptăm cu sufletul la gură.

—Când? întreabă Alice. Când?

—Ssst! îi răspund. Nu te-au învăţat ai tăi să ai răbdare? Alice mă priveşte cu chipul lipsit de expresie.

—Nu. Face cineva chestia asta?

Pe ecran, reporterul promite să revină cu noutăţi despre cazul Steve Anderson. Tessa ne-a spus în maşină, în timp ce răsfoia dosarul investigaţiilor noastre, că va mai dura ceva până va dezvălui noile informaţii pe post, deoarece trebuia să verifice totul.

—Nu sunt o tâmpită, ne-a spus ea. Nu pot să risc să-mi pierd postul sau să fiu dată în judecată, dar nici nu mă dau în lături să mă arunc uneori cu capu' înainte. Trebuie, de asemenea, să le comunic informaţiile pe care le deţin poliţiştilor care se ocupă de caz şi să le dau timp să reacţioneze... sau nu.

—Ce anume să faceţi? a întrebat Alice, indignată, stând ca un sandvici printre echipamentele de filmare, ventilatoarele şi cablurile din maşină.

—Dacă povestea asta e adevărată, chiar şi pe jumătate, i-a răspuns Tessa, înseamnă că poliţia nu l-a investigat cum trebuie pe Matt Donovan. Asta, unu la mână. Doi la mână, dacă se dovedeşte că există o legătură între telefonul pe care l-a dat la Bradford Corp. şi încercarea de mituire a lui Steve, prin intermediul acelei Bollinger, ca să-l determine să-şi asume vina... ei bine, în acest caz, ar fi un boom pentru cariera mea şi nu pot să dau greş în această privinţă. Şi trei la mână... dacă descoperim că poliţiştii sunt, într-adevăr, pe anumite state de plată, atunci, uau, asta e...

Clatină din cap, complet uluită de amploarea situaţiei.

—Muşamalizarea cazului din Castle Cove! a strigat cameramanul de la volan, cu glas tărăgănat.

—Mai taci din gură! i-a răspuns Tessa. Ai două responsabilităţi: să mă faci să arăt bine pe sticlă şi să conduci.

—Eh! ripostează el. Doar ştii foarte bine că poliţiştilor din oraşul ăsta nu le curge sânge albastru prin vene, ci verde.

—Şi atunci, ce se întâmplă mai departe? am întrebat eu. Cât aşteptăm?

—Câteva ore, a răspuns Tessa, răsfoind documentele din dosar. Poate până mâine. Staţi cu urechile ciulite!

—N-o să..., am îngăimat eu, şovăitoare. Promiteţi că nu ne veţi dezvălui numele?

Numai asta-mi mai lipseşte. Să ajung pe toate canalele de ştiri când încerc să fiu cât mai invizibilă cu putinţă.

— Nu, sursele anonime sunt protejate. Nimeni nu mă poate obliga să vă dezvălui identitatea, nici măcar în faţa unui tribunal. La naiba, dacă jurnaliştii ar trebui să-şi dezvăluie sursele, n-am mai avea ce să difuzăm la ştiri!

Cameramanul a fornăit pe nas.

Tessa ne-a privit când pe mine, când pe Alice, cu un zâmbet larg pe buzele-i date cu un ruj strălucitor, dezvăluindu-şi dinţii albi şi costisitori.

— Bănuiesc că toate informaţiile astea nu le-aţi obţinut pe căi legale. Am dreptate?

—Îmi pare rău, dar nu vă putem dezvălui asta în momentul de faţă, i-a răspuns Alice, pe un ton vesel.

—Evazive. Îmi place, a spus Tessa. Faceţi pe detectivii, nu? Sunt impresionată.

Îmi îndrept din nou atenţia spre televizor când se termină pauza publicitară şi pe ecran apare, cu o expresie gravă pe chip, Ben Perez, prezentatorul de ştiri, care a relatat mai devreme despre magazinul Etsy cu suvenire făcute din scoici, deţinut de o localnică.

„Breaking news în investigaţia privind moartea lui Brooke Donovan.

Mergem în direct la Departamentul de Poliţie din Castle Cove, unde se află Tessa Hopkins."

— O, Doamne! murmură Alice.

Simt un nod în stomac. Primesc un mesaj de la Spike: ZARURILE AU FOST ARUNCATE.

„Mulţumesc, Ben", spune Tessa Hopkins, trecându-şi mâna prin păr, cu ochii aţintiţi în camera de luat vederi.

— E momentul ei de glorie, spune Alice, cu entuziasm. Vezi? Radiază de încântare.

Da, radiază de încântare prin toţi porii şi asta îmi provoacă o uşoară stare de nelinişte. Pe fundal se aud nişte zgomote. Scandări?

„Castle Cove Corrupt! Castle Cove Corrupt!"

„Mă aflu la Departamentul de Poliţie din Castle Cove, unde, cu doar câteva zile în urmă, Steve Anderson se pregătea să pledeze vinovat pentru uciderea lui Brooke Donovan. Dar în urma raportului medico-legal, care atestă faptul că Brooke Donovan a fost lovită cu un obiect contondent înainte de căderea de pe stânci, acuzaţia iniţială de omucidere involuntară s-a transformat în omor calificat."

Tessa Hopkins face câţiva paşi, aşezându-se în faţa mulţimii care continuă să scandeze.

„Printr-o turnură şocantă a evenimentelor, Anderson refuză acum să-şi mai recunoască vinovăţia. Şi, deşi poliţia declară în continuare cu fermitate că dovezile îl plasează pe Anderson la locul crimei din seara aceea, jurnaliştii KWB au intrat recent în posesia unor detalii explozive, care pun sub semnul întrebării întreaga investigaţie asupra morţii lui Brooke Donovan."

Trage adânc aer în piept. Acum e momentul ei de glorie.

„Surse anonime au dezvăluit faptul că Matthew Donovan, tatăl vitreg al lui Brooke Donovan, a fost, de asemenea, considerat suspect în cazul dispariţiei primei sale soţii, Penny Jefferson, în 1997, pe când purta numele de Paul Bradford. Poate că numele vi se pare cunoscut. Şi asta pentru că familia Bradford deţine cea mai mare companie media din lume. Practic, e cea mai bogată familie din America. Trupul lui Penny Jefferson n-a fost niciodată găsit. Familia ei a declarat-o oficial moartă un an mai târziu. La scurt timp, Paul Bradford a dispărut în mod misterios din viaţa publică."

Pe ecran, apar două fotografii. Una îl înfăţişează pe Paul Bradford, chipeş şi fericit, cu maxilarul proeminent şi ochii de un albastru pătrunzător. Cealaltă îl surprinde pe Matt Donovan, la fel de chipeş, dar ceva mai în vârstă, cu părul negru, bătând spre gri, cu nasul puţin mai ascuţit şi maxilarul nu atât de proeminent.

Dar are ochii la fel de albaştri şi de sfredelitori.

— Uau! murmur eu. E uluitor să vezi pozele astea atât de mari, una lângă alta.

— La naiba! şopteşte Alice.

Chipul Tessei apare din nou pe ecran.

„Informaţiile pe care le avem arată că Paul Bradford a încetat să mai existe la un an după dispariţia lui Penny Jefferson. Matt Donovan apare în Castle Cove câţiva ani mai târziu, acceptând funcţia de profesor de istorie şi antrenor de baschet la liceul Castle Cove. Probabil că acum vă puneţi o mulţime de întrebări. De ce ar mărturisi Steve Anderson comiterea crimei pentru ca apoi să retracteze deodată? Unde se afla Matt Donovan în noaptea crimei? Sursele noastre susţin că, deşi Donovan are un alibi pentru o mare parte din seara respectivă, nu poate să dovedească unde a fost între miezul nopţii şi ora două dimineaţa, răstimpul în care, conform raportului medico-legal, Brooke Donovan a fost ucisă. Are, de asemenea, numeroase datorii, iar documentele obţinute de jurnaliştii KWB demonstrează faptul că, în eventualitatea morţii lui Brooke, persoana cunoscută în Castle Cove sub numele de Matt Donovan urma să moştenească cinci milioane de dolari.”

Face o pauză, apoi continuă:

„Ne punem acum întrebarea: Ce ştia Departamentul de Poliţie din Castle Cove despre Matt Donovan în momentul dispariţiei lui Brooke? Este familia lui Paul Bradford... implicată în pledoaria iniţială a lui Steve Anderson? Sunt multe întrebări la care autorităţile trebuie să răspundă în săptămânile viitoare şi, după cum puteţi vedea, mulţi oameni vor răspunsuri.”

Camera de filmat îşi mută obiectivul spre stânga.

— O, Doamne! spune Alice.

Vedem o mulţime de oameni, îmbrăcaţi cu toţii în tricouri negre cu #CastleCoveCorrupt, ca la înmormântarea lui Brooke, scandând fără încetare. Au şi pancarte acum, pe care scrie: Poliţia din Castle Cove e coruptă. CastleCoveCorrupt. Vrem adevărul. La închisoare cu

Donovan!

Bun, aprobă o parte din mine. Aşa-i trebuie acelui detectiv oribil.

Tessa Hopkins se mută acum spre dreapta şi o vedem deodată pe Ricky Randall, cu o mină gravă pe chip, îmbrăcată în acelaşi costum negru pe care îl purta la bar. Pare mai tânără afară, în bătaia soarelui. Arată mult mai îmbătrânită în atmosfera întunecată de la Moon Landing.

„O am alături pe Ricky Randall, avocata lui Steve Anderson. Domnişoară Randall, ce-mi puteţi spune despre noile informaţii-bombă din acest caz?”

Ricky trage adânc aer în piept înainte să vorbească. Mă întreb dacă are emoţii. Nu e un caz oarecare de atac cu burgeri. E o adevărată explozie.

„Nutresc convingerea că mai mulţi potenţiali suspecţi nu au fost investigaţi cu minuţiozitate la începutul anchetei, printre care şi domnul Donovan. Deşi nu pot să dezvălui anumite informaţii cu privire la dovezile împotriva domnului Donovan, pot să declar cu tărie că sunt ferm convinsă de nevinovăţia clientului meu, Steve Anderson. Cred că pledoaria sa iniţială este rezultatul direct al unei manipulări financiare bazate pe complicitate. Cred că Departamentul de Poliţie din Castle Cove este responsabil pentru această situaţie, iar eu le voi face dreptate lui Brooke Donovan şi lui Steve Anderson.”

Tessa Hopkins se uită din nou la camera de filmat.

„Ben, după câte vezi, acesta e doar începutul. Când l-am întrebat pe detectivul Thompson, cel care conduce ancheta cazului, dacă Matt Donovan sau alţi suspecţi au fost investigaţi cu minuţiozitate înainte ca Steve Anderson să facă o mărturisire - credem noi - forţată, răspunsul lui a fost: Fără comentarii. Când ne-am dus astăzi acasă la domnul Donovan, nu ne-a răspuns la uşă. Purtătorul de cuvânt al familiei Bradford a refuzat, de asemenea, să comenteze situaţia. Nu ştim deocamdată dacă Donovan a apelat la serviciile unui avocat. Vă ţinem la curent cu desfăşurarea acestei poveşti.”

Alice dă televizorul pe mut şi scoate un ţipăt.

— E fantastic! strigă ea, încântată, dansând prin faţa mea pe covoraşul de pluş.

Îmi vibrează telefonul. Îl scot. Nu recunosc numărul.

Mi-e dor de tine şi de mama ta.

Inima îmi stă în loc.

— Iris?

Vocea lui Alice pare un pumnal ascuţit.

— Iris, ce s-a întâmplat?

Telefonul îmi vibrează din nou. Îl verific, cu mâini tremurânde. Dă, Doamne, să nu fie el! Nu e. E Spike. Răsuflu uşurată.

LA DRACU' TE UIŢI LA ASTA? PE CANALUL 10, ACUM

Îmi ridic privirea. Alice stă pironită cu ochii în ecranul televizorului în timp ce canalul KWB prezintă imagini în direct cu un SUV negru, care goneşte pe autostradă, urmărit de câteva maşini de poliţie.

Presupus suspect dintr-un caz de crimă surprins în timp ce încearcă să fugă de autorităţi, scrie pe burtiera de pe ecran. Antrenor de liceu, anchetat pentru moartea fiicei sale... veşti legate de dispariţia primei sale soţii... posibilă schimbare de identitate...

— O, Doamne! murmură Alice. Dumnezeule mare! E...

— Antrenorul, îi spun, încercând să-mi păstrez tonul calm al vocii.

Bag telefonul în rucsac şi îmi îndes mâinile sub coapse ca să nu mi le vadă tremurând. A FUGIT!!! scrie Spike.

— Ei bine, spune Alice, pe un ton neutru, lucrurile escaladează, nu-i aşa?

— Da, îi răspund, cu glas pierit. Fără îndoială. Blochez numărul Creaturii.

TRANSCRIEREA INTERVIULUI CU MATTHEW DONOVAN CAZUL #2987A

INTERVIU ÎNREGISTRAT, 12 NOIEMBRIE

LOCUL: DEPARTAMENTUL DE POLIŢIE DIN CASTLE

COVE

CONDUS DE OFIŢERUL M. THOMPSON & OFIŢERUL J. METZ

21:47

Thompson: Ei bine...

Thompson: Iată-ne ajunşi şi aici! Nu pot să spun că ne-am aşteptat la asta.

Thompson: Ce-ar fi să-mi spui ce nume să folosesc - Matt Donovan sau Paul Bradford?

[pauză]

Thompson: Am nevoie de un răspuns.

Matthew Donovan: Numele meu în acte e Matthew Donovan.

Metz: Ţi-ai luat acest nume după dispariţia primei soţii, Penny Jefferson?

Donovan: Da.

Thompson: Avocatul tău, Aaron Mathison, e prezent, corect?

Aaron Mathison: Corect.

Thompson: De ce ai fugit, Matt?

[şoapte imperceptibile]

Thompson: Te rog să vorbeşti în microfon.

Donovan: Voi n-aţi fi fugit?

Metz: Răspunde la întrebare, te rog!

Donovan: Pentru că mă consideraţi vinovat. Credeţi că mi-am ucis fata, dar nu e adevărat. Nu mi-am ucis nici prima soţie. Dar după povestea aia... de ce n-aş fugi? Am fost nevoit să-mi schimb complet viaţa. N-aveţi nicio dovadă împotriva mea.

Mathison: Matt, te rog!

Thompson: Unde ai fost între 22:30 şi 02:00, în noaptea de 31 octombrie?

Donovan: Am corectat nişte lucrări. V-am spus deja. Apoi am fost la cineva. La o prietenă.

Metz: Fiica ta ţi-a scris trei mesaje, Matt. Nu i-ai răspuns la niciunul. De ce?

Donovan: Corectam lucrările. Eram ocupat. Ne certaserăm. Aveam amândoi nevoie de puţin timp. Thompson: V-aţi certat din cauza banilor? Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu răspundă.

Thompson: Notat. Matt, trebuie să-ţi spun că eşti într-o mare belea. O să fiu cât se poate de sincer. Un tip bogat, suspect în cazul de dispariţie al primei soţii. Trupul ei n-a fost găsit niciodată. Un an mai târziu, dispare şi el de pe faţa pământului. Apoi reapare, sub un alt nume, cu o nouă viaţă, o altă soţie şi mulţi bani. Dar nu atât de mulţi pe cât ţi-ai fi dorit, corect? Victoria ţinea cam strâns baierele pungii, nu?

Donovan: Am iubit-o. Nu m-au interesat banii ei. Am acceptat toate deciziile financiare ale mamei sale.

Thompson: Ai spus că te-ai certat cu Brooke. Erai îndeajuns de furios ca s-o omori? Aveai nevoie de banii din testament?

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu răspundă.

Donovan: Sunteţi de milioane, pe cuvântul meu!

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să păstreze tăcerea.

Donovan: N-aveţi nicio dovadă împotriva mea. E doar o...

Thompson: Matt, eşti un antrenor extraordinar, nu? Îmi plac meciurile! N-am pierdut niciunul.

Donovan: Îmi iubesc profesia.

Thompson: Multe premii, trofee, avantaje acordate de oamenii de afaceri din zonă. Adidaşi primiţi gratis de la compania Foot Locker. Go, Cougars!

Metz: Go, Cougars!

Thompson: Matt, în vară, ai primit trofeul Youth Basketball Coach Award din partea YMCA, corect? În jur de 30 august, nu?

Donovan: Corect.

Thompson: Probabil că ai petrecut o noapte pe cinste. Cum te-ai distrat?

Donovan: Nu-mi aduc aminte. A avut loc o ceremonie. Am luat masa cu iubita mea, acasă la ea...

Metz: Care dintre ele?

Donovan: Carol Westmacott.

Thompson: E greu, probabil, să le mai ţii şirul.

[tăcere]

Thompson: Matt, poţi să-mi spui de ce astăzi, când ţi-am percheziţionat casa ceva mai devreme, am găsit trofeul Youth Basketball Coach Award pătat de sânge uscat? Am mai găsit şi un adidas a cărui talpă pare să se potrivească cu urmele descoperite în pădure şi la punctul de belvedere.

Donovan: Poftim? O, nu! Nu. Nu se poate!

Mathison: Îl sfătuiesc pe clientul meu să nu mai răspundă la alte întrebări.

Donovan: Nu-mi vine să cred că mi se întâmplă aşa ceva! Că-mi faceţi una ca asta! Nu vreau să mai trec încă o dată prin aşa ceva. Nu ştiţi cu cine vă puneţi... Mathison: Domnule Donovan, vă rog!

Metz: Familia ta ar face orice pentru tine, nu-i aşa, domnule Donovan? Dragostea unei mame face minuni.

Donovan: Sunteţi de-a dreptul odioşi. Credeţi că nu cunosc miza din spatele acestui joc? Dacă pic, vă trag după mine, să fiţi siguri de asta!

Thompson: În acest moment, domnule Donovan, vă arestez pentru uciderea lui Brooke Levy Donovan.

Capitolul 34

ALICE

18 NOIEMBRIE 12:15

„Adevărul e rareori învăluit în romantism.”[25]

- AGATHA CHRISTIE, E UŞOR SĂ UCIZI

STEVE A DEVENIT CELEBRU. A fost eliberat din închisoare şi toată lumea vorbeşte despre el pe internet de parcă ar fi un Jean Valjean[26] din Castle Cove. Dispus să-şi asume vina pentru o crimă pe care n-a comis-o doar ca să-şi întreţină familia. Ca să asigure viitorul surorii lui. Şi-a câştigat practic 100 000 de urmăritori pe TikTok de săptămâna trecută, lucru realmente uluitor dacă ne gândim la faptul că n-a postat niciodată nimic pe canalul lui. Ultima oară când am auzit despre el, zbura la Chicago cu un avion privat, pentru un interviu la CNN cu Jefferson King. Fireşte că va avea probleme, în final, deoarece e posibil să fi acceptat să fie mituit, dar deocamdată nimeni nu pare interesat de acest subiect. Toată lumea îl vede ca pe un erou.

Bipăitul telefonului mă anunţă că am primit o nouă alertă, de data asta privind ancheta internă efectuată în Departamentul de Poliţie din Castle Cove. Au trimis deja câţiva oameni în concediu administrativ - printre care şi pe Bertie, poliţista care m-a dat afară, fără menajamente, din secţie doar cu câteva săptămâni în urmă - şi mass-media crede că vor urma şi alte concedieri. Mi-am imaginat că Thompson avea să fie printre primii plecaţi, dar, conform spuselor lui Ricky, a fost reabilitat - se pare că nu e un poliţist corupt. Doar un ticălos. Iar Greta Bradford se află acum sub anchetă judiciară pentru influenţarea şi mituirea unui martor, lucru care nu reprezintă numai un subiect de interes naţional, ci a ajuns şi în presa internaţională. Ricky a acordat ieri un interviu pentru BBC.

La început, mi-a plăcut să primesc aceste actualizări, dar acum încep să mă scoată din sărite. Toate aceste discuţii despre Ricky, Tessa şi ticălosul de Thompson, fără ca nimeni să pomenească ceva despre rolul nostru. Şi asta din cauza lui Iris, care a insistat să rămânem surse

anonime. Am fost de acord iniţial, căci nu voiam ca cei din familia Bradford - sau Thompson - să se răzbune pe noi, dar acum... pe bune! Am rezolvat cazul şi am salvat de la închisoare un om nevinovat, dar nimeni nu ştie nimic despre asta.

Trântesc uşa dulapului şi pornesc pe hol cu un gust amar în gură. După rezolvarea unui caz, Hercule Poirot era ridicat în slăvi. Toată lumea îi spunea că e cel mai mare detectiv din lume! Oamenii îl priveau cu veneraţie. Nu am nevoie de toate astea, dar ar fi frumos ca meritele să ne fie recunoscute. Mă bucur că se va face dreptate odată cu arestarea antrenorului şi trimiterea sa în judecată, dar am avut şi eu contribuţia mea. Şi chiar substanţială. Pentru prima oară în viaţă, am făcut ceva cu adevărat important. Şi nu ştie nimeni.

Mă îndrept spre bibliotecă, unde urmează să mă întâlnesc cu Iris, un loc în care n-am fost niciodată. Sinceră să fiu, nici n-am ştiut că şcoala noastră are o bibliotecă până nu mi-a propus Iris să ne întâlnim acolo.

Împing uşile mari şi duble şi o găsesc stând la una dintre mesele lungi din mijlocul sălii, cu laptopul în faţă. E singura de aici, cu excepţia bibliotecarei, care stă în picioare la biroul din faţă şi îşi face de lucru cu un vraf de cărţi. Apreciez tăcerea. E plăcut. Calm. O să vin aici mai des, îmi spun în gând. Poate că... o să şi studiez.

Iris îmi face cu mâna când mă vede apropiindu-mă.

—Bună!

—Bună! îi răspund şi mă strecor pe scaunul de alături. Ai auzit ultimele veşti despre Steve? De interviul de la CNN? Adică, ce pana mea! Cum rămâne cu cei care au rezolvat cazul? Îmi place că toate meritele îi revin Tessei. N-a făcut decât să deschidă un dosar cu informaţiile furnizate de noi. Nici măcar...

Mă opresc când realizez că Iris mă scrutează cu privirea.

—Ce e? o întreb pe un ton răstit.

—Alice!

Pare supărată. Oftează adânc, cu ochii pironiţi în tastatura laptopului.

—Nimic. Nu contează.

—Ce anume nu contează?

Ştiu că sunt în toane proaste, dar credeam că ea, dintre toţi ceilalţi, o să mă înţeleagă.

— Ăăă... N-am făcut-o pentru glorie, nu, Alice? Am făcut-o de dragul lui Brooke.

Îşi înclină capul într-o parte, cercetându-mă îndelung. Îmi încleştez maxilarul.

— Nu. Dar... e singurul lucru pe care l-am făcut bine în viaţă. Speram că, după povestea de astă-vară, toată lumea din oraşul ăsta blestemat o să mă vadă cu alţi ochi. Că poate părinţii mei se vor simţi mândri de mine. Că poate vor sta cu mine mai mult de câteva secunde. Vreau puţină recunoaştere cer prea mult?

Lovesc, tare, masa cu pumnul şi Iris încremeneşte, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Scuze! murmur. Am... nu contează. E-n regulă. Înghit în sec. Doamne, îmi pierd cumpătul! De când ţin

discursuri emoţionale? Îmi dau părul la o parte de pe faţă şi îmi îndrept umerii.

— Nu contează. Gata, m-am liniştit! Mi-am spus oful. E timpul să merg mai departe.

Îmi flutur mâna prin aer.

Iris îmi scrutează chipul cu privirea, apoi dă din cap.

— În regulă. Dacă spui tu... Alice, sunt aici... dacă vrei să stăm de vorbă. Despre cele petrecute astă-vară. Despre părinţii tăi. Sau despre ce vrei tu. Bine? Asta înseamnă să ai prieteni.

Înghit în sec. Cu siguranţă, nu asta însemna să ai prieteni în cazul Elitelor - cel puţin nu de anul trecut când legătura mea cu Brooke a început să scârţâie. Totul era numai remarci sarcastice şi complimente false. Poate că aş putea totuşi să am încredere în Iris cu lucrurile care contează. Ar fi frumos să am o prietenă, pe cineva cu care să pot vorbi cum făceam cândva cu Brooke.

—Trebuie să mă duc la baie, spune Iris, ridicându-se în picioare. Mă întorc repede, adaugă, uitându-se în jos la mine. E-n regulă dacă te las puţin singură aici?

—Fireşte, îi răspund, cu un zâmbet pe buze, fluturându-mi degetele prin aer în semn de r[mas-bun.

Telefonul îmi bipăie din nou. La un moment dat, săptămâna trecută, am ajuns pe grupul ăsta cu Park şi cu Kennedy, unde cele două vorbesc în principal despre băieţi - Kennedy pomeneşte mereu de noaptea de Halloween petrecută în braţele lui Cole, ceea ce e greţos, dar, datorită acestor discuţii, am realizat că eu şi Iris - eu, mai bine zis - am dat un mic rateu în ancheta noastră. Nu mai are nicio importanţă acum, fireşte, dar se pare că, în noaptea aceea, Cole a părăsit-o pe Kennedy în jurul orei 00:30. N-au petrecut toată noaptea împreună, cum mi-am imaginat. Practic, cunosc mult prea multe detalii despre seara aceea.

Acum, Kennedy şi Park vorbesc încântate despre un producător de la Lifetime Channel, care l-a contactat pe tatăl lui Kennedy în ideea de a transpune pe ecran povestea petrecută în Castle Cove. Kennedy e convinsă că, în rolul ei, va fi distribuită o actriţă uluitoare.

Le citesc un timp discuţiile, fără prea mult interes, până să-mi dau seama că Iris stă cam mult la baie şi că mă plictisesc. Cum laptopul ei a rămas deschis lângă mine, îmi vine ideea să fac nişte cumpărături online cât timp o aştept. Mă pregătesc să accesez Google când realizez ce văd pe ecran.

Pensiunea Whispering Pines.

De ce tot caută Iris locul ăsta? Mă uit pe site, dar pare să fie doar un motel ieftin undeva în nord. Nu-i înţeleg obsesia pentru o pensiune de doi bani.

Apoi, în colţul din dreapta de sus al laptopului, apare un e-mail. De la pensiunea Whispering Pines. Îl accesez, fără să mă gândesc.

Dragă Iris,

Îţi mulţumesc pentru interesul acordat. Da, oferim reduceri pentru închirierea lunară a camerelor. Din câte înţeleg, ai vrea să vii la noi la sfârşitul lunii şi să stai o perioadă mai lungă. În general, de sărbători, suntem destul de aglomeraţi, aşa că îţi sugerez să faci rezervare din timp, imediat cum ţi-ai concretizat planurile.

Cu drag,

Rosalind White, manager & proprietar

Citesc e-mailul de câteva ori, în timp ce inima îmi bate tot mai frenetic în piept. De ce vrea Iris să închirieze o cameră într-o pensiune din nord? Vrea să plece din oraş? Poate că tatăl ei nu e un tip prea cumsecade, dar cum să facă una ca asta după tot ce s-a întâmplat? După tot ce-am făcut împreună? După discursul pe care abia mi l-a ţinut?

Tocmai începeam să cred că pot să am încredere în ea, că am o prietenă adevărată pe care pot conta pentru prima dată de la Brooke, dar e evident că îmi ascunde lucruri extrem de importante. Mâinile încep să-mi tremure. Trebuie să plec de aici.

Fără să-mi mai bat capul să închid e-mailul, îmi iau geanta de pe podea şi mă pregătesc să-mi iau tălpăşiţa cât mai departe de mincinoasa asta, când aud o voce în spate.

— Alice, unde pleci?

Mă întorc, cu ochii scăpărând scântei, şi o văd pe Iris în spatele meu, cu o expresie perplexă pe chip.

Priveşte laptopul, cu e-mailul încă deschis pe ecran, apoi se uită din nou la mine.

—Te-ai uitat prin laptopul meu? N-ai niciun drept să-ţi bagi nasul în lucrurile mele, Alice.

—Ce e în Whispering Pines? o întreb eu.

Poate că există o explicaţie logică. Poate că există un motiv pentru care mă respinge de fiecare dată când îi pun o întrebare despre viaţa ei personală, despre tatăl ei sau despre locul ăsta.

Mă priveşte tăcută, cu mâna încleştată pe spătarul scaunului pe care am stat doar cu câteva clipe în urmă.

— Ce e în Whispering Pines? repet eu.

Buzele-i tremură o clipă şi mă gândesc că o să-mi răspundă. Îşi lasă apoi capul în pământ, clipind de câteva ori, dar când şi-l ridică din nou şi-mi întâlneşte privirea, ochii îi scapără scântei.

—Cine te crezi de-mi scotoceşti prin lucruri? Nu eşti buricul pământului, Alice Ogilvie!

—Ce aveai de gând să faci, Iris? Să te muţi într-un motel dintr-un loc uitat de lume? Aveai măcar de gând să-mi spui înainte să pleci? Am crezut că suntem prietene.

Vocea îmi tremură. Iris mijeşte ochii.

— Crezi că suntem prietene? mă întreabă, râzând sardonic. Asta-i chiar amuzant! Nu ştii absolut nimic despre mine. Ştiu că eşti obişnuită ca prieteniile tale să fie de suprafaţă, dar să-ţi spun ceva, Alice, asta nu e o prietenie adevărată.

Iris îşi încleştează buzele.

— Ce e în laptopul meu nu e treaba ta. Asta e marea ta problemă, ştii? Crezi că totul se învârte în jurul tău. Îţi imaginezi că moartea lui Brooke îţi oferă ocazia să-ţi răscumperi greşelile. Dar nu despre tine e vorba.

Rămân cu gura căscată. Frustrarea şi tristeţea ce mi se cuibăriseră mai devreme în suflet dispar ca prin minune, lăsând locul unei stăpâniri de sine aproape letale. Iris îşi închipuie că mă cunoaşte? Crede că a văzut adevărata faţă a lui Alice Ogilvie? Nu, nu mă cunoaşte deloc.

—Cine eşti? o întreb, în timp ce totul devine clar ca lumina zilei.

—Poftim? îmi răspunde Iris, încruntată. Ce vrei să spui?

—Cine eşti cu adevărat? repet, ridicând glasul. O ratată, care a primit sarcina să-mi dea meditaţii? Crezi că ceva din toate astea are legătură cu tine? N-ai vrut decât banii. Onorariul pentru meditaţii şi recompensa pentru descoperirea celui care a ucis-o pe Brooke.

La auzul cuvântului bani, îi pică faţa şi ştiu că mi-am atins ţinta.

— De ce-ai nevoie de banii ăştia? În afară, fireşte, de motivele evidente. Interesant că vorbim tot timpul despre mine, adaug, fluturându-mi mâna prin aer. Dar tu, Iris, ce poveste ascunzi? Singura dată când am fost la tine acasă, erai un car de nervi. Şi ce relaţii ai cu bărbatul din parcare? Ştiu că e tatăl tău...

Iris trage adânc aer în piept, cu o grimasă în colţul gurii, şi şovăi uşor, căci ceva îmi spune că am mers prea departe.

În sală se aşterne o tăcere apăsătoare, care mă sufocă. Pe de o parte, aş vrea să mă retrag - să-mi cer iertare şi s-o rog pe Iris să uite tot ce-am spus -, dar cuvintele ei îmi răsună prin minte. Crezi că totul se învârte în jurul tău. Dar nu despre tine e vorba. Îşi imaginează oare că singurul motiv pentru care m-am implicat în povestea asta e propria-mi glorie? Da, fireşte, am fost puţin supărată că n-am primit mulţumirile pe care le meritam, dar am făcut totul de dragul lui Brooke. Pentru că, indiferent ce cred ceilalţi, am ţinut la ea. Şi îi duc dorul. Simt un nod în gât.

Iris deschide gura să spună ceva, dar până s-o facă, suntem întrerupte de o voce. Bibliotecara, care stătuse până atunci într-un colţ, se află acum lângă noi.

— Scuzaţi-mă, fetelor! spune ea, uitându-se când la mine, când la Iris. Nu ştiu dacă vă daţi seama de asta, dar acesta e un loc în care trebuie să fie linişte. Îmi pare rău că vă certaţi, dar trebuie să vă rog s-o faceţi în altă parte.

Îmi plimb limba pe buze şi îi dăruiesc un zâmbet fermecător.

— Ne cerem scuze. E-n regulă. Tocmai plecam. Încuviinţează din cap şi se întoarce la biroul ei.

Dau să plec, dar înainte s-o fac, mă aplec spre Iris şi îi şoptesc printre dinţi:

— Elementul-surpriză, Iris: dacă o să încaseze cineva recompensa, eu sunt aia. Eu am anunţat dispariţia lui Brooke. Iar Brooke a fost cea mai bună prietenă a mea. Practic, fac parte din familia ei. Tu eşti un nimeni. N-o să vezi nicio centimă din banii ăia. Şi mai ştii ceva? Eşti concediată. S-a terminat cu meditaţiile tale. Le-am încheiat. Dar am şi o veste bună - plata pentru ele te aşteaptă în biroul lui Westmacott. De vreme ce, oricum, numai asta te interesează. Pe curând, ratato!

Îmi arunc geanta pe umăr şi mă îndepărtez.

25 de Doina Topor, Simina Andreea Sprinţeroiu şi Miruna-Luiza Sprinţeroiu, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti (n. t.).

26 Protagonistul romanului Mizerabilii, de Victor Hugo (n. t.).

Capitolul 35

IRIS

18 NOIEMBRIE 12:45

NU-MI VINE SĂ CRED că am fost atât de proastă. M-a făcut ratată.

Străbat holurile cu paşi repezi, în drum spre biroul lui Westmacott, ciocnindu-mă practic cu toţi cei pe care îi întâlnesc în cale. O urăsc acum pe Alice Ogilvie cu o fervoare mistuitoare. Cu fiecare fibră din trup. Cum a aflat de tata? Ce făcea pe la spatele meu? Dacă voia să ştie, ar fi putut să mă întrebe direct, nu să pretindă că sunt un alt puzzle de dezlegat, la fel ca Brooke. Nu că i-aş fi spus totul - i-aş fi spus, poate, câte ceva -, dar ar fi putut, cel puţin, să mă întrebe direct dacă voia atât de mult să ştie.

Deşi, sinceră să fiu, ce i-aş fi spus la urma urmei? Cum ai putea să-i dezvălui unei să zicem prietene faptul că tatăl tău te loveşte - şi pe tine, şi pe mama ta? Nici măcar poliţia nu se sinchiseşte.

Mama mă-sii! Iisuse Hristoase, plâng pe holurile şcolii, lucru pe care nu-l vezi prea des. Fetele alea idioate din clanul Elitelor, Kennedy şi Park, trec pe lângă mine şi încep să şoptească. S-o ia dracu' pe Kennedy! Mâine o să cer să fac cu altcineva orele de laborator de la biologie. S-o care altcineva în spate! Copiii ăştia, cu privilegiile lor. Mi se face greaţă. Trec prin viaţă îngropaţi în puf.

Cum am fost atât de proastă? Alice are dreptate. Nu aveam cum să pun mâna pe banii ăia. Lilian doar s-a jucat cu mine, nu-i aşa? Mi-a spus de Penny Jefferson doar ca să-i fac treburile murdare. Sau poate ca să se distreze, să vadă cât de departe va merge fata săracă pentru bani, ce ar fi dispusă să facă. Şi eu care mă credeam mare detectivă! Ştiam că n-ar fi trebuit niciodată să mă încurc cu una ca Alice Ogilvie. Notele mele au avut de suferit. Am început să chiulesc de la ore. Am sărit de la un balcon.

Lilian Levy s-a înşelat la Moon Landing. Nu sunt inteligentă. Nu sunt inteligentă. A fost tot timpul acolo, în faţa mea, dar am refuzat să văd. Faptul că nu voi obţine niciodată recompensa dacă antrenorul era făptaşul.

La fel cum am refuzat să văd şi adevăratul chip al lui Alice. Latura ei

manipulatoare şi urâtă. Faptul că singurul lucru pe care şi l-a dorit a fost celebritatea. Şi ca lumea să o placă din nou.

M-am lăsat prinsă în mreje, imaginându-mi că ea e altfel. Mi-am permis să mă deschid puţin şi uite ce s-a întâmplat, pentru că asta păţeşti când laşi garda jos. Oamenii scot pumnalele. Şi te înjunghie pe la spate.

Ciudato, murmură cineva. Du-te să plângi în baie, tocilaro!

Mă opresc în faţa uşii de la biroul lui Westmacott şi îmi şterg lacrimile cu furie.

Mă urăsc. Pentru că am fost atât de proastă încât n-am plănuit cum trebuie treaba cu banii. Şi pentru că semăn... cu Alice.

Alice voia recunoaştere. Eu am vrut bani. Amândouă am pierdut. Amândouă suntem nişte mincinoase.

Urăsc Castle Cove.

Dau să bat la uşă, dar vocea lui Westmacott răzbate deodată dincolo de ea.

— Nu, vreau doar să-i las un mesaj. E permis, nu? De ce e atât de greu de înţeles? Nu poate să primească telefoane?

Îmi retrag mâna de la uşă.

— Da, ştiu că poate să mă sune dacă vrea, dar trebuie să-i las un mesaj. Nu puteţi să-l notaţi?

Vorbeşte pe un ton strident şi, sinceră să fiu, puţin înspăimântător. Aud apoi receptorul trântit în telefon şi vocea îndurerată a lui Westmacott.

— Voiam doar să-l ajut.

Dau să plec, căci e evident că Westmacott are o oarecare problemă, când Cole Fielding trece prin preajmă, cu părul răvăşit pe faţă ca de obicei, de o frumuseţe aproape sublimă.

Îmi zâmbeşte. Mi-e ruşine de mine când îi zâmbesc şi eu, dar arată realmente de milioane şi nu mă pot abţine. Am făcut o pasiune pentru el. Nu sunt tâmpită. Mai e şi Spike, dar...

Dacă n-ar fi atât de pornit s-o facă pe băiatul rău de liceu, cu motor şi

geacă de piele, ar fi un tip aproape decent. Doar că azi poartă altceva, un soi de haină sport, de la un magazin second-hand, cu tot cu petice pe coate.

Din păcate, asta îl face şi mai atrăgător.

— Nu fi timidă, Adams, toată lumea are nevoie de câte o şedinţă în fotoliul-puf.

Întinde mâna şi bate în uşa biroului lui Westmacott, apoi râde.

—Imediat! strigă ea dinăuntru. O clipă!

—Mulţumesc, Fielding.

— Îmi place să glumesc cu tine, Iris. Radiezi de încântare şi eşti de-a dreptul strălucitoare.

Chiar dacă inima mi se rupe în două şi aş vrea să dau foc liceului, mă îmbujorez toată.

— Asta e, vezi? Ha! Tre' s-o tai. Intru în tură la Seaside Skate. Poate ne vedem acolo, îmi spune şi îmi zâmbeşte din nou.

—Poate, îi răspund.

—Grozav! Pe curând, Adams! Şi se îndepărtează pe hol. Uşa se deschide.

— Iris, intră, te rog! Îmi cer scuze, dar... nu mă simt prea bine.

Westmacott pare tulburată când se îndreaptă spre fereastră, uitându-se afară.

—Scuze, spun eu. Pot să vin altă dată.

—Nu, nu. E-n regulă. Am fost atât de zăpăcită în ultimul timp... Aveam programată o întâlnire şi am uitat cumva de ea?

—Nu, voiam doar...

Cât mă urăsc pentru că mă bâlbâi! Adună-te, Iris!

—Alice Ogilvie a renunţat la meditaţii.

—Poftim? întreabă doamna Westmacott, încruntată.

—M-a concediat, îi răspund. Nu vreau să intru în detalii. Nici nu mai contează. Dar mi-a spus că banii sunt aici. E adevărat? Pot să-i iau?

Westmacott scotoceşte prin birou.

— Da, iată-i! Mama ei pleacă adesea din oraş, astfel că face plăţile în avans. A obţinut note mai bune la sfârşitul semestrului, semn că ţi-ai făcut bine treaba, dar sunt cam îngrijorată în momentul de faţă. V-aţi certat? Am crezut că v-aţi împrietenit.

Ţine plicul în mână, departe de mine. Nu mai are unghiile atât de îngrijite ca altădată. Oja pare că se descojeşte.

— V-aţi înşelat, îi răspund.

Doamna Westmacott dă să-mi ofere plicul, apoi şovăie, oprindu-se cu mâinile în aer.

Trei mii de dolari. E ceva, alături de celelalte economii pe care am reuşit să le pun deoparte. Un total de 5 422 de dolari. Poate voi reuşi s-o conving pe mama. Poate se va dovedi suficient. Ca să ajungem undeva.

— E totul în regulă, Iris? Ştiu că apele s-au cam tulburat în ultimul timp. Lucrurile au luat o turnură cu totul neaşteptată, nu-i aşa?

— Îmi vreau banii. Sunt ai mei. I-am câştigat. Ce zici de asta, Lilian Levy?

Doamna Westmacott dă din cap.

— Bine, Iris.

Îmi întinde plicul şi i-l smulg practic din mână.

—Dacă nu mai e nimic altceva de discutat, data viitoare când ne vom vedea, aş vrea să vorbim despre facultăţi şi burse.

—În regulă.

Nimic nu mi-ar plăcea mai tare decât să-i spun că nu vom purta nicio discuţie despre facultăţi şi burse, deoarece, cu banii ăştia şi cu ceilalţi puşi deoparte, o s-o conving pe mama să ne urcăm în maşină şi să plecăm unde-om vedea cu ochii, pentru că aici nu mă mai aşteaptă nimic. Absolut nimic.

Dar n-o fac. Îndes plicul în buzunarul hainei şi dau să plec.

— În regulă, doamnă Westmacott. Pe curând!

Capitolul 36

IRIS

21 NOIEMBRIE 17:45

SPIKE, ZORA ŞI NEIL stau răsfiraţi prin sufrageria lui Spike. Eu stau pe fotoliu, cu picioarele la piept, şi am un gol în stomac. N-am vrut să vin. Voiam doar să mă ascund în camera mea, sinceră să fiu, dar m-a convins Spike: „Nu vrei să pierzi asta! Lucrurile devin tot mai interesante. Şi nu uita că am avut cu toţii o mică contribuţie în toată povestea asta! E grozav, într-un fel.”

Zora îşi ridică ochii din telefon.

—Vine şi prietena ta?

—Nu, îi răspund, încruntată.

—Eraţi nedespărţite. Ce s-a întâmplat?

—Ne-am certat.

Spike ridică din sprâncene.

—Voi două? Păreaţi lipite una de cealaltă. Nu e în regulă. Te simţi bine?

—Bătaie între fete, bătaie între fete, murmură Neil.

—Hai, frate, mai taci odată! îl mustră Zora, aplecându-se spre mine. Ce s-a întâmplat?

Nu prea ştiu cum să-i descriu cearta cu Alice. Cum să-i explic că ne-am certat pentru că Alice spera ca la final să primească laude? Că mi-a aruncat în faţă lucruri pe care încerc să le ţin ascunse?

Nici ei nu-i place să vorbească despre viaţa sa şi n-am reuşit să aflu toată povestea ei, dar fata asta... ar putea fi chiar mai singură decât mine. Unde sunt părinţii ei? Prietenele ei sunt nişte snoabe superficiale, care încearcă să se drogheze una pe alta ca să-şi fure iubiţii. Cea mai bună prietenă a ei a fost ucisă. Şi a urât-o (pe bună dreptate) pentru că i-a suflat iubitul de sub nas, apoi prietena ei... a

murit. Gândul mă face să mă înfior. Ultimul sentiment pentru un prieten înainte să moară a fost ura. Toate astea... se pot dovedi copleşitoare.

Dar n-am insistat niciodată să-mi spună mai mult. Poate ar fi trebuit s-o fac.

Mă simt copleşită de tristeţe. Pentru că, în ciuda faptului că sunt supărată pe ea, ştiu, în adâncul sufletului, că tot ce şi-a dorit Alice până la urmă a fost dragostea celor din jur. Nu se ştie pe unde sunt părinţii ei, iar ea a crescut într-o casă megaimensă şi frumoasă, e adevărat, dar pustie, alături de o femeie cumsecade, dar... cine o iubeşte pe Alice cu adevărat? Unde sunt cu toţii? Da, l-a tratat, cel mai probabil, pe Steve ca pe un obiect, iar el a părăsit-o şi s-a îndrăgostit de altcineva. Atunci Alice se hotărăşte să dispară pentru ca celor din jur să le fie dor de ea.

Cât de trist e asta?

Apoi îşi imaginează că poate să repare lucrurile şi să-şi recapete viaţa de odinioară, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Prefăcându-se că dispariţia ei nu s-a petrecut niciodată. Fata asta are o latură întunecată... să plece pur şi simplu în felul ăsta.

Dar asta e ceva ce înţeleg.

Cum să-i explic însă Zorei că m-am certat cu Alice şi pentru că eram supărată la gândul că nu voi primi banii de recompensă? Asta n-ar da bine deloc.

— Ă, arăţi de parcă ţi-ar trece prin minte o grămadă de lucruri interesante! spune Zora. Nu vrei să ni le împărtăşeşti şi nouă?

Am lacrimi în ochi. Oare Zora mi le vede? Mă uit repede în jos, la telefon, unde aş vrea să văd un mesaj de la Alice, dar nu e nimic.

La naiba! Mi-e dor de Alice Ogilvie.

Ăsta-i adevărul. Am văzut-o la şcoală săptămâna trecută şi n-am fost deloc încântată. Am crezut că o să treacă din nou în tabăra Elitelor, dar m-am înşelat. Stătea singură în cantină şi se uita prin telefon.

— Parcă eşti Westmacott, Zora, spune Neil, râzând. Hai să ne împărtăşim gândurile! Nu vrei să te aşezi în fotoliul-puf? o imită el pe consiliera şcolii.

Zora pufneşte.

— Aţi văzut că au demarat o anchetă? În Departamentul de Poliţie din Castle Cove? Pentru abuz în serviciu?

— *Anchetă, spune Neil, chicotind.*

— O, Doamne, mai taci din gură! Ai 17 ani, nu 7! strigă Zora.

— Sst! spune Spike. Începe.

Ne ridicăm cu toţii privirile. Tessa Hopkins se află într-un studio frumos luminat, cu faţa spre patru femei vădit stânjenite.

Westmacott, Sharon Yang de la cantină, care pentru noi va rămâne veşnic Madam Prânz, domnişoara Hollister, profesoara de algebră, şi Patty Hansen, profesoara de istorie.

— Huooo! strigă Neil. Huooo, Patty, pentru nota proastă pe care mi-ai dat-o la testul cu Henric al VIII-lea!

„Mă aflu aici alături de patru dintre femeile care au avut o relaţie cu Matthew Donovan, acuzat acum de crimă. Săptămâna trecută a ieşit la iveală faptul că Donovan a purtat în trecut numele de Paul Bradford, fiind moştenitorul imperiului financiar al familiei Bradford. Sub această identitate, a fost considerat suspect în cazul dispariţiei primei sale soţii, Penny Jefferson, cu mai bine de 20 de ani în urmă. Bradford şi-a schimbat apoi numele şi a suferit o intervenţie estetică pentru a evita notorietatea asociată cu acest caz şi a locuit în Castle Cove, sub o identitate falsă, timp de mulţi ani. Mama lui, Greta Bradford, este în prezent anchetată pentru influenţarea şi mituirea unui martor în cazul morţii lui Brooke Donovan. S-a stabilit data pentru proces, iar Donovan se află în momentul de faţă după gratii. Invitatele mele din această seară şi-au luat inima în dinţi şi au acceptat să ne vorbească despre omul Matt Donovan, aşa cum l-au cunoscut.”

Camera video se retrage în aşa fel încât să le putem vedea pe toate cinci. Westmacott stă în stânga, Madam Prânz Yang e în mijloc, iar alături se află domnişoara Hollister şi domnişoara Hansen.

— Sper s-o întrebe pe Madam Prânz de ce a fost anulat meniul cu taco de marţi, spune Spike. Ăsta da breaking news!

Tessa Hopkins îşi trece mâna prin păr, gest care a devenit aproape o carte de vizită.

„Ce ne puteţi spune despre omul pe care l-aţi cunoscut drept Matt Donovan?”

Se aşterne o tăcere apăsătoare, până când domnişoara Hansen se hotărăşte s-o rupă în cele din urmă.

„Putea fi extrem de fermecător. Avea - are - nişte ochi izbitori. Părea să te vadă cu adevărat. Să te înţeleagă.”

— Sau poate, spune Spike, pe un ton grav, încerca să-şi dea seama cum să te împingă de pe stânci. Pare să fie un modus operandi în cazul lui.

„O, da!”, intervine Madam Prânz. „Te tratafoartefrumos.”

„Şi ce cadouri îţi făcea!”, spune domnişoara Hansen, plimbându-şi degetele pe gâtul gol, acolo unde trona cândva un colier scump de perle, după cum am văzut din pozele postate pe Facebook, şi care se află acum, conform spuselor lui Ricky Randall, în custodia poliţiei.

„Da, bijuteriile”, spune Tessa Hopkins. „Sau călătoriile făcute în weekend la Santa Barbara. Dar nu v-aţi întrebat cum de-şi permitea toate acestea? Dintr-un salariu de profesor şi antrenor?”

Madam Prânz şi domnişoara Hansen se uită una la cealaltă.

„Ei bine... avea bani. Mi-am imaginat că... Nu ştiu... Acum, că stau bine să mă gândesc, am crezut... ce zice lumea acum... Că folosea banii lui Brooke”, spune domnişoara Hansen, cu ochii în lacrimi.

„Minţea de îngheţau apele”, intervine deodată Westmacott. „O ştim acum prea bine. Dar îl credeai, pentru că bărbaţii drăguţi sunt o raritate. Dai numai de jigodii până ai şansa să întâlneştipe cineva cumsecade. Îi eram atât de recunoscătoare!”

Îşi lasă ochii în pământ, cu buzele tremurând.

— Uf, Westmacott! spune Spike. Îmi rupi inima, fetiţo. „Nu vezi anumite lucruri când eşti îndrăgostit”, spune domnişoara Hollister, dând din cap.

Westmacott îşi aţinteşte privirea spre Hollister. Nu-i mai tremură buzele, dar ochii îi trădează... o durere copleşitoare.

— E complet aiurea, murmură Zora. Să stea toate laolaltă şi să vorbească despre un tip pe care, poate, l-au iubit toate cu disperare.

Apropo, are voie să facă emisiunea asta înainte ca antrenorul să ajungă la proces?

—Paul, spune Neil. Îl cheamă Paul Bradford.

—Ne-a fost antrenor, răspunde Zora.

—Nu cred că aspectul ăsta face parte din codul etic al Tessei Hopkins, îi spun eu Zorei. Dar sunt convinsă că nu pot vorbi despre anumite dovezi specifice.

—Pe nimeni nu interesează acum codul etic, intervine Neil, întinzându-se cât e de lung pe podea. Anderson a fost invitat la Oprah. Credeam că n-ai voie să profiţi de pe urma unei crime.

—N-a comis el crima, îi răspund. Aşa că poate să dea câte interviuri vrea şi să facă şi bani din asta.

—Apropo, Iris, spune Zora, avocata aia a ta cam zurlie nu ţi-a spus dacă Steve nu e şi el acuzat de ceva? La urma urmei, a declarat că e vinovat, apoi a retractat. Nu poate fi considerat sperjur? Doar s-a lăsat mituit şi a minţit în declaraţii.

Degetele-mi zăbovesc deasupra telefonului.

— Poftim? Nu, nu ştiu. Nu mi-a spus nimic despre asta. Scrie-i odată, aud un glas în minte. Scrie-i un mesaj lui

Alice! Ar trebui să fie şi ea aici. I-am putea fi prieteni. Bine, nu eu, nu pentru mult timp, dar Spike, Zora şi Neil ar putea s-o integreze în cercul lor. Vor avea grijă de ea.

— S-a descurcat tipu', spune Neil. Cum de femeile astea n-au aflat una de alta?

„Hai să vorbim de... celelalte aspecte!", spune Tessa, cu glas domol. „Povestea a început sub auspicii romantice, cu trandafiri, lumânări şi băi cu spumă. Ce s-a întâmplat apoi?"

„l-am propus să ne căsătorim", răspunde domnişoara Hansen, cu glas ferm. „Şi a dat înapoi. A spus că asta nu se va întâmpla niciodată, că încă suferă după pierderea soţiei. Şi că nu vrea s-o supere pe... Brooke."

Westmacott are practic mâinile albe de cât de tare le ţine împletite în poală.

„A doua soţie”, intervine Madam Prânz. „Deprima n-a ştiut nimeni. Cel puţin, eu n-am ştiut.”

„Nici eu”, răspunde domnişoara Hansen.

„Şi pentru mine a fost o surpriză”, spune Westmacott, cu glas domol.

Se face roşie la faţă ca racul.

„Cred că îl interesau doar femeile bogate”, spune Madam Prânz. „N-avea de gând să se însoare cu noi dacă n-aveam bani. Era evaziv în privinţa asta. Se tot plângea că...”

Domnişoara Hollister încuviinţează din cap.

„... Că nu-i ajung banii pe care îi primea lunar pentru creşterea lui Brooke. Şi că atunci când ea avea să împlinească 18 ani...”

„Urma să piardă accesul la ei. Ea îşi primea banii, iar el rămânea de izbelişte.”

„Exact”, spune domnişoara Hansen, pufnind. „Acum am aflat de cele cinci milioane.”

„Apoi mi s-a părut ciudat că a venit la mine atât de târziu în noaptea aia. Noaptea în care s-a întâmplat”, spune domnişoara Hollister, răsucindu-şi printre degete o şuviţă de păr. „În mod normal, venea mai devreme, apoi pleca. Dar, în seara aia, dormeam deja când a venit la mine şi părea... nervos.”

„Rezista ore-ntregi, dacă ştiţi ce vreau să spun”, intervine, râzând, domnişoara Hansen.

—Opa! Devine scârbos, spune Zora. Trebuie să-mi clătesc mintea cu clor.

—Par cam... nepăsătoare, murmură Spike. La urma urmei, o fată şi-a pierdut viaţa, iar ele se întâlneau cu un criminal.

—Nu şi Westmacott, subliniez eu. Uitaţi-vă la ea! Abia mai reuşeşte să-şi ţină cumpătul.

Westmacott răsuflă sacadat, roşie în zona gâtului, vădit iritată. Îmi pare rău pentru ea. S-au despărţit de curând şi acum trebuie să asculte descrierile altor femei referitoare la performanţele antrenorului... în pat. Dureros, probabil. Şi singura cu care vreau să vorbesc despre toate astea e Alice Ogilvie, care ar face comentarii răutăcioase despre

Westmacott şi celelalte femei, presărate, probabil, cu catralioane de citate din romanele Agathei Christie, pe care numai ea le înţelege... în stilu-i caracteristic. Complicat şi fermecător, misterios şi enervant.

O să-i duc dorul.

Capitolul 37

ALICE

24 NOIEMBRIE 14:10

„Senzaţionalul moare repede - teama e longevivă.”[27]

- AGATHA CHRISTIE, MOARTE ÎN NORI

MAMA A VENIT ACASĂ de Ziua Recunoştinţei. Tata n-a putut - trebuia să încheie o afacere în China. Ziua Recunoştinţei e o sărbătoare americană, Alice, mi-a spus el când am vorbit acum câteva zile pentru prima dată după săptămâni întregi. În restul lumii viaţa continuă ca de obicei.

La început, am crezut că mama a înţeles, în sfârşit, că mi-ar prinde bine compania ei, ţinând cont de cele întâmplate. Dar nici n-a ajuns bine acasă că m-a şi anunţat că îşi făcuse programare la un renumit salon de coafură din Los Angeles pentru vineri dimineaţă, programare pe care nu putea s-o rateze. E vorba de Alfredo Dominguez, Alice, mi-a spus ea. Hairstilistul lui Reese Witherspoon. Trebuie să mă înţelegi.

Am încuviinţat din cap, spunându-mi în gând: Măcar o să fie aici de Ziua Recunoştinţei şi o să petrecem împreună sărbătorile, ca să aflu în secunda următoare că avea să plece chiar de Ziua Recunoştinţei ca să ajungă la timp la Los Angeles şi să se cazeze la hotel. Doar nu putea să-l lase să aştepte pe Alfredo.

Casa e, aşadar, din nou goală. Mă plimb dintr-o cameră într-alta, de parcă m-aş aştepta să găsesc pe cineva acolo, dar ştiu prea bine că nu e aşa. Când a aflat că mama avea să vină acasă, Brenda şi-a făcut planuri să se ducă la San Diego ca să-şi viziteze fiica. A plecat aseară, după ce mi-a lăsat suficientă mâncare pentru câteva zile, asigurându-se că totul o să fie în regulă. Mi-a spus că putea să rămână cu mine dacă voiam. Că putea să-şi anuleze planurile. Dar i-am spus să plece. O să mă descurc.

Şi chiar mă descurc. Am stat de multe ori singură, nici nu mai ştiu de câte ori, deşi în trecut găseam mereu pe cineva care să-mi ţină

companie. Steve, Brooke, Kennedy, Park... cineva care să îndulcească, prin prezenţa sa, pustietatea apăsătoare din casă.

Când mama a plecat acum câteva ore, m-am întins după telefon, dar am realizat că n-am pe cine să mai sun.

Pe cer încep să se adune nori negri. Când intru în salonul unde se ia masa de obicei, văd pe peretele camerei umbre stranii, aruncate de armura ciudată luată de tata din Italia acum câţiva ani, şi mi se face pielea de găină. Nu pot să rămân aici.

Mă duc iute în holul de la intrare, îmi iau haina şi geanta şi ies ca o furtună pe uşă.

Zece minute mai târziu stau în maşină în faţa unei clădiri de apartamente. Nu ştiu ce caut aici. N-am mai vorbit cu Iris de la incidentul din bibliotecă. Deşi m-am gândit să-i scriu de nenumărate ori, nu ştiu ce să-i spun.

Nu mi s-a întâmplat niciodată ca o ceartă să lase urme atât de adânci în sufletul meu, iar prietenia să rămână intactă.

Cu o cutie cu plăcintă la subraţ şi cu palmele tot mai transpirate cu fiecare pas pe care îl fac, urc treptele spre apartamentul lui Iris. Tot drumul până aici mi-am conceput tot felul de discursuri - Îmi pare rău. Nu trebuie să-mi spui nimic despre Whispering Pines sau despre tatăl tău dacă nu vrei. Am putea să ne vedem din nou? -, dar, în timp ce mă apropii de etajul ei, totul mi se pare aberant. Doamne, cum reuşesc oamenii să facă asta? Să-ţi ceri scuze e de căcat!

Când ajung la etajul al treilea, se aude un strigăt puternic de undeva de sus. Sărbătorile mereu scot tot ce-i mai bun din oameni.

În faţa apartamentului 317 îmi şterg palmele pe cămaşă, trag adânc aer în piept şi bat la uşă. Un alt strigăt spulberă tăcerea. O clipă! Se aude ca şi cum ar veni din apartamentul lui Iris.

Bat din nou, mai tare de această dată.

De cealaltă parte a uşii se aude un târşâit de paşi, urmat de scârţâitul încuietorii, apoi uşa se întredeschide câţiva centimetri. În prag apare chipul şovăitor al lui Iris.

— Am adus o plăcintă, îi spun eu, oferindu-i-o ca pe o ofrandă de pace. Îmi pare atât de...

— Alice, n-ai ce căuta aici.

Din spatele ei, se aude un zgomot şi o văd tresărind.

—Trebuie să pleci.

—Stai o clipă!...

Dar, până să apuc să mai spun ceva, îmi trânteşte uşa în nas.

27 Traducere de Doina Topor, Lidia Grădinaru şi Simina-Andreea Sprinţeroiu, editura Excelsior-Multi Press, Bucureşti, 1997 (n. t.).

Capitolul 38

IRIS

24 NOIEMBRIE 14:25

FIREŞTE CĂ AR FI TREBUIT SĂ PLECĂM. Cum m-am întors acasă cu banii pentru meditaţii, ar fi trebuit să plecăm. Fără să mai întârziem vreo clipă. Dar viaţa reală îţi dă mereu planurile peste cap. Nimic nu merge cum ai plănuit. Ar fi trebuit să învăţ asta până acum.

Viaţa reală înseamnă să-ţi petreci două zile încercând să-ţi convingi mama că puteţi pleca în sfârşit, că aveţi bani, şi Te implor, mama, hai să plecăm, hai să nu ratăm şansa asta! Dar Castle Cove e casa ei, e singurul loc în care a trăit. Marea, Moon Landing, cimitirul unde sunt îngropaţi părinţii ei.

Să laşi în urmă ceea ce ştii e înspăimântător. Să o iei de la capăt e înspăimântător.

Dar am reuşit în cele din urmă. Am convins-o. I-am arătat banii. I-am arătat confirmarea rezervării unei cămăruţe la motelul din Whispering Pines. Putem sta acolo până găsim ceva în altă parte. E nevoie de barmaniţe peste tot. E o profesie mobilă. Şefa ei de la Moon Landing cunoaşte pe cineva, care cunoaşte la rândul său pe altcineva, care are nevoie de o barmaniţă acolo. Ne-am împachetat numai lucrurile strict necesare. Am îndesat mâncarea într-o ladă frigorifică. O puteam simţi. Îi puteam simţi gustul pe limbă. Libertate. Aerul rece care pătrundea pe geamul deschis în timp ce străbăteam autostrada în puterea nopţii. Îmi şi imaginam cum avea să fie când vom fi departe de el. Atât de departe, că nici nu ne vom mai gândi la el.

Dar n-am reuşit să plecăm la timp. Am fost proastă. Am crezut că va petrece Ziua Recunoştinţei cu noua lui familie, pentru că acolo stă de obicei.

Când am auzit bătaia în uşă, mi-am imaginat că e Spike sau chiar Alice, oricât de ciudat ar suna.

Dar, când deschid uşa, dau de El. În carne şi oase.

— Salut, fetelor! ne spune în prag.

Îmi îndeasă degetul sub bărbie, cum face de obicei. Pare mai slab de

când nu l-am mai văzut. Sângele îmi îngheaţă în vene.

—Jeff, murmură mama, cu glas pierit, în spatele meu.

—Pleci undeva, Patsy? întreabă tata. Ai haina pe tine.

Se furişează înăuntru. Trece pe lângă mine şi închide uşa. Atinge în treacăt veioza din preajmă. Aceasta se clatină, gata să cadă. O aşază cu blândeţe la loc.

— E frig afară. Doar nu vreţi să răciţi casa.

E greu să descrii cum îţi simţi corpul când ţi-e frică, cu adevărat frică, de durere. Toate momentele în care ai simţit durere înainte ţi se învălmăşesc în minte, amorţindu-ţi simţurile. Durerea nu mai pare atât de copleşitoare când ai simţurile amorţite.

Încheietura ruptă astă-vară n-a fost primul incident. A fost doar primul vizibil pentru cei din jur.

Tata scrutează cu privirea sufrageria înghesuită, zăbovind asupra mamei, îmbrăcată în palton, cu capul în pământ, asupra celor două geamantane împachetate în grabă, a lăzii frigorifice şi a celor trei pungi de cumpărături îndesate cu lucrurile de care credeam că avem nevoie.

— Ce se petrece aici? întreabă el.

Are vocea tăioasă ca pumnalul. Ascuţită şi stridentă. Mama înghite în sec.

— Patsy?

Curajul îi piere cu fiecare clipă, se scurge din ea.

—Iris, ce se petrece aici?

—N-ar trebui să fii aici, spune mama, cu glas monoton. Avem ordinul de restricţie.

— Plecăm, îi răspund. Departe. Cât mai departe de tine. Nu ştiu de unde vin cuvintele. N-aş putea să vă spun. Îmi

scapă, pur şi simplu, printre buze. Îmi ţin o mână îndesată în buzunarul hainei, cu degetele încleştate pe plicul înţesat cu bani.

Porneşte apoi spre mama, rostind cuvintele cu glas tunător.

O altă bătaie se aude atunci în uşă. O întredeschid uşor.

Alice. Cu o plăcintă în mână într-o cutie de cositor.

— Am adus o plăcintă, spune ea, şovăitoare. Îmi pare atât

de...

—Alice, n-ai ce căuta aici, îi răspund. Pe un ton neutru. Măsurat.

—Trebuie să pleci. Mă priveşte confuză.

—Stai puţin!...

Îi trântesc uşa în nas. Îmi strecor mâna liberă pe piciorul veiozei. Şi privesc cum totul începe să se mişte cu încetinitorul, ca într-un vis.

Capitolul 39

ALICE

24 NOIEMBRIE 14:35

LAS PLĂCINTA JOS, în faţa uşii de la apartament. Dacă o iau cu mine acasă, Brenda o să mă întrebe mâine ce s-a întâmplat şi nu ştiu cum să-i explic. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă, dar...

Gândul îmi e întrerupt de un alt strigăt din apartamentul lui Iris. Încremenesc pe loc.

Să bat din nou la uşă? Iris mi-a spus foarte clar că vrea să plec, dar nu mi se pare normal ce se petrece. Trebuie să fac ceva. Îmi scot telefonul din buzunar şi văd un mesaj de la sursa mea anonimă.

Noutăţi: cei de la laborator au găsit probe ADN neidentificabile pe hainele lui Brooke

Scriu un răspuns cu degete tremurânde.

Am nevoie de ajutor Eşti bine?

Nu

Unde eşti?

Acasă la prietena mea mi-e frică sunt zgomote - cred că se întâmplă ceva ar putea să aibă probleme Unde anume

Clădirea de apartamente de la malul mării Sună la 911. Sunt acolo în 10

Cu inima bubuind în piept, sun la 911 şi le spun ce se petrece. Nici nu termin bine discuţia că din apartamentul lui Iris se aude un zgomot şi mai puternic şi, o clipă mai târziu, uşa se deschide larg. Tresar speriată şi fug spre scări cât mă ţin picioarele. Aud în spate nişte paşi

care se apropie cu iuţeală.

Când ajung în capul scărilor, îmi întorc privirea şi văd un bărbat slab, cu chipul aspru, care aleargă spre mine. Acelaşi bărbat din raportul trimis de sursa mea anonimă.

Tatăl lui Iris.

Simt un ghem de spaimă în stomac şi sunt tentată s-o iau la fugă înainte să mă prindă din urmă. Asta aş fi făcut acum o lună. Aş fi fugit de problemele altora şi m-aş fi întors în casa mea imensă şi pustie, ferecând uşa în urma mea şi prefăcându-mă că n-am fost niciodată aici. Aşa am făcut mereu cu Brooke şi cu celelalte fete şi poate, dacă n-aş fi făcut aşa, dacă ne-ar fi păsat fiecăreia puţin mai mult de cealaltă, Brooke ar fi aici cu noi în loc să fie... moartă.

Teama se înteţeşte şi apoi se aprinde în ceva cu totul diferit. Furie. Sunt Alice Ogilvie, la naiba, şi n-am rezolvat un caz de crimă ca să dau bir cu fugiţii din calea unui ticălos, care în mod clar îi face viaţa un iad prietenei mele.

E în capul scărilor acum, la câţiva paşi distanţă de mine, coborând câte două trepte deodată. Mă izbeşte un miros puternic de bere şi văd că are chipul brăzdat de o dâră de sânge.

Bravo, Iris!

Când trece pe lângă mine, întind piciorul şi îi pun piedică.

Icneşte, cu braţele zvâcnind prin aer, şi îşi pierde echilibrul, apoi se prăbuşeşte pe scări şi se rostogoleşte până se loveşte cu putere de peretele de la baza treptelor.

Se ghemuieşte de durere, cu braţele încleştate de jur împrejurul picioarelor, apoi îşi întoarce uşor, atât de uşor, capul - jur că timpul s-a oprit în loc - şi mă străfulgeră cu o privire ucigătoare. Tremur ca varga din cap până în picioare. Trebuie s-o iau la fugă înainte să se ridice.

Fug. Când trec pe lângă el, întinde mâna şi mă apucă de glezne, dar mă răsucesc şi sar trepte după trepte până ajung

jos.

Nu ştiu ce să fac. Dacă se va ridica în picioare - şi o va face fără doar şi poate -, o să mă urmărească şi e mult, mult mai mare decât mine.

Am nevoie de dovezi. De un dosar al existenţei sale.

În parcare, scrutez cu disperare maşinile, căutând-o pe a lui. O zăresc în colţul cel mai îndepărtat şi mă îndrept în fugă spre ea, uitându-mă înăuntru pe geamuri. Sub scaunul de lângă cel al şoferului, văd, pe jumătate ascunsă, o rangă de fier. Dumnezeule mare, are o armă? Nu ştiu ce să fac, dar ştiu că nu-l pot lăsa pe individul ăsta să le mai facă viaţa un iad lui Iris şi mamei ei.

Încep să fotografiez. Plăcuţa de înmatriculare. Ranga de fier. Tot ce mi se pare util pentru identificarea lui. Tot ce l-ar putea plasa în spatele gratiilor.

Aud un zgomot în spatele meu. Mă întorc, cu inima cât un purice, dar nu văd nimic, apoi un geamăt puternic străpunge tăcerea. O clipă mai târziu, aud altul. Se ridică? Dacă se întoarce la ele? Trebuie să-l împiedic.

Deschid portbagajul maşinii mele şi iau primul lucru pe care îl văd - o frânghie care face parte din harnaşamentul calului dăruit de părinţii mei. Habar n-am ce o să fac cu ea, dar îmi conferă un sentiment minim de siguranţă în timp ce mă întorc iute spre trepte. De unde mă aflu, văd locul unde căzuse. E gol.

Spaima mi se cuibăreşte în suflet. Unde s-a dus?

Aud apoi un târşâit de paşi. Venind spre mine. Un glas îmi strigă prin minte: Urcă-te în maşină, Alice! Pleacă de aici! Dar nu pot s-o fac. Nu pot s-o las singură pe Iris cu omul ăsta. Strâng cu putere frânghia în pumni şi rămân pe loc.

O clipă mai târziu îl zăresc la baza scărilor. Doamne, ce fac? Are cu cel puţin 45 de kilograme mai mult decât mine. N-am cum să-l dobor. E cel mai prost plan pe care l-am conceput vreodată.

Şi atunci se petrec două lucruri simultan: tatăl lui Iris se îndepărtează de scări, venind spre mine cu paşi împleticiţi şi o expresie sălbatică pe chip, iar în depărtare se aude sirena unei maşini. Zgomotul îi distrage, pentru o clipă, atenţia; se află cam la trei metri distanţă de mine acum şi strâng şi mai tare frânghia în mâini, gândindu-mă că, poate, asta e ocazia să trec la acţiune. Să-l opresc cumva. Se întoarce apoi spre mine şi ne încleştăm privirile în timp ce fiori reci de spaimă îmi străbat şira spinării.

Merde!

Un zâmbet malefic îi apare pe buze şi realizez atunci de ce era Iris atât de disperată să plece din oraş.

— Stai pe loc! îi strig eu, dar pufneşte în râs şi simt cum mi se întoarce stomacul pe dos şi porneşte spre mine, întinde mâna, când o altă maşina intră în trombă în parcare, o maşină civilă, dar cu un şofer pe care l-aş recunoaşte oricând.

Rafael Ramirez.

Fireşte. Îşi face stagiul la secţia de poliţie ca student în primul an la Castle Cove Community College. Mi-a spus asta vara trecută, când am fugit de acasă şi m-a găsit pe marginea drumului cu o maşină distrusă şi o durere de cap cruntă şi şi-a petrecut cinci zile cu mine, ajutându-mă, dar am uitat. E cât se poate de firesc să facă asta. Remy Jackson a fost verişoara lui.

Capitolul 40

IRIS

24 NOIEMBRIE 14:52

MAMA MĂ ŢINE ÎN BRAŢE. Mă simt cam ameţită după lovitura primită. Stăm pe podea. Are haina ruptă, cu nasturii împrăştiaţi pe covor de jur împrejur. Nu spunem nimic, pentru că ce e mai e de spus? Am fost de multe ori în situaţia asta.

— Iris? mă strigă Alice, cu voce tremurândă. Am chemat poliţia. Sunt aici şi...

Nu vreau să mă vadă în halul ăsta. Nu vreau să vadă nimic din toate astea. Vreau să dispară pur şi simplu.

—Te rog să pleci, îi spun.

—Iris, tipu' ăla...

—Te-am rugat să pleci.

—Iris, intervine mama, încet. E prietena ta.

—Pleacă! îi spun, cu glas răstit. Întoarce-te la casa ta imensă şi la toţi banii tăi şi la toţi prietenii tăi bogaţi! N-ai ce căuta aici, nu înţelegi? Unii oameni nu pot fi salvaţi.

O privesc crispându-se. Ezită, apoi se întoarce şi o ia la fugă spre uşă, lovindu-se de un tip care intră în cameră. O apucă de braţ, dar se smulge din strânsoarea lui şi dispare pe palier.

— Lasă-mă să văd! îmi spune, aplecându-se spre mine. Trebuie să văd dacă ai nevoie de îngrijiri medicale. Bănuiesc că e opera tipului încătuşat din parcare, nu?

Îmi pare cunoscut, dar nu ştiu de unde să-l iau. Abia reuşesc să-mi adun gândurile. De ce e atât de tânăr? Poliţiştii nu pot fi atât de tineri. Şi nu poartă uniformă albastră.

Îmi pipăie faţa, cu blândeţe.

—O să te alegi cu un ochi învineţit, murmură el. Dar nici individul nu

arată mai bine. Care dintre voi l-a pocnit?

—Eu, îi răspund.

—Poliţia o să vină în curând. Ce s-a întâmplat? o întreabă pe mama. Vă sfătuiesc să cereţi ordin de restricţie.

—Am făcut-o deja. Anul trecut, în august, îi răspunde ea. Ne pregăteam să plecăm. De tot. Când şi-a făcut apariţia aici. E numai vina mea. Dar tu cine eşti? Nu eşti poliţist.

—Sunt... student. La criminalistică. Îmi fac stagiul în poliţie. E complicat. Dar puteţi să aveţi încredere în mine. Spuneţi mai departe!

—Mama...

—A început să mă lovească şi fiica mea a sărit să mă apere, continuă mama, întrerupându-mă. L-a lovit cu veioza. Apoi a atacat-o, iar banii...

—Ce bani?

Se uită de jur împrejur, la dezordinea din apartament, la hainele împrăştiate peste tot pe podea, la conţinutul sacoşelor de cumpărături împrăştiat peste tot, la agenda cu însemnări din anchetă. Am vrut s-o iau cu mine.

Ceva nu-mi dă pace când îi privesc trăsăturile atât de tinere. Aş vrea să am mintea limpede.

—A dat meditaţii unei colege de la şcoală. Banii erau plata ei şi plicul i-a ieşit din buzunar...

—Aşa l-am făcut să plece. I-am dat banii şi i-am spus să ne lase în pace, adaug eu.

Băiatul ia agenda de pe jos. Şi o deschide. Se uită la mine cu o expresie uluită pe chip. Mai multe beculeţe mi se aprind în minte. Îl revăd cum o apucă pe Alice de braţ la uşă. E tânăr. Şi chipeş... cu o atitudine uşor nonşalantă. Astăzi nu poartă ochelari de soare ca atunci, la înmormântare.

Rafael Ramirez.

Şi în clipa aceea...

—Tu eşti, spun eu. Tu eşti sursa anonimă a lui Alice, nu-i aşa?

—Da, îmi răspunde. Iar tu eşti partenera de investigaţii a lui Alice.

Capitolul 41

ALICE

24 NOIEMBRIE 15:33

„— Dragostea poate fi uneori înspăimântătoare.

— De aceea majoritatea marilor poveşti de dragoste sunt tragice.”*

- AGATHA CHRISTIE, MOARTE PE NIL

SUNT DIN NOU ACASĂ. În casa asta imensă şi pustie, singură. Stau în maşină, pe alee, pentru că nu-mi vine să intru. Spaima şi adrenalina îmi curg încă prin vene, iar prin faţa ochilor îl revăd pe tatăl lui Iris cu ochii scăpărând de furie. Dacă Raf n-ar fi ajuns la timp... Clatin din cap. Nu mă pot gândi la asta.

Mă sprijin de spătarul scaunului şi închid ochii, procesând tot ce s-a întâmplat în ultima lună, şi amploarea evenimentelor mă izbeşte cu puterea valurilor de la baza stâncilor. Raf a fost sursa mea anonimă de informaţii. Brooke e moartă. Ucisă de tatăl ei. Tăcerea din maşină devine tot mai răsunătoare, aşa că pornesc motorul ca să ascult nişte muzică. Mi-e dor de Brenda.

Bună, îi scriu eu.

Îmi răspunde imediat.

Mi-e dor de tine.

Îmi tremură buzele.

Şi mie mi-e dor de tine. Eşti bine?

Da. Doar că... e prea multă linişte aici.

Urmează o pauză, apoi începe să scrie: Îmi pare atât de rău. Mă întorc în curând.

Ştiu, îi răspund. Nu vreau să se simtă vinovată pentru că a plecat să-şi viziteze fiica. Mă descurc.

Ştiu că oamenii sunt ocupaţi azi... Ce-ar fi să faci o vizită pe la grajduri? Să vezi ce face Fulg-de-Nea? N-ai mai trecut pe acolo de vreo câteva luni bune.

Îmi dau ochii peste cap. Să-mi văd calul? Apoi o imagine îmi trece deodată prin faţa ochilor, cu calul meu stupid, singur, într-o boxă stupidă. Ca mine.

Poate mă duc. Te iubesc.

Şi eu.

Las telefonul în compartimentul pentru căni din consola de mijloc. Cred că o să mă duc să-mi văd calul stupid.

Grajdurile Frontoanelor Verzi se află pe dealurile cu vedere spre Castle Cove. Am fost acolo doar de câteva ori după ce l-am primit în dar pe Fulg-de-Nea şi, cum nu există semnal în zonă, îmi ia ceva până găsesc, în sfârşit, locul.

Intru în parcare stârnind un nor de praf. E pustie; doar o singură maşină e parcată vizavi, dar n-ar trebui să mă mire. Cine vine aici de Ziua Recunoştinţei?

Rataţii, aud, pe neaşteptate, un glas în minte. Iată cine, Alice! Rataţii! Simt un nod în gât. Mai taci odată! Trântesc portiera şi mă îndrept prin praf spre grajdurile goale. Cam pe la jumătatea rândului, îl găsesc pe Fulg-de-Nea mâncând nişte fân. Rămân o clipă pe loc, privindu-l cum îşi ia masa. Ce fac oamenii cu caii? Îi dezmiardă ca pe nişte animale de companie? Habar nu am.

Intru în boxă şi Fulg-de-Nea nechează uşor. Ne privim un timp şi, jur, mă străbate deodată ceva. Un calm absolut. Brenda îmi spune mereu că echitaţia e ca o terapie, dar n-am crezut-o niciodată. Poate n-ar fi rău s-o încerc şi eu.

Iau şaua de pe jos şi reuşesc s-o prind pe spinarea calului, apoi îi pun

şi frâul.

Sunt gata să-l scot din boxă când aud pe cineva intrând în grajduri, apoi tăcerea e spulberată de tropăitul altor copite de cal. Mă crispez din cap până în picioare. Nu vreau să dau peste un alt iubitor de cai şi să mă trezesc angrenată într-o discuţie fără sfârşit despre echitaţie. Trebuie să plec de aici.

Îi şoptesc lui Fulg-de-Nea că îmi pare rău şi încep să-i desfac în tăcere căpăstrul când aud o voce.

— Măcar pe tine o să te am mereu, Oliver.

Cum să numeşti aşa un cal? Oliver? Stupid, dar ciudat de familiar...

Numele îmi tot bântuie prin minte. De ce mi-e cunoscut? Îl mângâi încă o dată pe Fulg-de-Nea şi ies pe coridorul care întretaie boxele, pornind încet spre locul de unde am auzit vocea. Trebuie să descâlcesc misterul.

În timp ce mă apropii, persoana vorbeşte din nou cu glas tărăgănat:

— N-am vrut niciodată să se întâmple nimic din toate astea. A fost o greşeală. Matthew n-ar fi trebuit să ajungă la închisoare. Dar lucrurile urmează uneori un făgaş cu totul neaşteptat, nu-i aşa?

Rumeg cuvintele în timp ce îmi arunc ochii dincolo de boxă. Despre ce vorbeşte? Despre antrenorul Donovan, despre închisoare, şi pielea mi se face deodată de găină când îmi amintesc mesajul pe care mi l-a trimis Raf ceva mai devreme. Cel despre descoperirea altor probe ADN.

Inima mi-o ia razna în piept. Trebuie să plec cât mai repede de aici. Şi să-l sun pe Raf. Îmi scot telefonul din buzunar, dând să plec cât mai iute, dar, când mă răsucesc pe călcâie, piciorul mi se împiedică de pământul denivelat şi mă prăbuşesc pe podea. Telefonul aterizează cu zgomot la câţiva paşi depărtare.

— Alice? spune vocea. Ce cauţi aici?

Iat-o - privindu-mă de sus, cu tunica ei urâtă, presărată de jur împrejurul gâtului cu tot felul de pătrăţele şi steluţe. Doar că una dintre steluţe lipseşte.

O, Doamne! O steluţă din denim. Îmi bag mâna în buzunarul gecii şi o ating cu vârful degetelor. Steluţa pe care am găsit-o în pădure în

noaptea în care am pornit pe urmele lui Brooke.

Ea e făptaşul.

Doamna Westmacott.

Capitolul 42

IRIS

24 NOIEMBRIE 15:35

MAMA DĂ O DECLARAŢIE în sufragerie în timp ce eu vorbesc, în dormitor, cu o poliţistă. Un alt ofiţer îmi fotografiază ochiul vânăt şi umflat.

—Tatăl tău o ameninţa fizic pe mama ta când l-ai lovit cu veioza? întreabă poliţista, cu glas domol şi ochi blânzi.

—Da, îi răspund.

Rafael Ramirez stă pe un scaun de răchită din colţul camerei şi îmi răsfoieşte agenda cu însemnări.

—Iar după altercaţie i-ai dat banii ca să plece?

—Nu, intervine Raf, ridicându-şi capul. Ţi-a luat banii cu forţa. Corect? Cred că aşa mi-ai spus. Practic, i-a furat.

—Ăăă...

Nu, nu aşa s-a întâmplat. Dar cum oare? Închid ochii, încercând să-mi aduc aminte.

—Ştiu că e greu, draga mea, dar încearcă să-ţi aminteşti! Şi deschide ochii, te rog, pentru mai multe fotografii!

—Mi-a spus că i-a furat, continuă Raf. Asta e încă o acuzaţie. Pe lângă lovire şi alte violenţe. Dacă mi-amintesc bine lecţia.

Schimbă o privire cu poliţista.

O!

Cea care îmi ia declaraţia vorbeşte pe acelaşi ton domol:

— Uneori e greu să construieşti cazurile de violenţă domestică, aşa că ne-ar ajuta orice-ţi aminteşti.

Clic. Bliţ.

Încearcă să-mi spună că aş putea să-l arunc, măcar pentru un timp, în spatele gratiilor. Poate. Înghit în sec.

—E confuz totul. M-a lovit. Şi haina... Îmi pipăi buzunarul rupt.

—A luat plicul, spunând că ia banii ca să nu putem pleca. Îmi ţin răsuflarea.

Poliţista notează tot ce spun.

Mama face nişte ceai.

— Cu asta mă ocup, spune ea, cu tristeţe în glas. Le ofer ceva de băut oamenilor aflaţi în vremuri de cumpănă. Nu înţeleg nimic din tot ce s-a întâmplat, cu atât mai puţin asta.

Şi arată spre agenda mea. Raf o ţine deschisă pe masa din bucătărie. Poliţiştii au plecat. Va trebui să ne ducem la secţie peste câteva ore pentru alte interogatorii.

— Ar fi trebuit să-mi spui, continuă mama. E atât de... periculos. Dar ce e straniu e că mă simt şi mândră de tine. Pentru că n-ai stat cu mâinile-n sân. Pentru că ai încercat să rezolvi cazul. De dragul lui Brooke.

Pune ceştile de ceai în faţa noastră. Şi priveşte dezordinea din cameră.

— Cred că trebuie să fac puţină curăţenie.

Raf o priveşte strângând hârtiile şi mâncarea împrăştiată din lada frigorifică.

—Alice a vorbit cu tine despre ce i-am spus? mă întreabă, cu glas scăzut.

—În cazul în care n-ai observat, n-am prea vorbit cu Alice în ultimul timp, îi răspund, în timp ce capul îmi zvâcneşte de durere. Şi ştii ceva? Am şi eu nişte întrebări pentru tine. Ca, de pildă, cum v-aţi cunoscut? Ai vreo legătură cu dispariţia ei de astă-vară? Ştiu că n-a fost singură. O ştiu pur şi simplu. Şi dacă e ceva între voi? Să ştii că are 17 ani şi e o tâmpe...

— Iris, mă întrerupe Raf, cu glas ferm. Am 19 ani. Am învăţat la CC High. Îl cunosc pe Steve. Îmi aduc aminte chiar şi de tine. În anul întâi

ai participat la olimpiada de matematică, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap.

— Aş vrea să-ţi spun povestea lui Alice, dar nu pot, continuă, oftând. Pentru că e povestea ei, nu a mea. Şi nu e nimic din ce-ţi imaginezi. Nici pe departe. Tot ce-ţi pot spune e că Alice Ogilvie, cea pe care crezi că o cunoşti, nu e adevărata Alice Ogilvie.

Sorb prea repede din ceai şi îmi ard gura. Spumeg de furie, mă doare capul, ochii mă înţeapă şi simt spasme de durere din cap până în picioare. Ochii îmi înoată în lacrimi. Aş vrea să-i răspund: O ştiu mai bine decât crezi, Raf, dar n-o fac.

—Tu şi Alice aţi făcut o treabă de milioane cu investigaţia voastră, Iris. Ştiu că nu v-am fost de prea mult ajutor. Sunt realmente uimit de ce aţi făcut voi două, dar trebuie să-ţi spun că am nişte îndoieli. Asta încerc să-ţi spun acum şi asta am încercat să-i spun şi lui Alice când i-am scris aseară, dar a refuzat să mă asculte.

—Alice e bună când vine vorba să nu...

—Iris! Poliţia a descoperit urme de ADN pe geaca de piele purtată de Brooke când au găsit-o. Foarte vagi, din cauza timpului petrecut în apă. Două seturi. Care nu se potrivesc cu profilurile ADN din sistem.

Las ceaşca jos. Capul mi se învârte ameţitor.

—Stai, ce?

—Două seturi. Ar trebui investigate cu mai multă atenţie, mai ales acum, dar detectivii de la secţie nu...

— Stai puţin! îl întrerup, ridicând mâna.

Mi se aprinde un beculeţ în minte, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce e.

— Stai o clipă! A fost găsită într-o geacă de piele?

În seara când i-am descoperit trupul în apă, am aruncat doar o privire de pe stânci. Cât să-i văd picioarele şi fusta. Avea părul prins printre crăpăturile stâncilor bătute de valuri. Totul era ca într-o ceaţă, pentru că zăcea acolo, moartă. Şi nu-mi amintesc să fi văzut vreo geacă de piele.

— Da. I-am scris lui Alice aseară, dar nu mi-a răspuns. Îşi ia laptopul

şi accesează un site.

— Vreau să te uiţi la nişte fotografii. Îmi pare rău pentru ce o să vezi. N-o să fie uşor, o ştiu prea bine. Sunt poze cu Brooke. După ce a fost scoasă din apă.

Înghit cu dificultate.

Are faţa umflată. Părul plin de alge. Şi pielea cadaverică. Ceva nu-mi dă pace. Ceva nu e în regulă cu felul în care arată.

—Iris, în timpul discuţiei cu Thompson, te-a întrebat cu ce era îmbrăcată şi n-ai spus că era într-o geacă de piele când ai văzut-o pe autostradă.

—Dar nu purta nicio geacă de piele. Doar costumul de Halloween. Cel de majoretă. Asta înseamnă că...

Îmi iau telefonul, cu mâinile tremurânde, şi îi accesez pagina de Instagram, scrutând poză după poză. În niciuna dintre ele nu apare purtând vreo geacă de piele. Şi nu e nici măcar genul de geacă pe care l-ar purta. E veche şi ponosită, nu scumpă cum ar fi avut ea. Fetele ca Brooke n-ar purta în veci geci de piele ca asta.

Raf răsuflă adânc, privindu-i pagina de Instagram.

— L-ai văzut vreodată pe antrenor purtând vreo geacă de piele, Iris? Gândeşte-te bine!

— Nu, îi răspund, clătinând din cap. Niciodată. Nu e genul lui. Şi nici al lui Steve.

E un gest frumos să-i dai geaca de piele unei fete, care plânge, singură şi înfrigurată, în pădure. Ca să-i ţină de cald.

Sângele îmi îngheaţă în vene, privind trupul fără viaţă al lui Brooke în geaca de piele.

Trebuie să iubeşti pe cineva ca să faci asta. Sau măcar imaginea persoanei respective.

Autor necunoscut. Îmi apar în minte cele două cuvinte de pe panoul nostru.

— Nu antrenorul e făptaşul, strig eu. Nu e antrenorul!

Capitolul 43

ALICE

24 NOIEMBRIE 16:20

„Chipul omenesc nu e decât o mască, la urma urmei.”[28] - AGATHA CHRISTIE, CHIPAROSUL TRIST

O ÎNTÂMPIN PE DOAMNA WESTMACOTT de pe jos, cu un zâmbet fals întins pe toată faţa, chiar dacă glezna îmi zvâcneşte de durere.

— O, bună ziua!

Pare că nu ştie cum să reacţioneze, nefiind sigură dacă i-am auzit sau nu spusele.

Bun. Trebuie să-i menţin incertitudinea.

— Ce ciudat să vă întâlnesc aici! continui, râzând cu nonşalanţă, în timp ce mă ridic cu greu de jos.

Trebuie să-mi recuperez telefonul.

Odată în picioare, cuvintele mi se revarsă în cascadă de pe buze.

— Vă mai amintiţi că v-am spus cu ceva timp în urmă că îmi ţin calul aici? Şi dumneavoastră mi-aţi spus că aveţi un cal. Ce coincidenţă, nu-i aşa? Cine s-ar fi gândit că ne vom întâlni aici tocmai azi, de Ziua Recunoştinţei? Ce straniu!

Mă apropii, uşor-uşor, de claia de fân unde mi-a căzut telefonul, dar, de fiecare dată când îmi sprijin greutatea corpului pe gleznă, durerea mă lasă aproape fără suflare.

— Tocmai mi-a dat mama mesaj că masa e gata şi mă aşteaptă, aşa că trebuie să plec acum, dar ne vedem săptămâna viitoare la şcoală, nu? În regulă, atunci. Toate cele bune!

— O clipă, Alice!

Vorbeşte cu glas calm, mult prea calm, dar ceva în tonul ei îmi

stârneşte fiori pe şira spinării.

— O! îi răspund.

Ajung la claia de fân şi scotocesc prin ea, ignorând înţepăturile de pe braţ. Dau de ceva tare şi îmi încleştez degetele pe obiectul respectiv.

— Aş vrea să mai rămân, dar chiar trebuie să plec. Sunt convinsă că mă înţelegeţi...

Vine deodată spre mine, cu paşi repezi.

— Am spus să stai o clipă, Alice!

De data asta cuvintele ei nu mai sună aşa de plăcut. De data asta sună ca un mârâit ameninţător şi ştiu că ştie. Ştie că am auzit-o.

Trebuie să plec cât mai repede cu putinţă. Îmi bag telefonul în buzunar şi mă răsucesc pe călcâie, dar o mână mă apucă cu putere de braţ şi mă trage înapoi. Încerc să mă smulg din strânsoarea ei, dar mă ţine ca într-o menghină, înfigându-mi unghiile în carne.

— Au! Daţi-mi drumu'!

Mă zbat să scap, dar nu reuşesc. Mă împiedic şi cad în fund, simţind cum durerea de gleznă îmi goleşte plămânii de aer. Se prăbuşeşte şi ea în genunchi, slăbind uşor strânsoarea în timp ce încearcă să-şi recapete echilibrul.

Mă ridic, împleticită, în picioare şi apuc primul lucru de lângă mine, care se dovedeşte a fi un mop. Minunat!

— Nu vă apropiaţi! strig eu, ţinând mopul îndreptat spre ea ca pe o sabie.

—Alice! îmi spune, râzând uşor. Te porţi aiurea, adaugă, făcând un pas spre mine.

—Nici vorbă! îi ripostez, lovind aerul cu mopul, şi o fac să se retragă. Rămâneţi pe loc!

Habar n-am ce fac. Vreau s-o iau la fugă, dar mi-e teamă că o să mă prindă din urmă la fel ca prima dată. N-aş putea spune că sunt o alergătoare redutabilă şi mă tem că am glezna scrântită.

— Am auzit ce aţi spus mai devreme. Am auzit confesiunea făcută calului. Despre Brooke! Despre antrenor. De ce aţi făcut una ca asta?

Hmm? Brooke nu v-a greşit cu nimic niciodată.

Îmi dau seama că am obrajii brăzdaţi de lacrimi.

— De ce? repet, cu glas frânt. Mă priveşte cu ochii mijiţi.

— Ştiam eu că m-ai auzit, Alice Ogilvie. Mereu îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Tu şi amărâta aia de Iris - Doamne, ce n-aş da să nu o fi pus să te mediteze, ai fost o influenţă rea pentru ea încă din prima zi - dându-vă drept Nancy Drew[29], gata să dezlegaţi mistere. Brooke nu mi-a greşit niciodată cu nimic? Mi-a făcut exact ce ţi-a făcut şi ţie. S-a băgat între mine şi omul pe care îl iubeam. În seara aia, când am văzut-o pe marginea drumului, am vrut doar să stau de vorbă cu ea. S-o fac să înţeleagă. Dar era mult prea supărată şi beată...

Face un pas înainte şi lovesc din nou aerul cu mopul.

—Rămâneţi pe loc!

—Bine, bine, îmi răspunde, ridicându-şi mâinile în aer, şi se opreşte imediat. Ce nu înţelegi tu, Alice, ce nu înţelege nimeni, e că Matthew urma să mă ia de soţie. Ne iubeam. Ne-am despărţit din cauza lui Brooke. Se pare că nu mă considera destul de bună pentru el.

Gura i se schimonoseşte într-o grimasă de furie.

— Eram acolo în noaptea aia, cu o cutie plină cu lucrurile lui Matthew - voiam să le arunc în hău, pentru că o terminasem cu el. Apoi am auzit-o pe Brooke peste drum, plângând singură în pădure, şi am ştiut că trebuie s-o ajut. Şi poate după aceea avea să-i spună şi ea tatălui ei că ar trebui să se căsătorească cu mine.

Clatină din cap, apoi continuă:

— Mi-am pus nişte adidaşi vechi de-ai lui Matthew, pentru că era noroi şi eu purtam pantofi cu toc... apoi am traversat drumul ca să văd dacă e bine. Ar fi trebuit să ştiu că eforturile mele aveau să fie în zadar. Săraca fată bogată! Nu era chiar atât de angelică cum îşi imaginează toţi, dacă mă întrebi pe mine. S-a purtat groaznic de cum m-a văzut; mi-a spus că el nu se va însura niciodată cu mine. Că nu m-a iubit niciodată. Se purta de parcă era vina mea, de parcă nu încercam s-o ajut când era evident că prietenilor ei nu le păsa. A început să ţipe şi am încercat s-o opresc. E posibil s-o fi plesnit. Nu mai ştiu. Tot ce ştiu e că am văzut-o traversând drumul în fugă spre stânci.

O umbră îi învăluie chipul şi ridică din umeri.

— Am prins-o din urmă acolo - am participat la concursuri de alergare în facultate, ştiai? La un moment dat s-a împiedicat de ceva. A căzut la pământ. Trebuia s-o opresc şi s-o fac să mă asculte, aşa că am făcut ce ar fi făcut oricine. Am luat unul dintre trofeele de baschet ale lui Matthew din cutia cu lucrurile sale şi am lovit-o. Trebuia s-o fac să mă asculte. Atâta tot. S-a ridicat apoi în picioare şi... a alunecat. Nu ştiu cum s-a întâmplat. Am încercat s-o prind, dar era mult prea departe. Când m-am apropiat, sărmana de ea stătea agăţată de stânci, cu capul plin de sânge şi încheieturile degetelor albe. Carol, mi-a spus, Carol, ajută-mă, te rog!

Îşi înclină capul într-o parte, adâncită în gânduri, în timp ce o spaimă cumplită mi se cuibăreşte în suflet.

— M-am gândit un timp. Pe bune, chiar m-am gândit. Dar am realizat în final că, fără ea, Matthew va fi liber. Şi am putea fi împreună.

Îmi zâmbeşte, de parcă am fi la fel.

— Ar trebui să înţelegi asta, Alice, mai bine decât oricine altcineva. Faptul că dragostea te împinge uneori să faci greşeli. Dar Brooke era o adevărată pacoste. Şi acum, că nu mai e, e mai bine pentru amândouă, crede-mă!

Face un pas înainte, întinzând mâna.

—Dă-mi mopul, te rog!

—Brooke era prietena mea, ticăloasă ce eşti!

O lovesc peste mână cu capătul mopului şi se retrage, frecându-şi-o cu o expresie rănită pe chip.

— Nu suntem la fel. Am încercat să-l ajut pe Steve când a avut probleme. Nu i-am omorât prietena, ce dracu'!

N-am folosit niciodată invective în faţa unui profesor, dar am sentimentul că eu şi Westmacott nu ne vom mai întâlni pe coridoarele aceluiaşi liceu. Una dintre noi nu se va mai putea întoarce după episodul ăsta şi nu eu voi fi aceea. De data asta nu mai şovăi - arunc mopul spre ea cu toată puterea, apoi mă întorc şi o iau la fugă cât de repede pot.

Ceea ce nu e suficient de repede, se pare.

Cam pe la jumătatea drumului spre ieşire, aud paşi în urmă şi o clipă mai târziu cineva îmi sare în spate. Mă prăbuşesc, cât sunt de lungă, pe podeaua grajdului, cu gura şi gâtul pline de praf. Mă târăsc în faţă, încercând să mă îndepărtez, dar mă apucă de glezna rănită şi mă strânge ca într-o menghină, smucind-o cu putere. Aud un trosnet, dar îl ignor. Trebuie să plec de aici. Dau cu disperare din celălalt picior, reuşind să mă eliberez, şi mă ridic de jos, dar piciorul rănit cedează sub greutatea corpului. Şi mă prăbuşesc din nou pe podea.

Westmacott se târăşte spre mine, cu părul răvăşit şi faţa murdară de praf, spumegând de furie.

— De ce n-ai lăsat-o baltă, Alice? mă întreabă, cu glas furibund. N-am vrut să fac rău nimănui. Am vrut doar puţină dragoste.

O văd cu coada ochiului luând ceva de jos, dar până să-mi dau seama despre ce e vorba, mă izbeşte, tare, cu iuţeala fulgerului, iar lumea se prăbuşeşte în întuneric.

28 Traducere de Doina Topor şi Lidia Grădinaru, editura Excelsior-Multi Press,

Bucureşti, 1996.

29 Personaj din cărţi, filme şi seriale poliţiste pentru adolescenţi (n. t.).

Capitolul 44

IRIS

24 NOIEMBRIE 16:20

RAF CONDUCE MAI REPEDE decât ar trebui, dar cui îi mai pasă? E poliţist. Sau, cel puţin, stagiar în poliţie. Ce fac, la urma urmei, stagiarii la criminalistică?

—Iris, îmi spune. Eşti sigură?

—Uite! îi răspund şi îi întind telefonul.

Îi arăt pagina de TikTok a lui Cole Fielding. Şi pe cea de Instagram. Izbitor în geaca de piele, ciufulit şi parcă neîngrijit, cu părul în ochi. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de m-am lăsat orbită de farmecul lui?

— Cole Fielding, Raf! A avut o relaţie cu Brooke. N-a fost o poveste de dragoste, ci o aventură pasageră. Apoi fiecare şi-a văzut de drumul lui, iar ea s-a cuplat cu Steve. Nu cunosc detalii, nu urmăresc poveştile astea la şcoală...

— Treci la subiect, Iris!

— E geaca lui de piele. Geaca în care a fost găsită Brooke. Iar alaltăieri, când ne-am întâlnit în faţa biroului lui Westmacott, nu mai era îmbrăcat cu ea. O poartă din anul întâi, Raf. E o carte de vizită pentru el. Iar povestea cu Kennedy...

Raf clatină din cap.

— Nu eşti coerentă.

— Kennedy. Una dintre Elite. Nu contează. A spus că au fost împreună după petrecerea de Halloween, dar s-a întâmplat mai devreme şi asta înseamnă că Fielding a avut timp s-o găsească pe Brooke după povestea cu Kennedy şi... Mă opresc.

—S-a petrecut ceva între ei. Poate s-au certat. Nu ştiu. Poate că era gelos pe Steve. Şi-mi vine să urlu, pentru că l-am pus pe panoul suspecţilor, Raf. Dar l-am eliminat din cauza filmuleţului făcut de Kennedy.

—Cum rămâne cu trofeul? întreabă Raf. Cel găsit acasă la antrenor?

—Nu ştiu! Poate l-a furat când era cu Brooke? E un tip destul de alunecos şi suficient de chipeş cât să te facă să uiţi asta. Poate l-a furat ca să-l vândă mai târziu? N-am de unde să ştiu. Dar asta e geaca lui.

—În regulă, îmi spune, în cele din urmă. Uite ce-o să facem! Mergem la ring şi o să ne purtăm cât mai firesc cu putinţă. Lasă-mă pe mine să conduc ostilităţile, bine? Avem nevoie doar de o probă ADN şi de câteva răspunsuri. Mă ocup eu.

Tastez cu furie pe telefon.

Alice. Cole Fielding e Alice

Unde naiba eşti

Intrăm în parcarea de la Seaside Skate.

—Al naibii de mulţi oameni pentru o zi de sărbă...

—Oamenii duc o viaţă mizerabilă, Raf, ripostez, ţipând practic la el. Nu toţi vor să mănânce friptură de curcan cu oameni pe care nici măcar nu-i plac. Preferă să se ducă la film, să se dea cu rolele sau să se afle oriunde în altă parte, dar nu acasă.

Raf încuviinţează din cap.

— Corect. Hei, stai puţin!...

Dar am şi ieşit din maşină şi o iau la fugă spre intrare. Mă prinde din urmă înăuntru. Scotocesc prin buzunare ca să plătesc taxa de intrare.

— Nu pot să vă las să intraţi fără să plătiţi, spune Lizzy Mancini, fata de la tejghea, elevă şi ea la liceul Castle Cove. Douăzeci de dolari pentru două persoane.

Îl privesc pe Raf cu subînţeles.

— Banii mi-au fost furaţi ceva mai devreme, Raf.

Îi dă cei douăzeci de dolari, iar ea ne aplică pe ambele mâini ştampila de acces.

Înăuntru e o atmosferă încinsă şi sufocantă, iar muzica disco răsună

asurzitor. Lumini multicolore scaldă ringul în nuanţe de roz, stacojiu, roşu şi albastru. Cole Fielding stă la biroul de închiriere a rolelor.

Chiar dacă Raf mi-a spus să-l las să conducă ostilităţile, nu pot să-l ascult. M-am săturat de povestea asta. Vreau să se termine o dată pentru totdeauna.

— O, bună, Eyeeerriiis! Mă bucur să te văd aici.

Clatin din cap ca să-mi limpezesc gândurile, pentru că, Dumnezeule mare, pe cât e de frumos, pe atât e de posibil să fie un criminal, iar asta e extrem de dezamăgitor.

Îi întind telefonul şi îi arăt fotografia lui Brooke, zăcând fără suflare la pământ.

— Cole, asta e nenorocita ta de geacă? Unde ai fost în noaptea în care Brooke a murit, după partida de amor cu Kennedy?

Îl aud pe Raf mormăind lângă mine:

— Cole, vrem doar să...

Cole se face alb ca varul. Gura începe să-i tremure.

— O, Doamne! Ia asta de aici, Iris! Ce dracu' tot spui acolo? E dezgustător. N-aş face nicio... Am iubit-o. Numai că ştii cum e, nu eram la nivelul ei. L-a preferat pe Steve-O.

Pe faţă îi apare o expresie care-mi stârneşte deopotrivă compasiunea şi mânia.

—Uită-te bine la poza aia, Cole! Şi spune-mi adevărul! Te-ai dus după ea. Erai furios. S-a întâmplat ceva între voi. E geaca ta!

—E... O, Doamne!... Nu eu sunt făptaşul, Iris. Fac ce teste vreţi. De sânge, de ce vreţi, dar n-am fost acolo. Da, e geaca mea, dar nu ştiu cum a ajuns la ea. Nu...

Neil şi Spike vin la noi pe role, în timp ce Zora îi urmează, cu paşi împleticiţi.

— Bună, Iris! Vrei să te dai cu rolele? întreabă Spike, cu speranţă în glas.

Îl ignor, concentrându-mă asupra lui Cole. Cei trei - Zora, Neil şi Spike - se învârt în jurul nostru.

— Unde ţi-e geaca, Cole? N-o purtai când ne-am întâlnit în faţa biroului lui Westmacott. N-ai purtat-o nici mai târziu. Unde e?

Nu ştiu ce m-a apucat. Ridic glasul. Nu aud nici măcar ce încearcă Raf să-mi spună de alături.

— Westmacott? Nu mai ştiu. Adică nu-mi mai aduc aminte. M-a dus cu maşina acasă după detenţia de Halloween şi atunci mi-am văzut pentru ultima oară geaca. Eram cam fumat, ca să fiu sincer, şi m-a pus să-i car la maşină nişte cutii cu pantofi, trofee şi alte chestii în schimbul drumului cu maşina. M-am încălzit, mi-am scos geaca...

Trofee?

Gândurile mi-o iau în altă direcţie. Apoi în alta. Se învârt. Nu mai pot să respir.

Trofeul pătat de sânge din casa antrenorului. Cutia cu lucrurile lui din colţul biroului lui Westmacott.

— O, Doamne! spunem, într-un glas, eu, Spike, Zora şi Neil.

Alice, răspunde-mi

Alice unde eşti

ALICE WESTMACOTT ESTE

Capitolul 45

ALICE

24 NOIEMBRIE 16:50

„Omul întreg nu-l ştim niciodată, deşi uneori, în scăpări rapide, cunoaştem omul adevărat.”[30]

- AGATHA CHRISTIE, O AUTOBIOGRAFIE

MĂ TREZESC PE O SUPRAFAŢĂ DURĂ ŞI în spate mă înţeapă ceva ascuţit. Îmi răsucesc mâna şi apuc obiectul care mă deranjează. Un pai. Ce nai...

Apoi gândurile îmi năvălesc deodată în capul care îmi pulsează dureros. Îmi aduc aminte de ce sunt aici. Ce s-a întâmplat. La dracu’! Oare de cât timp zac aici?

Mă ridic cu greu de jos şi totul în jurul meu se învârte. Îmi ating fruntea cu mâna şi dau de ceva umed şi roşu. Sânge. Trebuie s-o opresc. Pe Westmacott. Mi-a ucis prietena.

Odată în picioare, simt cum glezna şi capul îmi zvâcnesc de durere, dar reuşesc să fac câţiva paşi. Ies din grajduri în amurgul soarelui şi o văd pe Westmacott urcându-se în maşină. Se pare că nu mi-am pierdut cunoştinţa prea mult timp. Pot s-o prind din urmă.

Mă îndrept spre maşina mea, târând piciorul, dar când ajung în dreptul ei îmi dau seama de ce Westmacott mai e încă aici. De ce i-a luat atât să plece. Ticăloasa mi-a tăiat cauciucurile.

Aud, în spate, o portieră trântită şi mă întorc. Westmacott e la volanul maşinii ei, cu motorul pornit, şi vine direct spre mine. Sfinte...

Nici măcar nu mai gândesc. Mânată de instinct, mă arunc spre dreapta şi aterizez cu toată greutatea pe un petic de pământ acoperit cu iarbă şi pietriş de lângă maşina mea. Westmacott îmi loveşte, cu putere, portbagajul cu botul maşinii sale, rotindu-se apoi pe loc şi oprindu-se în mijlocul parcării, cu motorul fumegând.

Mă doare fiecare fibră din corp. Un geamăt îmi scapă printre buze

când încerc să mă ridic în picioare. Mijind ochii prin întunericul care începe să se lase, abia îi mai deslușesc silueta lui Westmacott, aflată încă la volan. Mă întreb dacă nu cumva s-o fi rănit în coliziunea cu mașina mea.

Trebuie să plec de aici. Și să cer ajutor. Telefonul! Îl scot din buzunarul de la spate. Are ecranul spart, dar încă merge. Slavă Domnului!

Dar n-are semnal. Simt o strângere de inimă. De ce nu m-am gândit la asta? Suntem pe deal și se știe că semnalul se pierde cu ușurință în zona asta.

Mă uit de jur împrejurul parcării, dar e complet pustie, cu excepția mașinii mele, inutile acum. Cu ce să plec de aici? Trebuie să găsesc o cale.

Și atunci îmi pică fisa.

Calul!

Va trebui să mă urc în șa și să călăresc repede ca să cer ajutor.

Mă întorc, cu pași împleticiți, în grajd, încercând să merg mult prea repede pentru glezna mea. Bine că i-am pus harnașamentul înainte să fiu întreruptă atât de brutal. Încerc să-mi amintesc de lecțiile de călărie pe care le-am luat când eram mică.

Când intru în boxă, apuc frâiele și animalul mă urmează ascultător, lucru pentru care îi sunt recunoscătoare, căci nu știu ce aș face dacă nu m-ar asculta. Habar n-am ce fac.

În parcare, îmi dau seama că m-am mișcat prea încet. Westmacott și-a revenit. O văd prin oglinda retrovizoare a mașinii ei, frecându-și capul și privind năucă de jur împrejur, apoi mă zărește ținând de căpăstrul lui Fulg-de-Nea și se încruntă.

O clipă mai târziu, motorul se trezește la viață.

Ne încleștăm privirile și un fior îmi străbate șira spinării. Trebuie să mă urc în șa înainte să dea din nou cu mașina peste mine. E evident că nu pune preț pe viața oamenilor, dar sunt convinsă că n-ar face niciodată rău unui cal.

Fulg-de-Nea nechează lângă mine, de parcă mi-ar simți temerile.

— Gata, gata! îl liniştesc eu.

Îi mângâi grumazul şi îmi pun piciorul în scăriţă, apoi mă urc în şa, ignorând durerea de gleznă, ignorând tremurul mâinilor şi imaginea fetei accidentate în timpul paradei de călărie, care ameninţă să iasă la iveală din ungherele minţii mele.

Maşina lui Westmacott porneşte cu viteză spre ieşirea din parcare şi o ia apoi în trombă pe drumul de ţară.

Trebuie s-o prind din urmă. N-o să scape basma curată. Mi-a ucis prietena. Cea mai bună prietenă.

Îi dau pinteni lui Fulg-de-Nea şi pornim în galop, în timp ce strâng frâiele în mâini, cu răsuflarea întretăiată. La ieşirea din parcare, o luăm spre dreapta, în direcţia în care a luat-o maşina lui Westmacott. Începe să plouă.

Oare un cal poate să meargă la fel de repede ca o maşină? Habar nu am. Dar trebuie să încerc.

Bate vântul aici, pe crestele dealurilor, drumul e îngust, străjuit cu arbuşti de o parte şi de alta şi total neluminat, iar cerul tot mai întunecat şi ploaia tot mai deasă îmi înceţoşează vederea, astfel că e tot mai greu să văd ceva.

La o intersecţie în formă de V, Fulg-de-Nea încetineşte, aşteptându-mi instrucţiunile şi îmi ciulesc urechile ca să aud zgomotul motorului. Îl surprind, în cele din urmă, venind din stânga.

Dau din nou pinteni calului şi pornim iar la drum. Fulgde-Nea aleargă în galop, răsuflând din greu, şi zăresc deodată, în faţa noastră, maşina lui Westmacott. O prindem din urmă. Îl îndrum pe Fulg-de-Nea spre mijlocul drumului, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept şi mă rog Cerului să nu întâlnim în cale altă maşină, pentru că atunci s-a zis cu noi.

Ne apropiem. Suntem atât de aproape că, dacă m-aş apleca, aş putea, probabil, să ating partea din spate a maşinii.

— DĂ-I BĂTAIE! îi strig lui Fulg-de-Nea.

Pare să mă înţeleagă, pentru că prinde viteză şi galopăm acum pe lângă maşină. Mişc frâiele, îndrumându-l s-o ia spre dreapta, şi asta face şi Westmacott. Ştiam eu că n-o să facă rău unui cal.

Repet figura, determinând-o pe Westmacott să facă la fel, doar că, de data asta, a tras, probabil, prea brusc de volan, iar maşina îi scapă de sub control. Trag de frâie şi Fulg-de-Nea încetineşte, privind cum maşina din faţa noastră depăşeşte marginea drumului, scrâşnind din roţi.

O bubuitură asurzitoare răsună printre dealuri în clipa în care se ciocneşte de trunchiul imens al unui sequoia, zdrobind capota. Fulg-de-Nea se ridică pe picioarele din spate la auzul zgomotului şi ţin tare de căpăstru, şoptindu-i cu glas domol, în timp ce îi mângâi coama:

— Gata, gata!

Se linişteşte. O tăcere stranie se aşterne pe drumul dintre dealuri, spulberată doar de zumzetul motorului stricat şi de ropotul picăturilor de ploaie. Câteva clipe mai târziu, o dâră de fum începe să iasă din capotă şi îmi dau seama că trebuie s-o scot, probabil, pe Westmacott din maşină, pentru că s-ar putea să sară în aer.

Cobor din şa şi îi scot frâul lui Fulg-de-Nea.

— Bravo! îi şoptesc eu. Stai pe loc!

Din maşină răzbate un şuierat puternic. La naiba! Trebuie să mă grăbesc.

O iau la fugă spre portiera şoferului şi o găsesc pe Westmacott prăbuşită peste volan, cu o rană sângerândă la cap. Nu-mi dau seama dacă mai trăieşte sau nu. Deschid brusc uşa, o apuc de braţ şi tresare.

— Dă-mi drumu'! scânceşte ea. Lasă-mă aici! Viaţa mea e oricum distrusă, nu vezi?

Cred că plânge.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să-mi ucizi prietena, îi răspund, luând-o de subsuori şi trăgând-o, cu toată puterea, afară.

Ne prăbuşim amândouă la pământ, ea deasupra mea. O clipă mai târziu, începe să se târască în patru labe. O prind de gleznă şi o ţin cu putere, în timp ce se zbate să se elibereze.

— Au! ţipă când auzim un trosnet de oase.

Ne prăbuşim pe spate, cu răsuflările întretăiate. Trebuie să mă asigur că nu va mai încerca să fugă din nou. Mă târăsc ca un soldat în tranşee

şi mă aşez peste ea.

—Dă-te la o parte! îmi spune. Alice Ogilvie, îţi aduc la cunoştinţă faptul că atacarea unui profesor e considerată faptă penală, pentru care ţi se va întocmi dosar penal! Să faci aşa ceva... nu credeam...

—Ia mai taci, te rog! îi spun, smulgându-mi bentiţa din păr şi îndesându-i-o în gură.

I-am ascultat destul prostiile.

Îi înfăşor braţele cu frâul şi i le imobilizez la spate, legându-i-le cu un nod marinăresc pe care am învăţat să-l fac în taberele de echitaţie. Cine şi-ar fi imaginat că îmi vor fi cândva de folos?

Fulg-de-Nea priveşte spectacolul de pe drumul pavat cu pietre. Când îmi termin treaba, fornăie aprobator şi prin minte îmi răsună cuvintele Agathei Christie: Nişte fiinţe minunate, caii! Nu ştii niciodată ce au de gând să facă.

Avea dreptate.

30 Traducere de Adina M. Arsenescu, editura Univers, Bucureşti, 1986 (n. t.).

Capitolul 46

IRIS

24 NOIEMBRIE 16:55

DE PE BANCHETA DIN SPATE, vocea lui Spike pare puţin cam speriată.

Suntem în maşina lui Raf, încă în parcarea de la Seaside

Skate.

Raf scrâşneşte din dinţi.

— Nu sunt poliţist şi nici nu mă bucur să vă am pe toţi în maşină. Şi, da, o să sun la poliţie chiar acum.

Coboară şi îşi scoate telefonul.

—Ce e cu plăcinta asta aici? întreabă Zora.

—A adus-o Alice. La mine acasă. Pe post de scuze. Mama i-a dat-o lui Raf.

—E făcută în casă? întreabă Spike.

Îl ignor. Mă gândesc la două lucruri deodată. La Alice şi la trofeu.

Trofeul se află acasă la antrenor pentru că Westmacott i-a înapoiat lucrurile în ziua în care s-a întâlnit cu Alice. Dacă a dat cumva peste Brooke în noaptea de Halloween, e firesc ca Brooke să fi stat de vorbă cu ea. Doar e consiliera şcolii; şi fosta iubită a tatălui ei... şi e cât se poate de normal să...

— Brooke ar fi avut încredere în ea, spune Zora, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Avea nevoie de cineva care s-o ducă acasă. Cutia cu lucrurile antrenorului se află în maşină. La fel ca geaca lui Cole. Lui Brooke îi e frig. Iar Westmacott îi dă geaca pentru a-i câştiga încrederea. Spike încuviinţează din cap.

—Dar o urăşti şi vrei să dispară din viaţa ta, îi răspund, privindu-i pe amândoi în oglinda retrovizoare.

—Cu atât mai mult dacă stă între tine şi omul pe care îl iubeşti, adaugă Spike.

—O, Doamne! spune Neil încet. Am pus tipul greşit în spatele gratiilor.

Încep să-mi fac griji serioase pentru Alice. N-ar fi trebuit s-o tratez aşa când a venit la mine acasă. De ce nu-mi scrie să mă trimită, eventual, la dracu'? Aş vrea să facă asta acum, pentru că simt un nod în stomac la gândul că ceva... nu e în regulă!

—Iris! mă strigă Spike.

—Ce e? îi răspund, întorcându-mă spre el. Scuze pentru tonul răstit! Sunt puţin cam neliniştită acum.

—Nicio problemă, îmi răspunde cu glas domol. Ce-ai păţit la ochi?

Mă uit din nou în telefon.

— Nimic. Am căzut, atâta tot.

Stai! Alice mi-a spus la un moment dat că Brenda îi instalase pe telefon un program de urmărire. Îi scriu Brendei.

Ştii ceva de Alice? Îmi cer scuze, dar nu reuşesc să dau de ea.

— Nu e adevărat, spune Zora, pe un ton egal.

Stau toţi trei înghesuiţi pe bancheta din spate, Neil, Zora şi Spike, cu rolele încă în picioare. Am plecat atât de repede că nu şi-au mai bătut capul să şi le scoată.

Încremenesc.

—Toată lumea ştie... ce se întâmplă, spune Spike încet. A revenit, nu-i aşa?

—Taci! îi şoptesc eu.

—Nu suntem proşti, adaugă Zora. Astă-vară, încheietura. Iar în clasa a opta, la absolvire? L-am văzut cum te ţinea cu mâna de gât şi te îmbrâncea.

—Opriţi-vă, vă rog!

Parcă simt din nou totul, degetele lui care mă apasă tare, mi se înfig în piele.

— Iris, spune Spike, e un ticălos. Şi dacă simţi nevoia să vorbeşti, suntem aici. N-ar trebui să-l laşi să-ţi facă rău.

— Acum vreau doar s-o găsim pe Alice, bine? îi răspund. Urăsc că vocea mi-e atât de pierdută. Că toată lumea ştia ce

se întâmplă, deşi am încercat atât de mult să ascund tot.

— Şi pe Westmacott.

Îmi bâzâie telefonul. Brenda.

Bună, Iris! I-am sugerat lui Alice să se ducă la grajduri, dar se pare că nu mai e acolo acum. E undeva pe Ridgeview Road, County 6. Cunoaşte pe cineva acolo? Uite adresa! S-a întâmplat ceva?

Ce dracu' caută acolo? Ce e pe Ridgeview Road? Mă aplec peste scaun spre geamul şoferului şi îi fac semn cu mâna lui

Raf.

Nu trebuie să-ţi pierzi niciodată partenerul din ochi, îmi răsună prin minte cuvintele lui Ricky. Dacă nu ştii nimic de soarta lui, înseamnă că e în pericol.

Raf se urcă în maşină.

—Un echipaj de poliţie se îndreaptă acum spre apartamentul lui Westmacott. Pe cine duc primul acasă?

—Pe nimeni, îi răspund. Trebuie s-o găsim mai întâi pe Alice. Îmi fac griji pentru ea.

—Ar fi minunat dacă am şti şi unde este, spune Raf.

—Ştiu eu, oarecum, îi răspund şi îi arăt telefonul. Undeva pe aici.

Porneşte motorul, oftând adânc.

— Bine, să-i dăm drumul, atunci! Parcă aş fi din nou la liceul Castle Cove, cu o gaşcă de colegi în maşină. Sper doar că nu e niciunul fumat şi nu vi se face foame pe drum.

Îl văd în oglinda retrovizoare pe Neil ridicând, timid, mâna.

—Eu sunt, puţin. Şi mi-e cam foame, aşa că nu m-ar deranja să oprim pe drum ca să-mi iau ceva de...

—Mănâncă plăcinta! strigă Raf.

Îi întâlnesc privirea lui Spike în oglindă. Tandreţea pe care i-o citesc în ochi mă face să vreau să plâng, aşa că îi evit privirea şi mă uit în faţă, la drum.

—Mergi repede! spun apoi.

—Merg cât de repede pot, dar a început să plouă, dacă n-ai observat, şi nu vreau să murim, îmi răspunde Raf.

—Deci Westmacott? murmură Zora. Nu m-am gândit la asta, trebuie să recunosc. De ce nu ne-am gândit măcar la iubitele antrenorului?

—Nu ştiu, chiar nu ştiu, îi răspund. Poate că nu suntem chiar atât de buni la dezlegat mistere.

—Eu zic că ne-am descurcat de minune, spune Neil, cu gura plină.

—Stai! intervin eu.

E greu să vezi ceva. Ştergătoarele abia fac faţă la viteza cu care ploaia izbeşte parbrizul.

— Ce e acolo? Un accident de maşină?

În faţa noastră, pe marginea drumului, e o maşină cu botul zdrobit de trunchiul unui copac şi portiera şoferului deschisă. Pe jos zac nişte trupuri şi...

— Ăla e un cal? întreabă Neil. Sau sunt eu praf de-a binelea?

— Sunaţi la 911! spune Raf, încetinind. Spuneţi că a avut loc un accident pe Ridgeview, în County 6! Rămâneţi înăuntru!

Opreşte maşina pe marginea drumului şi coboară iute.

Neil sună la 911, dar nimeni nu-l ascultă pe Raf, pentru că sărim cu toţii afară. Rolele le alunecă celorlalţi sub picioare de cum ating pământul şi ploaia ne face leoarcă instantaneu.

Pe jos e întins un trup, în timp ce o altă persoană e ghemuită şi udă,

cu părul blond şi lucios lipit de geacă. În arbuştii din preajmă, calul începe să necheze.

Alice!

Mă las în genunchi lângă ea. Se leagănă de colo-colo. În apropiere, Westmacott începe să se agite pe loc. E legată la mâini şi are un căluş în gură.

— Ea a fost, spune Alice cu voce pierită. Ea a fost. Am dovezi. Am tot. Pe telefon. Ia-l!

Şi îi întinde telefonul lui Raf, cu o mână tremurătoare.

— Mi-a mărturisit totul. La grajduri. Apoi... am crezut că o să mă omoare. A încercat literalmente să mă omoare.

Dâre de sânge i se preling prin păr, diluate de ploaie, şi îi pătează gluga de la hanorac.

—Dar am reuşit, Iris. Nu m-am dat bătută. Ştii, am vrut să fac ceva corect, măcar o dată în viaţă.

—Ştiu, îi răspund, mângâindu-i părul cu blândeţe. Şi ai reuşit.

—Am minţit, Iris. Sunt o mincinoasă.

—Nu, îi răspund.

—Ba da, sunt. Vara trecută? Am vrut să plec. N-a fost doar un impuls de moment. Am spart vaza aia stupidă. Mi-am lăsat intenţionat telefonul şi toate lucrurile acasă. Tu râzi de mine, de faza mea cu Agatha Christie, dar ăsta a fost singurul lucru care m-a ajutat să merg mai departe în vara aia. M-a ajutat să trec peste toate. Ştiai că şi-a planificat propria dispariţie? Ca să i-o plătească soţului ei. El o înşela, aşa că ea a plecat, şi-a distrus maşina şi s-a cazat la un hotel sub numele amantei lui. Asta am făcut şi eu. Şi ştii ceva? A fost bine. Ridică vocea.

— Cred că ar trebui să ştii asta despre mine. Ai bănuit, de fapt, de la bun început că am făcut totul deliberat. De ciudă. Dar ar trebui să ştii că mi-a plăcut să ştiu că toţi îşi fac griji.

Se ridică, împleticindu-se, în picioare. O susţin de cot. Din păr i se preling stropi de ploaie.

— Oamenii îmi duceau, în sfârşit, dorul. Şi am crezut că lucrurile se

vor schimba, continuă ea. Că mama avea să stea mai mult pe acasă. Că tata va suna mai des. Că Steve se va întoarce la mine. Dar nu s-a schimbat nimic. Pe nimeni nu interesa unde am fost. Şi de ce-am plecat. În afară de el.

Îi zâmbeşte lui Raf.

—Nu vă gândiţi la prostii! le spune Zorei şi lui Neil, care se uită cu subînţeles unul la altul. Nu e nimic din tot ce vă imaginaţi. Am lovit maşina. Şi nu aveam telefonul la mine...

—Eram în drum spre cabana părinţilor mei, intervine Raf. Şi am dat de ea pe marginea drumului. Ce era să fac, s-o ignor şi să merg mai departe?

—L-am convins să lăsăm maşina unde era. M-a luat cu el la cabană. Am jucat Clue timp de cinci zile, am mâncat Cheetos şi ne-am uitat la seriale pe casete video, la Murder, She Wrote[31], povesteşte Alice. Mi-a spus să uit de Steve. Să uit de părinţii mei. Şi să merg mai departe. Pentru că, într-o bună zi, se va întâmpla ceva - ceva ce va da un scop existenţei mele. A fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea. Până astăzi. Până la povestea de acum.

Mă priveşte îndelung.

— Am reuşit, murmură apoi. Am reuşit împreună. Şi mă înghionteşte uşor în braţ.

— Se aud nişte sirene, spune Spike. Vin ajutoare.

În depărtare, prin perdeaua de ploaie, se ivesc o ambulanţă şi maşini de poliţie.

— Sunt foarte obosită, spune Alice, oftând adânc.

Îi scrutează din cap până în picioare pe Neil, pe Zora şi pe Spike, clipind de câteva ori.

— Aveţi..., murmură apoi, cu glas istovit. Aveţi role în picioare?

31 Verdict crimă, serial american de televiziune difuzat între 1984 şi 1996, cu Angela Lansbury în rolul principal.

Epilog

IRIS

DETECTIVUL THOMPSON NU PARE ÎN LARGUL LUI, dar încearcă din greu să n-o arate. Are în faţă o grămadă de microfoane şi de camere de luat vederi.

„Mă aflu în seara asta în faţa dumneavoastră ca să vă anunţ că am arestat persoana responsabilă pentru moartea lui Brooke Donovan. A fost o investigaţie complicată încă de la bun început. În această după-amiază, Carol Westmacott, consilieră la liceul Castle Cove, a ajuns în arestul poliţiei. Doamna Westmacott şi-a recunoscut fapta. Deşi nu vă pot împărtăşi toate detaliile în momentul de faţă, vor fi date publicităţii. Matthew Donovan a fost eliberat şi nu mai este considerat suspect în acest caz. Vă rugăm să aveţi răbdare până la finalizarea anchetei, dar pot să vă spun că avem dovezi solide împotriva domnişoarei Westmacott. Principalele capete de acuzare în cazul morţii lui Brooke Donovan sunt atragerea în cursă şi ucidere din culpă. Vor fi formulate şi alte capete de acuzare împotriva domnişoarei Westmacott în legătură cu un alt aspect al cazului, printre care tentativă de omor, atac şi agresiune, urmărire...”

Camera video se mută de la Thompson la Tessa Hopkins, în studioul de la KWB.

„Domnul detectiv Thompson ne-a adus ultimele veşti legate de cazul Brooke Donovan, caz ce a luat, de-a lungul timpului, mai multe turnuri neaşteptate. Dacă, iniţial, acuzat de crimă a fost Steve Anderson, acesta şi-a schimbat ulterior pledoaria de la nevinovat la vinovat, drept urmare a unei presupuse mituiri din partea familiei Bradford. Vă voi ţine la curent cu desfăşurarea anchetei, dar aş vrea să vă spun acum că pistele în cazul morţii lui Brooke Donovan nu reprezintă doar acţiunea Departamentului de Poliţie din Castle Cove. Unele dintre ele mi-au parvenit prin intermediul liniei destinate informaţiilor confidenţiale din partea unor membri preocupaţi de acest caz din comunitatea noastră. Deşi nu vă pot dezvălui sursele, vreau să le mulţumesc pentru implicarea lor.” Alice închide televizorul.

Spike ia nişte pături şi lada frigorifică, Neil adună cutiile cu pizza şi ieşim cu toţii afară, străbătând poteca spre plajă, unde Raf a aprins un foc de tabără. Cum e frig afară, căldura focului e binevenită. În depărtare, iahturile se leagănă pe apă. Mâine are loc balul regatelor de la Clubul de Iahting. Muncitorii instalează luminiţe. Seamănă cu nişte

mici aştri de pe cer.

Alice întinde o pătură şi se aşază, chicotind de încântare:

—Mă bucur că cineva a pomenit rolul nostru, chiar dacă sub protecţia anonimatului.

—Şi eu, îi răspund, aşezându-mă pe pătura mea. Până la urmă, ai primit o oarecare recunoaştere pentru strădania ta.

Ricky Randall scoate un mormăit când se aşază pe nisip şi deschide lada frigorifică. Îşi desface apoi o bere.

— Hai, mâncaţi pizzele, copii! Doar nu le-am luat ca să le arunc.

Înclină sticla de bere spre mine.

—Noroc, micuţă Iris! Şi ţie, Saci cu bani! Felicitări pentru dezlegarea misterului!

—Să fim serioşi! intervine Zora, trăgându-şi pe urechi căciula tricotată. Au avut nevoie de ajutor. Puteam să facem o tonă de lucruri şi să rezolvăm cazul mult mai repede. Au trimis în spatele gratiilor un om nevinovat, apoi au aruncat vina pe Cole Fielding! Ăsta e doar un armăsar, nu un asasin.

—Mulţi oameni nevinovaţi ajung la închisoare, îi răspunde Ricky. Mai mulţi decât îţi imaginezi.

—Încă nu înţeleg, intervine Neil, de vizavi, înfăşurat într-o pătură de lână. Încă nu mi-e clar cum a procedat Westmacott şi de ce.

—Să vedem dacă pot să te luminez, Neil, îi răspunde Alice, oftând. Brooke s-a certat cu Steve şi a fugit. Iris s-a luat după ea, dar n-a mai găsit-o, pentru că Brooke s-a adâncit în pădure. Iris s-a întors acasă. Dar...

—Westmacott a trecut pe acolo ceva mai târziu, intervine Zora, şi, văzând-o pe Brooke, opreşte maşina. Era frig, aşa că ia geaca de piele a lui Cole Fielding...

—Geacă pe care Cole o lăsase în maşină după ce l-a condus acasă, continuă Raf, stând rezemat în coate pe nisip, cu chipul luminat de flăcări. A ajutat-o, de asemenea, să care o cutie cu adidaşi, DVD-uri, trofee şi alte lucruri aparţinând antrenorului. Voia să i le returneze acestuia, apoi s-a hotărât să le arunce de pe stâncile de la punctul de

belvedere. Atunci a văzut-o pe Brooke peste drum. Pentru că purta nişte pantofi eleganţi, şi-a pus o pereche de adidaşi de-ai antrenorului, nişte Nike Zoom, cum are şi Steve. I-a oferit geaca lui Brooke ca să-i ţină de cald...

—Încerca să fie drăguţă, bănuiesc, spune Alice. Apoi însă s-au luat la ceartă, pentru că Brooke era beată şi nu putea s-o sufere pe Westmacott. I-a spus că nu-i va deveni niciodată mamă vitregă, iar antrenorul n-o va lua niciodată de soţie...

—Brooke a luat-o apoi la fugă pe Autostrada 1, intervin eu, spre partea cu stânci, unde se afla maşina lui Westmacott, iar aceasta s-a luat după ea. A urmat o altă ceartă. Westmacott ia un trofeu din cutia de pe jos şi o loveşte cu putere. Brooke alunecă şi rămâne agăţată de stânci.

—E rândul meu acum, spune Ricky. În loc s-o ajute, Westmacott o calcă pe mâini până i le desprinde de pe stânci şi Brooke cade în hău.

— Pentru că e nebună de legat, spune Spike. Nu cred că şi-a conceput un plan de la bun început, dar a profitat de ocazie şi a mers până la capăt.

Raf ia o felie de pizza dintr-o cutie.

—Adidaşii cu care Westmacott a călcat-o pe mâini au fost găsiţi în biroul antrenorului, unde i-a plasat cu bună-ştiinţă, la fel cum s-a hotărât să-i returneze şi lucrurile după moartea lui Brooke, pentru ca trofeul să fie găsit la el acasă.

—Cum rămâne cu Steve? întreabă Neil.

—Steve s-a dus într-adevăr în pădure ca s-o caute pe Brooke, îi răspund. Dar a leşinat. Iar adidasul găsit de Dotty în cafenea... ei bine, acesta a ajuns la poliţie, iar poliţiştii l-au plasat în pădure, deoarece...

—*Aparent, intervine Ricky, când familia antrenorului, clanul Bradford, a aflat ce s-a întâmplat, a tras nişte sfori ca să distragă atenţia publicului de la antrenor, care s-a mai aflat o dată în vizorul autorităţilor după dispariţia primei soţii. Spun aparent, deoarece ancheta e încă în desfăşurare.*

— Ancheta..., murmură Neil, iar Zora mormăie în barbă.

— Totul s-a rezolvat cu bine în cele din urmă, spun eu. Deşi mă simt uşor vinovată din cauza antrenorului. Pe de

altă parte, care sunt şansele ca două dintre femeile din familia lui să aibă parte de o soartă atât de stranie? Ce vină am eu? Ceva e în neregulă cu tipu' ăsta.

— Nici nu ştiu ce să spun, intervine Raf, râzând. Sunt de-a dreptul năucit, ca să fiu sincer. Nu mi-aş fi imaginat-o vreodată pe Alice Ogilvie alergând călare să prindă o criminală ca apoi s-o imobilizeze în mijlocul drumului. E realmente incredibil.

Alice îşi înclină capul într-o parte şi îi răspunde cu glas tărăgănat:

— Sunt realmente uluitoare.

Spike se ridică în picioare şi se aşază lângă mine pe pătură.

—N-ai primit niciun ban, murmură el. Ca recompensă. Ce-ai fi făcut, până la urmă, cu ei?

—Tehnic vorbind, ea e cea care a rezolvat cazul, spune Zora. Dar chiar credeai că doamna Levy îi va da banii? Doar l-a trimis după gratii pe ginerele ei.

Simt privirea lui Alice aţintită asupra mea. Ştiu că regretă cuvintele pe care mi le-a aruncat când ne-am certat, cele referitoare la faptul că Lilian nu-mi va da banii de recompensă. A spus-o doar ca să mă rănească. Iar Zora nu ştie ce ştim noi două despre Lilian şi despre sentimentele pe care le nutreşte faţă de antrenor.

Dar am un secret şi e ascuns între copertele frumoase şi scumpe ale unei ilustrate aflate în buzunarul hainei.

Dragă Iris,

Prin ce vâltoare ai trecut! Dar ştiam că vei ajunge cu bine la liman. Am aflat multe despre tine în ultimele zile. Despre viaţa ta. Ştiu că în sufletul tău arde un foc mocnit. L-am simţit arzând. La fel ca în cazul lui Alice, deşi te rog să nu-i spui că am zis asta! E deja suficient de plină de ea. Ai făcut o treabă de milioane. Repet ce ţi-am spus şi în seara în care ne-am cunoscut

— nu se poate face dreptate unei vieţi răpite. Alinarea e o himeră. Dar sunt convinsă că vinovatul se află acum în spatele gratiilor. Îţi sunt datoare, aşadar, pe veci. Te rog să accepţi mulţumirile mele eterne. Aştept cu nerăbdare să ne revedem. Am sentimentul că ne va fi dat să ne întâlnim

din nou.

Cu drag, Lilian Levy

O să le spun. Jur că o s-o fac. La urma urmei, n-am rezolvat singură cazul. Suntem cinci şi fiecare îşi va primi partea care i se cuvine.

Acum însă mă bucur în tihnă de sentimentul pe care mi-l oferă cecul de 50 000 de dolari. Pentru că cine ştie când îmi va mai fi dat să trăiesc o experienţă atât de uluitoare?

— Suturile ţi se vindecă frumos, Alice, spune Raf. Probabil că vei rămâne doar cu o mică cicatrice.

Alice îşi atinge fruntea cu blândeţe.

—Mama o să mă oblige, probabil, să consult vreun chirurg plastician.

—Las-o aşa! spune Zora. Îţi conferă caracter.

—Fără îndoială, intervine şi Ricky Randall. Va trebui să ai o înfăţişare cât mai dură pentru următorul caz la care veţi lucra voi două.

—Ce caz? întreb eu. Nu, mulţumesc. Nu mai lucrăm la niciun caz. Am prea multe pe cap acum. Teste, examene, înscrieri la facultate.

—Şi eu am agenda plină, spune Alice, cu glas ferm. Manichiură, balul de absolvire, de vreme ce pierd balul regatelor, lecţii... Mda, învăţatul e ceva nou pentru mine. Şi n-aş mai vrea să dau piept din nou cu cineva dornic să mă omoare.

—Mie mi-a plăcut să sar pe trambulină, spun apoi, încet. Adică, privind lucrurile retrospectiv, a fost fain.

Alice îmi zâmbeşte.

—Ar mai fi cazul Remy Jackson, murmură Zora. A rămas nerezolvat. Şi cel al Monei Moody, starleta care şi-a găsit sfârşitul la Castelul Levy, dacă ar fi să căutăm strălucire şi opulenţă.

—Să căutăm? Noi? Care noi? spune Alice.

—Am senzaţia că talentele noastre n-au fost folosite la capacitatea lor de această dată, Alice. Sunt dornică să lucrez mai mult cu voi, îi răspunde Zora.

—Deocamdată, hai să mâncăm pizza, bine? spune Raf, luând altă felie.

—Hmm, murmură Alice. Remy Jackson. Şi o starletă de cinema care cade de pe o terasă.

Îşi scoate telefonul şi începe să caute pe Google, cu chipul scăldat în lumina ecranului.

—Alice! spune Raf.

—Raf! îi răspunde ea.

Nu mă pot abţine. Mă aplec şi mă uit în telefonul lui Alice. O fată de 14 ani, descoperită moartă în oraşul de pe coastă; anchetatorii n-au găsit nicio pistă... Misterioasa şi fermecătoarea Mona Moody...

Îmi desprind privirea din telefon. Şi scrutez marea. Respiră adânc!

— Hai, Iris! îmi spune apoi. Ce zici?

Ricky îmi zâmbeşte. Şi prin minte îmi răsună cuvintele pe care mi le-a spus la bar - Nu-ţi scăpa niciodată partenerul din ochi!

Îmi bâzâie telefonul. Îl verific.

Te iert pentru că m-ai considerat suspect de crimă dacă accepţi să ne dăm împreună cu rolele, Adams.

O, Doamne! Simt că ameţesc. Cole Fielding. Ce se petrece oare cu viaţa mea? De ce nu poate să meargă pe un făgaş normal?

Poate că e adevărat ce mi-a spus detectivul Thompson. Poate că necazurile mă pândesc la tot pasul. Cu siguranţă nu o ocolesc pe Alice Ogilvie.

Poate n-ar fi rău să stârnim nişte valuri împreună.

Mulțumiri

LIZ: Bună, Kathleen! Cum te simţi astăzi?

KATHLEEN: Bună, Liz! Nu-mi vine să cred că romanul nostru a văzut lumina tiparului! Iar pentru asta avem o listă lungă de mulţumiri.

LIZ: Categoric! În primul şi-n primul rând, vrem să-i mulţumim Kristei Marino, editorul nostru de excepţie. Când i-am prezentat Kristei proiectul nostru, l-a îmbrăţişat cu entuziasm, făcându-l şi mai incitant. Krista, fără vigilenţa cu care descoperi lacunele unei intrigi şi motivaţia pe care o conferi personajelor, cartea noastră n-ar fi fost nici pe jumătate atât de bună. Ne bucurăm că le iubeşti pe Iris şi pe Alice la fel de mult ca noi.

KATHLEEN: Krista este o persoană de milioane, care ne-a salvat de multe ori. Editura Delacorte se bucură de o echipă realmente uluitoare, care a muncit pe brânci ca să dea viaţă acestei poveşti despre două detective adolescente. Vrem să le mulţumim din tot sufletul Lydiei Gregovic, lui Beverly Horowitz, Barbarei Marcus, lui Alison Impey, Tamar Schwartz, Colleen Fellingham, Kathy Dunn, Kelly McGauley şi lui Jenn Inzetta. Nu putem să le uităm nici pe impresarele noastre, Andrea Morrison şi Julie Stevenson. Le-am oferit doar o schiţă şi o foaie de calcul şi am început să scriem în secret (ups!), dezvăluindu-le proiectul nostru numai în momentul în care am fost sigure că e incitant şi fascinant, iar susţinerea lor şi - surpriză! - încurajările lor s-au dovedit inestimabile. Îmi amintesc că i-am arătat Juliei manuscrisul numai după ce l-am conceput aproape în întregime, iar reacţia ei a fost: „Kathleen, potoleşte-te!” Întotdeauna îmi spui să mă potolesc. Avem un parteneriat cam de genul celui dintre Alice şi Iris...

LIZ: O, Kathleen! Trebuie să-ţi fac şi eu o mărturisire. I-am dezvăluit Andreei proiectul nostru încă dinainte de a începe

să-l aşternem pe hârtie. ŞI ASTA PENTRU CĂ NICI EU NU

STAU BINE LA CAPITOLUL RĂBDARE. Dar sunt de acord că avem nişte impresare de milioane, care ne-au fost de foarte mare ajutor de-a lungul întregului proces. Vrem să le mulţumim, de asemenea, impresarelor noastre din lumea cinematografică, Hilary Zaitz Michael şi Olivia Burgher de la WME, pentru entuziasmul manifestat faţă de acest proiect; este o plăcere să lucrăm cu voi două!

KATHLEEN: Nerăbdarea ta şi convingerea că putem face imposibilul ne transformă pe amândouă în personajele cărţii - tu în rolul lui Alice, iar eu în rolul lui Iris. Aşa că vreau să-ţi mulţumesc pentru mesajele pe care mi le-ai trimis în fiecare zi de-a lungul unei veri pandemice, în care m-am simţit mult prea izolată şi deprimată ca să vorbesc despre proiecte literare. Ne-am împărtăşit, în schimb, pasiunea reciprocă pentru mistere şi crime, lucru care a culminat cu mesaje de genul: „Dacă aş scrie o poveste poliţistă, aş face ASTA”/„Iar eu aş face ASTA”, ca, în final, să spunem amândouă: „Ce-ar fi să facem ASTA şi să purtăm intriga ÎNTR-ACOLO?” Şi aşa au luat naştere o schiţă, o foaie de calcul şi cele două personaje de pe coastele opuse din Castle Cove...

KATHLEEN: Trebuie să-i mulţumesc fiului meu, care a fost extrem de încântat de ideea cărţii şi ne-a atras atenţia că numele oraşului nostru este exact numele oraşului unde trăiesc personajele din serialul de animaţie Scooby-Doo.

LIZ: DA! O informaţie extrem de preţioasă, pentru care îi mulţumesc din tot sufletul. Şi eu aş vrea să-ţi mulţumesc, Kathleen... (vă atragem atenţia, oameni buni, că o să devenim cam „siropoase” aici)... pentru că ai acceptat să scriem împreună această carte. O fată din bucăţi a fost una dintre primele cărţi pe care le-am citit când am început să scriu literatură Young Adult şi m-a impresionat în numeroase moduri; iar când am aflat că avem acelaşi editor, era cât pe ce să mor de încântare. Iar acum am scris o carte împreună!!! Încă nu-mi vine să cred! Aşa că-ţi mulţumesc. Iar cititorilor cu aspiraţii literare vreau să le spun să-şi urmeze visurile, oricât de fanteziste ar părea, căci, într-o bună zi, s-ar putea împlini. (Gata cu momentele siropoase!)

KATHLEEN: Stai! Te-ai oprit cumva ca să postezi ceva pe Twitter? Liz! Entuziasmul debordant pe care l-ai manifestat pentru fiecare

aspect al proiectului nostru (manuscrise, editare, corecturi, ajustări, marketing) m-a lăsat fără grai! Aşa că ÎŢI MULŢUMESC din nou. Ţi-am spus, încă de la prima întâlnire, că, după ce-am citit The Lucky Ones (care mi-a plăcut foarte mult), am descoperit că avem multe în comun şi acest lucru s-a dovedit de bun augur când am început acest proiect.

KATHLEEN: Hai să vorbim puţin despre colaborarea noastră realizată din locuri diferite cu fusuri orare diferite. Îţi mulţumesc că mi-ai scris în fiecare dimineaţă ca să mă trezeşti şi să-mi scriu capitolele.

LIZ: Kathleen, sunt „dependentă" de reţelele de socializare. Asta e! Dar sunt încântată să vorbesc despre colaborarea noastră. Mulţi oameni m-au întrebat cum a decurs această colaborare de la distanţă şi le-am răspuns că a decurs frumos. După cum ai aflat deja, nu sunt o pasăre de noapte, aşa că fusul orar s-a dovedit un lucru pozitiv până la urmă.

KATHLEEN: Ca nu cumva oamenii să creadă că totul a mers ca pe roate, Liz, să nu uităm că au fost şi momente tensionate de creaţie când mi-ai aruncat cu telefonul în cap.

LIZ: Totul în favoarea INTRIGII, desigur. Şi, dacă tot vorbim de intrigă, ar trebui să mulţumim câtorva experţi, care ne-au ajutat să descriem în mod corect „hăţişurile" sistemului legislativ. Amy Salley s-a dovedit, în mod deosebit, o sursă inestimabilă de informaţii (precum şi o persoană extrem de dragă), care ne-a tolerat cu răbdare în timp ce am bombardat-o cu întrebări legate de sistemul legislativ şi de modul în care funcţionează în realitate. K.J. Brower ne-a fost, de asemenea, de un ajutor imens, dornic mereu să ne răspundă chiar şi la cele mai ciudate întrebări.

KATHLEEN: Aş vrea să le mulţumesc realizatorilor documentarului Forensic Files şi poveştilor poliţiste care m-au inspirat să-i trimit mesaje lui Liz de genul: „Liz, mi-a venit o idee..." cu vreo patru zile înainte să trimitem un manuscris editorilor noştri. Aţi cam avut de furcă cu mine. Trebuie să-i mulţumesc, de asemenea, domnului doctor Justin Cetas pentru răspunsurile oferite privind procesul de descompunere a

cadavrelor în apa mării.

LIZ: Şi, dacă tot suntem la capitolul mulţumiri, aş da dovadă de neglijenţă dacă nu i-aş mulţumi Annei Elisa Mackowiak, al cărei ajutor privind limba franceză m-a ajutat să scriu capitolul unde Alice şi prietenii ei păcălesc un agent de pariuri (copii, nu încercaţi asta acasă!). Aş vrea, de asemenea, să le mulţumesc prietenilor mei: Jeff Bishop (eşti cel mai bun; Jeff, îţi mulţumesc pentru tot; sper că ştii că voi continua să-ţi trimit cel puţin 20 de filmuleţe video pe TikTok până îmi voi da ultima suflare), Suzanne Park, Alex Richards, Rocky Callen, Kyrie McCauley, Nora Carpenter, Mike Lasagna, Eva V. Gibson, Jenny Howe, Jessica Goodman, Hannah Sawyer şi toţi oamenii minunaţi pe care i-am cunoscut de la debutul meu literar. Vă mulţumesc tuturor pentru că mi-aţi tolerat, la un moment dat, dramoletele inspirate de actul artistic. Îi mulţumesc, în mod deosebit, lui Dante Medema. Eşti un nemesis pe care toate fetele visează să-l găsească într-o bună zi.

LIZ: Vreau, de asemenea, să le mulţumesc prietenilor mei din Los Angeles, de care mi-e foarte dor. Îi sunt recunoscătoare în mod deosebit Brendei del Cid pentru că m-a inspirat să-i confer numele ei personajului din carte. Îţi ducem dorul în fiecare zi!

KATHLEEN: Sper că Jeff Bishop apreciază „osanalele” pe care i le aduc în această carte. Activitatea scriitoricească te condamnă adesea la singurătate (deşi nu în totalitate, de această dată, deoarece contribuţia mea a fost doar de cincizeci la sută; luaţi-vă un colaborator, oameni buni!) şi, când ieşi afară să iei aer, oamenii te readuc la realitate în cele mai frumoase moduri. Vreau să adresez mulţumirile mele lui Janet McNally, Karen McManus, Lygiei Day Penaflor, Shannon Parker, Beth Wankel, Jeff Giles, Holly Vanderhaar, Elizabeth Noll, Juliei Schumacher şi poştaşului meu, care mă întreabă necontenit: „Lucraţi la vreo carte incitantă astăzi?” Încurajările primite zilnic m-au ajutat să mă întorc mereu la biroul de scris, astfel că, într-o bună zi, am reuşit să spun: „DA”.

LIZ: Vreau să le mulţumesc din toată inima membrilor familiei mele. Părinţilor, care mi-au încurajat mereu pasiunea pentru scris; vă mulţumesc pentru că m-aţi împins să merg mai departe

când singurul lucru pe care mi-l doream era să renunţ. Lui Tori şi Nick, care locuiesc acum doar la o azvârlitură de băţ de mine - e minunat să stăm atât de aproape de voi şi de copiii voştri şi mă bucur că am reuşit, în sfârşit, să facem asta (singurul lucru pozitiv din toată nebunia pandemiei). Lui Joel, Kate şi familiei lor - vă mulţumesc pentru că aţi cumpărat aproape cincisprezece exemplare din The Lucky Ones, cât şi pentru susţinerea dăruită de-a lungul anilor. Le mulţumesc, de asemenea, socrilor mei, pentru sprijinul acordat cărţii mele de debut, pentru că aţi promovat-o tuturor cunoscuţilor şi pentru că sunteţi nişte oameni minunaţi - am fost norocoasă să pătrund în familia voastră.

KATHLEEN: Am nevoie urgent ca Joel şi Kate să ridice miza şi să cumpere cel puţin cincizeci de exemplare din Agathele, Liz. Fă o magie!

KATHLEEN: Liz, te-ai întors iar la filmuleţele de pe TikTok? Cred că ar trebui să încheiem capitolul.

LIZ: Joel şi Kate au trecut la acţiune. Iar TikTokul e viaţa mea, Kathleen. N-am ce face. În concluzie şi nu în ultimul rând, vreau să le mulţumesc soţului şi fiului meu, the Kowit Boys, care sunt sufletul meu. Vă iubesc pe amândoi la nebunie.

KATHLEEN: Le mulţumesc copiilor mei, care au trecut de la „Ai terminat?" la „E timpul să termini, mami!" Sunteţi viaţa mea.

LIZ & KATHLEEN: Vrem să adresăm toate mulţumirile noastre fiecărui cititor care contribuie la împlinirea visului unui scriitor. Nu încetaţi niciodată să citiţi! Nu renunţaţi niciodată la visurile voastre!

KATHLEEN: Trebuie să încheiem. Căci s-ar putea să mă apuce plânsul şi trebuie să-mi iau copilul de la şedinţa de echitaţie. Ultimele cuvinte, Liz?

LIZ: Aş vrea să închei cu un citat din Agatha Christie: „Dacă micile celule cenuşii nu sunt puse la treabă, ruginesc".[32] Nu uitaţi

să vă puneţi la treabă micile celule cenuşii, prieteni! Şi sperăm să le iubiţi pe Alice şi pe Iris la fel de mult ca noi.

32 şul ABC, traducere de Manuela Zipişi, editura RAO, 2006 (n. t.).

DESPRE AUTOARE

Kathleen Glasgow

Kathleen Glasgow locuiește în Tucson, Arizona, și este licențiată în Arte Frumoase la Universitatea din Minnesota. O fată din bucăți este primul său roman pentru adulții tineri și a devenit bestseller New York Times. În plus, a primit titlul de cea mai bună carte pentru adulții tineri din partea New York Public Library, Texas Library Association și Barnes and Noble.

Liz Lawson

Liz Lawson trăiește în Washington, DC, împreună cu familia ei. Poți afla mai multe despre ea de pe platformele de social-media @LzLwsn și de pe site-ul ei lizlawsonauthor.com.

Table of Contents